

Giới thiệu Chu Tước Ký

Đây là một câu chuyện về một thanh với nhiều tình tiết thần tiên ma quái ở đô thị.

Truyện thuần YY...

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Mở đầu

Ngày 15 tháng 4 năm 1977, một ngày bình thường không thể nào bình thường hơn nữa trong cuộc sống.

Ngày đó trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây, thiên không xanh biếc như đồ sứ, cả Nam Trung Quốc toàn bộ lửa lò dưới ánh mặt trời...

Ba giờ rưỡi, trên bầu trời xuất hiện một đạo bạch khí ngưng kết thành khí trụ, tà tà trên không trung tựa như một vết sẹo dài. Bạch hồng quán không ư? Nhưng đây không phải cầu vồng, mà là khí trụ có vẻ quái dị. Đám người trên mặt đất cũng có một phần đã chú ý tới hiện tượng thiên văn trên đỉnh đầu, vội ngẩng đầu nhìn, chợt có người tự xưng kiến thức rộng rãi reo lên: "Nhìn cái gì mà nhìn? Không phải là máy bay phun khói hay sao."

Đám người trên mặt đất không thấy được ngọn nguồn khí trụ màu trắng, cho nên cũng không biết khí trụ trên bầu trời dài bao nhiêu, bắt đầu có phải từ phía bên kia eo biển hay không.

Sau khi khí trụ hiện ra được nửa giờ, đầu đường Đài Bắc, bỗng nhiên có một trận cuồng phong gào thét, lá cây rụng rơi khỏi cành, hạt mưa ào ào rơi xuống, xe cộ ở trên mặt đường trơn bóng lồm lũi đi về phía trước.

Năm này tháng này, trong đảo bắt đầu thi hành điều lệ phân chia ruộng đất, làm điền sản, địa chủ các nơi có mừng có lo.

Ngoài thành phố trên núi Dương Minh có tranh nhất tề đổ rạp về phía bắc, ngọn cỏ như kiếm, sát khí mười phần. Ôn tuyến trên núi cũng tựa như bị lực lượng nào đó hấp dẫn, nhiệt độ từ từ tăng cao, có một trung niên nhân đầu hơi hơi mập mạp quát to một tiếng, vội vàng từ trong ôn tuyến chạy ra. Cũng may lúc này ít người ở trong ôn tuyến, bắt quả nhìn trong suối bọt nước sôi sục bắn ra, nhân viên quản lý cũng tròn tròn hai mắt.

Khí trụ màu trắng xẹt qua bầu trời Trung Quốc, mà dị tượng phía dưới cách đoạn thời gian mới có thể hiện ra. Cho nên, dọc theo đạo quỹ tích quỹ bí kia, từ Đài Bắc, Phúc Châu, Nam Bình, Nam Xương, Cửu Giang, Vũ Hán một đường..... Mưa sa mãnh liệt, lôi điện âm vang.

Sóng trong đại dương bắt đầu dần dần không yên, đầu sóng vô cơ dâng cao, đánh cho thuyền câu lay động không ngừng, chỉ là không ai chú ý tới trong nước biển có một người nhập cư trái phép đang ôm rương gỗ cố hết sức chìm nổi.

Trần Thúc Bình là thầy giáo dạy toán cấp hai trong Cửu Giang, lúc này hắn dẫn theo học sinh lao động nghĩa vụ, nghe trong loa truyền đến "Hoa chủ tịch...", nghĩ tới tháng trước nhật báo nhân dân cùng hồng kỳ hết bài này đến bài khác nhắc đi nhắc lại mấy chuyện này, vị lão sư bình thường này không khỏi nở nụ cười. Hắn đứng ở trên đề nhìn dị tượng trên đầu, mắt kiếng thật dày phản xạ ánh mắt khó hiểu của hắn, bỗng nhiên một giọt mưa lạnh lẽo rơi xuống, rơi vào trên mí mắt của hắn.

...

...

Chuyên gia khí tượng nhất định sẽ ghen hờn mà nhìn, nghĩ mãi mà không rõ trên bầu trời vẫn trụ vì sao lại đột nhiên tới như vậy.

Cũng may vẫn trụ dần dần tiêu tán trên không trung xanh biếc, trên mặt đất mọi sự vạn vật cũng dần dần trở lại như thường.

Mà khi vẫn trụ màu trắng tan biến, vùng núi ngoài một cái thành nhỏ chỗ Ngạc Tây, xảy ra một vụ nổ.

Hiện trường vụ nổ là một rãnh to, hồ sâu ba thước, rộng ba thước, trong hầm không có phát hiện bất kỳ vật gì, chỉ có dưới lộ ra một mảng lớn đá hoa cương bị đốt thành cháy đen. Sau này có người bên an ninh chạy tới, vòng quanh cái hồ mấy vòng, sau đó hướng thượng cấp kết luận là: sét đánh trúng, chẳng may kích nổ ngư lôi mà người ta dùng để đánh cá.

Cho nên địa phương mở rộng oanh oanh liệt liệt hoạt động giáo dục cấm đánh bắt cá nguy hiểm, các thức loại kíp nổ bị tìm ra không ít, ở trên bãi trong huyện sát công thành xếp thành một tòa núi nhỏ.

Nhưng chẳng ai chú ý tới, tại địa phương cách cái hồ hơn 200 mét, có một lão đầu nhai nhệch ve chai, lúc này vừa dùng cái nồi nấu cháo loãng, vừa khuôn mặt từ ái nhìn lên chiếc giường vừa thối vừa dơ bẩn.

Nằm trên giường là một đứa con nít, sắc mặt hồng nhuận, con ngươi cốt linh lợi chuyển, nhìn thanh tịnh vô trần, khả ái vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Chuyện của Dịch Thiên Hành

Đầu hè năm 1994, tỉnh tây thành nhỏ Cao Dương huyện bị thời tiết nóng thiêu đốt không ngừng không nghỉ, một năm này, Dịch Thiên Hành học lớp mười hai đã mười bảy tuổi, cao 1m70, gương mặt thường thường thực thực, không mập không gầy, không nghĩ ngờ chút nào thuộc về người bình thường vút vào trong cả đám người cũng không có chút nào nổi bật.

Bất quá hẳn ở trong huyện miễn cưỡng được coi là danh nhân. Cái danh này thực ra tương đối kỳ lạ, thuộc về một loại khác người, ai kêu hẳn và tuyệt đại đa số hài tử trên đời có cuộc sống vô cùng khác biệt chứ? Hẳn không cha không mẹ, nhưng cũng không được tính là cô nhi, mà được lão đầu nhi nhặt ve chai ở thành tây nuôi lớn.

Từ lúc nhỏ Dịch Thiên Hành đã bắt đầu đi theo lão đầu nhi mà chính mình gọi là gia gia ở trong đồng rác chung quanh nhặt ve chai đem bán, hẳn vẫn gọi chuyện này là kiếm ăn, cũng đúng, chính là từ những thứ bỏ đi mà đổi thành thức ăn.

Cho đến rất nhiều năm sau này, mọi người ở một dải ven còng thành còn nhớ rõ những năm đầu thập niên tám mươi, có một đứa trẻ cơ trí khả ái, trên người tràn đầy dơ bẩn, càng nhớ được thời điểm đứa trẻ này vừa học bò, cũng đã bắt đầu trên mặt đất nhặt thuốc lá hút dở cho gia gia của mình.

Đứa trẻ này biết đi, trừ ở trên bãi rác kiếm ăn ra, lại bắt đầu đến chợ rau ở tây nhai ngày ngày ngồi cạnh, thân thể nho nhỏ, hai tay giấu ở bên trong tay áo, nhìn có vẻ như đang chơi đùa rất vui. Không phải hẳn đi kiếm đồ ăn ngon ở nơi này, mà là hẳn là đi nhặt lấy vỏ cam, bởi vì núi nhỏ ngoài Ngạc Tây này trồng rất nhiều cam.

Tiểu tử dùng đôi bàn tay nho nhỏ, ở trong đồng bùn dơ bẩn nhặt lấy vỏ cam người ta ăn xong vứt ra, sau đó giấu vào trong ngực, vui vẻ chạy về nhà, để tại trên giường nhỏ của mình, chờ thời điểm mặt trời nắng nóng, mới lấy ra phơi khô, vỏ cam khô có thể bán một góc hai phần tiền một cân. Tiểu tử này nhận được tiền, sau đó ở chợ rau mua cho gia gia của mình một túi thuốc lá.

Khi tiểu tử này khăn trương từ trong lòng ngực móc ra một xấp tiền hào đưa cho người bán thuốc, tất cả mọi người trong chợ đều nở nụ cười, tán dương hẳn hiếu thuận.

Hắn khi đó không hiểu hiếu thuận có ý gì, hẳn chỉ muốn làm cho gia gia thân thiết nhất của mình không cần mỗi ngày đều phải nhặt thuốc lá hút dở, hẳn muốn làm cho gia gia có thể giống mấy vị lão thái gia rảnh rỗi bên bờ sông, có thể ngày ngày dùng tàu hút thuốc.

Hắn thích làn khói xanh xanh bay ra từ tàu thuốc.

Người bên cạnh khen hẳn hiếu thuận, cũng bất quá chính là than thở mấy câu, cuộc sống của hai ông cháu cũng không tốt hơn là mấy, mỗi ngày vẫn muốn đến các nơi nhặt rác, mỗi đêm vẫn phải trở về phòng ốc rách nát kia, ngửi mùi hôi trong nhà mà ngủ thật say.

Cuộc sống như thế duy trì đến thời điểm tiểu tử này sáu tuổi.

Gia gia có một ngày ngủ nhưng không thức dậy nữa.

Tiểu tử khóc oa oa mấy ngày trời, sau khi người của cư ủy đem lão đầu kéo dài phía sau núi để chôn, sau đó một đám người đang ở cư ủy vây quanh tiểu tử này hỏi "Sau này làm sao với đứa nhỏ này?"

"Nên đi học sao?" Nam nhân chủ nhiệm ủy hội từng là lão sư tiểu học trong huyện.

Bên cạnh có người nói: "Ai chi tiền?"

"Giáo dục bắt buộc mà, trường học cũng có thể miễn học phí."

"Vậy ai sẽ nuôi hẳn?"

Người trong phòng thoáng cái yên tĩnh lại.

Tiểu tử lẳng lặng nhìn những người lớn trong nhà, từ từ nhìn một vòng, sau đó từng chữ từng câu dùng giọng trẻ con non nớt nói: "Tự mình có thể nuôi sống chính mình."

Bên trong nhà bàn tán ầm ĩ, sau mấy phen tranh chấp, cũng chỉ đành phải như thế.

Nam nhân chủ nhiệm cư ủy vừa nhíu mày, "Muốn đi học phải cần hộ khẩu, lão đầu kia có lẽ còn chưa đăng ký hộ khẩu cho đứa nhỏ này."

Cho nên trước khi nhập học, tiểu tử được đám người lớn dẫn đi làm hộ khẩu. Cảnh sát bộ phận này là một người trẻ tuổi, mới tốt nghiệp cảnh sát trung chuyên, trên mặt ngây thơ còn chưa tan biến, hần về mặt khó xử nói với mọi người: "Không có giấy khai sinh các loại, làm sao làm hộ khẩu?"

Chủ nhiệm cư ủy trời sanh tính cách đàn bà, thẳng tiếng quát: "Nhìn tiểu tử này lớn lên từ nhỏ, chẳng lẽ còn có thể coi là người ngoại lai ư?"

Người trong nước mặc dù sợ phiền phức, nhưng có một quy củ là chỉ cần có người dẫn đầu, tinh thần trọng nghĩa sẽ bắt đầu tràn lan, cho nên trong sở công an bắt đầu vang lên vô số tiếng lên án, dĩ nhiên, chủ yếu là phụ nữ.

Tiểu cảnh sát kia họ Lý, cũng là cảnh sát bốn địa, công chức a, vốn là người hầu của đại chúng. Huống chi bên trong đám người ồn ào có một phụ nữ trung niên hung hăng nhìn chăm chăm hần, hần còn dám nói gì?

Phụ nữ trung niên này là mẹ hần.

Cho nên tiểu tử lần đầu tiên có quyền vỗ nhỏ chứng minh thân phận của mình, tiểu cảnh sát họ Lý một bên dùng chữ Khải không hợp quy tắc viết hồ sơ, một mặt hỏi: "Tên họ?"

"..." Tiểu tử về mặt ngơ ngẩn, sừng sốt nửa ngày mới hồi đáp: "Gia gia ta gọi ta Thiên Hạnh (may mà), nói là may mà ta sống sót."

Chủ nhiệm cư ủy nam nhân tính đàn bà kia, a, xưng hô này quá mức rắc rối, vị Trâu lão sư kia lúc này chạy ra đây phát huy năng lực, "Không được không được, tên này quá tục, thiên trong Thiên Hạnh là dựa vào ý trời, không phù hợp yêu cầu xây dựng tinh thần văn minh, như vậy đi, gọi là Thiên Hành, thiên trong nhân lực thắng thiên hành, cực hay..." Hần phối hợp rung đùi đắc ý, mọi người cũng không thêm để ý, dù sao trong những người này cũng chỉ có vị lão sư ngữ văn này học thức là cao nhất.

Lý cảnh sát ngăn người: "Vậy họ gì?"

Mọi người cũng sừng sốt, không ai biết lão đầu nhặt rác vừa mới chết mấy ngày có họ gì.

"Họ Dịch." Tiểu tử vẫn cúi đầu lúc này rốt cục mở miệng, thanh âm giống như con muỗi.

"A." Lý cảnh sát vài nét bút đem hồ sơ viết xong, sau đó đưa cho tiểu tử, nói: "Người xem một chút có vấn đề gì không."

Tiểu tử liếc một cái, sau đó có chút sợ hãi nói: "Ta không biết chữ." Lý cảnh sát bưng tỉnh đại ngộ, đem hồ sơ thu trở về, lại không lưu ý đến trong miệng tiểu tử nhẹ nhàng lẩm bẩm cái gì: "Chỉ biết một chữ a, nên mới lấy họ là chữ này, ai ngờ viết thành khó như vậy?"

Năm này là năm thứ sáu Dịch Thiên Hành đi tới thế gian này. Ở trong một năm này, hần mất đi người thân nhất của mình, cũng là lần đầu tiên có tên của mình, quan trọng nhất là, hần bắt đầu đi học.

Giống các hài tử khác trên thế giới này, Dịch Thiên Hành đầu tiên lên tiểu học, sau đó trên trung học, sau đó là cao trung. Không giống với hài tử khác trên thế giới, hài tử khác đi học chính là đi học, suốt ngày quan tâm chẳng qua là bên cạnh hai phân tiền một que nước đá hoặc là năm đồng tiền một cái kem, nếu không chính là đánh bi-a, xé giấy. Mà Dịch Thiên Hành muốn quan tâm là ở bên cạnh nhặt que khi người khác ăn còn dư lại, lấy giấy mà người khác không cần..... Mỗi ngày sau khi tan học, hần sẽ đi đồng rác nhặt đồ, sau đó mới có thể trở lại trong gian phòng nhỏ hôi hám mà mình ở để ăn cơm.

Rau quả là lấy cạnh góc chợ rau, đây là hàng thịt thỉnh thoảng bố thí cho một ít, nước là ở vòi nước ngoài cửa nhà hàng xóm láng giềng xin lấy, bất quá nhà hàng xóm kia rất có quan niệm thời gian, mỗi ngày bảy giờ tối đều sẽ cắt nước. Cho nên Dịch Thiên Hành có đôi khi đi gom rác về trễ, liền không thể làm gì khác đành cắn răng không có nước nấu, đành ăn mấy miếng tốp mớ, cùng cơm thừa ngày hôm trước, có một bữa ngon lành.

Bất quá loại cuộc sống xa xỉ này để cho hần cảm thấy rất đau lòng.

Nói đến kỳ quái, cứ ăn như vậy, vóc dáng của hần vẫn cường tráng lên giống như mọi người.

Về phần trường học? Từ sau khi kế hoạch hoá gia đình bắt đầu, hài tử nhà ai không phải là bảo bối trong tay cha mẹ chứ? Lại có ai cùng tiểu tử nghèo mà y phục dù giặt bao nhiêu cũng không hết mùi thú giao du?

Cho nên cuộc sống của Dịch Thiên Hành ở trong trường học trừ mỗi ngày sau khi tan học hạo hạo quét dọn thùng rác một lần ra, liền chỉ có đọc sách. Nhưng đọc sách cũng có chút vấn đề, hần cảm thấy một quyển sách nhìn một lần tựa như cũng không được bao lâu, ngữ văn, số học, sách bài tập... Tựa hồ không dùng mấy ngày đã xem xong rồi.

Xem xong rồi liền nhớ kỹ.

Hần cũng không biết người có loại này bản lĩnh ở trên thế giới được gọi là thiên tài.

Cho nên khi hần nhìn thấy bạn học khác ngồi bên cạnh bàn thật tình đọc sách, vốn cảm giác cách mình học tập có vấn đề, cho nên cảm thấy vạn phần xấu hổ.

Sau năm thứ ba bắt đầu kiểm tra ngữ văn, điểm tuyệt đối trước kia có vẻ bình thường, bây giờ đối với tuyệt đại đa số học sinh mà nói, xa xa không thể chạm. Cho nên sự thiên tài của Dịch Thiên Hành không thể kìm giữ được mà bộc lộ ra, mặc dù hần lúc đó viết văn vẫn không thoát được mấy câu nói nhảm như: A, tổ quốc.... Nhưng liên tục bốn lần điểm tuyệt đối rốt cục kinh động đến giám hiệu.

Cho nên hấn bắt đầu ở trên lớp học trở thành học sinh ưu tú rất vô tội được lão sư ca ngợi, bắt đầu làm báo cáo ở đại hội thiếu niên tiên phong. Cũng may hấn sinh thể vô cùng đặc thù, hơn nữa hai má nhỏ luôn treo một vẻ mặt tránh người, nếu không hấn vô cùng có khả năng trở thành một vị đại đội trưởng đặc thù nhất trong lịch sử tiểu học vùng sát cổng thành Cao Dương.

Chỉ là mùi hôi của hấn vẫn như cũ, hấn nghèo khó như cũ, hấn vẫn quá gồ ghề như cũ. Tự nhiên hấn cũng như cũ cùng các bạn học không chơi cùng, mà khi tay áo trái của hấn có thêm hai vạch giống như hỏa tiễn, ánh mắt bọn nhỏ nhìn hấn bắt đầu lộ vẻ là lạ rồi, các bạn học vốn có thể cùng hấn nói vài lời hiện tại ngay cả nói cũng không cùng hấn nói.

Hấn không biết đây là kính cùng sợ của thể nhân đối với thiên tài, chỉ là đơn thuần cho là mình lại làm sai.....

Sau khi lên trung học đệ nhất cấp, tình hình như thế khá hơn một chút, dù sao người bên cạnh cũng là thiếu niên rồi, mấu chốt nhất chính là, lên trung học đệ nhất cấp, thiên tài Dịch Thiên Hành đã gặp qua là không quên được tựa như biến mất trong nháy mắt, thành tích nhanh chóng xuống dốc, sau đó dao động quanh vị trí hai mươi lăm trong lớp học.

Trung học đệ nhất cấp lão sư thường than thở, vì sao thời kỳ thiên tài của hài tử cơ khổ này là ở tiểu học mà không phải ở trung học đệ nhất cấp chứ?

Ngay khi mọi người cho là đứa nhỏ này sau này sẽ dần dần bình thường xuống, ngày sau không biết con đường phía trước như thế nào, trung thi đã tới.

Dịch Thiên Hành lại một lần đề cho mọi người rớt trông mắt, dĩ nhiên, không phải là mất kiếng của người cận thị.

Hấn thi được năm trăm ba mươi chín điểm, so sánh với thi thử tăng hấn sáu mươi điểm, so với điểm chuẩn trúng tuyển trọng điểm trung học đệ nhị cấp năm đó vừa vặn nhiều hơn ba phần.

Cho nên đứa trẻ nhặt rác lại tiến vào trung học đệ nhị cấp trọng điểm của huyện.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Nhặt rác

Dịch Thiên Hành đem con xe đạp cũ nát từ trong nhà xe lấy ra, nhìn bầu trời đêm phía trên sân trường đen như mực, chân mày không để người phát hiện nhẹ nhàng nhíu lại. Hấn nhìn bạn học từ bên cạnh đi qua, thân mật chào hỏi bọn họ. Hôm nay không phải khi còn bé nữa, hấn cũng hiểu được cách làm cho mình trở nên sạch sẽ hơn, cũng không có đồng học bởi vì không chịu được mùi trên người hấn mà xa cách hấn nữa. Học sinh trung học đệ nhị cấp cũng không còn ai vì gia cảnh mà kỳ thị hấn, cho dù có, nhưng đặt ở trong sân trường thư hương lan tỏa, không ai dám đem biểu hiện chán ghét như thế giữ trên gương mặt.

Hấn đẩy cỗ xe đạp lộ vẻ vô cùng cao lớn hướng ngoài trường đi tới, hai bên đường ánh đèn mờ mờ, đang từ từ nghĩ tới thứ bảy nên đến thư viện huyện mượn sách gì, nhưng không ngờ có người ở bên cạnh mình xẹt qua như gió, cùng với tiếng gió, còn có cánh tay đưa đến nắm tóc trên đầu mình, xoa loạn một phen.

"Tiểu tử, ngươi nên đi gội đầu đi, tối mai tới nhà ta ăn cơm." Máy chiếc xe đạp từ bên cạnh hấn lướt qua, trong đó có một nữ sinh tóc ngắn quay đầu hướng hấn làm mặt quỷ.

Hấn cười cười, nữ sinh tóc ngắn này gọi là Trâu Lôi Lôi, ngồi cùng bàn, đáng tiếc không cùng đường, ít nhất đường về nhà là khác nhau.

Lôi Lôi coi như là bạn học Dịch Thiên Hành ở trong trường quen thuộc nhất rồi, nguyên nhân thật ra rất đơn giản, bởi vì lần trước bạn học cả lớp đến nhà Lôi Lôi tụ hội, mẹ Lôi Lôi nhìn Dịch Thiên Hành sững sờ, sau đó tay còn đầy dầu mỡ trực tiếp vỗ khuôn mặt của hấn, kêu to nói: "Cha bọn nhỏ, người mau đến xem, có phải tên tiểu tử kia hay không?"

Trâu lão sư mang mắt kiếng từ trong thư phòng chậm chạp đi đến, sau đó gỡ xuống mắt kiếng đánh giá nửa ngày, mới chậm rãi nói: "Mặt mày hơi giống giống, chẳng qua là năm tháng đã lâu..."

Mẹ Lôi Lôi phát tay cắt đứt, reo lên: "Sao lại đàn như vậy? Trực tiếp hỏi tên trên hộ khẩu của tiểu tử này không phải là được ư?"

Các bạn học lúc này kỳ quái nhìn Dịch Thiên Hành cùng cha mẹ Lôi Lôi, Lôi Lôi gận trách một tiếng nói: "Ba mẹ, mọi người làm gì thế? Đây là đồng học của chúng ta, bình thời rất thẹn thùng, hôm nay thật vất vả mới mời hấn đến nhà được, mọi người đừng dọa hấn."

Mẹ Lôi Lôi vung tay lên nói: "Người lớn nói chuyện, đứa trẻ đừng xen mồm vào." Tiếp theo khuôn mặt ôn hòa cười hỏi: "Tiểu tử, người tên là gì? Nhớ kỹ, là tên trên hộ khẩu ấy."

Dịch Thiên Hành lúc này đã thành kim cương mười hai thước, lúng ta lúng túng nói: "Ta tên là Dịch Thiên Hành."

Dịch Thiên Hành ba chữ vừa ra khỏi miệng, mẹ Lôi Lôi cùng Trâu lão sư cũng bật cười, hắc hắc nói: "Còn nhớ rõ danh tự này do ai đặt không?"

Dịch Thiên Hành bưng tỉnh đại ngộ, nhìn hai vị gia trưởng một lúc lâu, mới cảm kích nói: "Thì ra là chủ nhiệm mập cùng Trâu lão sư a."

"Chủ nhiệm mập?" Trâu Lôi Lôi mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn bạn học trầm mặc ít nói nhất lớp mình gọi mẹ mình là chủ nhiệm mập, vẫn nhin không được bật cười.

Đội tất cả mọi người ngồi vào bàn ăn, Trâu lão sư mới bung chén rượu nói cho các bạn học về sâu xa cùng Dịch Thiên Hành, nói đến hưng phấn, lại càng không nén được thôn thức. Sau một hồi, chủ nhiệm mập, a, mẹ Lôi Lôi ân cần hỏi: "Thời điểm ngươi học tiểu học chúng ta đã rời đi, sau đó ngươi sống tốt không?"

Dịch Thiên Hành đang đối phó một cái đùi gà lớn mẹ Lôi Lôi gấp cho, hàm hồ đáp: "Cũng rất tốt, hàng xóm láng giềng cũng rất hỗ trợ."

Mẹ Lôi Lôi cảm thán một chút, sau hướng các bạn học trên bàn kể chuyện Dịch Thiên Hành là thiên tài lúc tiểu học, làm cho chúng đồng học bắt đầu kính nể mới thôi, cũng không quản mặt Dịch Thiên Hành đã giống một con tôm nấu chín.

Com nước xong mọi người chia tay, Lôi Lôi đưa Dịch Thiên Hành đến ngoài cửa, trên bả vai khoác cái áo ngoài, ở dưới ánh đèn mờ, cô bé dùng ánh mắt trong suốt nhìn hấn: "Không nghĩ tới, Dịch Thiên Hành ngươi thật đúng là giỏi giả bộ, thì ra là ngươi chính là thiên tài quái vật lúc còn học tiểu học."

Dịch Thiên Hành dờ khóc dờ cười, nói: "Là ngươi quên tên ta, làm sao thành giả bộ chứ? Rồi lại nói..." Bỗng nhiên sừng sờ nói: "Thiên tài quái vật? Chẳng lẽ đây chính là danh hiệu của ta lúc tiểu học ư?"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Từ sau ngày đó, Dịch Thiên Hành cùng Trâu Lôi Lôi quen thuộc, cũng thường xuyên đi nhà nàng bữa com ngon, com nước xong thuận đường mang mấy thứ ngon lành về tiểu hắc ốc của mình.

.....

Chủ nhiệm mập cùng Trâu lão sư thật sự là người vô cùng tốt.

Dịch Thiên Hành nhìn xe đạp đi xa, đứng ở cửa trường học nghĩ tới. Ngang đầu chỉ thấy bầu trời đêm càng ngày càng đen, trong lòng biết buổi tối có thể sẽ mưa, hấn vội vàng cưỡi xe đạp, hướng nhà mình chạy tới.

Tiểu hắc ốc của hấn vẫn chỗ cũ, trong góc vùng sát cổng thành nhất.

Dịch Thiên Hành cẩn thận cởi xuống áo cùng quần tây của mình nhìn không ra là màu lam hay là màu trắng, gấp gọn để ở trên giường, còn ở giữa giường và quần áo lót một tờ báo. Sau đó từ dưới giường lấy ra quần áo làm việc của mình, chân mày cũng không nhăn một chút, thuận thực vô cùng mặc vào.

Đồng phục làm việc là một cái quần jean đen kỳ cục, phía trên là một áo màu lam không biết cái gì dệt thành, đỉnh đầu là nón cỏ, còn có một cái khăn tay giặt trắng bệch.

Mặc xong đồng phục làm việc, đeo ba lô sau lưng, đi đôi dép làm bạn với kiếp sống nhặt rác của hấn đã hơn mười năm, trong tay cầm đôi gậy trúc như thanh kiếm hướng phía trước chém mây nhát, tựa như binh sĩ nhặt rác nhẹ giọng ca: "Chỉ thấy vua đi, không thấy vua về..." Học mười bốn tiếng niệm chú bên trong kịch truyền hình, liền bắt đầu dọc theo đường lớn đen sẫm hướng chỗ đổ rác vùng sát cổng thành mà đi.

Hấn càng chạy tâm tình càng tốt, phải biết rằng đôi dép dưới chân này trước kia đi luôn lớn, cần dùng một sợi dây buộc mới có thể đi lại, hôm nay càng ngày càng vừa chân. Tâm tình tốt, binh sĩ nhặt rác đi ở trong hẻm nhỏ cũng là càng nhẹ nhàng, như muốn nhảy lên.

Phía trước chính là địa phương hấn làm đêm, bãi rác cộng hòa thôn.

Đống rác như ngọn núi nhỏ xuất hiện trước mặt Dịch Thiên Hành, một mùi hôi thối đập vào mặt, hấn nhẹ nhàng kéo xuống cái khăn che mặt, trên mặt không hề lúng túng. Cũng đúng, cũng đã lấy rác mười mấy năm rồi, chẳng lẽ còn không thích ứng sao?

Hấn đi tới trong đống rác dùng tay trái mang bao tay nhẹ nhàng đảo, lấy bình nhựa, bình thủy tinh. Hôm nay đã không có nhiều lon sắt, tình cờ phát hiện một cái, giống như là bảo bối, vội vàng hai tay chộp lấy, sau đó thả vào cái sọt sau lưng. Tay trái thuận thực vô cùng lựa chọn, tay phải cũng không để không, chỉ thấy hấn nhẹ nhàng dùng trúc còn hướng mảnh túi trên mặt đất giấy kẹp lấy, gấp ra sau lưng buông xuống, các loại túi đều bị chiếc sọt phía sau nuốt hết, động tác thuận thực chí cực, một đôi trúc còn thật dài lại bị hấn dùng giống chiếc đũa trên tay thể nhân.

Mấy người nhặt rác khác cũng coi như đồng hành sao? Ngày ngày ở trong đống rác rưởi đồng hành cũng coi như đồng nghiệp sao? Chỉ tiếc loại đồng nghiệp này có chẳng qua là ánh mắt lạnh lùng, như vậy cũng tốt, bớt đi những nụ cười dối trá của những người công chức.

Dịch Thiên Hành nhìn ba bốn đồng hành từ xa xa đi lên đống rác, khẽ cười một chút. Hấn đối với loại cuộc sống không cùng người khác nói chuyện với nhau này phi thường hài lòng, bởi vì thường hấn cũng không biết mình cùng người khác nên nói gì, người khác có thể nghe hiểu hay không.

Dưới bóng đêm bãi rác phỉm mùi hôi thối, trong bầu trời trắng sáng tỏ tựa như cũng không chịu nổi mùi hôi quá nhiều, lặng lẽ trốn phía sau tầng mây, bốn phía Dịch Thiên Hành càng thêm tối sầm.

Nơi xa trong bóng đêm trầm trầm, mấy người đi tới, mặc áo thun quần thụng lưu hành một thời, Dịch Thiên Hành ánh mắt rất tốt, tự nhiên thấy rõ, những người này mang mấy đồng nhôm, đang hướng một chiếc xe công nông đỗ ngoài bãi rác đi tới.

Hắn nhíu nhíu mày, biết đây nhất định là lưu manh trên huyện trộm cắp vật liệu của nhà máy, vội vàng quay đầu đi trở về mấy bước, thời điểm đi qua bên cạnh mấy lão nhặt rác, lặng lẽ lên tiếng chào hỏi. Mấy lão nhặt rác được hắn nhắc nhở, mới phát hiện phía sau có mấy người lưu manh, sợ hãi thất kinh, vội vàng hướng phía sau đồng rác chạy tới.

Dịch Thiên Hành cố ý đi cuối cùng, chính là không muốn đi quá gấp rút ngược lại khiến cho đám lưu manh kia chú ý.

Không ngờ tới cỗ xe công nông này, đèn xe sáng ngời, nhất thời đem thân ảnh của hắn chiếu vào trên đồng rác.

"@#%\$@, tiểu tử kia ngươi nhìn cái gì vậy?" Có tên lưu manh theo bản năng quay đầu lại mắng Dịch Thiên Hành một câu.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Ngón tay có kim quang

Dịch Thiên Hành thanh âm buồn bực, cúi đầu, từ từ hướng nơi xa đi tới, trong lòng cười mắng: "Mới vừa bên chân có một cái lon, cái này tốt, tìm bao lâu mới được."

Không ngờ chuyện vẫn chưa hết.

Chiếc xe công nông nổ máy nhưng không nhúc nhích được, mấy tiểu lưu manh nhất thời ngậy người, nhìn mấy trăm cân nhôm, nhìn nhìn lại bài biện, gãi đầu thương lượng nửa ngày, kết quả là nhìn thấy một gã lưu manh bịt mũi hướng mọi người nhặt rác trên đồng rác đi tới.

"Uy, mấy tên ăn mày các ngươi đi theo ta đi, có chỗ tốt cho các ngươi."

Đám người nhặt rác thấy thấy tên lưu manh vẻ mặt dữ tợn kia, nhất thời ngậy người. Trong đó có một trung niên lá gan tương đối lớn cười hỏi: "Đại ca, có chuyện gì vậy?"

"Nga, ta muốn mấy người khuôn vác."

Đám người nhặt rác thấy công nông dừng bên đường, nhất thời hiểu là chuyện gì, có chút nhát gan vội vàng khoát tay.

Tên lưu manh cau mày quát: "Sợ cái mẹ kiếp ngươi ấy mà sợ, gọi các ngươi giúp ta mang một chút, cũng không phải là không trả tiền! Đều qua đó cho lão tử, nếu không lão tử đánh chết các ngươi." Trong khi nói chuyện tên lưu manh đem áo cời ra, lộ ra một thanh khảm đao dắt ở thắt lưng.

Đám người nhặt rác thấy lưu manh hung ác, dĩ nhiên không dám nhiều lời, run run rẩy rẩy theo sát đi xuống núi rác, chẳng qua là Dịch Thiên Hành cười nói: "Đại ca, ta đây còn phải về có chút việc, có thể để cho ta đi trước hay không?"

Tên lưu manh dò thăm hắn trên dưới mấy lần, bỗng nhiên ha ha nở nụ cười: "Ngươi này đáng về thư sinh, làm sao học đám ăn mày này đi nhặt rác vậy."

"Kiếm miếng cơm ăn." Dịch Thiên Hành an tĩnh nói.

Lưu manh mặt nhăn cau mày, có lẽ là chán ghét thái độ phản kháng của người trẻ tuổi, bỗng nhiên mắng: "Lão tử cũng muốn kiếm cơm ăn, còn không đi theo ta ư?"

Dịch Thiên Hành ngoan ngoãn nhặt rác, nơi nào nghĩ tới cũng sẽ cùng người kết thù kết oán. Từ nhỏ đến lớn mười mấy năm thời gian, hắn luôn luôn ở trên mặt giữ nụ cười hòa nhã, cũng không cùng người phát sinh xung đột, mắt thấy đối phương hung ác, trong bụng nghĩ ngợi một lúc lâu, vốn là theo lẽ thường mà làm sao, nếu không được thì cũng lâm bị đưa đến sở cảnh sát, chính mình chỉ là kẻ nhặt rác, còn không tin sở cảnh sát chịu để cho mình ăn cơm công vụ mấy ngày... Chẳng qua là... Chẳng qua là hắn khuya hôm nay quả thật có chuyện vô cùng trọng yếu phải làm.

Kết quả là, Dịch Thiên Hành ngoan ngoãn mười lăm năm, rốt cục cẩn thận tỏ vẻ một chút phản đối.

Tên lưu manh không nói hai lời, đi lên tát hắn một bạt tai.

"Ba " một tiếng.

Dịch Thiên Hành mỉm cười nhìn lưu manh này, trên gương mặt ngay cả dấu đỏ cũng không có.

Tên lưu manh giật mình nhìn bàn tay của mình, cảm thấy bàn tay hơi ran rát, nhìn lại Dịch Thiên Hành giống như không có chuyện gì, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt, cảm thấy có chút tà môn.

Nhưng lưu manh trong huyện thành nhỏ cùng lưu manh bình thường trong đại thành thị có khác nhau rất lớn. Huyện thành nhỏ quá ít người, một gã lưu manh ai đều biết, nếu mà chịu nhục, không tới nửa ngày sẽ truyền khắp trên đường, vì vậy lưu manh huyện thành nhỏ thường thường so với lưu manh thành phố lớn ác hơn, càng không sợ chết... Cho nên tên lưu manh này chân trái đạp lên phía trước, tay phải giơ lên cao cao, hướng khuôn mặt tươi cười của thiếu niên làm cho người ta nhìn mà chán ghét hung hăng tát tới."

Lại là "Ba " một tiếng.

Dịch Thiên Hành vẫn đeo sọt rác, cầm đôi gậy trúc, mỉm cười nhìn hắn, trên đỉnh đầu nón cỏ cũng không nhúc nhích một tia.

Mà ngược lại tên lưu manh dùng tay trái nắm lấy bàn tay phải, trên mặt trắng bệch, nhẹ nhàng thở ra, từ từ ngã ngổ, nhìn bộ dáng hắn là đau không hết thành lời.

Cũng không thấy Dịch Thiên Hành động tác làm sao, nhìn thấy sau một khắc, hắn đã đỡ tên lưu manh này dậy, cười nói: "Đại ca đừng ngồi ở trên đồng rác như thế, nếu không quần đẹp như vậy sẽ dơ hết."

Hắn tiếp theo nhẹ nói bên tai tên lưu manh này: "Đại ca, xương đốt thứ hai ngón áp út của ngươi đã nứt rồi, ngày mai đi bệnh viện xem một chút đi."

Dịch Thiên Hành dù sao cũng là học sinh, không biết lưu manh làm việc vô sỉ, thời điểm hắn đỡ tên lưu manh này, không phát hiện tay trái của tên lưu manh lạng lẽ từ trong lòng ngực rút ra thanh khảm đao kia.

Ánh đao chợt lóe!

Chỉ thấy một thanh khảm đao sáng long lanh chém vào trên cổ Dịch Thiên Hành, làm người ta hãi dị chính là, đao phong như tuyết lại không chém được vào cổ của hắn!

Chỉ có lưu manh này thấy rõ, đao phong sắc bén vô cùng cùng cổ thiếu niên trước mắt còn cách một ngón trở.

Một ngón trở phiếm kim quang nhàn nhạt.

Không ai biết Dịch Thiên Hành kịp phản ứng trong thời gian ngắn ngủi như thế thế nào, vừa như thế nào có thể đưa ngón tay che trước đao phong. Càng làm người khó tin chính là, ngón tay của hắn làm bằng thứ gì? Thậm chí ngay cả đao cũng chém không đứt?

Lúc này trong đầu có nghi vấn này, tự nhiên là vị đại ca lưu manh đang sừng sờ cầm lấy khảm đao kia, bất quá lúc này trong đầu hắn vô cùng hỗn loạn, ngoài hoảng sợ còn đối với chuyện phát sinh có chút cảm thụ không biết ra sao, chỉ cảm thấy vô cùng sợ, trên mặt không khỏi kinh ngạc, trên tay theo bản năng dùng dao găm đâm một đao...

Dịch Thiên Hành thấy hắn còn động thủ, nghiêng người để cho cây đao kia đâm lệch, căn bản không nhìn thấy động tác của hắn, tay khoác lên trên cổ tay lưu manh cầm đao, nhẹ nhàng lạt một tiếng, đã đem tay hắn đánh trật khớp, cổ tay lưu manh tựa như bánh mật mềm nhũn rũ xuống.

Tên lưu manh vừa đau lại sợ, hắn là đã quên kêu cầu viện, mang theo khuôn mặt kinh hãi cùng khó tin, chậm rãi hướng trên núi rác bản thủ vô cùng ngổ xuống.

Dịch Thiên Hành hơi chán ghét nhìn hắn một cái, nhìn tên lưu manh mặc quần thụng cùng áo thun màu đen, khề nâng túi rác phía sau, giẫm đôi dép rách mướp, chậm rãi hướng dưới núi rác đi tới.

.....

Về đến trong nhà, trong gian phòng dựng bằng mấy tấm ván gỗ, Dịch Thiên Hành cời xuống toàn bộ "Đồng phục làm việc" phiếm mùi thúi trên người, dùng vạc nước lớn lấy từ ban ngày tắm rửa, xả phòng tron mọt ở trên thân thể cân xứng của thiếu niên du tẩu chung quanh.

Làm xong mọi chuyện, hắn lấy ra món khổ qua buổi trưa đã xào, múc một muôi lớn com trắng lấy ở phòng ăn trường học, mở TV đen trắng mười bốn inch, nửa ngồi ở trên ghế rách duy nhất trong nhà, có kết có vị xem kịch truyền hình.

"Cánh tay như củ cải hồng, đôi chân như củ cải trắng..."

Tối nay là tập cuối Khang Đức đệ nhất hộ vệ, thời khắc trọng yếu như vậy, làm sao có thể bị một tiểu lưu manh trộm nhòm quấy nhiễu được?

Dịch Thiên Hành nửa tựa vào trên ghế nhìn nhà mình.

"Nhà chỉ có bốn bức tường" là thành ngữ đầu tiên hắn học, bất quá hắn hơi đặc ý nghĩ đến, hôm nay nhà này mình dựng tâm kinh doanh cũng xem là tốt sao?... Mắt hắn tinh hơn người khác, tay nhanh hơn người khác, thực sự chạy, chỉ sợ Lewis cũng không phải đối thủ của hắn... Cho nên học sinh trung học đệ nhị cấp Dịch Thiên Hành có chút kiêu ngạo mà trở thành đệ nhất cao thủ nơi bãi rác ở huyện thành nhỏ.

Ghế dựa là Phó viện trưởng pháp viện bor ddi, giường là một nhà ở tứ phương yển gả khuê nữ người ta không cần nữa, a, TV này lại càng gian khổ, lúc ấy hắn và ba người khác đồng thời ở trong núi rác phát hiện ra một góc bảo bối này, mọi người đồng thời dùng tốc độ kinh người hướng bảo bối này chạy tới, mà đang hoảng như Dịch Thiên Hành, tự nhiên sẽ không ở trên núi rác tràn đầy mảnh thủy tinh, đồ rác rưởi thi triển tốc độ vượt qua Lewis của mình, không thể làm gì khác đành một đường chạy, một đường âm thầm dùng sức mạnh vô cùng chuẩn đem những thứ trên đường đá vào đối thủ.

Cuối cùng tình hình chiến đấu là: Dịch Thiên Hành chiếm được TV mơ ước đã lâu, mặc dù sau đó hắn phải dùng ba ngày để sửa chữa. Mà mấy đối thủ cạnh tranh đáng thương của hắn chia ra chiếm được: Trên mặt nửa đoạn đép, trước ngực một tảng đá, trong miệng một mảnh băng vệ sinh...

Đây... Chính là cuộc sống hạnh phúc của Dịch Thiên Hành.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Cô bé tinh ranh

Cuộc sống hạnh phúc chưa chắc sẽ giống nhau, nhưng cảm giác hạnh phúc có lẽ là tương tự.

Cho nên xế chiều ngày thứ hai cuối tuần, Dịch Thiên Hành nhìn thấy Trâu Lôi Lôi một đầu tóc ngắn lảng lảng khoác lên trên trán, lại một lần cảm nhận được vui vẻ như nhặt được một chiếc TV đen trắng.

Trâu Lôi Lôi hôm nay mặc chính là váy, đi chính là xe xanh, đầu tóc chải chuốt tựa như con trai, gương mặt sạch sẽ vô cùng mảy trắng mắt sáng, nhìn nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng.

Mà cô gái nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng lúc này một chân dẫm ở trên đường, một chân dẫm ở trên bàn đạp xe đạp, đôi môi khẽ nhếch tìm bóng dáng Dịch Thiên Hành chung quanh.

Thỉnh thoảng có đồng học từ bên người nàng đi qua gọi nàng cùng đi, mà nàng cũng chỉ là cười cười, sau đó vẫn chờ.

Dịch Thiên Hành có chút hưởng thụ loại cảm giác được người đợi chờ này.

Cho nên hắn đẩy xe đạp như xe ngựa từ từ trong sân trường đi ra ngoài, xa xa nhìn nữ sinh tóc ngắn kia, nhìn mặt của nàng, nhìn tóc của nàng, trong lòng sáng khoái vô cùng.

"Muộn quá." Trâu Lôi Lôi khẽ giận, trên sống mũi nhăn ra những vết vô cùng xinh đẹp.

"Phải." Dịch Thiên Hành có chút ngượng ngùng cười cười, gãi gãi đầu, trong lòng nói với tự mình: "Ta thích nữ sinh này."

Dường như là một câu chỉ lệnh, từ giờ khắc này, Dịch Thiên Hành thích Trâu Lôi Lôi. Ngày đó trong huyện lá cây ngô đồng nhẹ nhàng lay động, trên bầu trời một mảnh xanh thẳm, đám người trên đường an vui đi lại.

Chuyện tình cảm, có đôi khi chính là đơn giản như vậy.

.....

Trâu gia hôm nay ở trên bàn ăn bày biện bốn món ăn cùng một bát canh. Trâu lão sư đang tích cực hưởng ứng đơn vị phía trên tuyên truyền, mặc dù cư ủy chủ nhiệm, phải, sau này cứ gọi nàng là thím Mập sao... Mặc dù thím Mập kiên trì cho là Dịch Thiên Hành không phải là khách, không nên dựa theo tiêu chuẩn đãi ta tiếp đãi mà đối đãi, nhưng mà Trâu lão sư giữ mình thậm chí chính, công việc quán gia có cách, khẽ nhắc thím Mập một hồi.

Bốn món ăn là thịt cá trích kho tàu, cải thìa xào, khoai tây chưng thịt bò, rau xanh xào đậu cô-ve, canh là canh trứng gà vàng óng thơm ngào ngạt. Dịch Thiên Hành vừa ăn ngon lành, vừa mặt nhìn Trâu lão sư cùng thím Mập bên cạnh bàn đang đấu võ mồm, trong lòng trong một góc khác trở nên phá lệ ôn nhu... Chẳng qua là Trâu Lôi Lôi bạn học lộ vẻ có tâm tư khác, chiếc đũa vô ý thức gậy trong chén com, ánh mắt luôn là vô tình hay cố ý quan sát Dịch Thiên Hành.

Dịch Thiên Hành có chút lúng túng. Thấy hắn lúng túng, Trâu Lôi Lôi càng thêm hăng rồi, dường như đang chơi một trò chơi rất vui.

Sau khi ăn com xong, Dịch Thiên Hành như dĩ vãng mấy lần làm khách, đến trong phòng Trâu Lôi Lôi. Nói gian phòng cũng không chính xác, bởi vì Lôi Lôi là ở tại trên ban công của phòng ngủ ba mẹ.

Dịch Thiên Hành ngồi bên giường nàng nhìn hai má Lôi Lôi sạch sẽ đáng yêu, ngây ngô mà cười.

Trâu Lôi Lôi thổi hắn một cái, đột nhiên hỏi: "Người sinh nhật ngày nào?"

Dịch Thiên Hành ngẩn người, nói: "Mười lăm tháng tư."

Trâu Lôi Lôi trên mặt hiện ra một tia thần sắc không phục, oán hận nói nhỏ: "Lại lớn hơn ta."

Dịch Thiên Hành nhĩ lực kinh người, mỉm cười nói: "Vậy người coi như muội muội của ta được không?"

"Stop!" Lôi Lôi giả vờ khó chịu, cười mắng: "Ai làm muội muội một tên thối xin cơm như ngươi." Bỗng nhiên nhìn thấy Dịch Thiên Hành an tĩnh lại, cho là xúc động tới chuyện thương tâm của hắn, vội vàng cúi đầu ngập ngừng nói: "Nói giỡn thôi, ngươi không hẹp hòi như vậy chứ?"

Dịch Thiên Hành bỗng nhiên nghĩ đến đêm đó cùng tiểu lưu manh ở bãi rác xung đột, đang suy nghĩ có thể có di chứng hay không, nơi nào quan tâm tiểu nữ sinh này nói cái gì, bị nàng hỏi như vậy mới tỉnh hồn lại, vội vàng khuyên nói: "Nghĩ gì vậy? Điều này có gì tức giận chứ, rồi lại nói... Ta vốn chính là một người nhặt rác mà." Trong khi nói chuyện còn làm cái mặt quỷ.

Lôi Lôi buột miệng cười nói: "Cũng chưa từng thấy ai làm vua bãi rác vui vẻ như ngươi."

Dịch Thiên Hành nói: "Dù sao cũng là làm việc, phải nuôi sống chính mình, vui vẻ một chút không phải tốt hơn ư?"

Lôi Lôi quan sát hai mắt của hắn, một hồi lâu không lên tiếng, chậm rãi nói: "Tương lai ngươi định làm gì? Chuẩn bị đi học đại học nào?"

Dịch Thiên Hành buồn bực, nghĩ thầm cô gái nhỏ này quan quá nhiều rồi, thuận miệng nói: "Không rõ lắm, bắt quá theo thành tích của ta, có thể mấy trường hạng hai còn có thể sao." Nhìn ánh mắt Lôi Lôi hơi có chút thất vọng, cười nói: "Ngươi là hội học sinh tuyên truyền uỷ viên, thành tích vẫn luôn là đứng năm hạng đầu, chúng ta có thể không cùng lớp trong đại học."

Lôi Lôi nhăn mày, nhìn thẳng vào hắn, bỗng nhiên nói: "Ngươi có thể không gạt ta hay không?"

Dịch Thiên Hành chẳng biết tại sao trong lòng giật mình, miễn cưỡng cười nói: "Ta có giấu diếm được ngươi cái gì?"

"Năng lực của ngươi." Trâu Lôi Lôi khuôn mặt mỉm cười nhìn hắn, hết sức nghiêm túc nói: "Dịch Thiên Hành, ngươi định dấu diếm người trong thiên hạ tới khi nào?"

Dịch Thiên Hành đem tay giờ ra, làm cái võ đài kịch thường thấy khoa trương ra dấu, cười nói: "Ngươi vẫn là gọi ta thiên tài quái vật đi." Dừng một chút lại nói: "Rồi hãy nói ta hiện tại có cái gì thiên tài? Tiểu học có thể nhảy lớp, chẳng qua là khi đó ngốc, nghe lời lão sư nói, hơn nữa các bạn học không chịu theo ta cùng nhau chơi đùa, cho nên thời gian học tập nhiều hơn chút ít, thành tích tự nhiên cũng sẽ khá hơn chút."

"Lại đang gạt người rồi!" Trâu Lôi Lôi tức giận vô cùng, từ trong túi xách lấy ra một chồng danh sách ném cho Dịch Thiên Hành.

Dịch Thiên Hành nhận lấy để xem, nguyên lai là thành tích các kỳ thi của mình trong trung học đệ nhị cấp hai năm qua, hắn tinh tế liếc nhìn, nhìn thấy phía trên danh sách thành tích của mình chỉ là trung đẳng, thấy thế nào cũng không có gì kỳ lạ, lúc này mới yên lòng lại, cười nói: "Làm sao? Chẳng lẽ sinh viên tài cao như ngươi còn hâm mộ loại thành tích vớ vẩn này của ta ư?"

Trâu Lôi Lôi gương mặt ửng đỏ, hai mắt trong suốt hữu thần, chăm chú nhìn hắn nói: "Dĩ nhiên là ta hâm mộ rồi."

Dịch Thiên Hành sững sốt, cười khan nói: "Không phải là khuya hôm nay ngươi ăn nhiều quá đấy chứ?"

Trâu Lôi Lôi ranh mãnh cười một tiếng, nháy mắt hai cái, hi hi cười nói: "Ngươi không cần dấu diếm ta nữa, ta đã điều tra ra rồi."

Dịch Thiên Hành khẽ sợ, hỏi: "Rốt cuộc là cái gì?"

Trâu Lôi Lôi nói: "Ngươi cứ nói đi? Lần trước thi số học bao nhiêu điểm?"

"Một trăm lẻ bảy. Uy... Điểm này không tính là cao sao?" Dịch Thiên Hành có chút khó hiểu giải thích.

"Hắc hắc." Trâu Lôi Lôi một mặt cười một mặt nhích tới gần Dịch Thiên Hành, sau đó bỗng nhiên kéo lấy tai của hắn, ở bên tai hắn quát: "Vậy ngươi còn dám nói dối ư!"

"Nói dối cái gì?" Dịch Thiên Hành dờ khóc dờ cười.

"Lần trước điểm trung bình môn số học trong lớp là bao nhiêu ngươi có biết không?" Trâu Lôi Lôi cao thâm khó lường nhìn hắn.

Dịch Thiên Hành trầm hô không ổn, lúng ta lúng túng cười khổ nói: "Ta làm sao biết được."

"Chính là một trăm lẻ bảy!" Trâu Lôi Lôi cười giống như bắt được một tên trộm vậy.

Dịch Thiên Hành mở to mắt, hình dáng vô tội mười phần nói: "A, trùng hợp như thế sao?"

"Phi! Đây là trùng hợp sao?" Trâu Lôi Lôi từ trên tay hắn cầm lấy tờ phiếu điểm cười mắng: "Ngũ văn chín mươi tám, anh ngữ một trăm lẻ bốn, hóa học một trăm lẻ một, đây không phải điểm bình quân các môn lớp ta lần trước ư? Ngươi còn muốn dấu diếm ta sao?"

Dịch Thiên Hành sờ sờ đầu, biết không giấu nổi đứa bé lanh lợi này rồi, cười khổ nói: "Ngươi đã nhìn ra rồi, ngàn vạn lần đừng nói với những người khác."

Trâu Lôi Lôi hai mắt rực sáng, nói: "Thật sự như vậy ư?" Giống như là đang cố kiên định lòng tin của mình, bỗng nhiên từ trên giường đứng lên, vòng một vòng tròn, vừa vỗ vỗ vách tường, ha ha cười nói: "Quả nhiên để ta đoán trúng rồi, ngươi quả nhiên còn là thiên tài quái vật lúc trước!"

"Chẳng qua là..." Nàng bỗng nhiên nhủ mảy, hỏi: "Nếu người mỗi lần cũng có thể khống chế chính mình được bao nhiêu điểm, ta cũng không phải ngu ngốc, chẳng phải là người muốn thi bao nhiêu đều được ư? Điểm tối đa tự nhiên cũng được, vậy tại sao người không thi khá hơn một chút?"

Dịch Thiên Hành nhìn nàng điên điên khùng khùng, dở khóc dở cười, bỗng nhiên ánh mắt liếc thấy đôi chân dài của nàng lộ ra ngoài làn váy, mới vừa rồi nàng vừa chuyển thân, làn váy khẽ lay động, bạch ngọc đập vào mắt, làm hại thiếu niên này quáng mắt.

"Hắc hắc, ngữ văn không thể nào điểm tối đa nữa." Hắn cười khan nói: "Ta không muốn làm người khác chú ý, cho nên mỗi lần đều thi lấy điểm trung bình." Trong lòng lại âm thầm mắng chính mình ngu xuẩn, nếu không muốn để người khác chú ý, như vậy mỗi lần tùy tiện thi điểm nào cũng được, tội gì phải cùng trung bình lần trước giống nhau như đúc. Thật ra, hắn không biết, cuộc thi hiện tại đã thành một loại trò chơi trong tiềm thức của hắn, nếu đã không còn cảm giác khiêu chiến, như vậy hai canh giờ trên trường thi chỉ cho hắn cảm giác buồn ngủ. Có lẽ chính bởi vậy, cho nên với trí nhớ kinh người của hắn, mới có thể lựa chọn một cái mục tiêu chỉ sợ thiên tài cũng rất khó đạt tới như vậy...

"Không muốn làm cho người khác chú ý?" Trâu Lôi Lôi tò mò nhìn đại nam sinh tướng mạo bình thường trước mặt, hỏi: "Vậy lúc thi tốt nghiệp trung học làm sao bây giờ? Chẳng lẽ người thật sự chỉ định thi vào trường hạng hai ư?"

Dịch Thiên Hành không phản đối cười cười.

Trâu Lôi Lôi quệt mồ hôi nửa ngày, bỗng nhiên phát hiệu lệnh nói: "Không được! Ta cũng không thể xem quái vật người tự lăng phí bản thân như vậy trong đại học được."

Dịch Thiên Hành cười nói: "Vậy làm sao bây giờ? Nếu như tháng bảy ta thi tốt nghiệp trung học bỗng nhiên thi điểm cao, sẽ bị người khác nhìn như quái vật, nói không chừng cục công an còn tra xét ta gian lận ấy chứ."

Trâu Lôi Lôi bỗng nhiên cười ngọt ngào nhìn hắn.

Dịch Thiên Hành thầm hô không ổn, biết thời điểm mỗi lần tiểu nha đầu này muốn chính mình làm chuyện gì chính là về mặt ngây thơ vô hại như thế, vội vàng quay lưng đi, làm bộ nhìn sách trên bàn sách.

Một đôi tay mềm mại như ngọc nhẹ nhàng khoác lên vai hắn.

"Sắp tới chính là thi thử rồi, cuộc thi lần này người dốc toàn lực mà thi, có được hay không?" Trâu Lôi Lôi thanh âm tràn đầy hưng phấn tò mò truyền đến "Ta muốn xem người rốt cuộc có thể thi bao nhiêu điểm."

Dịch Thiên Hành trong lòng do dự, đang muốn từ chối, lại bị một câu sau của nha đầu này ép cho yên lặng gật đầu đồng ý.

"22 tháng 6 là sinh nhật của ta, coi như đó là quà sinh nhật cho ta đi."

Trâu Lôi Lôi vỗ vai hắn, hào khí can vãn nói.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6: SM không phải lỗi của ta

Dịch Thiên Hành không chịu đồng ý với Trâu Lôi Lôi ngay lập tức, là có lo lắng của mình.

Bởi vì hắn không muốn làm người khác quá chú ý. Hắn biết mình là một thiên tài... Có lẽ nói vậy thì hơi tự luyến, nhưng mà hai chữ thiên tài này trong mắt hắn còn không khá ái bằng hai chữ bánh nướng. Kết quả của thiên tài là cái gì hắn không biết, bất quá lúc tiểu học không hòa đồng được với bạn bè đã trở thành một vết sẹo khắc sâu trong lòng hắn.

Huống chi hắn còn biết trên người mình có rất nhiều địa phương không như người khác, điều này làm cho hắn ban đầu có chút hưng phấn, sau lại từ từ lo sợ không yên, có chút không biết làm sao, vốn cảm giác mình ở huyện thành nhỏ này là một kẻ dị biệt, cùng những người khác có khác biệt rất lớn, hắn không tìm được cảm giác thân thiết, vốn cảm thấy mình xa cách với thế giới này. Cho nên hắn bắt đầu ngụy trang, bắt đầu từ thành tích học tập, mãi cho đến thân thể của mình.

Mỗi lần tắm, hắn đã từng mượn ánh trăng ngoài phòng cẩn thận điều tra chính mình, kết quả sờ tới sờ lui cũng không lấy ra địa phương nào đặc dị, chỗ nào mềm vẫn mềm, chỗ nào cứng vẫn cứng... Nhưng hắn biết mình không giống với những người khác.

Tại thời điểm ngoại lực xâm nhập, thân thể của hắn sẽ trở nên rất bền chắc.

Bền chắc đến một loại cảnh giới rất kinh khủng.

Khi còn bé hần còn từng ngã bị thương, nhưng vết thương dù máu tươi lắm ly luôn trong chốc lát sẽ tự động khép lại, lưu lại một vết màu xám, mà dấu vết này cũng sẽ biến mất trong vòng mấy tiếng. Khi đó hần không thông thể vụ còn ngây ngốc hỏi gia gia của mình, kết quả gia gia khuôn mặt từ ái nhìn hần, cũng giải thích không ra nguyên do, chẳng qua khỏe miệng hơi co quắp một chút, mơ hồ nói mấy câu hồ đồ như trời giáng các loại.

Sau này gia gia chết, hần bắt đầu tự mình nấu cơm, tiểu hài tử còn vụng về, dao bếp cũng sẽ cắt vào ngón tay, không ngờ lại phát hiện ngón tay của mình lại giống như người kia trong tiểu thuyết Cổ Long từng viết, bị dao cắt vào sẽ tỏa kim quang, biến thành đầu ngón tay quái dị. Sau đó hần phát hiện thân thể của mình cũng rất khó bị đâm thương, tựa như ngoài da luôn luôn một tầng gì đó bảo vệ chính mình...

Cái đêm hần phát hiện bí mật thân thể của mình, hần ngây ngốc ngồi tại cửa phòng mình, nhìn sao trên trời, suy nghĩ suốt cả một buổi tối. Sau đó bắt đầu nổi điên tự mình hại mình, dùng bất kỳ lợi khí có thể nghĩ đến trong nhà đảm chính mình, cánh tay, lồng ngực, kết quả chỉ là ở trên người mình để lại chỉ chút điểm nhỏ xám trắng, mà những điểm này không ngoài dự liệu biến mất sau mấy canh giờ.

Tiểu hài tử bị kích thích rất lớn, không khỏi có chút phát điên. Hần bỏ chạy đến tòa nhà cao tầng ở tiểu hắc ốc, đi lên cầu thang tối đen, từ lầu hai bắt đầu nhảy, kết quả không có chuyện gì. Cho đến lầu ba, lầu bốn... Cho đến từ tầng thứ năm cao nhất nhảy xuống, hần mới cảm giác mình có chút choáng váng, có thể nguyên nhân là bị chấn động quá lớn.

Nhưng thân thể vẫn không hề tổn thương chút nào.

"Ta chứ con mẹ nó chứ!"

Ở trong đại viện, hướng về phía đầy bầu trời đêm mắng ra câu thô tục này, hần đành chấp nhận số phận. Hần đã chấp nhận số mệnh quái vật của mình.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, hần bắt đầu đứng ở chỗ cao ngắm nhìn đám người chung quanh... Không phải là đứng cao, mà là trong nội tâm coi mình thành một con yêu quái đáng thương.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Dịch Thiên Hành bắt đầu trở thành củi mục nhạt rác nổi danh trong trường học. Để cho người ta bắt nạt, hần cũng sẽ không đánh lại. Đạo lý này rất đơn giản, chính là như chúng ta chưa từng thấy một cái đại hán cầm dao đuổi giết con kiến bò trên đường.

.....

Vừa rạng sáng hôm sau, Dịch Thiên Hành đánh răng, hít hà y phục trên người chính mình, xác nhận không có mùi thối quá rõ ràng, liền lấy khăn lông đem chiếc xe đạp đẩy ri sét thật tình lau một lần, sau đó hướng trường học mà đi.

Bọn họ là năm ba, phòng học là một gian ở phía đông của lầu ba, ngoài cửa sổ là ngô đồng. Dịch Thiên Hành ngồi ở bên cửa sổ, cho nên thời điểm nhàm chán, thường xuyên quan sát sâu róm trên ngô đồng theo mùa thay đổi mà biến ảo thành màu sắc khác nhau...

Hô một tiếng, hần đang thất thần trực giác có đồ vật gì hướng chính mình bay tới, thể chất cổ quái của hần không chỉ biểu hiện trên thân thể cường hãn không giống người thường, tốc độ phản ứng cũng thật sự vô cùng nhạy cảm, trong đầu còn không kịp nhận ra là vật gì, thân thể đã trong vô thức làm phản ứng, bàn tay phải xòe ra, thật thật tại tại đem vật kia bắt vào trong tay.

Trừ hần ra, các bạn học khác đều biết đây là cái gì, lúc này nhìn thấy hần gọn gàng bắt được vật kia như thế, cũng không khỏi nhẹ giọng kinh hô, kinh hô chính là vì đáng vẻ oai hùng của hần. Năm ấy, Châu Tinh Trì đang rất nổi tiếng, Trường học Uy Long là bộ phim mỗi học sinh thích nhất, lúc này bỗng nhiên nhìn thấy hần vung tay oai phong như vậy, đương nhiên đưa tới cả sảnh đường ừng hộ.

Dịch Thiên Hành không biết vì sao, cúi đầu nhìn trong tay mình.

"Giẻ lau bảng?"

Hần cười khổ một cái, nếu tiếp được vũ khí mà tất cả các giáo viên đều thích sử dụng, xem ra lập tức sẽ bị lão sư tiến hành công kích sư tử hồng.

"Dịch Thiên Hành!" Giáo viên chính trị kiêm chủ nhiệm lớp Viên đầu to rớt cục lao đến, mắt tam giác phía dưới gọng kính đen lóe lên quang mang cừu hận, cái miệng rộng bắt đầu không ngừng khép mở, các loại ngôn ngữ công kích đều phun ra.

"Như người vậy, như thế nào không làm... thất vọng..., như thế nào không làm... thất vọng..., đi học quân nhân đào ngũ, như thế nào không làm... thất vọng..."

Dịch Thiên Hành khuôn mặt vô tội nhìn chủ nhiệm lớp, lỗ tai đang tiến hành tự động loại bỏ, cuối cùng nghe được mấy từ máu chó đại khái chính là: Cha mẹ, lão sư, tổ quốc, đảng vãn vãn.

Hần lắc đầu, trên mặt không có biểu hiện may mắn không nhận được. Chẳng qua lẳng lặng nhìn vị lão sư nước miếng như nước Lư Sơn bắn ra tung tóe.

Lão sư họ Viên, nguyên quán nơi nào đó ở Ngạc Trung, đất Long Tuyền, gia cảnh bản hàn, trong thôn từ trước tới nay chỉ có một vị đồ đại học, luôn lấy thân thể tự xưng, thường nói ngày rồi thôn ra tỉnh thành học đại học, dân chúng cả thôn tranh nhau đưa tiễn, thôn trưởng góp tiếp tặng một chiếc đồng hồ.

Dịch Thiên Hành thở dài, biết vị Viên lão sư lại muốn nói chuyện này rồi, vội vàng đứng lên đảng hoàng nói: "Ta biết mình sai rồi."

Viên lão sư đầy lòng khinh thường nhìn hần một cái, nói: "Nếu như người có thể sửa được, heo mẹ cũng sẽ biết leo cây."

Bạn học ồn ào cười to, Dịch Thiên Hành liếc mắt nhìn thấy Trâu Lôi Lôi trên mặt có chút ít không đành lòng, không khỏi nghiêng mặt hướng nàng cười cười, như an ủi nàng vậy.

Viên lão sư thấy hần lúc này còn cười ra tiếng, lại càng tức cả người phát run, chỉ vào mũi hần mắng: "Ngươi còn có mặt mũi để cười à? Tựa như ngươi, tương lai cũng chính là cả đời nhạt rác!"

Các bạn học quá lạ hô, cũng không ai ngờ lão sư lại nói ra những lời xúc phạm người khác như thế.

Không ngờ Dịch Thiên Hành lại là trên mặt nụ cười không thay đổi, nhìn chủ nhiệm lớp cao bằng mình, nhẹ giọng nói: "Ta vốn chính là nhạt rác để nuôi sống mình, có vấn đề gì? Tương lai cho dù nhạt rác cũng không sao cả. Ta cũng sẽ không giống những người khác, để người trong thôn cung cấp nuôi dưỡng đọc đại học, sau đó chính mình chạy đến thành thị khác ăn sung mặc sướng, đem hương thân thôn cũ hoàn toàn quên lãng."

Viên lão sư sùng sốt, đột nhiên trên mặt xanh trắng, đang chuẩn bị thống mạ, không ngờ Dịch Thiên Hành nháy mắt một cái, ngọt ngào cười nói câu: "Viên lão sư, thôn trưởng năm đó tặng ngươi đồng hồ đeo tay đầu ròi, ngươi còn giữ hay đã vứt đi? Làm sao không thấy ngươi đeo chứ?"

A a, đám bạn học nam nghe vậy hô vang, cười ha ha khắp cả phòng.

Viên lão sư tức giận vỗ bàn, xoay người rời phòng học.

"Thật oai phong, vua bãi rác." Bạn nữ ngồi ở bàn trước Dịch Thiên Hành gọi Triệu Tinh, trong ngày thường không thích vị chủ nhiệm lớp này, quay đầu lại nói với hần.

Dịch Thiên Hành cười cười, cũng không muốn cùng bạn học chung quanh ngồi chém gió, nhìn Trâu Lôi Lôi một cái, sau đó ngồi xuống, từ dưới bàn lấy ra bản Đa Tình Kiếm Khách Vô Tình Kiếm, sách này là tuần trước mượn ở thư viện huyện, tuy nói không lấy tiền, nhưng đến kỳ sau sẽ phải trả lại, cho nên phải đọc nhanh.

Chuông tan học vang lên, cửa sau phòng học có hai nam sinh ban khác gọi: "Dịch Thiên Hành có ở đó hay không?"

Dịch Thiên Hành đưa ánh mắt từ trên quyển sách thu hồi lại, có chút buồn bực đáp một tiếng: "Ta đây." Trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ là chủ nhiệm lớp tổ cáo mình ư?

Đi ra phía ngoài phòng học, hai nam sinh này đem hần từ trên xuống phía dưới nhìn một cái, cười nói: "Ngươi chính là kẻ nhạt rác kia sao?"

Dịch Thiên Hành liếc nhìn hai người bọn họ một cái, nói: "Đúng vậy, ta sẽ không nhạt ngươi đâu."

Đám nam sinh đang xem xảy ra chuyện gì vừa hô vang, cười nói: "Vua bãi rách, hôm nay ngươi quá mức oai phong rồi."

"Cười cái gì cười!" Hai nam sinh vẻ mặt khó chịu, quát: "Là Vĩ ca muốn tìm hần."

Nghe được hai chữ "Vĩ ca", nam sinh trong lớp học nhất thời biến thành ve sầu mùa đông, cũng không dám thở mạnh một tiếng. Chỉ có một nam sinh cao gầy vóc dáng lạnh lùng bỏ lại một câu: "Hù dọa ai đó?"

Hai nam sinh này vội vàng nói: "Hồ Văn, cũng không phải chuyện của ngươi mà."

Dịch Thiên Hành cười khò một tiếng, ra khỏi cửa phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Ánh mặt trời rực rỡ

Vĩ ca, chính là Hà Vĩ ở nhị ban. Nghe nói hần và người trên xã hội cũng có lui tới, cho nên chính là một trong hai học sinh nổi tiếng nhất trong huyện. Còn có một người khác, chính là bạn học cùng lớp với Dịch Thiên Hành, Hồ Văn, cha Hồ Văn là sở trưởng sở công an, người trên giang hồ bình thường cũng cho hần chút mặt mũi, cộng thêm bản thân cứng rắn, nên cũng có danh tiếng.

Mà Hà Vĩ thì không như thế, hần là con của người làm trong nhà máy xe nâng chuyển hàng hoá quốc doanh, cũng không có quan hệ gì, không am hiểu gì khác mà chỉ am hiểu đánh nhau. Thành tích cao nhất là năm ấy ở bờ sông bị người ta bắt gặp, hần một chọi năm, kết quả gãy ba cái xương sườn, còn đối phương cũng ba người nằm viện. Trận này đã đem danh tiếng của hần đưa lên vang dội. Nghe nói hần thỉnh thoảng sẽ nghe nhạc rock, người khác hỏi hần tại sao nghe Hắc Báo, hần nói: "Nhạc rock rất hay, sẽ không đa thương người, vừa đã nghiền."

Năm tháng đó cũng không có loại thuốc như Viagra, hai chữ Vĩ ca ở trong huyện nói ra, người không biết có rất nhiều, nhưng cũng có thể hù dọa được một đám người.

Dịch Thiên Hành cau mày nhăn mặt, nghĩ thầm dù thế nào mình cũng không có quan hệ gì với người này, Vĩ ca này tìm chính mình để làm chi?

Mang theo nghi ngờ trong đầu, Dịch Thiên Hành đi theo hai người này tới lầu bốn của khu giáo học, lầu bốn chỉ xây một nửa, hơn nửa tương đối âm u, thường thường cũng là thánh địa để các nam sinh lớp mười hai hút thuốc lá nói chuyện phiếm, nhưng hôm nay rất kỳ quái, ngày thường lầu bốn phi thường náo nhiệt lại vô cùng an tĩnh, bên trong chỉ có một người nửa ngồi, người này hai tay đang kẹp điều thuốc, khói cuộn lên mặt đỏ lóng lánh.

"Ngồi." Người này nói.

Hai người gọi Dịch Thiên Hành đi lên đem hắc đẫy, quát lên: "Vĩ ca bảo người ngồi."

Dịch Thiên Hành cười cười, phui phui đít đang ngồi xuống trước mặt Hà Vĩ.

Hà Vĩ đáng vẻ vừa cường tráng lại cao, lưng cũng không thô, lộ ra bả vai đặc biệt rộng, vừa nhìn chính là hảo thủ, nhìn thấy Dịch Thiên Hành an ổn giống như ở trong phòng học, không khỏi rất kinh ngạc vì sự tĩnh táo của hắn, chăm chú nhìn hắn nửa ngày, bỗng nhiên nói: "Quả nhiên có gan, khó trách dám trêu người trong hắc đạo."

Nghe được câu này, Dịch Thiên Hành rốt cuộc biết chuyện gì. Nghĩ đến chắc là đêm đó đem tiểu lưu manh kia dạy dỗ một phen, không khỏi cười khổ nói: "Chuyện kia không trách ta được."

"A? Người biết chuyện gì ư?" Hà Vĩ cắn điều thuốc hỏi.

Dịch Thiên Hành cười khổ nói: "Vĩ ca định thay người trong hắc đạo giáo dục ta ư?"

"Phi!" Hà Vĩ bỗng nhiên nổi giận "Người coi ta là người nào, tiểu tử! Đừng cho là ta là cái loại hèn nhát như Hồ Văn lớp người. Lão tử hỗn thiên hỗn địa cũng không đi hại bạn học của mình!"

Dịch Thiên Hành thế mới biết là mình hiểu lầm, cười nói tiếng xin lỗi.

Hà Vĩ đứng dậy, giống như thủ trưởng quan tâm cấp dưới ở trên vai hắn vỗ vỗ hai cái, nói: "Ta có bằng hữu đưa tin cho ta, nói là thủ hạ của Tiết Tam nhi thành tây có một người bị thanh niên nhát rúc đánh, sau đó điều tra ra tên kia học trường ta, ta vừa nghĩ, trường ta dù thế nào cũng là trung học đệ nhị cấp trọng điểm, nghèo túng đến mức nhát rúc cũng chỉ có mình người, cho nên gọi người lên nói một tiếng, bảo người mấy ngày tới cẩn thận một chút."

Dịch Thiên Hành mặc dù không thích ứng trên vai mình đặt một bàn tay to như vậy, càng không thích ứng lưu manh trong trường học bỗng nhiên ôn nhu dễ thân như thầy chủ nhiệm, nhưng trong lòng vẫn là có mấy phần cảm kích, cười nói: "Đêm đó ta đi kiếm ăn, vừa lúc gặp phải mấy người trộm nhòm của quốc doanh, ta dĩ nhiên không dám quản, chẳng qua có một người muốn tới đánh ta, vì vậy mới thành như thế."

"A?" Hà Vĩ a một tiếng, giống như rất hứng thú, nói: "Nghe nói tên kia cũng có chút thân thủ, người đánh thắng hắn thế nào?"

Dịch Thiên Hành cảm thấy khó trả lời, chuyện này bảo hắn nên nói như thế nào đây? Suy nghĩ nửa ngày, chậm rãi nói: "Ta từ nhỏ đã chịu khổ, cũng chính là khí lực lớn một chút."

Hà Vĩ vừa nghe lời này miệng cười cũng không thể ngậm lại, vội vàng chào hỏi: "Đến đây, ta cũng thích so khí lực với người khác, tới cùng ta vật tay đi."

Dịch Thiên Hành nào ngờ một phen giải thích lại có kết quả như thế, đang muốn thoái thác, nhưng nhìn thấy vị Hà đồng học đã sớm đem tay áo vén đến khuỷu tay, hăng hái bùng bùng quỳ trên mặt đất, ra vẻ chờ đợi.

Hắn không thể làm gì khác đành ở trong lòng cười khổ một tiếng, đi ra phía trước.

Thật vất vả khống chế khí lực của mình, chỉ dùng tới một thành lực lượng, từ từ để cho Hà Vĩ ở một cuộc so tài vật tay mặt ngoài vô cùng kịch liệt chiến thắng, Dịch Thiên Hành thở một hơi dài nhẹ nhõm, đứng dậy, có chút xấu hổ cười cười.

Hà Vĩ cười ha ha đem tiểu đệ mới vừa rồi một mực bên cạnh reo hò trợ uy gạt ra, vỗ vai hắn nói: "Tiểu tử khí lực quả nhiên khá lớn, so với ta chỉ kém một chút thôi."

Dịch Thiên Hành trên mặt thủy chung giữ một nụ cười vô hại.

"Như vậy đi, sau này người đi theo ta đi." Hà Vĩ bỗng nhiên nghiêm túc, chẳng qua là thanh niên mười bảy tuổi bày ra dáng vẻ lão đại của Tam Hợp hội trong phim Hồng Kông, để cho Dịch Thiên Hành nhìn cảm thấy không được tự nhiên.

"Đi theo ta, Tiết Tam nhi nơi đó ta sẽ nói một tiếng, cũng sẽ không có chuyện gì."

Dịch Thiên Hành thấy hắn chủ động đem chuyện ôm đến trên người mình, mới rốt cục tin người này thật là một loại lưu manh khác biệt, ngoài cảm động ra, cũng từ chối nhã nhặn, chẳng qua không biết tốn nhiều bao nhiêu lời lẽ.

Hà Vĩ liên tiếp chửi mấy tiếng @#%\$@, lại nói: "Ta biết bọn người các người xem thường lưu manh như chúng ta, mọi người đều học cùng, lại còn kỳ thị ngành nghề, thật đáng ghét, cuối cùng, sau này bị đánh chết cũng đừng trách ta."

Dịch Thiên Hành dờ khóc dờ cười, vội vàng nói: "Ta là một người nhặt rác, kỳ thị ngành nghề cũng không tới phiên ta kỳ thị người đi."

Hai người nhìn nhau ha ha cười một tiếng, trước khi chia tay Hà Vĩ giật nhẹ cái áo của hắn, cau mày nói: "Đã giặt tới trắng bạch, đổi cái khác đi, đừng nói với ta nhặt rác nghèo không có tiền, ta biết mấy lão đầu nhí nhặt rác trong nhà giàu chảy mồ."

Dịch Thiên Hành cười đáp: "Mấy lão gia hỏa này ngày ngày lấy heo chết bán ra ngoài, đều không tử tế gì."

Trở lại phòng học lầu dưới, các bạn học nhìn thấy hắn không làm sao, mặt cũng không có dấu hiệu gì, rồi rít vây quanh biểu lộ quan tâm hoặc là kinh ngạc, chỉ có Hồ Vân lạnh như băng ngồi ở phía trước, Dịch Thiên Hành liếc mắt nhìn thấy khóe môi hắn lộ ra mỉm cười, không khỏi có chút nghi ngờ không giải thích được.

Trâu Lôi Lôi bị người cản ở bên ngoài, vừa gấp gấp, nín lấy cổ áo mấy đồng học, mở một đường máu, vọt tới trước mặt hắn ân cần hỏi: "Không có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì." Dịch Thiên Hành nhìn hai mắt nàng trong suốt, mỉm cười nói.

.....

Ở trong hồi ức ngày sau của Dịch Thiên Hành, năm 1994 là thời gian mà ánh mặt trời rực rỡ đến mức tận cùng...

Thật ra cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, chẳng qua mỗi thứ bảy cùng Trâu Lôi Lôi cùng nhau đạp xe về nhà, bờ sông dần dần tràn ngập trúc đào để cho ánh mặt trời chiếu ở trên người của hai người cũng nhiễm mùi thơm nhàn nhạt.

Dịch Thiên Hành nhìn sông mũi thẳng Trâu Lôi Lôi, trên trán lấm tấm mồ hôi, có chút thất thần, qua hồi lâu mới nhớ tới chuyện kia.

"Chuyện đã nói ở nhà người, ta nghĩ, hay là thôi đi." Hắn nói chính là chuyện Trâu Lôi Lôi muốn hắn thi điểm cao.

Trâu Lôi Lôi nhăn mặt cau mày, liếc hắn một cái, tức giận nói: "Tùy người."

Dịch Thiên Hành trời sanh chính là hài tử khả ái sợ nữ nhân, nhìn thấy nàng có dấu hiệu muốn phát tác tính tình, vội vàng ngậm miệng nói: "Nếu thật sự thi hết sức, sợ sẽ hù dọa một đám người, ta phải giải thích làm sao đây?"

Trâu Lôi Lôi cười cười, nói: "Bản lãnh của mình, còn sợ người khác nói sao?"

Một câu nói vô cùng đơn giản như vậy, lại làm cho Dịch Thiên Hành có chút ngầy ngời, hắn vừa đạp bàn đạp dưới chân, vừa nghĩ chuyện, nửa ngày sau mới nói ra một câu.

"Nếu như bản lãnh này sẽ hù dọa người khác thì phải làm sao?"

"Hù dọa chết bao nhiêu tính bấy nhiêu." Trâu Lôi Lôi cho là hắn đang nói đùa, cho nên mỉm môi cười trả lời một câu.

Dịch Thiên Hành thở dài nói: "Nói thật, nếu như ta là quái vật thì làm sao?"

Trâu Lôi Lôi vừa cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóng, điềm nhiên hỏi: "Người vốn chính là thiên tài quái vật còn gì nữa."

Dịch Thiên Hành cười một tiếng rồi im lặng, quay đầu xem nước sông bên đường bị trời chiều chiếu rọi mà chớp động lên

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Yêu quái giả tiên

Lại một ngày thứ bảy.

Dịch Thiên Hành ngáp một cái, đi ra tiểu hắc ốc của mình, bên cạnh tiểu thạch bình đầy rác đánh một bộ quyền. Đối với loại thân thể cường hãn biến thái như hắn mà nói, những quyền pháp này tự nhiên không có trợ giúp gì quá lớn. Bất quá nói như thế nào, Dịch Thiên Hành cũng là thiên tài quái vật, mặc dù theo hắn, chính mình chẳng qua là trí nhớ kinh người, thông minh cũng không chắc đã cao bao nhiêu, nhưng chuẩn bị để che giấu bản lãnh chân thật của mình thì luôn cần có, tương lai nếu như vạn bất đắc dĩ lộ ra bản lãnh thật sự, nếu để cho người tra được chính mình ngày ngày luyện quyền, cũng tốt hơn so với tựa như quái vật bị người ta bắt vào trung tâm nghiên cứu.

Hắn nghĩ tới cuối tuần ngày ngày đi theo Trâu Lôi Lôi đi viết tấm bảng đen, không khỏi dùng ngón trỏ cùng ngón cái nhẹ nhàng chà xát, giống như đầu ngón tay còn dính phấn viết, đối với hắn mà nói, đây chính là xúc giác hạnh phúc.

Thứ bảy luôn luôn là một ngày mà hân thích nhất. Không vì bất cứ điều khác, chẳng qua mỗi thời điểm đến cuối tuần tổng vệ sinh, hân cũng có thể quang minh chánh đại theo sát Trâu Lôi Lôi đi lau dưới viết lên tấm bảng đen.

Tấm bảng đen này thật rất lớn, nếu như muốn viết xong toàn bộ, thật sự so với hân lúc tối trời đi bới rác còn mệt hơn.

Bất quá không có biện pháp nào, ai kêu Lôi Lôi là uỷ viên tuyên truyền hội học sinh?

Nhưng hân thích loại cực khổ này.

.....

Sau giờ ngo sân trường có chút nóng nực, cả vườn cây xanh mặc dù xanh rờn, nhưng cũng không thể che hết nhiệt lực của mặt trời. Trên sân cỏ bình thường đông đúc, nhưng lúc này các học sinh cũng đã xong tổng vệ sinh đi về nhà, trên cỏ một người cũng không có. Qua thao trường chừng mười bước, có một cái đài dùng đá vụn để dựng lên, trên đài là một tấm bảng đen lớn đến mức tận cùng, trên bảng đen có phần che mưa, lúc này đem ánh mặt trời nóng nực cản trở, cùng cảnh sắc quanh mình so sánh, tấm bảng đen này lộ vẻ u ám mát mẻ, nếu phía trên sạch sẽ không có bụi phấn, nhất định sẽ cực kỳ giống một khối hàn ngọc màu đen... Chỉ tiếc lúc này, phía trên tràn ngập vết phấn trắng hồng khác nhau.

Dịch Thiên Hành cùng Trâu Lôi Lôi học Đấu Chiến Thắng Phật dùng bàn tay che nắng, ngẩng đầu ngắm tấm bảng đen trước mắt, bỗng nhiên liếc mắt nhìn nhau, vừa ngây ngốc nở nụ cười.

Đây là thành quả một tuần lễ của hân, mặc dù nội dung không gì hơn là một chút học tập ngoại ngữ, hoạt động ngoại khóa, đoàn văn, tục đến không thể tục hơn, nhưng bảng đen chỉ chít chữ để cho hai vị nam sinh nữ sinh trẻ tuổi tràn đầy cảm giác thành tựu.

Dịch Thiên Hành chỉ vào khu vực nhiều chữ màu trắng trên bảng đen nói: "Nhìn kia, vẫn là thiên tiếng ca trên sông của Mao Mỗ là ta viết tốt nhất." Trong miệng nhẹ nhàng ngâm nga: "Tiếng ca của bọn họ là thông khổ rên rỉ, là thở dài tuyệt vọng, là kêu rên thê thảm; quả thực không phải thanh âm của con người. Nó là tâm linh vô hạn ưu thương reo hò, chỉ bất quá mang theo tiếng nhạc hài hòa, mà âm điệu kết thúc công việc mới là một tiếng nức nở cuối cùng. Cuộc sống quá gian nan, cuộc sống quá tàn nhẫn, tiếng ca là kháng nghị tuyệt vọng cuối cùng. Đây chính là tiếng ca trên sông."

Trâu Lôi Lôi lắng lắng nghe hân tràn đầy cảm xúc đọc xong đoạn này, chợt phát hiện hân đang nhắm hai mắt, không khỏi mỉm cười nói: "Trí nhớ cũng thật là đáng sợ sao." Dịch Thiên Hành cười cười.

Trâu Lôi Lôi bỗng nhiên cau mày nói: "Mao Mỗ một thiên khác nói ánh đèn tích cực hơn chút ít, người chọn thiên này có quá ảm đạm hay không? Chu Nhất Hồ lão sư tới kiểm tra có thể có ý kiến hay không?"

Dịch Thiên Hành không sao cả nhún nhún vai, nói: "Cuộc sống vốn chính là gian khổ, đây là sự thật mà thôi. Về phần ảm đạm? Người chèo thuyền ký hiệu, thật ra có lẽ ở trong năm tháng gian khổ qua ngày đáng sợ tìm chút niềm vui. Nhưng người rơi vào tình cảnh này vẫn không quên làm cho mình vui vẻ, đã đầy đủ tích cực rồi."

Trâu Lôi Lôi cười cười nói: "Ta không cãi được người." An tĩnh một lát, ân cần nhìn hân, nói: "Những năm qua người sống rất khổ sao?"

Dịch Thiên Hành nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra miệng đầy răng trắng nói: "Làm sao có thể? Một mình sống rất thoải mái, cũng không có cha mẹ ở bên cần nần."

Nhìn hân cười lớn, Trâu Lôi Lôi khẽ thở dài, cũng không muốn nói nhiều, cười nói: "Làm xong rồi, chúng ta đi thôi."

Hai người đem phấn viết cùng thước đo những thứ này đặt vào trong xe, sau đó đi đến chỗ để xe. Từ khu dạy học đến cửa trường có một đoạn đường dài thẳng tắp, Dịch Thiên Hành cùng nàng vừa đi vừa cười đùa. Trâu Lôi Lôi bỗng nhiên nói: "Chút nữa thì quên, tuần trước đã nói, hôm nay ta mời ăn thịt quay." Nói xong cười ngọt ngào nhìn hân.

Dịch Thiên Hành trong lòng hoảng hốt, khuôn mặt hạnh phúc nói: "Vậy thì không còn gì tốt hơn." Bỗng nhiên liếc mắt cảm giác được cửa trường nơi xa có bóng người thấp thoáng.

Nếu như đổi thành người khác khẳng định không thấy rõ lắm, nhưng Dịch Thiên Hành là người mà buổi tối không đốt đèn dựa vào ánh trăng bóp chết con muỗi, hơi chút lưu ý, đã thấy rõ ràng là Hồ Vân cùng lớp. Hân nhú nhú mày, nghĩ thầm lúc này trong trường học không có học sinh nào nữa, Hồ Vân là đang chờ ai? Trước kia nghe các bạn học đã nói hân và đám giang hồ có qua lại... Nghĩ tới đây, tâm trạng đang vui sướng bỗng nhiên phiền muộn, tựa hồ cảm giác được có chuyện gì làm cho mình không vui đang chờ đợi mình.

Hân nhìn một chút Trâu Lôi Lôi bên cạnh đang nói đùa không ngừng, bỗng nhiên dừng bước, ôn hòa nói: "Lôi Lôi, hôm nay người đi trước đi, ta bỗng nhiên nghĩ ra ở trong trường còn có một số việc phải làm."

Trâu Lôi Lôi có chút kinh ngạc nhìn sang bốn phía, nói: "Trong trường học không có người nào nữa, người có chuyện gì thế?"

Dịch Thiên Hành dẫn đầu, quyết không thể nói là bởi vì dự cảm mình không giải thích được sao... Suy nghĩ một chút, cười nói: "Đoàn công bộ lão sư trẻ tuổi mới tới bảo ta hôm nay đem đoàn công bộ quét dọn một chút."

Trâu Lôi Lôi thở dài nói: "Không thể nào? Hai chúng ta không phải là cu li mà." Về mặt nàng ủy khuất khả ái cực kỳ.

Dịch Thiên Hành cười nói: "Cho nên để cho người quen chịu khổ như ta tới phân ưu thay cho tiểu thư nhé."

Trâu Lôi Lôi cười nói: "Phi, đùa cái gì chứ? Chúng ta cùng nhau làm sẽ nhanh hơn." Vừa nói liền đem đầu xe quay lại khu dạy học.

Dịch Thiên Hành trong lòng hơi sợ nói: "Nghe ta, ngoan."

Hắn nhất thời tình thế cấp bách, nói chữ ngoan, lại làm cho Trâu cô nương trong ngày thường vô tư không câu chấp đỏ mặt như nước thủy triều. Hai người ở trên đường thẳng ngửa ra nửa ngày, Trâu Lôi Lôi mới dùng thanh âm như con muỗi nói: "Vây ta đi trước, nhưng là... Người mỗi ngày tự học buổi tối cũng đi trước, mỗi tuần chỉ có lúc này có thể cùng đi..." Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Dịch Thiên Hành nghe thấy lời này, tâm hoa nở thành một trăm hai mươi tám cánh, trên mặt bắt đầu giống như ngu ngốc cười khúc khích, nói: "Ng ngoan nhé, đi trước đi... Nếu không, người ở dưới nút giao đại học truyền hình chờ ta, ta nhiều lắm chỉ mất mười phút đồng hồ."

Trâu Lôi Lôi nghe thấy hắn lại nói ngoan, xấu hổ vô cùng, nhẹ phi một cái, cỡi xe đạp giống như trốn chạy về phía ngoài trường.

Dịch Thiên Hành ngây ngô nhìn cỗ xe đạp khả ái màu xanh da trời này biến mất ở cửa trường học, còn không tỉnh hồn. Tình yêu lúc trẻ luôn dễ dàng thay đổi tâm tính của thiếu niên, lúc này trong lòng Dịch Thiên Hành chỉ là muốn mau sớm chạy tới nút giao đại học truyền hình, cần gì quan tâm bên ngoài là ai chờ đợi mình, cần gì biết có phải muốn đánh nhau hay không, lúc này cần gì che giấu bản lĩnh của mình? Hắn trước đó vài ngày học bên trong kinh Phật, gặp lão hòa thượng Tế Công nói rất hay: Lúc này chính là, gặp phật giết phật, gặp tổ giết tổ, gặp La Hán giết La Hán, từ trong ra ngoài, gặp là giết!

Một trận gió nóng thổi qua, người thiếu niên hướng cửa trường ưỡn ngực đi tới, trong miệng ngâm nga lúc ấy lưu hành nhất Liên tỷ tỷ cuồng ca kinh khúc "Tình", đáng tiếc mấy cái phía ngoài sân trường chờ đánh nhau không nghe được lời ca.

"Tình, mau sớm thanh tình, có biết người đang ở đây giết chết chính mình không..."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Chiến đấu không cân xứng

Dịch Thiên Hành kể từ khi phát hiện bí mật thân thể mình, cũng phát hiện mình có đôi khi sẽ có chút ít cử động tương đối "Khác người", sở dĩ khác người, chính là khi hắn hết sức chuyên chú suy nghĩ một việc, sẽ quên che dấu thân thể chính mình cứng hơn cả thép. Cũng may, trước kia thời điểm mà hắn thất thần, thường thường là ngồi tại tiểu hắc ốc chất đầy rác của mình —— cho nên dùng bàn tay chặt gạch, dùng bắp chân đá gãy thớt gỗ —— hành động biến thái như vậy không bại lộ ở dưới ban ngày ban mặt.

Bất quá hôm nay hắn có chút thất thần, chủ yếu là bị tình cảm làm cho hôn mê.

Cho nên khi bảy tám quả đầm lớn to như bát tô giống như hạt mưa đập tới, hắn căn bản quên trốn, cũng lười trốn, trong đầu còn đang hồi tưởng Trâu Lôi Lôi mặt nguyệt ngưng đỏ ửng, muốn hắn nhớ lại lúc này lập tức sẽ phải đánh nhau, đúng là một chuyện khó khăn.

Rầm rầm rầm một trận loạn hưởng, Dịch Thiên Hành có chút ngạc nhiên nhìn mấy tên trắng hán bên cạnh ôm tay, khuôn mặt thống khổ ngã trên mặt đất, lúc này mới nhớ tới chính mình nên làm gì.

Cho nên hắn nhảy ra sau, tay trái giơ phía trước, tay phải lướt sau khẽ giơ lên, bày ra tư thế của Hoàng Phi Hồng, mắt liếc về hướng mặt đất, cực kỳ lạnh lùng nói: "Còn có bao nhiêu người? Lên cả đi."

Dịch Thiên Hành cũng cảm thấy có chút ghê tởm chính mình, nhưng không có cách nào, nếu như không làm ra bộ dáng người luyện võ, không ai tin tưởng, tại sao quả đầm đánh tới trên thân người, bị đau lại là nắm tay. Mà bộ dáng người luyện võ mà hắn có thể biết... Trừ Kant đệ nhất hộ vệ, cũng chỉ có động tác này của Lí Liên Kiệt, đây là hắn học hồi lâu mới biết.

Đầu lĩnh là một trung niên, trong miệng ngâm thuốc lá đã sớm kinh hải rơi xuống đất, hắn nhăn mặt cau mày, nháy nháy mắt, từ từ đi tới, nhìn Dịch Thiên Hành, trong lòng suy nghĩ: "Người này còn là học sinh, làm sao không thấy xuất thủ, huynh đệ của mình đã ngã lộn rồi?"

Thử thăm dò hỏi một tiếng: "Huynh đệ có luyện võ ư?"

Dịch Thiên Hành lẳng lặng nhìn hắn, cười nói: "Có luyện một chút."

"Khó trách kiêu ngạo như vậy?" Người này hung hăng nói, tiếp theo từ trong ngực rút ra một thanh khảm đao. Lúc ấy giang hồ chém nhau lưu hành nhất đúng là loại đao một thước hai này, lưỡi là thép tốt, thân đao không dài, dễ dàng mang theo.

Lúc này đã là năm giờ chiều, nhiệt độ mặt trời không hề hạ xuống, trên đường có rất ít người, góc đường bị cây ngô đồng che khuất rất thanh tĩnh. Dịch Thiên Hành thấy người này dám ở ban ngày động đao, không khỏi nhíu nhíu mày, nói: "Có chuyện gì có thể nói trước hay không?"

"Tam ca nói, chỗ này, chỉ có chúng ta lớn lối mà thôi, nếu như gặp phải người lớn lối hơn chúng ta, vậy cũng không cần nói, đánh tới khi hắn không lớn lối

nữa." Trung niên nhân cho là hấn sợ, tàn bạo nở nụ cười, hàm răng vàng vàng.

Trong miệng hấn nói Tam ca, Dịch Thiên Hành đã biết là ai, cũng chính là nhân vật nổi danh trên huyện thành, chính là Tiết Tam nhi mà vài ngày trước Hà Vĩ báo hấn cẩn thận.

Tiết Tam nhi tên thật là Tiết Cung, đáng tiếc một chút cung lương chi đức cũng không học được. Đầu thập niên tám mươi bắt đầu lăn lộn giang hồ, cũng chính là thể loại đông môn nhất đại không bắt mắt nhất, lại ham trò gian lận cờ bạc như thế, lúc ấy giang hồ, xem thường nhất đúng là đám ăn không ngồi rồi lại còn gian lận như vậy. Mà Tiết Cung cũng chiếm cả hai rồi, tự nhiên không được người ta chào đón. Có một lần gian lận bị bắt tại trận, đối phương hạn hấn trong một tuần cầm năm vạn đồng tiền bồi thường. Hấn trong một tuần cầu phụ thân cho đến nãi nãi, tìm khắp người quen biết, muốn tìm người giúp hấn ra mặt, kết quả không ai giúp hấn.

Thời hạn đến, hấn tự nhiên không có năm vạn đồng tiền, cho nên bị người khác chặt ngón tay cái cùng ngón trỏ tay phải, chỉ cho hấn giữ lại ba ngón tay giống như phế vật.

Từ ngày đó, Tiết Cung bị người ta gọi là Tiết Tam nhi, tên sửa lại, người cũng tựa như thay đổi, làm việc tàn nhẫn gan lớn, chuyện thương thiên hại lý gì cũng dám làm, hạ thủ đặc biệt độc ác, thừa dịp thời kỳ hỗn loạn, chiếm đông môn một chút địa bàn, vừa kéo theo một đám tiểu đệ, liền bắt đầu làm lão Đại, những năm này ăn sung mặc sướng, hăm hại lừa gạt cướp bóc, chuyện gì cũng làm, rốt cục trở thành đông môn lão Đại, ở trong huyện thành uy phong không ai bì nổi. Cho đến khi Cô lão thái gia nổi danh giang hồ từ tỉnh thành về huyện thành dưỡng lão, Tiết Tam nhi khí điểm mới có chút thu liễm chút ít.

Trung niên nhân kia đi tới trước mặt Dịch Thiên Hành, dùng mặt cương đao trong tay vỗ vỗ gương mặt của hấn, vang lên hai tiếng ba ba, cúi đầu tàn bạo uy hiếp nói: "Tam gia nói, người động vào huynh đệ của hấn, thì phải đi đập đầu nhận lỗi cho huynh đệ hấn, sau đó đền một cánh tay."

Hấn vốn cho là tên học sinh này sẽ sợ cả người phát run, không ngờ gương mặt người này vẫn rất bình thản.

Dịch Thiên Hành xem bầu trời bị nhánh cây cắt thành từng mảnh nhỏ, suy nghĩ, nhún nhún vai nói: "Ta không giống Tam gia các người, tay cũng không phải là móng heo, làm sao có thể nói lấy là lấy?"

Trung niên nhân ngẩn người một lát mới hiểu được tiểu tử này đang mắng người, tức giận mãnh liệt, giờ khảm đao lên bỏ tới.

Dịch Thiên Hành khuôn mặt bình tĩnh nhìn ánh đao chạm mặt mà đến. Hấn không muốn dùng thân thể đi đón đỡ, bởi vì mặc dù hấn có thể, nhưng cũng không muốn thân phận quái vật của mình nhanh như vậy truyền khắp huyện thành. Cho nên hấn nhẹ chuyển gót chân, để cho ánh đao hiểm hiểm từ trước sống mũi chính mình tuốt xuống, chân phải kéo dài một bước, cả người cùng trung niên nhân kia áp sát, một cái khữu tay đánh vào trên mũi tên kia.

Nhìn như động tác dễ dàng, nhanh chóng nhưng không có một tia dùng sức, hơi hột dường như vừa nhấc khữu tay, đã đem tên kia đánh bay mấy thước, trên mặt một mảnh máu đen.

Nhìn thấy lão Đại bị đánh bay rồi, mấy tên côn đồ mới vừa rồi còn ôm quả đấm kêu đau rất cục vọt lên. Dịch Thiên Hành nhắm mắt, dựa vào tốc độ của mình đến gần thân thể đối phương, dùng bàn tay đẩy, đem một tên đẩy ra mấy thước, loại "Đầy" này, bất quá là chuyện tình trong phút chốc, hấn đem đám này đẩy ra toàn bộ. Hấn không muốn động thủ, bởi vì hấn không biết mình có thể nhớ tay đem những người này đã thương quá nặng.

Nhưng hấn nghĩ như vậy, đám tiểu lưu manh tự nhiên là không biết, trừ mấy tên đầu lĩnh quang, nhát gan sợ phiền phức nao núng ở phía sau ra, có mấy người liều mạng rút đao nhọn hồ giết đi lên.

Dịch Thiên Hành lạnh lùng nhìn bọn côn đồ vây quanh, trong lòng phiền muộn dị thường, hấn không biết Trâu Lôi Lôi ở nơi đó chờ mình lâu có nhầm chán hay không, cộng thêm đây là cửa trường học, ban ngày, hấn cũng không muốn để quá nhiều người chú ý, cho nên quyết định mau chóng kết thúc trận chém giết nhầm chán này.

Nhìn những người vây quanh về mặt dữ tợn, đầu óc của hấn lại thanh minh, nhìn kỹ động tác trên tay đối phương, sau đó dùng động tác nhanh hơn chuẩn hơn đánh trả, mũi chân ở trên đường nhựa một chút tức tung, xuyên qua giữa mọi người, quả đấm từ dưới nách phía sau bọn côn đồ đi xuyên qua, thật thật tại tại đánh vào trên người đối phương.

Tốc độ của hấn thật sự quá nhanh, giống như một trận gió, đối với đám côn đồ sẽ chỉ ở đầu đường chém giết mà nói, lúc này Dịch Thiên Hành giống như là cao thủ trong TV. Bất quá chỉ mấy phút, đám lưu manh cầm đao găm đều gục ngã dưới đôi thiết quyền kia. Dĩ nhiên, hấn không dám dùng toàn lực. Lúc trước mấy tên lưu manh đứng ngoài chưa kịp xông vào, lúc này vội vàng chạy đi hướng đầu đường kia chạy tới.

Dịch Thiên Hành đứng ở góc đường, nhìn bọn côn đồ bên cạnh ủ rũ kêu rên không dứt, không biết sao, trong lòng lại sinh ra một phần chán ghét, phảng phất mình là quân chủ cao cao tại thượng đang quan sát đám thần dân đáng thương.

Hấn bỗng nhiên tỉnh lại, cảm giác ý nghĩ này của mình rất cổ quái, lấy sự thông tuệ của hấn, tự nhiên có thể nhận thấy được trên tâm lý chính mình có chút thất khống, vội vàng lắc đầu, kéo qua xe đạp đỗ ở dưới cây ngô đồng, quay đầu hướng trung niên nhân đang ôm mũi chảy máu lớn tiếng nói: "Các người nếu có thể tra ra được ta học ở trong huyện, khẳng định biết ta đang ở nơi nào, sau này muốn tìm thì hãy đi nhà ta, ở trường học không tiện."

Hấn dùng ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng cách không điểm mi tâm tên kia một cái, lẳng lặng nói: "Nhớ lấy, tới nhà của ta tìm ta." Tiếp theo cười cười nói: "Thật ra ta là một người rất hòa khí."

Đám thủ hạ của Tiết Tam nhi cũng đã kinh sợ rồi, bọn họ lúc nào gặp qua loại thân thủ này, vốn thiếu niên chẳng qua là lẳng lặng nói nói, ở trong mắt bọn họ đáng sợ hơn bất cứ thứ gì, chờ nghe thấy câu kia, thật ra thì ta là một người rất hòa khí, lại càng vừa tức vừa giận, rồi rít răng lên.

Dịch Thiên Hành lúc này đã cỡi xe đạp hướng bờ sông đi, hần nghĩ tới vừa rồi cùng người khác đánh nhau trần định tự nhiên, cảm giác lâng lâng sau đó, không khỏi khẽ thở dài "Chính mình thật là quái vật sao?" Làn gió thổi vào trên mặt của hần, có chút mát mẻ, lại làm cho hần lòng tràn đầy tới tâm cảm giác có chút thoải mái, hai tay hần rời tay lái, ngửa đầu hướng trời rỗng một tiếng: "Ta chửi con mẹ nguoi chứ lão tặc thiên, không để cho ta có cha mẹ, lại cho ta thứ đồ chơi này!"

Bờ sông huyện thành là một thảm cỏ xanh, đường lớn ven sông từ trong huyện nổi thẳng nút giao đại học truyền hình, Dịch Thiên Hành nghĩ đến cô gái chờ mình, tâm tình rốt cục thư sướng chút ít, hai tay nắm chặt tay lái, dùng sức đạp xe đạp hướng bên kia phóng đi, trời chiều treo ngược ở trong khe núi bên kia sông đem bóng dáng thiếu niên cùng xe đạp kéo ra thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Yêu quái yêu học tập

Đêm đã khuya, trên trời chẳng biết tại sao không nhìn thấy trăng, chỉ có vô số ánh sao. Đêm hè luôn có sinh khí hơn so với những mùa khác, Dịch Thiên Hành ngồi tại bên hồ nước cách phía ngoài tiểu hắc ốc không xa, ngửi hoa cỏ khí tức không biết nơi nào bay tới, cảm thụ được gió phát nước hồ mang theo mùi tanh nhàn nhạt, nhắm hai mắt, ngẩng đầu góc bốn mươi sáu độ nhìn lên thiên không.

Hần vẫn khôn hoặc vì thân thể của mình, vốn cảm giác mình có dị thường, tất là yêu loại, nhưng những chuyện quái lực loạn thần, mình cũng không có biện pháp tin tưởng, cho nên muốn tìm chút ít giải thích có thể lý giải, đáng tiếc, bằng hần hiện tại đem trung học đệ nhị cấp vật lý cũng học thuộc lâu lâu, căn bản nhìn không ra một tia khả năng từ phương diện vật lý có thể giải thích rõ ràng.

Cho nên hần quyết định đi xem huyền học, nhưng lại cảm thấy các đại sư quá mức trẻ con. Không thể làm gì khác đành ngược lại ở trong võ hiệp tiểu thuyết tìm kiếm thăng bằng trong lòng, nhìn thấy trong sách cao thủ bay trên trời tới lui, hần mới có chút ít an ủi, thầm nghĩ: Nhìn xem, đây mới là thần nhân, so với ta còn bá đạo hơn nhiều... Có đôi khi đọc tiểu thuyết Kim Dung, vốn ảo tưởng mình không phải là trời sanh như vậy, mà là khổ niệm Thiếu Lâm Tự tiên thiên hộ thể chân khí, đáng tiếc, lời giải thích này cũng không lừa được chính mình.

Không biết là vị đồng chí nào dựa vào triết học kiểm com đã nói, loài người luôn sẽ đem sự việc không thể lý giải ký thác vào tôn giáo. Dịch Thiên Hành cũng không ngoại lệ, điển hình Trung Quốc tiểu gia một cái, tự nhiên không chịu giữ lại cựu ước, hơn nữa hần vô cùng thích bộ dáng khá ái của tiểu thiên sứ, kết quả là, thuận lý thành chương vô cùng ghét lão biến thái Jehovah... Cho nên bắt đầu tu thiên. Nếu nói tu thiên, đối với hần mà nói, thật ra vẫn giống như tu vật lý, từ thư viện thành phố đem chút ít kinh Phật trở về nhà đọc hết, cũng không biết có thể tu thành chánh quả gì không. Như Tây Thiên có phật, chỉ sợ cũng sẽ bị tiểu nhi ngu ngốc này làm cho đại phật tiểu phật hết thầy niết bàn mới phải.

Hần gần nhất xem chính là « Tọa Thiên Tam Muội Kinh », bên trong có nhắc tới ngũ môn đối trị pháp. Mà Dịch Thiên Hành xem kinh Phật, vốn là cầu nơi chữa bệnh, đây cũng là đúng khẩu vị, cho nên tinh tế đọc một lần, khắc tại trong đầu. Trong sách viết đến ngũ môn đối trị pháp, chính là: Đa dâm dục nhân, bất tịnh pháp môn tri; đa sân khuyển nhân, từ tâm pháp môn tri; đa ngu si nhân, tư tánh quán nhân duyên pháp môn tri; đa tư giác nhân, niệm tức pháp môn tri; đa dăng phần nhân, niệm phật pháp môn tri.

Hần lúc trước ở tiểu hắc ốc thấp bóng đèn mờ mờ, vừa vò đầu vừa nhìn, thủy chung nghĩ không rõ chính mình đến tột cùng coi là loại bệnh nào, nên dùng pháp môn gì để trị. Cho nên mèo mù dưng chuột chết chọn lấy pháp môn chữa ngu si. Ý nghĩ của hần rất đơn giản: Nếu đề cho đám lưu manh có năng lực thể chất quái dị, chỉ sợ ngày ngày cười ra hoa, nơi nào còn có thể giống như mình mặt ủ mày chau. Đúng như thương trường rút thương trúng xe con, có người không thích ngược lại lo lắng tổn tiền mua xăng, tại trong mắt thể nhân, khẳng định chính là loại ngu si.

Cho nên hần tinh tế học cách chuyên trị loại bệnh ngu si này... Tư tánh quán nhân duyên pháp môn. Nhưng vừa đem cả đoạn kinh văn đọc thuộc xong, đầu hần cũng hỗn loạn, tiếp theo đọc một hồi mới nhìn ra chút ít mùi vị, nhất là phẩm trong đó hai chữ chỉ quan... Thân vi tự mạt, bất khả thủ trức; thị thân như hải, bất yếm ngũ dục.

...

...

Hần mơ hồ cho là mình hiểu được thứ gì, thật ra thì hần cũng chưa hiểu rõ điều gì. Tu thiên bằng cách ghi nhớ như hần, Dịch Thiên Hành khẳng định không phải người thứ nhất trên đời, nghĩ tới hòa thượng thời cổ đại, đoán chừng cũng dùng là phương thức Diên Ấp Thức (nhồi cho vịt ăn) thành Phật. Nhưng giống như hần sau khi học thuộc liền bắt đầu lâng lâng, có chút hiểu được, nghĩ đến cũng chắc là hiếm thấy.

Thật ra hần thật sự không ngộ ra điều gì, chẳng qua là nhận thức được một cái đạo lý, đó chính là: Bất kể.

Ngay cả mình cũng bất kể, quản mình là yêu quái đoạt xá hay là cái gì thánh anh chuyển thế, nói không chừng chính mình chẳng qua là đột biến gen mà thôi, trên đời vốn nhiều ưu sâu, còn nghĩ nhiều như vậy để làm chi? Sông lớn vào biển, vốn là theo tự nhiên mà đi, nếu đám lưu manh tìm tới tận cửa rồi, chính mình mặc dù thể cốt cường tráng trình độ có thể cùng xe tăng tương đối, cũng không có lý nào đứng im cho người ta đánh đập.

Dịch Thiên Hành tự cho là nghĩ thông suốt đạo lý rất hay, tâm tình thay đổi, ngồi xuống bên hồ nước bắt đầu hóng mát.

Cái hồ nước này, thật ra chính là cồng thất tuần năm đó nổ tung lưu lại thành hồ to, mưa nhiều, liền từ từ thành một cái hồ nước bèo tấm phủ đầy phía trên. Dịch Thiên Hành không biết chuyện này, càng không biết mình chính là trong ngày đó được gia gia mang về, hẳn chẳng qua là vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, mỗi khi chính mình phiền muộn, ngồi bên cạnh hồ nước này sẽ lập tức bình phục.

Mấy ngày qua trời không mưa, nước hồ không đục, Dịch Thiên Hành oa oa nhảy lên, ở trong bóng đêm nhảy xuống nước, kích khởi một trận bọt sóng.

Bỗng nhiên cảm giác trên lưng có chút ngứa, cho nên hắn từ bên đường lấy khối đá cuội, hít một hơi, dùng bàn tay chém thành hai khúc, còn cầm ở trong lòng bàn tay mãi một chút, mới chọn lấy mảnh bén nhọn chút ít, dùng sức chà ở trên người mình.

May nhờ tiểu hắc ốc nơi hắn ở vắng vẻ, trời vừa tối chung quanh cũng không có người nào, cũng không có ai nguyện ý đến gần địa phương vĩnh viễn tràn đầy xú khí này, nếu không nhìn thấy có người cầm hòn đá làm chà lưng, không biết có ý nghĩ gì.

Dịch Thiên Hành chẳng qua là chỉ nghịch nước, tiếp theo còn phải đi cộng hòa thôn kiếm ăn, cho nên cũng không dùng xà phòng, chẳng qua là dùng hòn đá ở trên người chà xát cho đỡ ngứa, hắn nhìn bèo tấm trên mặt nước, nghe bên đường khe đá đám ếch kêu oa oa, tâm tình từ từ an hòa xuống, sau đó nghĩ tới cảnh tượng xế chiều cùng Trâu Lôi Lôi cùng nhau đạp xe về nhà.

Hắn lúc ấy rơi vào cảm giác quái dị một người không hợp với lẽ thường đánh gục một đám người, cho nên cẩn thận hỏi Trâu Lôi Lôi: "Ngươi nói, nếu ta thật là một quái vật thì làm sao bây giờ?"

Trâu Lôi Lôi lúc đó trả lời để cho hắn cảm giác rất tốt, rất tự nhiên, rất phù hợp tưởng tượng của Dịch Thiên Hành đối với bạn đời lý tưởng, nữ sinh lúc ấy mở to đôi mắt xinh đẹp thật tình nói:

"Vậy ngươi biến thành quái vật cho ta xem trước, ta mới có thể quyết định làm sao bây giờ, nếu như có thể so với ngươi bây giờ đẹp trai hơn một chút, đây chính là chuyện tốt a..."

...

...

Dịch Thiên Hành nghĩ tới đây, ở trong hồ nước nở nụ cười, hắn lên bờ, hướng trong nước ném tảng đá, làm cho ếch côn trùng kêu vang, cá tỉnh giấc mộng, xoay người đi vào tiểu hắc ốc, mặc lên quần jean đen kỳ cục, mặc vào món đồng phục làm việc không biết dùng gì dệt thành, đeo lên nón cỏ, nắm chặt khăn tay giặt không ra màu trắng kia—— đúng, chính là hắn mỗi lúc trời tối sử dụng đồng phục làm việc—— đi tung tăng, ngắm cảnh lưu luyến, giống như là Tô Đông Pha dạo đêm tiêu sái hướng núi rác cộng hòa thôn mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Tình hình

Trên trời mưa xuống, Dịch Thiên Hành cỡi xe đạp hướng trong trường học mà đi, xe đạp từ đường bên sông đầy bùn lầy đi tới, bánh xe mang theo vô số bùn đất, hắn đạp nhanh, bùn đất bay ra suýt nữa bắn đến trên người một người.

"Tổ sư nó." Học sinh kia quả nhiên không phải là cái gì người lương thiện, chửi ầm lên.

Dịch Thiên Hành trước đó vài ngày ở bên hồ nước tĩnh tư một đêm, mặc dù không nghĩ ra nguyên do, nhưng vẫn ngộ chút ít đạo lý tự nhiên mà sống, tự nhiên không định tiếp tục bộ dáng củi mục thường ngày, lúc này nghe thấy có người chửi mình, dất chỉ một tiếng phanh xe đạp, nhả mặt cau mày, quay đầu lại lạnh lùng nói: "Chửi ai đó?"

"Ồ, tiểu tử ngươi hôm nay rất uy phong nhé." Không ngờ nam sinh kia ha ha nở nụ cười, Dịch Thiên Hành mới nhìn rõ thì ra là Hà Vĩ.

Hắn cười khò một tiếng, cười nói: "Thì ra là ngươi, ngại quá."

Hà Vĩ phui bùn đất trên ống quần, đến gần hắn, vỗ bả vai hắn nói: "Nghe nói thứ bảy tuần trước phía ngoài trường học có người gây chuyện, có phải thủ hạ của Tiết Tam nhi tới làm phiền ngươi hay không?"

Dịch Thiên Hành cười cười nói: "Không có chuyện gì."

Hà Vĩ thấy hắn không chịu nhiều lời, cũng không hỏi tới, cười mắng: "Cái xe rơm này của ngươi không vỡ nát đi, cũng phải rửa một chút chứ? Phía trên tất cả đều là bùn."

"Không, mà cũng không dám rửa, những thứ này cũng không phải là bùn mới hoàn toàn, còn có năm xưa chủ cũ dính keo. Nếu không có mấy thứ này, cái xe này đã rụng thành từng mảnh rồi." Dịch Thiên Hành cỡi xe đi trước, một mặt đạp bàn đạp một mặt cười trả lời

.....

Cuộc sống trong trường học luôn lặp đi lặp lại, cực kỳ không thú vị. Bình thường Dịch Thiên Hành ở lớp học cũng không nói chuyện linh tinh, hôm nay hắn cố ý buông lỏng không chế tâm thần, cả người cảm giác mặc dù không cố ý biểu hiện lãnh đạm, nhưng vốn không cách nào tự chủ tản mát ra "Yêu giả chi khi?". Thường ngày các bạn học có thể đem ngoại hiệu vua bãi rác giấu cột một phen, trêu ghẹo một cuộc, dù sao hắn cũng sẽ không tức giận, nhưng hôm nay bạn học thấy hắn cũng sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

Dịch Thiên Hành thay đổi, trở nên có chút làm cho người ta nhìn không thấu.

Trâu Lôi Lôi đồng học cũng không có cảm giác này, sau khi tan lớp, nàng đem Dịch Thiên Hành gọi lên trên bãi tập, nín lấy cổ áo của hắn muốn hắn buổi tối đi tới nhà ăn cơm.

Dịch Thiên Hành một thanh nước mũi một thanh nước mắt khóc lóc kể lể nói: "Nói không muốn đi, làm sao có thể ép? Có nghe nói cưỡng gian, cũng không nghe nói cưỡng cơm."

Trâu Lôi Lôi vừa thẹn vừa giận, nói: "Làm sao bây giờ nói chuyện càng ngày càng không đứng đắn rồi?"

Dịch Thiên Hành ha ha cười một tiếng nói: "Nghiêm chỉnh mà nói sao." Trên mặt chảy ra vẻ thành thật "Thật ra thì ta thật sự không muốn đi nhà người ăn cơm."

"Tại sao?" Trâu Lôi Lôi kinh ngạc hỏi "Ba mẹ ta đối với người rất tốt a." Bỗng nhiên giống như là hiểu điều gì, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, chợt ôn hòa khuyên nói: "Người a, cũng không nên là loại người này, ta luôn xem thường nam nhân như vậy."

"Loại người như vậy?" Dịch Thiên Hành mở to hai mắt nhìn.

"Tự ti cùng tự phụ là một cặp sanh đôi, chính là nhạy cảm như thế, đối với một người mà nói, là một loại gánh nặng." Trâu Lôi Lôi không hổ là uỷ viên tuyên truyền hội học sinh, nói về đạo lý một bộ một bộ "Lâm Đại Ngọc ở Cổ phủ biểu hiện hoàn toàn có thể nói là nuông chiều rồi, tại sao? Bởi vì nàng là một nữ cô nhi sống nhờ ở thân thích nhà, lão phụ Lâm Như Hải cũng không ở bên cạnh, cho nên nhìn huynh đệ tỷ muội bên cạnh, không khỏi có chút tự ti tự thương hại cảm giác, cho nên ở ngoài mặt ngược lại lộ vẻ phá lệ tự phụ kiêu ngạo, khinh thường tiếp nhận ân tình của người khác."

Dịch Thiên Hành đầu óc nhanh nhạy, một chút đã hiểu, ha ha cười nói: "Thôi xin, ta là loại người này sao?"

Trâu Lôi Lôi đem hai tay khép lại ở trước ngực, thật tình vô cùng theo dõi ánh mắt hắn nói: "Không cần phải giả bộ. Ta biết bản thân người thân thế, cuộc sống cũng khó khăn, nhưng ở trước mặt ta có cái gì chứ?"

Dịch Thiên Hành trong lòng ngực cảm thấy buồn cười, nhưng nhìn cô bé trước mặt vẻ mặt thật tình, hai mắt linh động, không biết sao vừa cảm thấy ôn nhuận, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, ta khinh thường loại người giả tạo như vậy." Không biết làm sao sinh ra một phần vọng động, ngây ngốc tiến lên trước một bước, đem Trâu Lôi Lôi ôm vào trong lòng ngực của mình.

Trâu Lôi Lôi như con thỏ nhỏ cả kinh, lập tức đem gương mặt đỏ bừng vui vào trong lòng ngực của hắn, chợt như nhớ ra cái gì đó, quát to một tiếng đẩy hắn ra.

"Muốn chết a! Đây là trên bãi tập trường học!"

Dịch Thiên Hành sững sốt, lúc này mới tỉnh hồn lại, ngây ngốc sờ sờ đầu của mình, ngượng ngùng cười.

"Vậy nói xong rồi, buổi tối tới nhà ăn cơm." Trâu Lôi Lôi quay lưng đi nhỏ giọng nói.

Dịch Thiên Hành mỉm cười nói: "Thật sự không cần." Nhìn nàng xoay người lại vẻ mặt không giải thích được, ngập ngừng giải thích: "Ta sợ nhìn thấy thím Mập cùng Trâu lão sư sẽ không được tự nhiên." Thì ra tiêu tử này hắn là sinh ra cảm giác sợ hãi của con rết thấy trượng mẫu nương.

Trâu Lôi Lôi cười một tiếng khoát tay một cái nói: "Cũng tùy người vậy." Nàng lại nghĩ tới chuyện, nghĩ tới muốn nói trước cho hắn biết một tiếng: "Thứ bảy trường học tổ chức thi đua kiến thức, ta giúp người ghi danh rồi, không được thua a."

Nàng biết nam sinh mười bảy tuổi trước mặt có bản lĩnh bác văn cường thức như thế nào. Thân làm một nữ sinh, dĩ nhiên không thể làm cho nam tử mình thích tựa như mình châu đầu điểm, nhưng lại biết tính tình quái dị không muốn làm náo động của Dịch Thiên Hành, cho nên liền tiền trạm hậu tẩu.

Dịch Thiên Hành nhúc nhích nói: "Thật không muốn đi."

Trâu Lôi Lôi vẻ mặt vô tội nhìn hắn, trên trán mồ hôi bị gió trên bãi tập phát khê rung động.

Dịch Thiên Hành tự không chế ý nghĩ vô lương muốn tiến lên ôm cái nữa, thật tình nói: "Ta cảm thấy không thích hợp, người cũng biết ta không muốn làm người khác chú ý."

"Mao Toại như cái đuôi không lộ ra mũi nhọn trong túi của Bình Nguyên Quân, nhưng người không giống, người rất sắc bén, luôn sẽ bị người khác phát hiện, không bằng từ từ từng bước để cho người khác thích ứng."

"Cùng đám người này chơi đùa, không có tí vui vẻ nào." Dịch Thiên Hành tự cho là nói rất tiêu sái.

"A, người là thiên tài, cùng phạm phụ tục tử như ta ở chung một chỗ cũng không vui vẻ gì a." Trâu Lôi Lôi ai oán nói.

Dịch Thiên Hành vẫn cho rằng Trâu Lôi Lôi rất thích hợp đi làm diễn viên, bởi vì nhìn thấy sắc mặt của nàng lập tức chuyển thành thê lương bi ai, lỗ chân lông ớn lạnh, vội vàng thờ dãi nói: "Đừng đừng, cảnh này nên để lại đưa vào trong kịch, ta đáp ứng là được."

Tiếp theo nói cho nàng biết, cho là công phu diễn kịch của nàng rất tốt.

Trâu Lôi Lôi trong lòng mũi nghiêng răng nghiêng lợi cất một tiếng, cãi nói: "Ta thấy người từ trong xương thật là một sắc lang, nếu không làm sao mỗi lần ta hỏi giả sắc thái, người đã..." Chợt phát hiện những lời này nói quá rõ ràng mà lộ liễu, trên mặt xấu hổ đỏ bừng, vội vàng quay lưng hướng khu dạy học đi tới.

"Sao sao? Sắc lang đang nghe người cứ nói đi?" Dịch Thiên Hành đi theo nàng hấp tấp cười.

.....

Hai người tâm tình rất tốt vừa về phòng học, giống như là từ đường xích đạo bước vào vòng nam cực.

"Dịch Thiên Hành, Viên lão sư bảo người đi tới phòng làm việc." Lốp trong lờ đờnh quát lên.

"Đã xảy ra chuyện gì mà?" Trâu Lôi Lôi ân cần hỏi.

"Còn có thể có chuyện gì?" Hồ Vân lạnh như băng nói "Như loại nhặt rác này, khẳng định cùng lưu manh phía ngoài có liên lạc không sạch sẽ."

Trâu Lôi Lôi tròn mắt nhìn nam sinh đáng ghét này một cái, đưa ánh mắt chuyển hướng Dịch Thiên Hành.

Dịch Thiên Hành cười cười nói: "Không có chuyện gì, ta đi xem một chút." Vừa nhìn thoáng qua Hồ Vân, cười mị mị nghĩ, nếu như đối thủ của mình đánh tới trên người người này, nhất định sẽ mềm mại như đám bị bông sao.

Hồ Vân thứ bảy tuần trước báo tin cho thủ hạ của Tiết Tam nhi sau đó đi trước, hẳn dù sao cũng là con trai của sở trưởng, cũng không muốn chọc vào vũng bunn, không ngờ hôm nay tới trường học phát hiện Dịch Thiên Hành giống như không có chuyện gì, không khỏi có chút buồn bực.

Hắn vốn có chút chột dạ, lúc này vừa nhìn thấy Dịch Thiên Hành cười mị mị đang nhìn mình, không biết làm sao rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Hồ điệp bay trên trời

Báo cáo."

"Đi vào."

Dịch Thiên Hành mỉm cười đi vào phòng làm việc của chủ nhiệm lớp Viên lão sư, lúc này mới phát hiện trừ Viên lão sư đang đàng đàng sát khí nhìn mình, mấy nữ lão sư trẻ tuổi đang soạn giáo án ra, trên ghế sa lon trong phòng làm việc còn có một người mập, hắn lập tức đứng nghiêm, cao giọng hô: "Chào hiệu trưởng tốt, chào lão sư."

Hiệu trưởng mập mập cười cười hắn ngồi xuống, bắt đầu đặt câu hỏi.

"Dịch đồng học, gần nhất sinh hoạt có vấn đề gì không?"

"Không ạ, cảm ơn hiệu trưởng quan tâm."

"Một mình người ở, phải chú ý an toàn, xã hội bây giờ trị an không tốt."

"Vâng." Dịch Thiên Hành cười rất ngọt ngào, trong lòng âm thầm kêu khổ, nghĩ thầm hiệu trưởng mập danh khí dài dòng quả nhiên không phải là giả dối.

"Học bổng học kỳ sau bắt đầu nộp lên rồi, người chớ quên." Hiệu trưởng mập mập còn đang từ mi thiện mục tạo dựng hình tượng hòa ái.

"Cảm ơn hiệu trưởng nhắc nhở, khuya hôm nay ta về nhà sẽ viết đơn xin."

"Nhớ đưa cho các cư ủy hội chủ địa phương người ở viết cái chứng minh, lấy con dấu."

...

...

Cuối cùng là chủ nhiệm lớp của Dịch Thiên Hành, vị Viên lão sư mất tam giác kia nghe không vô, liên tục ho mấy tiếng, sau đó hỏi: "Hôm nay hiệu trưởng, là bởi vì báo cáo của bảo vệ, nói thứ bảy tuần trước người ở cửa trường học dính vào sự kiện lưu manh ầu đã, tới hỏi một chút, có phải thật vậy hay không."

Dịch Thiên Hành nhìn vị Viên lão sư này, nửa ngày không nói gì, bỗng nhiên nhướn mày nói: "Chính xác ra, ta đã thành công ngăn một lưu manh đến cơ quan giáo dục gây chuyện kiện cáo."

Viên lão sư tức giận, mặt đỏ bừng, nổi giận nói: "Nếu có lưu manh tới gây chuyện, chỉ bằng người cũng có thể ngăn ư?" Tiếp theo xoay người đối với hiệu trưởng nói: "Ngài nhìn thấy sao? Ta cũng đã nói, đứa nhỏ này mặc dù bản tính không xấu, nhưng quanh năm sống ở tầng dưới chót của xã hội, cùng chuyện trên xã hội luôn luôn không thoát được liên quan, ta xem lưu manh ầu đã chính là do hắn gọi người đến."

Hiệu trưởng mặt ậm ừ, khuôn mặt khó khăn hoặc.

Dịch Thiên Hành càng nghe càng thấy có cái gì không đúng, khóe miệng nhọt nhọt cười nói: "Ngài là thẩm phán sao? Cứ như vậy phán ta tội ư?"

Hiệu trưởng cũng cười, nói: "Đứa nhỏ này, nói với lão sư khách khí một chút." Quay đầu rồi hướng Viên lão sư nói: "Tiểu Viên a, người mặc dù có phán đoán của người, nhưng cũng không thể vô cùng vô đoán thế."

Viên lão sư kiên trì nói: "Vậy người đánh nhau là sự thật sao? Vậy ít nhất cũng phải ghi sổ lại."

"Ghi đi ạ." Dịch Thiên Hành không sao cả đáp.

"Người bình thời ở nhà làm gì?" Hiệu trưởng chen miệng nói.

Dịch Thiên Hành sừng sốt, theo bản năng đáp: "Đọc sách học tập nhặt rác."

Các cô giáo đang cố hết sức làm bộ như làm việc, một mặt dựng tai nghe lén rốt cục nhìn không được cười lên.

Hiệu trưởng cũng ha ha cười nói: "Thật là cuộc sống vô cùng đơn thuần."

Viên lão sư có chút bất mãn về mặt ôn hoà của hiệu trưởng, dùng ngón tay gõ trên bàn gỗ, lớn tiếng nói: "Nếu quả thật ngày ngày ở nhà đọc sách, làm sao thành tích không thể đi lên?" Dùng ngón tay chỉ vào mũi Dịch Thiên Hành lớn tiếng nói: "Muốn ta tin người ngày ngày đọc sách, trừ phi người thi lần này thi được mười hạng đầu!"

Hiệu trưởng mặt nhăn cau mày, nghĩ thầm vị Viên lão sư trẻ tuổi này thật là ầm ĩ, đang chuẩn bị nói chuyện, không ngờ Dịch Thiên Hành nhàn nhạt đáp: "Được."

Mọi người đều kinh hãi.

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, nói: "Nếu nói xong rồi, ta có thể đi hay không?"

"Cùng đi sao." Hiệu trưởng mặt thờ dài.

.....

Đi ở hành lang lầu hai ký túc xá giáo viên, hiệu trưởng gọi Dịch Thiên Hành đang chuẩn bị xuống lầu.

"Có nắm chắc không?"

Dịch Thiên Hành nhìn hiệu trưởng mặt mày thần sắc từ ái, khóe môi khẽ lay động, cười đáp: "Không có chuyện gì, ngài xem là được."

Hiệu trưởng cười lắc đầu đến gần bên cạnh hắn, vỗ bả vai hắn nói: "Hội học sinh đem danh sách thi đua kiến thức báo lên rồi, ta nhìn thấy tên của người mới hỏi người, cũng không phải chuyện cuộc thi. Dù sao ta biết một ít chuyện của người khi còn bé, nếu người chịu dụng công, tiến vào mười hạng đầu mặc dù có chút cực khổ, nhưng vấn đề cũng sẽ không lớn."

Dịch Thiên Hành thế mới biết hiệu trưởng hỏi chính là chuyện tình thi đua kiến thức cuối tuần, cười: "Ta cho là hiệu trưởng phải lo chuyện lớn, không ngờ còn có thể điều tra nghiên cứu."

Hiệu trưởng nhìn người trẻ tuổi trước mặt, âm thầm gật đầu, nghĩ thầm một học sinh cấp ba có thể đối với hiệu trưởng bất ti bất kháng, đàm tiếu tự nhiên, quả dù không tệ: "Điều tra nghiên cứu ta sẽ không làm, bắt quả lão Trâu là bạn học cũ của ta, vài ngày trước đồng học ba mươi năm tụ hội nghe hắn đề cập tới người."

"Trâu lão sư?" Dịch Thiên Hành có chút ngạc nhiên nói.

"Đúng vậy." Hiệu trưởng nhìn ánh mắt của hắn, bỗng nhiên mang theo một tia gấp rút nói: "Không có việc gì rồi, bắt quá sau này chú ý một chút, không cần ở trên bãi tập ôm ôm ấp ấp, không được dễ nhìn."

Dịch Thiên Hành thể mới biết mới vừa rồi chính mình ôm Trâu Lôi Lôi đều bị mập mạp này nhìn vào trong mắt, không khỏi quýnh lên.

.....

Thứ bảy rất nhanh đã đến, bên trong phòng học tiếng người chói tai, Dịch Thiên Hành, Trâu Lôi Lôi, Hồ Văn ba người làm như đại biểu ở phía ngoài phòng học điện hóa dưới cây ngô đồng đợi chờ.

Trâu Lôi Lôi đại biểu lớp học tham gia thi đấu không có đặc biệt gì, đây cũng không phải là chuyện lần một lần hai. Hồ Văn mặc dù ở trong xã hội có chút không sạch sẽ, nhưng thành tích cũng coi như ưu tú, hơn nữa học rất nhiều tạp thư, các bạn học cũng sẽ không có ý kiến. Duy chỉ có Dịch Thiên Hành suốt ngày lảm lỉ, thực sự để cho bạn học cả lớp rớt trong mắt kiếng, có chút bàn tán đàm tiếu chuyện thị phi giữa hai người Trâu Dịch.

Dịch Thiên Hành căn bản không để ý người khác đánh giá làm sao, hắn sinh ra vốn tính tình gan lớn chây lười, nếu không phải Trâu Lôi Lôi ép buộc hắn, hắn làm sao phải diễn trò cho người ta nhìn? Bất quá dù sao là lần đầu tiên lên đài, mặc dù không phải là biểu diễn, nhưng bại lộ ở trước mắt bao người, trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm, mặc dù trên mặt trầm ổn cực kỳ, không có lộ ra nửa phần, trong miệng càng không ngừng lảm bảm, tình tế nghe mới biết hắn hát chính là thủ hoa hồ điệp xinh đẹp của Trương Hồng Lượng.

Chợt ần vừa chợt hiện

Lưu luyến giữa bấy hoa

Ngươi yêu nhiều như vậy

Chơi đùa không ngu được

Trâu Lôi Lôi nhìn chăm chăm hắn một cái, cầm lấy khăn tay ở trên mặt quạt, mong đợi có thể xua đi nhiệt khí, khó chịu nói: "Vốn vừa phiền vừa khăn trương, ngươi còn hát làm gì?"

Hồ Văn da trắng, môi mỏng lông mày thẳng, hắn ở một bên lạnh lùng nói tiếp: "Đã sớm nói với ngươi, nếu như sợ cũng đừng đi, đây là tập thể đáp đề, mặc dù ta cũng không trông cậy vào ngươi có thể biết mấy đề, nhưng ngươi cũng không cần để cho chúng ta mất thể diện."

Dịch Thiên Hành không tức giận, hắn chẳng qua là hơi châm chọc nhìn Hồ Văn, sau đó nghe được người chủ trì trong lớp học bắt đầu mời tuyển thủ dự thi vào bàn rồi, thân nhiên đi vào, trong miệng nhẹ nhàng ngâm.

"Ngươi như con bướm bay trên trời

Bay tới bay lui bay không tới bên cạnh ta "

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Não yêu vốn tốt hơn não người

Ba khu chăn nuôi của nước ta là cái gì?"

"Khu chăn nuôi Nội Mông Cổ, khu chăn nuôi Tân Cương, khu chăn nuôi Thanh Tàng."

"Đáp đúng, cho đồng học tam ban thêm 10 điểm."

Hồ Văn tức giận bắt bình thản nói với Trâu Lôi Lôi: "Ta cũng biết câu này, chẳng qua đáng tiếc chậm một chút."

Trâu Lôi Lôi tức giận gật đầu, xoay người nhìn Dịch Thiên Hành, oán hận phát hiện tiểu tử này hắn là ngu thiếp đi, tức giận chạy lên não, một tay dùng sức mà ở ngang hông hắn véo một cái.

"Ồi." Trâu Lôi Lôi nhẹ nhàng kêu đau, Dịch Thiên Hành vội vàng đem tay nàng kéo sang xem một chút, khăn trương hỏi: "Sao thế?"

"Đau quá, làm sao da của ngươi dày như vậy." Trâu Lôi Lôi giận nói.

Dịch Thiên Hành cười một tiếng nói: "Da mặt dày."

"Chớ nói, mau trả lời đi."

"A." Dịch Thiên Hành lúc này mới tỉnh lại, trên tay còn kéo tay Trâu Lôi Lôi. Nhìn thấy cử động hấn hai người trên đài, phía dưới học sinh không ngừng nghị luận.

Hai người lúc này mới nhớ ra mình ở trên đài tham gia thi đua kiến thức, hướng dưới đài nhìn lại, chỉ thấy vô số học sinh lúc này đem miệng há lớn đến cảnh giới kinh khủng đang nhìn hai người. Một chớp mắt sau, trong phòng học truyền đến một tiếng "A!" thật to

Học sinh bán lãnh hò hét thật là lợi hại, làm Trâu Lôi Lôi xấu hổ cúi thấp đầu. Vẫn là Dịch Thiên Hành lợi hại, quả nhiên không hổ là da mặt dày nhất, cười mỉa mỉ ngheến đón bạn học trêu chọc.

Lão sư chủ khảo không nhìn được, âm thầm nói thầm học sinh thời nay thật là to gan lớn mật, lại dám ở bên trong hoạt động trọng yếu như vậy đã tình mị tiểu, một mặt quát lớn để cho học sinh an tĩnh lại.

Ngồi ở một bên Hồ Vân tàn bạo đối với Dịch Thiên Hành trách mắng: "Sự tình liên quan vinh dự của lớp học, người... Có thể thật tình chút ít hay không?" Hấn vốn định nói các người, bỗng nhiên nghĩ đến Trâu Lôi Lôi, cố đem chữ các kia nuốt xuống.

Dịch Thiên Hành liếc hấn một cái, nghĩ thầm người này thật không thú vị, thi đua kiến thức cũng không thú vị, ra chút ít đề mục nhược trí: "Trung Quốc ba khu chăn nuôi, dùng cái mõng nghĩ cũng chỉ có thể ở ba địa phương đấy. Đùng xem chín trăm sáu mươi vạn cây số vuông, trừ ba chỗ này, muốn phi ngựa tại chỗ khác, cũng sẽ đụng người."

Hấn ngồi ở trên đài lăm bằm, dưới đài đồng học lại cho là hấn cái gì cũng không biết, chỉ biết ngẩn người. Nhìn trên đài tỉ số: 10, 40, 70, 30——đồng học cùng lớp đồng thời phát ra gào thét, dùng ánh mắt ưu tư thê thê thăm thăm nhìn ba người Dịch Thiên Hành trên đài, thăm nghĩ lớp mình lần này nhất định phải thua.

Lúc này lão sư chủ trì tiếp tục ra đề mục.

"Kiến An thất tử là người nào."

Đô một tiếng, Hồ Vân rốt cục cướp được quyền đáp đề, vội vàng hỏi đáp: "Kiến An thất tử là Hán mạt tác gia Khổng Dung, Trần Lâm, Vương Sán, Nguyễn Vũ, Ứng Sương, Từ Cán cùng Lưu Trình hợp xưng."

"Thêm 10 điểm"

Hồ Vân chúi chúi mồ hôi trán, nghiêng người khinh miệt nhìn Dịch Thiên Hành một cái, Dịch Thiên Hành nhún nhún vai.

...

"Tam tào là gì?"

"..."

"Đường Tống bát đại gia chỉ ai?"

"..."

Trên đài đại biểu mấy lớp người tranh ta đoạt, tình hình chiến đấu kịch liệt. Hồ Vân không hổ có thể được tuyển ra dự thi, liên tiếp đáp đúng mấy đề, đem điểm đuổi lên một chút.

Bộ tranh tài phần thứ nhất kết thúc, lão sư chủ trì cười nói: "Xem ra mọi người kiến thức cũng còn tương đối rộng, bất quá phần đề mục này khó khăn tương đối thấp, phía dưới chính là trọng yếu thi đua kiến thức lần này, đề mục là hiệu trưởng tự mình ra, mọi người phải chú ý rồi, phạm vi cùng bộ thứ nhất phân không sai biệt lắm, nhưng khó khăn lớn thêm không ít."

Trâu Lôi Lôi tròn mắt nhìn Dịch Thiên Hành một cái, nhỏ giọng nói: "Đáp nghiêm túc cho ta!"

"Làm sao người không đáp?" Dịch Thiên Hành cười trêu nói.

"Ta thích xem người đáp." Trâu Lôi Lôi mỉm cười nhìn hấn, nét mặt tươi cười như hoa.

Dịch Thiên Hành bị ánh mắt này làm hoảng hốt, một hồi lâu sau khó xử mở hai tay nói: "Đoạt đáp khí không ở chỗ ta, ta làm sao đáp?"

Huyện thành nhỏ trường học trung học đệ nhị cấp nào có đoạt đáp khí điện tử, tranh tài các lớp dùng đúng là một cái chuông nhỏ ở trước mặt bàn.

Trâu Lôi Lôi vừa nghe, xoay người đối với Hồ Vân cười nhẹ một tiếng, ngay sau đó lại đem chuông nhỏ đoạt tới, đưa tới trong tay Dịch Thiên Hành.

Dịch Thiên Hành sững sốt. Hồ Vân cũng rất tức giận, nhưng nghĩ lại, để cho các học sinh xem một chút Dịch Thiên Hành làm sao bêu xấu chẳng phải là tốt hơn ư?

.....

"Xin nói ra Trung Quốc văn hóa sử thượng lấy số lượng là bốn để xưng hô, mỗi ít nhất nói ra năm trở lên, trả lời được 20 điểm, đáp sai trừ 10 điểm." Lão sư chủ trì nâng đỡ mắt kiếng trên sống mũi, từ từ hỏi.

Đề này quả thật có chút khó khăn, cộng thêm đáp sai trừ mười điểm, các ban cũng không dám giành trước rung chuông, mà ba người chụm đầu viết đáp án có thể nhớ ra lên giấy. Trâu Lôi Lôi nhìn bạn cùng lớp khác cũng đầy mặt u sầu, vội vàng đẩy Dịch Thiên Hành.

Dịch Thiên Hành khẽ thở dài, dùng hai đầu ngón tay nhặt lên cái chuông nhỏ kia dao động một chút.

"Leng keng" một tiếng giòn vang.

Vốn là phòng học hỗn loạn không chịu nổi nhất thời yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người cũng quan sát người rung chuông, khuôn mặt mỉm cười. Cùng Dịch Thiên Hành ngồi ở một bàn Hồ Vân lại càng mang theo vẻ mặt kinh ngạc nhìn tới đây, hẳn mới vừa nghĩ nửa ngày cũng chỉ nghĩ ra bốn, chẳng lẽ người này nhanh như vậy đã tìm ra đáp án rồi?

Dịch Thiên Hành nhìn Trâu Lôi Lôi một cái, cười khổ, nói: "Sơ Đường tứ kiệt, Đường Đại tứ đại gia, Tô Môn tứ học sĩ, Vĩnh Gia tứ linh, Trung Hưng tứ đại thi nhân, Nguyên Khúc tứ đại gia, Ngô Trung tứ đại tài." Dùng một chút lại nói: "Bây, hẳn là đủ rồi sao?"

Người chủ trì xem một chút đáp án chính xác trên tay, không nhịn được vừa nâng mắt kiếng, mang theo một tia khó tin nói: "Đủ rồi đủ rồi."

"Chờ một chút." Tam ban một nữ học sinh bỗng nhiên đứng lên "Sơ Đường tứ kiệt, Tô Môn tứ học sĩ, Nguyên Khúc tứ đại gia những thứ này cũng có thể hiểu được, nhưng chưa từng nghe nói Đường Đại tứ đại gia cái gì, còn có Vĩnh Gia tứ linh cái gì, không phải là người đang nói bậy chứ?"

Dịch Thiên Hành nhìn cô bé này, cười một tiếng sau đó lăng lăng giải thích: "Đường Đại tứ đại gia không phải nói tứ đại gia văn chương, mà là tứ đại gia thư pháp, Đường Đại thư pháp lấy Khai thư vi tôn, cho nên xưng Âu Dương Tuấn, Ngu Thế Nam, Nhan Chân Khanh, Liễu Công Quyền bốn vị này làm Đường Đại tứ đại gia... Về phần Vĩnh Gia tứ linh, lại là Nam Tống thi nhân Từ Chiếu, Từ Cơ, Ông Quyền, Triệu Sư Tú hợp xưng, đây là bởi vì bốn người này đều là người Vĩnh Gia, cũng chính là Chiết Giang Ôn châu hiện tại, hơn nữa bên trong chữ đều mang một chữ Linh. Từ Chiếu chữ linh huy, Từ Cơ chữ linh uyên..."

Trong phòng học điện hóa không lớn vang lên thanh âm ngân thơ chưa hoàn toàn tan biến của thiếu niên này.

...

...

"Nước ta tự điển cổ đại sớm nhất là gì? Tự điển thu tự nhiều nhất là cái gì? Chia ra bao nhiêu thu tự?"

Hiệu trưởng ra đề mục quả nhiên biến thái, đáng tiếc, hôm nay trận thi đua kiến thức này có một tuyển thủ biến thái hơn.

Cùng với mấy đạo đề mục biến thái xuất hiện, rốt cục để cho học sinh mấy ban khác bỏ qua giải đáp, trái lại rất hăng hái đưa ánh mắt hướng trên bàn đáp đề, lúc này kiến thức thi đua trong huyện tựa hồ biến thành Dịch Thiên Hành, vị học sinh nhặt rác lớp mười một này độc diễn.

Dịch Thiên Hành bị mọi người nhìn cả người không được tự nhiên, càng không được tự nhiên chính là còn muốn đem cái chuông nhỏ trên tay dao động.

"Sớm nhất tự điển là Đông Hán Hứa Thận thuyết văn giải chữ, cộng thu một chữ độc nhất 9353 cái. Tự điển thu tự nhiều nhất là Khang Hi tự điển, cộng thu tự 47035 cái."

"Nước ta có bao nhiêu Tây Hồ?" Lão sư chủ trì cũng không mời các bạn học đáp rồi, rất tự nhiên đưa ánh mắt hướng Dịch Thiên Hành.

Dịch Thiên Hành cũng lười lắc chuông, trực tiếp đáp: "Thanh Vương thị trác « Tây Hồ Thi » thảo luận, cả nước lấy tên Tây Hồ, có ba mươi mốt. Nhưng đời Thanh « Lãnh Lư Tạp Thức » nói: "Thiên hạ Tây Hồ, ba mươi sáu, chỉ có Hàng Châu là nhất", chỉ tiếc không chỉ ra vị trí ba mươi sáu cái Tây Hồ. Hiện tại tư liệu, trừ Hàng Châu ra, cả nước còn có Hồ Châu Tây Hồ, Hoa Huyện Tây Hồ, Hán Châu Tây Hồ, Thọ Xương Tây Hồ..."

"Thế giới có bao nhiêu loại tiếng nói?"

"Năm ngàn sáu trăm năm mươi mốt loại, trong đó một ngàn bốn trăm loại chưa được công nhận là tiếng nói độc lập, có dấu hiệu tiêu vong..."

"Ngư Lang cùng Chức nữ cách xa bao nhiêu?"

"Một trăm năm mươi vạn ức cây số."

"Vậy là bao nhiêu năm ánh sáng?" Lão sư chủ trì lúc này cũng tràn ngập tò mò đối với tên học sinh này, thấy hắn chưa nói đơn vị thường dùng là năm ánh sáng, nhất thời hứng lên, chính mình tăng thêm câu hỏi.

"Sao?" Dịch Thiên Hành sững sốt, bỗng nhiên nhếch miệng cười nói: "Mọi người tự mình tính một chút đi, ta đã quên, lúc này cũng coi như không đáp được."

Nhìn vua bãi rác bác văn cường thức như thế, chuyện ngọc ngách thế nào dường như hần cũng biết, hết lần này tới lần khác lại ở giải toán không được, học sinh vẫn an tĩnh nghe hần đáp đề không khỏi cảm thấy rất cổ quái. Trong phòng học an tĩnh một lúc lâu, loại không khí kỳ quái này rốt cục để cho mọi người không nhịn được cùng cười lớn lên.

Theo cười to, còn có tiếng vỗ tay trải qua hồi lâu không thôi nhiệt liệt động lòng người. Đầu hè năm 94, tiếng vỗ tay trong Cao Dương huyện là nhiệt liệt nhất từ trước tới nay, tiếng vỗ tay phảng phất xuyên qua cây ngô đồng ngoài phòng học hướng trên trời bay đi, tựa như báo trước cái gì. Một cái cảnh tượng này vẫn ở lại trong đầu Dịch Thiên Hành, cho đến rất nhiều năm sau đều không thể xóa đi.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Lưu manh ba ngón

Sau khi lần thi đua kiến thức đó kết thúc, Dịch Thiên Hành ở trong trường nổi bật được mấy ngày. Duy nhất có chút tiếc nuối chính là, vẫn không có tiểu nữ sinh giấu tên nào gửi thư tình cho hần. Hần hướng về phía Trâu Lôi Lôi giả vờ tức giận nói: "Chẳng lẽ về ngoài của ta thực sự đáng thất vọng đến thế sao?" Trâu Lôi Lôi đối với loại dục vọng chưa thỏa mãn này của hần giữ vững nhất quán vui sướng, chẳng qua là che miệng cười kiên trì không chịu trả lời.

Dịch Thiên Hành nhướng mày, rộng lượng nói: "Ta cũng biết, muốn cùng một tiểu tử nghèo nhất rác nói chuyện yêu thương, đúng là một chuyện thực sự khó khăn. Nói cho cùng, nữ nhân trên đời này không thể nào đều có vận khí như đức mẹ Maria được."

Trâu Lôi Lôi nghe lời này cảm thấy không thoải mái, đang theo thói quen muốn đi néo tai hần, lại nghe được câu sau của hần, trái tim mềm nhũn, tay liền dừng ở trên không trung.

"Ai, Lôi Lôi nhà ta, đúng là vượt xa bạn bè trang lứa." Dịch Thiên Hành xúc động mà cảm thán, rất có cổ phong của Trần Tử Ngang.

Trâu Lôi Lôi thấy hần tỏa sáng trong thi đua kiến thức, cũng cao hứng, đặc ý hỏi: "Có phải người chuyện gì cũng biết hay không?"

"Dưới đất thì biết hết, trên trời thì biết một nửa."

"Đừng chém gió."

"Ta nghĩ người hỏi ta câu đó, chính là muốn nghe lời chém gió của ta chẳng phải sao?" Dịch Thiên Hành làm bộ như thật tình đáp.

Trâu Lôi Lôi cười một tiếng, hỏi tiếp: "Thi đua đề mục rất rộng, người trước kia đã đọc qua rồi sao?"

Dịch Thiên Hành lắc đầu, cong lên khóe môi cười nói: "Chuyện này phải hỏi vị bạn học cũ của ba người ấy, cũng là vị hiệu trưởng mập của chúng ta. Hôm nay đề mục thật ra toàn bộ ở trong hai quyển sách. Vừa vặn ta đã đọc hai cuốn sách này."

"Hai cuốn nào?"

Dịch Thiên Hành nhìn ánh mắt tò mò trong vạt phẳng lặng của nàng, giải thích: "Một quyển gọi *Sổ tay chiến sĩ thực dụng*, quân khu chính trị bộ biên soạn, in ấn tại nhà xưởng 7218, xuất bản tháng 6 năm 85, lưu hành nội bộ, không lấy tiền; một quyển khác là nhà xuất bản nhân dân Hà Bắc xuất bản *Sổ tay kiến thức thanh niên*, phát hành tháng 8 năm 84, giá hai khối bốn mươi một bán."

.....

Mỗi lúc trời tối đi qua núi rác cộng hòa thôn, cho dù Dịch Thiên Hành tận lực biểu hiện cùng người bình thường không khác biệt, nhưng dù sao so với những người khác chạy nhanh hơn, khí lực lớn, nhãn lực sắc bén, tự nhiên là một cái thu hoạch nhiều nhất. Có đôi khi chính hần nhớ tới đều cảm giác có chút không công bình, một cái phi nhân loại bình thường như mình, còn ngày ngày cùng những người cùng khổ đoạt chén cơm, nếu khiến những người đó biết được, sợ rằng sẽ hỏi một tiếng: "Ngài đã là siêu nhân, còn tới đoạt rác của bọn ta để làm chi?"

Dịch Thiên Hành cũng không phải là không có cách kiếm tiền khác, lấy hần thể trạng, đi trạm xe lửa khuân vác đoán chừng cũng có thể thành một cái tiểu phú ông. Chẳng qua hần có chút lười, từ nhỏ đường thành thủ đoạn kiếm sống, một chốc còn không đòi được. Theo bản lãnh của hần, thi tốt nghiệp trung học không cần lo lắng, ăn cơm không cần rầu rĩ, ngã bệnh loại chuyện này chưa từng tìm tới hần, cho nên như cũ ở bãi rác mùi hôi huân thiên để kiếm ăn, ở dưới ánh trăng tắm rửa, ở trong trường học cùng bạn học khác không nói chuyện nhiều, thỉnh thoảng ở trên bãi tập cùng Lôi Lôi tiến hành đá tình mại tiểu.

Dịch Thiên Hành rất hài lòng đối với cuộc sống như thế.

Cho nên buổi trưa thứ bảy, vị Hồ Văn đồng học ở trong xã hội giao du rộng rãi như tên trộm đem mình kéo tới một bên, Dịch Thiên Hành nhíu mày, biết có việc gì không hay sắp sửa phát sinh, đối với cuộc sống bình tĩnh bị quấy nhiễu, luôn là chuyện hần không mong nhất.

"Tam ca muốn gặp ngươi." Hồ Văn mặc dù là con trai của sở trưởng, nhưng lá gan cũng không quá lớn, thay Tiết Tam nhi hung danh giang hồ truyền lời, trên mặt khăn trương nhìn cũng rất rõ ràng.

Dịch Thiên Hành a một tiếng, thuận miệng hỏi địa phương, sau đó hướng cửa trường đi tới, trên đường đụng phải một nữ sinh, thuận tiện để cho nàng gửi lời cho Lôi Lôi, để cho nàng hôm nay đi trước.

Hồ Văn nhìn về mặt hán không sao cả, không biết sao, trong lòng có chút sợ hãi, ở phía sau nổi lên dừng khí là một tiếng: "Ngươi có muốn đi báo cáo hiệu trưởng hay không?"

Dịch Thiên Hành không xoay người lại, nhưng trên mặt hiện lên nụ cười, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc vẫn là bạn học, không có hư hỏng đến gốc rễ, đem hai tay giơ lên, khép lại ở chung một chỗ xá một cái về phía sau: "Cám ơn."

.....

Tiết Tam nhi hẹn hán trước quán Bắc Môn hồng du, nằm ngay trên khu vực náo nhiệt của hiện. Quán này là một chỗ rất nổi tiếng trong huyện thành, toàn dựa vào tay nghề một chén hồng du phô thiên cái địa xối trên chiếc màn thầu trắng muốt nổi danh, mặt tiền cửa hiệu không lớn, nhưng khách nhân luôn luôn rất đông. Đường Dịch Thiên Hành đứng ở phía ngoài quán, phát hiện hôm nay buôn bán trước quán rất thanh tĩnh.

Hán khê cười, trong lòng biết chắc là Tiết Tam nhi cùng một đám người ở bên trong, khách nhân bị dọa cho sợ chạy hết, cất bước đi vào.

"Mời ngồi."

Ngoài dự liệu của Dịch Thiên Hành, Tiết Tam nhi nhìn rất ôn nhã, đầu tóc chải ba bảy, trên mặt cũng không dữ tợn, chẳng qua là thỉnh thoảng vừa lộ ánh mắt hung ác mới thể hiện ra con người của hán.

"Ngài khỏe chứ, có chuyện gì, mời nói." Dịch Thiên Hành nói.

Tiết Tam nhi vốn chỉ muốn xả giận cho anh em thủ hạ, không ngờ thứ Bảy trước ngược lại mấy người bị đánh, chuyện này không thể bỏ qua được nữa rồi, cho nên hôm nay gọi Dịch Thiên Hành đi ra ngoài, chính là muốn xem học sinh trung học đệ nhị cấp nhặt rác này có chiêu trò gì. Lúc này nhìn về mặt trấn định, không bởi vì chính mình phía sau mang mấy đại hán mà hiện ra bối rối, không khỏi có chút bội phục.

"Giả bộ con mẹ ngươi!" Một thủ hạ của Tiết Tam nhi cầm lấy cái ghế hướng trên đầu Dịch Thiên Hành ném tới đây, người này cùng lưu manh ở bãi rác cộng hòa thôn chỗ bị Dịch Thiên Hành bẻ gãy cổ tay quan hệ rất tốt, lúc này ý có Tiết Tam nhi làm chỗ dựa, dẫn đầu làm khó dễ.

Dịch Thiên Hành đưa cọt cười một tiếng, vung tay đánh tới, băng ghế trên mặt đất vỡ thành ba đoạn, sau đó vung tay, cho tên kia một bạt tai.

Ba một tiếng, tên kia ôm miệng lui xuống, khoe môi có máu, răng rớt hai chiếc.

"Dừng tay."

Tiết Tam nhi cũng không nghĩ thân thủ Dịch Thiên Hành cao đến như vậy, nhú nhú mày. Hán sờ sờ tóc của mình, đầu vuốt keo trơn trượt, Dịch Thiên Hành cười nghĩ thầm, đầu bóng lộn như thế ngay cả con ruồi đậu vào cũng trượt ngã.

Không để ý hán nghĩ như thế nào, Tiết Tam nhi nhẹ nhàng gõ lên bàn gỗ trước mặt, chậm rãi nói: "Ngươi là một học sinh trung học, tuổi còn nhỏ, ta đi ra ngoài đã nhiều năm rồi, cũng không thể khi dễ một cái hậu bối như ngươi. Truyền đi cũng sẽ chỉ làm người khác chê cười Tiết Tam nhi ta không ra gì. Như vậy đi, cộng hòa thôn chuyện kia, ngươi cho ta một câu trả lời thỏa đáng, chuyện này coi như xong, như thế nào?"

Dịch Thiên Hành nhìn tay phải hán gõ bàn gỗ, phát hiện quả nhiên như trong truyền thuyết, chỉ còn ba ngón tay, khê cười nói: "Vốn cũng là hiểu lầm, ngài nói làm sao thỏa đáng? Nếu như có thể làm được, ta tự nhiên nguyện ý làm."

"Chúng ta không phải là quảng quảng, không thịnh hành châm trà nhận sai trò này." Tiết Tam nhi nhìn lên hậu sinh trước mặt, trong mắt hung quang chột lóe, "Ngươi và thủ hạ ta đánh một trận đi, nếu như ngươi thua thì quỳ xuống đập đầu nhận sai với huynh đệ của ta."

"Nếu ngươi thua?" Dịch Thiên Hành hơi có hứng thú nhìn hán.

"Từ đó chúng ta nước sông không phạm nước giếng, không liên hệ nhau." Tiết Tam nhi mỉm cười đáp.

"Đồng ý"

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Yêu quái luyện võ công?

Khi đó tiểu lưu manh trong huyện thành vì ý khí hoặc là ích lợi mà đánh cuộc, thích chơi nhất là hai loại, một loại là chém mía, một loại là đâm ngón tay, dùng còn phải là tam phiên đao mà Châu Nhuận Phát sử dụng trong phim Đồ Thần

Chém mía chính là dùng dao, sau đó tung cây mía, thì xem ai có thể chém được trong ít đao nhất. Mà đâm ngón tay, là dùng mũi đao nhanh chóng ở trên mặt bàn đâm giữa kẽ năm ngón tay, không thể thương tổn tới ngón tay, lại càng nhanh càng tốt.

Lúc này Dịch Thiên Hành cùng Tiết Tam nhi thủ hạ so sánh chính là cái sau.

Mặc dù theo hẳn, làm chuyện này thật sự trẻ con tới cực điểm. Bất quá không có biện pháp nào, hẳn trời sanh chính là một người sợ phiền toái, nếu như có thể kết thúc chuyện này, đừng nói chơi loại trò chơi trẻ con này, cho dù Tiết Tam nhi đồng chí để cho hẳn đi Tuyên Hòa miếu bên kia sông kêu to ba tiếng: Phật Tổ đã chết, hẳn cũng thấy không quan trọng.

Trò chơi đâm ngón tay tiến hành vô cùng nhàm chán.

Nguyên nhân rất đơn giản, lấy nhãn lực cùng đối với năng lực khống chế da thịt của Dịch Thiên Hành, thật sự có thể tưởng tượng ở trên thế giới này, ai có thể so với hẳn dùng dao cắm vào giữa kẽ tay chuẩn hơn hẳn, nhanh hơn hẳn chứ.

Một bên đám côn đồ nhìn mũi đao hiểm lại càng hiểm, mang theo tiếng xé gió tại giữa kẽ tay vị học sinh trung học đệ nhị cấp qua lại đâm vào, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt khó tin.

Dịch Thiên Hành cười cười, biết trận tranh tài không có chút bất ngờ này cuối cùng kết thúc, không nghĩ tới Tiết Tam nhi cau mày đưa ra một cái yêu cầu.

"Che mắt?"

Lần này không chỉ so sánh nhãn lực kỹ thuật, mà hơn nữa chính là lá gan. Nói như thế nào so sánh lá gan? Xem một chút Tiết Tam nhi thủ hạ mặt như màu đất là có thể biết.

Dịch Thiên Hành suy nghĩ một chút, không sao cả nghiêng đầu, ý bảo chính mình làm trước, nhận lấy miếng vải đen thủ hạ Tiết Tam nhi đưa tới, nghiêm nghiêm thực thực buộc vào trên mắt —— đao ra như gió, căn bản là như không che mắt, mũi đao lóe hàn quang ở trên bàn giữa năm ngón tay nhảy nháy, giống như một cái tiểu tinh linh không an phận chơi trò chơi ở trên Ngũ Chi Sơn.

Tiết Tam nhi gương mặt vẫn bình tĩnh lộ ra một tia kinh dị, cùng thủ hạ bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, hung quang vừa hiện. Thủ hạ kia hiểu ý, từ trong lòng ngực móc ra một thanh khảm đao hàn quang tỏa ra bốn phía, muện hanh nhất thanh, hướng bàn tay Dịch Thiên Hành đặt ở trên bàn gỗ chém tới!

Mà lúc này, Dịch Thiên Hành chơi mũi đao rất hăng say, mắt vẫn đang che.

Khanh một tiếng!

Thanh âm này cũng không giống kim khí va chạm, cũng không giống là chém trúng thịt người.

Dịch Thiên Hành chẳng qua cảm giác mình trên cổ tay bị một vật nặng chém một chút, hơi nhận thấy được một tia đau đớn tương tự với bị Trâu Lôi Lôi nhéo tai, cho nên đem miếng vải đen che tại trên mắt lấy xuống.

Liền nhìn thấy trong quán một đồng lưu manh trợn mắt hốc mồm, Tiết Tam nhi vẻ mặt khiếp sợ, còn có bên cạnh người cầm đao khuôn mặt kinh hãi, miệng há lớn có thể nuốt lưỡi vào.

Dịch Thiên Hành xem một chút khảm đao rung rung trên tay tên kia, nhãn mặt cau mày, trong mắt hiện lên một tia âm tàn, nhìn Tiết Tam nhi bên kia bàn gỗ lạnh lùng nói: "Tam gia, chuyện này thật là bi ối."

.....

"Phế tiểu tử này cho ta!"

Tiết Tam nhi quả nhiên là người từng trải, không phải tên côn đồ các kẻ bình thường, trong lòng ý niệm đầu tiên chính là muốn đem tên học sinh trung học đệ nhị cấp chém chết trong hồng du quán.

Một đám thủ hạ từ trong lòng ngực rút đao, hướng Dịch Thiên Hành vọt tới.

Dịch Thiên Hành khoe môi nhếch nhẹ, lạnh lùng cười một tiếng, một quyền đã đem bàn gỗ trước người đánh nát, hai bước đã đem đao phong chém đến trước người né tránh, lần đến gần trước người Tiết Tam nhi, ba ba hai cái, bàn tay từ đầu vai hẳn lấy tốc độ cực nhanh nắm xuống phía dưới, một bàn tay bóp chặt cổ họng của hắn, nhìn chúng nhân nói: "Ai dám động thủ, ta sẽ giết hắn!"

Những huynh đệ giang hồ này lúc nào gặp qua thân thủ nhanh như vậy, cũng sợ ngay người.

Thời gian một cái nháy mắt, hai cánh tay ba cái khớp của Tiết Tam nhi đã bị Dịch Thiên Hành sinh sinh bẻ rồi, lúc này hai cánh tay hắn mềm nhũn buông tại bên người, đau đớn không chịu nổi, vẫn kiên cường hét: "Còn đứng ngây đó làm gì? Lên cho ta!"

Dịch Thiên Hành bỗng nhiên tiến tới bên cạnh lỗ tai hắn nói: "Mới vừa rồi gọi ngươi Tam gia, là ta lười giao thiệp cùng ngươi. Ngươi chộc không nổi ta. Sinh tồn trên thế giới này, không cần phải giữ thể diện như vậy, chớ chộc vào người mà ngươi không chộc nổi, có được hay không?" Bỗng nhiên cười đối với bọn côn đồ trong quán chấp đao chuẩn bị xông lên nói: "Đều rút ra ngoài cho ta sao, ta và lão đại các ngươi hàn huyên một chút."

Nói xong câu đó, hắn đem tay còn để không trực tiếp đánh vào trên tường, trên tường rõ ràng để lại một cái chuông ấn, lạnh lùng nói: "Nếu ta muốn bóp chết hắn thì dễ như bóp chết một con kiến."

Đội mọi người mang theo kinh hãi lui ra ngoài, Tiết Tam nhi lạnh lùng nói: "Ngươi muốn thế nào?"

"Cũng không có gì." Dịch Thiên Hành nhún nhún vai, nhìn hắn bình tĩnh nói: "Cũng không sợ nói cho ngươi biết, chúng ta căn bản là không phải người cùng một tầng cấp, không cần đến gây phiền toái cho ta, nếu không ngươi sẽ sống vô cùng cực khổ."

Mặc dù hắn nói nhẹ nhàng, nhưng Tiết Tam nhi cũng sau lần bị đứt ngón tay, lần đầu tiên mơ hồ cảm thấy một chút sợ hãi, trên mặt cổ lăm lăm ra một bộ dữ tợn không sợ chết, thản nhiên nói: "Đi ra ngoài kiếm sống, còn sợ gì?"

"Nếu cái gì cũng không sợ, ngươi nhận thua thì như thế nào?"

"Thua cái gì cũng được, làm côn đồ, không thể... thua nhất đúng là mặt mũi."

Dịch Thiên Hành mỉm cười nhìn tên đầu lĩnh lưu manh ngang bướng này, bỗng nhiên dắt tay phải của hắn, nhẹ nhàng dùng ngón tay nắm ba ngón tay còn dư lại của hắn, lạnh lạnh nói: "Đừng cố ngoan cố, nếu không ta trực tiếp phết đi ngón tay của ngươi."

Nghe ngón tay phát ra thanh âm chi chi, giống như là chuột gãy dựa dưới gậy sắt, Tiết Tam nhi sắc mặt biến hóa.

.....

"Đều ngu ngợ động thủ." Tiết Tam nhi vô lực hô, bọn lưu manh ở trước quán chờ nhìn thấy hai người đi ra cửa, đang chuẩn bị xông lên, nghe thế, lập tức buông đao trong tay. Không phải nghe lão Đại nói đơn giản như vậy, mà thật sự bị bản lãnh Dịch Thiên Hành vừa rồi dọa cho khiếp sợ.

"Vây xin từ biệt." Dịch Thiên Hành học giọng đại hiệp cười nói.

"Ngươi là..." Tiết Tam nhi mất lộ ra một tia nghi ngờ.

"Ta là Thiếu Lâm Tự tục gia truyền nhân đời thứ hai mươi sáu, Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam cũng có mấy phần hóa hầu." Dịch Thiên Hành bình tĩnh nói, trong lòng cũng đang cười trộm, "Các ngươi không phải người luyện võ, ta cũng không muốn đối nghịch với ngươi, sau này mỗi người một đường, không phạm lẫn nhau sao."

...

...

Nhìn học sinh trung học đệ nhị cấp bộ tầm thường càng đi càng xa, Tiết Tam nhi thủ hạ xúm lại, lại là một mảnh trầm mặc tĩnh mịch, hiển nhiên là nỗi khiếp sợ vẫn còn không tan biến.

Thật lâu sau có một người nói: "Thì ra là người luyện võ, khó trách lợi hại như thế."

Tiết Tam nhi dùng ba ngón tay còn sót lại của mình vuốt mái tóc bóng lộn, nở nụ cười, ánh mắt hiện lên một tia ác độc, tay để xuống, nhẹ nhẹ xoa cổ họng còn có chút đau nhức nói: "Nếu như luyện công phu có tác dụng mà nói, Nghĩa Hoà đoàn cũng sẽ không bị Bát Quốc liên quân tiêu diệt."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Chúng ta sẽ ở căn phòng lớn

Mặc dù Dịch Thiên Hành vẫn cho rằng siêu năng tựa như một chiếc máy ghi âm bằng hợp kim titan, roi không nát, còn có thể đem những gì nghe được ghi nhớ, chỉ là như vậy mà thôi. Cho nên đối với trí thông minh của mình từ trước đến giờ không mong đợi vượt ra ngoài tưởng tượng.

Nhưng trên thực tế, đọc nhiều sách như vậy, còn đem tạp thư cũng ghi tạc trong đầu, muốn dần cũng không dần đến nơi nào. Ngươi thử đọc hết Trung Quốc cận đại văn học sử, mỗi từ mỗi chữ đều ghi nhớ, cũng có thể đọc thuộc Hồng Lâu Mộng lâu lâu đáng sợ cỡ nào. Bởi vậy có thể thấy được đọc nhiều sách, trí lực tự nhiên cũng tăng lên rồi.

Dịch Thiên Hành mặc dù đối với loại phán đoán này cũng có chút hoài nghi, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn rõ ràng đoán được Tiết Tam nhi cùng đám người kia sẽ không chịu để yên, khẳng định còn có thể nghĩ chiêu gì để đối phó chính mình.

Dù sao hấn từ nhỏ đã nhặt rác, trà trộn đúng là thuộc về xã hội tầng dưới chót, muốn đối với ý nghĩ của mấy nhân vật hắc đạo không có một chút hiểu rõ, cũng là không thể. Lưu manh coi trọng mặt mũi, dựa vào thường thường cũng chính là mặt mũi. Ở trước hồng du quán làm chuyện này, Dịch Thiên Hành có thể nói đem mặt mũi của Tiết Tam nhi cũng quét sạch, nếu như hấn tương lai không nghĩ tìm về, chỉ sợ suy nghĩ bằng mộng cũng sẽ không tin tưởng.

Hấn cũng nghĩ tới có phải làm chút gì để ứng phó chuyện này hay không. Dù sao cường hấn như hấn, hết lần này tới lần khác là một kẻ sợ phiền toái. Nếu để một người ngày ngày bị một đám con muỗi vây quanh, vậy ai cũng cảm thấy phiền phức sao?

Nhưng một tuần lễ này hấn chẳng quan tâm lo lắng chuyện này, bởi vì có quá nhiều chuyện chiếm thời gian của hấn.

Có chuyện gì có thể đáng sợ hơn so với bị đám muỗi làm phiền? Đó chính là bị nữ nhân mình yêu thương kéo đi.

...

...

Ngô Không: Mọi người xem đến? Người này không có chuyện gì thao bất tuyệt lẽ mẽ chút chút, giống như cả ngày có một con ruồi, ông... Thật xin lỗi, không phải một con, là một bầy ruồi vây quanh người, ông... Ông... Ông... Ông... Bay đến trong lỗ tai của người. Cứu mạng a! Cứu mạng a!

(Ngô Không ngã xuống đất quay cuồng, dị thường thống khổ.)

...

...

Ngày sau ở tỉnh thành chiếu phim xem Đại Thoại Tây Du, Dịch Thiên Hành giống như là một con hầu tử tận tình roi lệ, Trâu Lôi Lôi ngồi ở bên cạnh hấn như Quan Âm tử ty an ủi hấn, nhưng không biết hấn tại sao mà khóc.

Bất quá Dịch Thiên Hành so với Tôn hầu tử hạnh phúc nhiều, bởi vì hướng về phía không phải Đường Tăng đồng tính, mà là Lôi Lôi xinh đẹp động lòng người. Mặc dù miệng có chút càu nhàu, hơn nữa thường xuyên giám đốc công việc vệ sinh của hấn, bao gồm cổ áo cùng sau tai, nhưng... Dù sao cũng là Lôi Lôi a.

Dưới ánh mặt trời sau giờ Ngọ, Dịch Thiên Hành cười cười nghĩ, trong đầu ở thiên mã hành không, lỗ tai cũng đang nghe lén thanh âm phía sau, vừa nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, hấn vội vàng khụ một tiếng, lộ ra nụ cười ôn hòa nhất, quay đầu lại nói: "Hội mở xong rồi?"

"Đúng vậy." Trâu Lôi Lôi mỉm cười, tựa như một đóa hoa nở rộ, "Người chờ lâu sao?"

"Không lâu." Dịch Thiên Hành ánh mắt ở dưới ánh nắng chói chan vẫn lấp lánh sáng lên.

"Có mệt hay không?"

"Không mệt."

"Hôm nay mang ta đi nhà người có được hay không?"

"Không được."

Trâu Lôi Lôi gương mặt vô tội lại bắt đầu chuẩn bị họa lên cảnh hoa lê trong cơn mưa.

Dịch Thiên Hành càng thêm vô tội, mang theo nước nở nói: "Lôi Lôi đồng học, đừng dùng mãi chiêu này."

Trâu Lôi Lôi cười một tiếng, nhẹ nhàng đập một cái vào vai hấn, giả giận hỏi: "Tại sao không chịu mang ta đi xem chỗ ở của người?"

"À..." Dịch Thiên Hành suy nghĩ một chút, cân nhắc một chút, nói: "Theo như lời của lão Tiền suy diễn. Người thích ăn trứng gà, không cần thiết phải biết gà mái, vậy càng không cần thiết đi thăm ổ gà sao?"

"Đi chết đi." Trâu Lôi Lôi những lời này không có chút nghiêm túc.

.....

Trâu Lôi Lôi là một người rất quật cường, rất chấp nhất, rất khả ái, rất thiện lương, dĩ nhiên cũng trước mặt người khác rất dịu dàng, ở trước mặt Dịch Thiên Hành rất hung hãn rất nữ Bồ Tát. Tan học hôm đó, trời vừa tối, nàng cùng Dịch Thiên Hành ở ngã ba chia tay, nàng đem xe đạp dừng ở nơi quẹo vào, qua một lát, nhìn thấy Dịch Thiên Hành cỡi cỗ xe đạp cộc cạch hướng bờ sông đi, mới đem xe đạp đẩy ra ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Nàng lén lút đi theo.

Bờ sông có một mảng lớn gia đình sống bằng lều, là địa phương nghèo nàn nhất trong huyện thành, Trâu Lôi Lôi đối với vùng này vừa xa lạ vừa mang theo một tia quen thuộc, nàng khi còn bé cũng theo cha mẹ sống chỗ này.

Trên đường phố không thấp đèn, đường rất hẹp, đông rác chất đống, nòng mở to mắt to, lúc này rất cục lạc đường.

Nàng nhẹ nhàng gãi gãi thái dương, hẳn luôn miệng nhắc tới tiểu hắc ốc rất cuộc là bộ đáng gì?

Lúc này nàng phát hiện địa phương cách khu dân cư rất xa, có một ánh đèn như điểm vàng nho nhỏ, tựa như đang réo gọi nàng.

Cho nên nàng từ từ đi tới.

Phía ngoài gian phòng tất cả đều là rác, một cỗ mùi thúi làm người ta khó có thể chịu được lan tỏa chung quanh, ánh đèn nhè nhẹ từ cửa gỗ khó có thể bẻ hợp tỏa đi ra ngoài.

Nàng gơ tay muốn gõ cửa, nhưng không nén được một tia hiếu kỳ từ chỗ khe cửa len lén nhìn vào.

Cửa bỗng nhiên mở ra.

Dịch Thiên Hành sau khi trở về đang chuẩn bị mặc vào "Đồng phục làm việc" đi cộng hòa thôn nhặt rác, xa xa nghe có người tới, cũng không chú ý, sau lại phát hiện người này lại đến trước cửa tiểu hắc ốc của mình, còn hoài nghi là người của Tiết Tam nhi đến tìm phiền toái, cho nên đem cửa kéo ra. Không ngờ mở cửa nhìn thấy nàng giống như tên trộm nửa ngồi ở cửa, ngậy người một chút, bỗng nhiên giật mình: "Không phải là bảo người đừng đến sao?" Trong giọng nói lộ ra một tia nghiêm nghị.

Lôi Lôi sừng sốt, chợt cười một chút, "Không mời ta vào ngồi một chút."

Dịch Thiên Hành quay đầu lại đang nhìn bên trong nhà mình bừa bộn không chịu nổi, trên mặt lộ ra một tia lúng túng: "Xin mời."

.....

Lôi Lôi an vị ở trên giường của hắn, Dịch Thiên Hành sợ đệm chăn của mình làm dơ cái váy màu vàng của nàng, vội vàng cầm ra quần áo sạch mình bình thường đi học mặc kê ở phía dưới.

Nhìn ánh mắt của nàng quét qua đồ vật ngổn ngang trong nhà mình, Dịch Thiên Hành trong lòng hơi bối rối, lúng ta lúng túng nói: "Bảo người đừng đến, ta cũng không thu dọn."

Trâu Lôi Lôi cười một tiếng nói: "Căn phòng này còn có thể thu dọn làm sao?" Đưa tay đè nệm, phát hiện phía dưới chính là cỏ khô, trong lòng đau xót, vành mắt đỏ lên: "Người sinh sống thật khổ."

"Không sao." Dịch Thiên Hành lúng túng như đầu.

Hắn quả thật không hy vọng Trâu Lôi Lôi đến tiểu hắc ốc—— thiếu niên nam tử thiên nhiên sinh lòng tự ái không cho phép hắn đem góc tối của chính mình, bại lộ trước mặt cô gái mình thích được.

Hắn nghĩ tới tương lai của mình và Trâu Lôi Lôi rất nhiều lần, thậm chí có lúc ảo tưởng nhiều năm sau này, chính mình tốt nghiệp đại học rồi, phát tài, ở tỉnh thành mua một gian nhà một phòng khách ba phòng ngủ, sau đó kết hôn với Lôi Lôi, đem thím Mập cùng Trâu lão sư cũng đưa đến tỉnh thành. Khi rảnh rồi người sẽ nhớ, đến lúc đó áo gấm về nhà, có thể trời cao biển rộng mà đem Lôi Lôi dẫn tới gian tiểu hắc ốc này, đầy cõi lòng thâm tình nói cho nàng biết: "Đây chính là chỗ ta ở trước kia."

Đúng là một cái kết hoàn mỹ.

Hắn có thể tiếp nhận sau khi hạnh phúc trở về chỗ cũ khổ nạn, cũng rất sợ đem khổ nạn đặt ở phía trước hạnh phúc.

.....

Trâu Lôi Lôi có chút khó chịu, nhẹ nhàng lôi kéo tay của hắn, nhưng nói không ra lời gì.

Dịch Thiên Hành mỉm cười, cũng không biết nên nói như thế nào.

Ngọn đèn hôn ám chiếu vào thân ảnh hai người tuổi trẻ.

Không biết qua bao lâu.

Lôi Lôi trong mắt mang theo nước mắt, cười nói: "Sau này chúng ta sẽ ở căn phòng lớn."

"Phải!" Dịch Thiên Hành dùng sức gật đầu.

"Sau này phát tài, chúng ta không lấy rác, mà sẽ sai người đi lấy rác." Lôi Lôi mỉm cười, khuôn mặt khích lệ nhìn hắn.

"Phải." Dịch Thiên Hành lại dùng lực gật đầu, "Chúng ta mở bãi rác, xây cho mỗi người nhặt rác một chỗ ở."

Trâu Lôi Lôi khẽ tựa vào vai hắn, bỗng nhiên cánh mũi trờ động một chút, cười ra tiếng: "Đừng quên trong túi xá cần chỗ tắm, nếu không..."

Nàng nhìn con người Dịch Thiên Hành như bảo thạch màu đen, chậm rãi nói: "Nếu không sẽ thôi." Tiếp theo tại trên trán của hắn hôn một cái.

.....

Ánh trăng ôn nhu chiếu sáng nóc nhà cùng bãi cát bên bờ sông xa xôi. Ở Cao Dương huyện đầu đường khu gia đình sống bằng lều hẹp, Dịch Thiên Hành đi cỗ xe đạp màu xanh của Lôi Lôi, Lôi Lôi ngồi sau lưng hắn, hai tay ôm hông của hắn, mặt tựa vào trên lưng của hắn, nhẹ nhàng ngậm nga, bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, nhẹ nói.

"Không lấy làm phiền lòng, đừng làm như người xa lạ." Đây là đường xa bốn tiểu thuyết Điền Hiểu Hà ở công trường đưa Tôn Thiếu Bình tới giường mà nói.

"Không cho phép làm Điền Hiểu Hà."

"Ta thích thể giới bình thường."

"Điềm xấu."

"Đồ phong kiến."

"Ít nhất không cần tặng chăn đệm cho ta, cái kia mới mua hai năm."

"Sẽ đưa sẽ đưa, ngày mai sẽ lấy cho ngươi." Lôi Lôi nổi giận nói.

Dịch Thiên Hành thích loại giận dỗi này, cười ha ha, vui mừng đạp xe, ở dưới ánh trăng càng lúc càng xa.

.....

Hai người đắm chìm dưới ánh trăng xinh đẹp không chú ý tới, ở nơi góc đường có một cỗ xe vận tải treo biển số xe Tứ Xuyên, lúc này lấy tốc độ làm cho người ta kinh hãi vọt sang bên này, trong đêm tối, đèn xe rực sáng làm lòng người hoảng sợ.

Oanh địa một tiếng vang thật lớn, cỗ xe đạp màu xanh khả ái bị xô văng lên trời, vụn vụn ở trong bầu trời đêm về thành một đạo dấu vết, cực kỳ giống —— vết thương trên bầu trời đêm. Trăng sáng tựa như cũng không đành lòng nhìn thấy chuyện tàn nhẫn như vậy, lén lút trốn vào phía sau tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Người gây chuyện mà chạy đã chết

Chân ga của chiếc xe vận tải nổ vang như một đầu dã thú tuyệt vọng, động cơ ở dưới tình huống tốc độ cực cao vẫn vang không ngừng, ở trong đêm trắng tấu lên khúc nhạc thê thảm rợn người. Đèn xe như tuyết trắng chiếu sáng vào ven đường, theo chân ga nhẹ nhàng lay động, xinh đẹp giống như chiếu rọi vào mặt nước.

Nơi ánh đèn chiếu vào, một cặp thanh niên nam nữ nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, không biết sinh tử.

Trong buồng điều khiển của xe vận tải có hai người, tài xế dùng tay có chút hơi run cầm điều thuốc bên miệng, đối với bên cạnh nói: "Ngươi xem hai người kia có chết hay không?"

"Không biết, hi vọng đã chết." Bên cạnh người này đen sẫm gầy teo, trên mặt tràn đầy vẻ khản trương.

Tài xế hung hăng rút một hơi thuốc lá, đem khói thuốc phun tại kính chắn gió trước mặt sắp vỡ vụn rơi xuống, từ trong túi đồ lấy ra một khẩu súng màu đen, qua tay đưa cho người đen đen gầy gò bên cạnh, "Tam gia nói, người học sinh này nhất định phải chết, ngươi đi bồi thêm mấy phát đi."

"Không cần." Tên gầy thanh âm run rẩy nói: "Tốc độ nhanh như vậy, kính chắn gió đều sắp vỡ nát, còn có thể sống ư?"

"Nhanh đi." Tài xế kia ra lệnh, tên gầy tay run run nhận lấy súng lục, vẻ mặt như đưa đám nói: "Tam gia muốn chúng ta làm việc, cũng không nói phải dùng súng a."

Tài xế thấy hắn nhất gan, nuốt một ngụm thóa mạt vào trong, khó khăn nói: "Có lẽ hắn đã chết rồi, nhưng nếu chúng ta không làm, Tam gia cũng sẽ không cho chúng ta sống tốt."

"Nếu không dứt khoát dùng súng, dùng súng sẽ thành đại án rồi, công an nhất định sẽ tra ra. Nếu như chỉ dùng như vậy, nhiều lắm coi là một tai

nạn giao thông." Tên gầy hỏi.

"Vậy Tam gia nơi đó làm sao giải thích? Hắn giao súng cho chúng ta, nói nhất định phải bắn vào đầu ba phát." Tài xế có vẻ khó xử.

"Đừng động tới." Tên gầy mở to hai mắt huyết hồng, "Chúng ta đem súng về Tứ Xuyên, đến lúc đó huyện thành chúng ta còn ai dám đấu với chúng ta?"

Tài xế cao hứng gật đầu, khoe môi lộ ra nhe răng cười, "Đúng, sau này rút cuộc không cần nhìn ánh mắt của Tiết Tam nhi."

Tên gầy lại hỏi: "Vậy hai người học sinh này làm sao bây giờ?"

"Hắn là đã chết sao."

"Nếu như không chết làm sao bây giờ?"

"Vậy đề thêm lần nữa!" Tài xế tàn bạo nói, sau đó mũi chân nhẹ nhàng điểm chân ga, chân trái cách bộ ly hợp.

.....

Thời điểm Dịch Thiên Hành cùng Trâu Lôi Lôi bị xe vận tải đụng vào, trong khoảnh khắc đó, Dịch Thiên Hành làm một động tác —— từ trên xe đạp xoay người lại, ôm lấy Trâu Lôi Lôi về mặt mờ mịt.

Chỉ trong nháy mắt, nhưng đã đủ rồi, ít nhất đầy đủ hắn dùng thân thể của mình che trước người chiếc xe vận tải.

Chỉ cần Lôi Lôi không có chuyện gì là tốt rồi.

...

...

Dịch Thiên Hành trong khoảnh khắc đó, chỉ có ý nghĩ này.

Sau một khắc, hắn cảm thấy mình bị một cái gì đó vô cùng cứng rắn hung hăng đụng vào trên lưng, sau đó là cái gậy đập vào kính xe, còn mơ hồ có thể cảm giác được thanh âm kính chắn gió bể tan tành, tiếp thêm chính là thấy Lôi Lôi bất lực tiến vào lòng ngực của mình.

Tiếp theo hai người bay lên, bị một chiếc xe chạy nhanh mà đến tông bay, thảm thảm té ở ven đường.

.....

Hắn bị xe hơi tông bay cảm thấy có chút choáng váng đầu, vừa mờ mắt, khiếp sợ phát hiện Lôi Lôi trong ngực đã nhắm mắt lại, khoe môi lộ ra một tia máu.

Sau đó liền cảm thấy mặt đất rung lên, chiếc xe kia xông tới, đi tới bên cạnh, ánh đèn chói mắt!

Là muốn đè mình!

Dịch Thiên Hành không còn kịp làm động tác khác, chỉ kịp lúc bánh xe chèn lên thân, nằm ở trên thân thể Trâu Lôi Lôi, hai đám chống mặt đất, hai chân cũng dùng sức đạp, đem Trâu Lôi Lôi bao trùm ở dưới sự bảo vệ của mình.

Bánh xe chậm rãi đè trên thân thể của hắn.

Dịch Thiên Hành mặc dù biết thân thể của mình bền chắc khí lực lớn, nhưng cũng không biết có thể đỡ được xe tải chèn ép hay không. Hắn cắn răng gầm nhẹ một tiếng, thân thể thẳng tắp, mỗi một tác da thịt cũng gắt gao dùng lực, vững vàng thực thực địa bảo hộ ở trên người Trâu Lôi Lôi. Mà tiếng rống roi vào trong tai hai người trong xe lại là tiếng rên trước khi chết.

Cảm thụ được xe hơi nặng nề ép ở trên lưng trên đầu mình, Dịch Thiên Hành trên trán gân xanh vừa hiện, trong đầu hiện lên một vài thông tin: xe tải này dài ba thước bốn, nặng chín trăm hai mươi kí lô, cộng thêm hai người này, đại khái một tấn.

Bá một thanh âm vang lên, song chương của hắn đập vụn gạch đá trên đường.

Hắn dùng lực chống, thật vất vả đem mặt đường ấn lún xuống.

...

...

Xe tải áp qua thân thể của hắn, sau đó dẫm chân ga đi, hướng trong bóng đêm phóng đi.

Dịch Thiên Hành từ dưới đất tung mình lên, lấy lên một viên đá trên đường, sau đó hướng xe vận tải sắp biến mất ở trong bóng đêm ném tới.

Nói ném có lẽ cũng không chuẩn xác.

Bởi vì... viên đá này bị hấn dùng hết lực lượng, mang theo vô cùng tức giận, xuất thủ hẳn là tốc độ nhanh đến trình độ khó tin! Nhưng lại mang theo một đạo tiếng gió vô cùng thê lương, ở trong bầu trời đêm gào thét đánh về phía cỗ xe đang chạy.

Oanh một tiếng vang!

Chiếc xe lại bị một tảng đá ở mặt đường đâm thủng! Sau tiếng nổ, sau xe mái hiên vỡ một cái lỗ lớn cỡ chậu nước rửa mặt, mảnh sắt lún vào trong, nhìn dữ tợn vô cùng, cũng không biết tình huống buồng lái, chỉ nhìn thấy xe vận tải chạy tốc độ cao bỗng nhiên đi xiêu xiêu vẹo vẹo, bỗng nhiên đụng lên dải phân cách, tà tà bay về phía bầu trời, trên không trung lật mấy vòng, nặng nề đổ trên mặt đất, mảnh vụn văng khắp nơi, oanh một tiếng nổ tung..

Cả Cao Dương huyện khu gia đình sống bằng lều cũng bị tiếng nổ này thức tỉnh, mà mới Dịch Thiên Hành là người trong cuộc lại lạnh lùng cũng không có nhìn cỗ xe vận tải tạo thành lửa khói thịnh cảnh, Trâu Lôi Lôi vẫn hôn mê bất tỉnh, Dịch Thiên Hành phải đem nàng đưa đến bệnh viện, cho nên không có gì có thể trì hoãn thời gian.

Dịch Thiên Hành như con khỉ mau lẹ vô cùng bò lên cây ven đường, chém vài đoạn nhánh cây thẳng tắp, sau đó đem y phục trên người xé thành từng mảnh, cẩn thận cột vào chỗ đứt bị thương của Trâu Lôi Lôi, cau mày nhìn xuống vết băng bó, cảm thấy có thể được rồi, ôm nàng hướng bệnh viện huyện chạy đi, chẳng qua là chạy hết sức cẩn thận, sợ lác lư sẽ làm cô bé trong ngực đau mà tỉnh.

Nhìn thấy công bệnh viện huyện, Dịch Thiên Hành mới rút cục thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn thoáng qua bên cạnh nơi nào đó quảng trường bầu trời trôi nổi khói dày đặc cùng ánh lửa, gương mặt trầm ổn kiên nghị lộ ra một nụ cười yêu dị, mà nụ cười này thậm chí ngay cả chính hắn cũng không phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Tứ phương yển

Dịch Thiên Hành lẳng lặng ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, trên mặt thỉnh thoảng hiện lên một tia thần sắc ngơ ngẩn, tay đặt tại trên đầu gối nắm thành quyền, thỉnh thoảng nắm chặt, thỉnh thoảng mở ra theo bản năng xoa xoa ghe dài trong bệnh viện. Hắn nhìn thoáng qua ánh đèn trong phòng phẫu thuật, từ từ nhắm hai mắt lại.

Hắn cả đời này chẳng bao giờ tự trách như thế, chính là vì hắn, mà để cho cô bé vui vẻ kia chịu khổ như thế. Cũng bắt đầu từ đêm hôm đấy, Dịch Thiên Hành học xong một việc, đó chính là —— đối với địch nhân của mình phải trực tiếp dứt khoát, muốn ở trước lúc đối phương thương tổn tới mình, đem loại khả năng này tiêu diệt ở trạng thái chưa được phát sinh —— điểm này, cho dù là ngày sau với đối thủ phương diện thương nhân khó có thể tưởng tượng cũng vượt ra ngoài thường thức, cũng là như thế.

Lôi Lôi ở bên trong giải phẫu. May lúc chiếc xe kia đâm tới, Dịch Thiên Hành ở trong điện quang hỏa thạch chắn phía trước Lôi Lôi, chịu phần lớn lực lượng, sau xe tải đè ép, Lôi Lôi cũng không bị thương tổn nữa, bác sĩ lúc trước kiểm tra kết quả là xương ống chân bị nát, vừa bị chấn động, về phần có vấn đề gì, còn muốn quan sát một thời gian ngắn.

Qua một lát, Trâu lão sư cùng lớn thím Mập khuôn mặt lo lắng cũng chạy tới rồi, bọn họ từ trong chấn bị kêu lên. Dịch Thiên Hành đầy cõi lòng áy náy đứng lên, tiến ra đón.

Không nghĩ tới hai vị đại nhân dễ thân khả ái chẳng những không trách cứ hắn, nhìn thấy trong mắt của hắn chứa nước mắt cùng với vẻ áy náy thật sâu, ngược lại an ủi hắn mấy câu.

Cũng không biết qua bao lâu, Lôi Lôi cuối cùng từ trong phòng giải phẫu được đưa ra ngoài, chẳng qua còn tác dụng của thuốc mê, đang say ngủ.

Cảnh sát được bệnh viện báo tới rốt cục đi tìm Dịch Thiên Hành làm ghi chép rồi, mới vừa rồi vị cảnh sát trẻ tuổi này muốn tìm Dịch Thiên Hành đặt câu hỏi, phát hiện người học sinh này cả người hẳn là tản ra âm trầm lạnh lẽo, đáng sợ giống như một con báo nhỏ.

Dịch Thiên Hành thuận miệng ứng phó cảnh sát mấy câu. Hắn không muốn đem chuyện này nói ra, bởi vì cứ như vậy, hắn sẽ phải giải thích chiếc xe kia có lỗ thủng trên nóc và nổ tung ra sao. Cho nên chẳng qua là nhân nhạ lập một lần là tai nạn giao thông trong huyện thành thường gặp phải

Xong những chuyện này, hắn nói với ba mẹ Trâu Lôi Lôi đi mua một ít thức ăn cho Lôi Lôi, liền đi ra khỏi tòa nhà bệnh viện.

Ở phòng thường trực cửa bệnh viện, hắn gọi một cú điện thoại.

"Ngài khỏe chứ, là Hồ thúc thúc phải không? Xin hỏi Hồ Vân có ở đó hay không?"

"Người là ai? Đã trễ thế này rồi." Trong điện thoại truyền đến thanh âm một người trung niên, thanh âm mang theo mỗi một.

Dịch Thiên Hành lúc này mới nghĩ đến trời sắp rạng sáng rồi, hơi xin lỗi nói: "Ta là bạn học của hân, có câu bài tập muốn hỏi một chút, rất trọng yếu, làm phiền ngài."

"A, vậy người chờ một chút, ta đi gọi hân." Tiếp theo truyền đến thanh âm quát vang.

Hồ Vân đang trong mộng mị bị phụ thân đại nhân sờ trường của mình hô lên, cảm lấy điện thoại đầu giường, nghe được một câu nói của Dịch Thiên Hành lạnh lẽo tận khớp xương.

"Tiết Tam nhi ở chỗ nào?"

Hồ Vân sững sốt, trong đầu mỗi một lập tức vô ảnh vô tung, suy nghĩ một lát nói: "Người muốn làm gì?"

"Không có gì, tìm hân có chút phiền toái." Dịch Thiên Hành hướng về phía điện thoại nhàn nhạt nói.

Hồ Vân ở bên kia nhíu mày, nói: "Ta chỉ truyền lời mà thôi, thật không biết."

"Đừng nói dối ta, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Hồ Vân nghe ra được uy hiếp trắng trợn, suy nghĩ một lát lại nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hân là đồng môn lão Đại, người đừng chọc vào hân."

"Người đừng quản."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hồ Vân bướng bỉnh nói: "Mặc dù ta coi người không vừa mắt, người cũng biết, nhưng dù sao là bạn học, ta không muốn người đi dang mạng."

Dịch Thiên Hành hướng về phía điện thoại khẽ cười, suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói cho vị bạn học vẫn luôn nhìn mình không vừa mắt này.

"Ta bị hân gọi người dùng xe tông, ta không sao, nhưng... Lôi Lôi còn nằm ở trong bệnh viện."

"Người cùng đi với Lôi Lôi?" Hồ Vân từ sâu trong đáy lòng nổi lên một tia ghen tuông, nhưng lập tức bị sát ý trong lời nói làm cho giật mình, "... Vốn người đi chịu chết ta cũng không muốn quản. Nhưng... Người không cần đi náo loạn, có muốn cha ta ra mặt tìm hân nói chuyện một chút hay không?"

"Nói." Dịch Thiên Hành bỏ lại một chữ dứt khoát.

...

...

"Tứ phương yển tiểu khu, bất quá ta thật không biết địa chỉ tại nơi nào."

"Cảm ơn."

"Đừng viiuh, người hãy nghe ta nói..."

Dịch Thiên Hành đem điện thoại cúp, đưa cho người gác phòng thường trực đang ngáp ngủ giấc tiền, đi ra khỏi cửa bệnh viện.

.....

Tứ phương yển cư xá là một địa phương có chút kỳ quái trong Cao Dương huyện, mặc dù giá phòng không rẻ, nhưng người có tiền thực sự khinh thường ở chỗ này. Địa phương bất thiện, người đảng hoàng lại không dám ở, cho nên còn dư lại đúng là những kẻ lẫn lộn giang hồ. Trong những người ở đây, không biết ai là trộm vặt quy ẩn, ai là đạo tặc mai danh. Ở dạng địa phương rỗng rần lẫn lộn như này, Tiết Tam nhi những năm qua ở trên giang hồ nổi danh ai ai cũng biết.

Cho nên Dịch Thiên Hành rất dễ dàng từ chỗ bảo vệ nơi đó lấy được số nhà của Tiết Tam nhi. Hân dùng hai ngón tay đem bút máy ghi danh khách tới bề thành hai khúc, sau đó nhẹ nhàng nắm ngón trỏ bảo vệ, nhẹ nói: "Tiết Tam nhi nghỉ ngơi ở đâu?"

"Nhà A tầng 4." Bảo vệ kinh hãi nhìn ngón trỏ mình, hân không rõ trước mặt thanh niên bộ dáng học sinh này động tác làm sao lại nhanh như vậy.

"Không cần hồ cái gì, nếu không để cho Tiết Tam nhi biết là người đem số nhà hân nói cho cừu gia, cuộc sống sau này không tốt đẹp đâu."

Dịch Thiên Hành nói xong câu đó, ẩn vào trong cư xá đêm tối nồng đậm.

Hân mũi chân trên mặt đất khẽ điểm, cả người tà tà phiêu lướt về phía trước, dùng tốc độ người bình thường không cách nào làm được tới gần căn nhà sơn chữ A thật to, dùng ngón tay bấm khe hở trên vách tường, như thần lẫn hướng về phía trước tự tại du tẩu.

Dịch Thiên Hành bò đến lầu ba, ngẩng đầu nhìn lầu bốn vẫn sáng đèn, nhú mào một cái, mũi chân ở trên mặt tường đập một cái, cả người hướng bên trái phiêu tới, lúc thân thể sắp sửa hạ xuống, ngón trở tay phải ôm lấy đường ống nước.

Hắn dùng lực cánh tay, da thịt như cuộn dây thừng co lại, cả người được ngón trở nâng lên, về thành một đạo vòng tròn, nhẹ nhàng phiêu đến trên ban công đang sáng đèn.

Trên trời trăng sáng sớm đã mất tung ảnh, trong bóng đêm nồng đậm, huyện thành vô cùng an tĩnh, chỉ có hắn đứng ở trên ban công gian phòng đó.

Hắn nhẹ khê đẩy cửa gỗ sần thượng, phát hiện bên trong khóa, cho nên gắt gao siết chặt tay cầm cửa, dùng một chút ám lực, hừ nhẹ một tiếng, đẩy về phía trước.

Khóa cửa lách tách một tiếng giòn vang bị bẻ gãy.

Cửa phòng mở rộng ra, ánh đèn chiếu đi ra ngoài, chiếu vào bầu trời đêm trên cư xá.

.....

Bọn côn đồ vây quanh bàn mặt chược chiến đấu hăng hái rút cục đã tỉnh hồn lại.

"Tên trộm vặt mất mủ này!" Có người lao đến, vùng quyền đánh.

Dịch Thiên Hành nhìn thẳng mắt của hắn, ánh mắt bình tĩnh. Mắt thấy quyền muốn đánh đến trên mặt hắn rồi, mới lập tức nghiêng đầu, đang ở thời gian qua nhanh chớp mắt, một quyền đánh ra toàn thân lực lượng đánh hụt, lạch lách tách một tiếng, hắn là trật khớp.

Dịch Thiên Hành trong mắt hiện lên một đạo lạnh lẽo, tay phải hóa quyền mà lên, hung hăng đánh vào dưới nách người này.

Hắn biết chỗ này đau nhất.

Hắn chính là muốn để cho đám người kia biết đau.

Người này "A" hét thảm một tiếng!

Mọi người bị một quyền này của hắn dọa sợ ngây người gào thét vọt lên. Dịch Thiên Hành huy động quả đấm, lấy tốc độ cực nhanh giữa mọi người du tẩu. Dịch Thiên Hành tốc độ phản ứng quá nhanh, vượt quá xa người bình thường tưởng tượng, cho nên đối phương toàn bộ động tác đều giống như quay chậm, giống như là một vài bức vẽ từ từ hiện ra ở trước mắt mình, cho hắn đầy đủ thời gian né tránh cùng đá kích.

Hắn chỉ là một thiếu niên học sinh, hắn chưa từng giết người, cũng không muốn giết người, cho nên quả đấm của hắn không dùng toàn lực. Nhưng thỉnh thoảng một quyền đánh vào trên người đối phương, mấy trăm cân lực lượng kẹp lấy tiếng gió, mỗi một quyền cũng làm cho đối phương gục ngã. Trong phòng vẫn truyền ra trận trận xương cốt gãy lìa, tiếng kêu bi thảm.

...

...

Chỉ một lúc sau, trong phòng chỉ còn lại có một mình hắn đang đứng.

Người còn lại cũng nằm dưới đất, khoe môi thấm huyết thủy hoặc là sùi bọt mép, mang theo vẻ mặt kinh hãi khi nhìn thấy yêu quái nhìn lên vị thiếu niên trước mặt.

Dịch Thiên Hành giặt xuống tám vải trên bàn mặt chược, lau chùi tay phải tràn đầy máu đen, ở bên trong phòng trên mặt đất chạy đến mọi người trên mặt nhìn lướt qua, có chút thất vọng không nhìn tới bóng dáng Tiết Tam nhi.

Cho nên hắn nho nhã lễ độ về phía các huynh bị đánh như chó chết hỏi:

"Người mạnh khỏe, xin hỏi Tiết Tam nhi có ở nhà không?"

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Lưu manh cũng là garbage

Tiết Tam nhi hôm nay không ở nhà. Theo hắn, mời hai người giết chết học sinh trong huyện căn bản không có gì đáng để ý, mặc dù học sinh kia đường

như là người luyện võ, nhưng người luyện võ có thể địch nổi sủng lục sao? Hấn không biết hai người Tứ Xuyên này không dùng được sủng lục, cũng không biết Dịch Thiên Hành lúc này đang ở trong nhà mình giương oai.

Lúc Dịch Thiên Hành ở trong tiểu khu tứ phương yểm đánh một đám lưu manh quý khóc than gào, hấn đang ở bên kia huyện thành, ôm nhân tình của mình, dùng ba ngón tay của mình đùa bốn nữ nhân.

Cho đến ngày hôm sau về đến nhà, hấn mới biết được hai người Tứ Xuyên phái ra làm việc đã chết trong một cuộc tai nạn giao thông, mà học sinh trung học đệ nhị cấp gọi Dịch Thiên Hành chẳng những không bị giết chết, còn chạy đến hang ổ của chính mình náo loạn một cuộc. Hấn phản ứng đầu tiên chính là tụ tập nhân thủ đi chém chết học sinh trung học đệ nhị cấp kia, nhưng thấy các thủ hạ mình trên mặt kính hải không dứt, mới ngừng lời.

Hấn tinh tế ngó nhìn vết thương trên người chúng, phát hiện xương cốt mọi người đều bị dụng tay đánh gãy, không khỏi cũng hít một hơi lạnh khi.

Công phu thật là bá đạo, tâm địa thật ác độc!

Đội nghe nói học sinh trung học đệ nhị cấp kia từ ngoài phòng nhảy vào, sắc mặt Tiết Tam nhi cũng thay đổi.

Chẳng lẽ tiểu tử kia còn biết khinh công?

"Tam gia, tên học sinh trung học đệ nhị cấp kia trước khi đi đã nói, hấn còn muốn tìm ngài, nói muốn một chân của ngài." Có thủ hạ run sợ thuật lại nói.

Có một cái trung học đệ nhị cấp là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết ngày ngày mong nhớ mạng của mình, chỉ sợ hấn là một gã lão Đại lưu manh, vẫn có chút sợ. Lúc này nhớ lại hôm đó ở trước quán hồng du, Dịch Thiên Hành ở bên tai mình nói câu nói kia, Tiết Tam nhi cảm thấy mồ hôi trên lưng dần dần chảy xuống.

Hấn hiểu được, chính mình quả thật đã chọc tới một nhân vật chọc không nổi. Hấn ở trong giang hồ mặc dù nổi tiếng ác độc, nhưng dù sao biết ác cũng chỉ dám ác với đám người nhút nhát. Chẳng lẽ mình còn dám đối với huyện thành long đầu Cổ lão thái gia ác sao?

Mà học sinh trung học đệ nhị cấp chính hấn ban đầu có chút không vừa mắt, sau lại có chút ghen ghét... Xem ra cũng không phải là đối tượng mình có thể ra tay được.

Tiết Tam nhi hấn có thể đặt chân ở trên giang hồ, dựa vào đúng là hung ác không biết sống chết, lòng dạ độc ác, giết người không chớp mắt —— nhưng nếu như lúc ấy mình không phải một kẻ hung ác, thay tiểu đệ của mình ra mặt, nếu không phải ở trước quán hồng du chịu đánh lén, còn không chịu dừng tay. Cái học sinh trung học đệ nhị cấp lòng dạ độc ác này cũng sẽ không chọc tới chính mình sao.

Dựa vào chữ ác, cuối cùng cũng gặp quả báo từ chữ ác này.

Cho nên hấn nhẹ nhàng thở dài, nói câu rất nhiều năm sau nổi tiếng trong một bộ phim điện ảnh Hongkong.

"Xuất lai hỗn, tổng thị yếu hoàn đích (Đại ý là gieo nhân nào gặt quả đấy)."

Hấn cũng không muốn trả, một kẻ đối với người khác hung ác một khi nội tâm thất thủ, bị người khác dọa, thường thường sẽ biến thành một người sợ chết nhất. Cho nên trưa hôm đó, Tiết Tam nhi kêu thủ hạ chuẩn bị một chút, kiếm đường chạy rồi, còn mỹ danh nói: "Tạm lánh một chút công an kiểm tra."

Thật ra bọn tiểu đệ cũng biết, hấn tránh chính là một cỗ long quyền phong họ Dịch.

.....

Dịch Thiên Hành ba ngày nay giống như sắm vai hai loại thời tiết bất đồng.

Trường học hấn cũng lười tới rồi, gọi điện thoại cho Hà Vĩ, để cho hấn hỗ trợ hướng chủ nhiệm lớp họ Viên xin nghỉ ốm, dĩ nhiên hấn cũng không để ý có được duyệt hay không. Ban ngày, Dịch Thiên Hành ngâm ra trong viện, nhìn Lôi Lôi mặt mũi tiêu tụy, hấn cố nặn ra khuôn mặt tươi cười khả ái nhất, vừa nói những lời dễ nghe nhất. Thím Mập bụng chao gà tới, hấn sẽ từng muốn từng muốn nuốt tới đôi môi thật mỏng nhuận nhuận của Lôi Lôi, hoàn toàn quên mất ánh mắt kỳ quái mà vui mừng của thím Mập cùng Trâu lão sư nhìn hấn.

Lúc này Dịch Thiên Hành, là vạn dặm trời quang, trạm trạm lam thiên.

Mà khi màn đêm buông xuống, ngọn đèn hôn ám chiếu sáng đông môn một dải phòng máy chơi game cùng phòng chơi bi-da, Dịch Thiên Hành sẽ rời bệnh viện, sắm vai nhân vật thứ hai của mình. Hấn xông vào mỗi một phòng máy chơi game nghe nói đứng phía sau là Tiết Tam nhi, thấy máy móc liên đập, nhìn thấy người trông coi sẽ đánh một trận. Sau đó tàn bạo ép hỏi: "Tiết Tam nhi ở nơi nào? Bảo hấn đem cái chân kia tới đây!"

Lúc này Dịch Thiên Hành, là long quyền cuồng bạo mà không nói đạo lý.

Vừa đến buổi tối.

Dịch Thiên Hành xem một chút sắc trời, đúng lúc đi ra khỏi cửa bệnh viện, chuẩn bị đi đông môn tìm thủ hạ của Tiết Tam nhi gây chuyện. Hấn không tin mình làm như vậy, vẫn không thể đem tên khốn kiếp kia bức đi ra.

Cửa bệnh viện có một gã học sinh trung học đệ nhị cấp.

"Người đừng gây chuyện nữa." Người tới là Hồ Văn.

Dịch Thiên Hành nhìn hần cười cười nói: "Hần còn thiếu ta một cái chân, làm sao lại trốn đi, không phải nói lưu manh huyện thành ta cực kỳ bản lãnh hay sao?"

Hồ Văn không thể làm gì nói: "Tiết Tam nhi đã đi từ sớm, người gây chuyện như vậy. Mặt khác Đoạn lão Đại nhìn thấy người gây chuyện với Tiết Tam nhi, chỉ biết vụng trộm cười. Nhưng nếu như người gây chuyện quá lớn, Tiết Tam nhi đi tới chỗ Cổ lão thái gia cầu xin, cáo trạng chuyện này, để cho Cổ gia xuất thủ có thể sẽ phiền toái."

Dịch Thiên Hành nhướng mày, mang một tia hứng thú hỏi: "Không phải nói Cổ lão gia tử về huyện thành chẳng qua là dưỡng lão sao?"

"Cũng chưa có ai từng thấy qua loại người như người sao? Nếu như đụng vào công an còn dễ nói. Mà người thì hung hãn đập phá, không thêm nói lý." Hồ Văn dờ khóc dờ cười nói: "Như người đã đoạn tuyệt đường sống của người ta, những huynh đệ trong giang hồ nếu như không chịu được bầm báo Cổ gia, người phải làm sao?"

Dịch Thiên Hành cười cười không nói tiếng nào.

Hồ Văn thật ra có chút sợ hần, bởi vì hiện tại giang hồ cũng truyền đồn rồi, nói trong huyện có một học sinh trung học là cao thủ võ lâm, cùng Tiết Tam nhi xung đột, giống như chó điên gặp người liên can. Nhưng hần suy nghĩ một chút, vẫn lấy hết dũng khí nói: "Mặc dù chuyện này là Tiết Tam nhi thất đức, bên trong sở cũng sẽ không quản người. Nhưng người... Nghe nói người luyện qua công phu, vạn nhất sảy tay đem người đánh chết làm sao bây giờ?"

Dịch Thiên Hành cười cười, vỗ vỗ túi xách bên cạnh mình.

"Nơi này đựng gì thế?" Hồ Văn nghi ngờ hỏi.

"Ở công trường bên cạnh bệnh viện lấy mười viên gạch." Dịch Thiên Hành hỏi đáp, "Ta biết ta hạ thủ có thể không khống chế được nặng nhẹ, cho nên mỗi ngày ta mang mười viên gạch theo, đập xong mười viên gạch ta sẽ quay về bệnh viện."

"Sợ tay không đánh chết người, cho nên mang gạch đi?" Hồ Văn ở trong lòng run rẩy một chút, "Thật là một quái vật biến thái!"

"Lôi Lôi đang ngủ, người hôm nay cũng đừng lên thăm." Dịch Thiên Hành làm bộ như tùy ý nói, trong lòng lại là đánh báng cừu chương, kháo, làm bằng hữu còn có thể, muốn theo đuổi vợ ta ư? Lăn sang một bên.

Hần một mặt nghĩ tới những thiếu niên này thích nhất các loại tình cảm, nắm thật chặt túi xách, hướng đông môn một phòng chơi bi-da vô cùng náo nhiệt đi tới.

.....

Khu nhà chỉ có hai tầng lầu, lầu một là phòng chơi bi-da, lầu hai là phòng khiêu vũ.

Dịch Thiên Hành đeo túi đi tới phòng cửa chơi bi-da.

Huynh đệ canh cửa nhìn thấy trang phục của hần, liền nhớ tới vị học sinh trung học đệ nhị cấp ba ngày nay không ngừng đập phá, người học sinh trung học đệ nhị cấp trong truyền thuyết kia.

"Các huynh đệ, tiểu tử kia lại tới nữa!" Người này hét to.

Phòng chơi bi-da vốn náo nhiệt vô cùng yên tĩnh lại, toàn bộ lưu manh trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Thiếu niên lớn lối

Lầu một câu lạc bộ thương nghiệp.

Người trong phòng chơi bi-da không phải là nằm trên mặt đất, chính là nằm ở trên bàn bóng, chẳng phân biệt được là ai, trên trán cũng có một dấu vết rõ ràng, máu tươi chảy xuống, mọi người không ngừng rên rĩ.

Dịch Thiên Hành vỗ vỗ túi xách đã biến thành trống rỗng, tay trái nhẹ nhàng ước lượng nửa viên gạch cuối cùng còn dư lại, nhìn thủ hạ của Tiết Tam nhi

cả phòng khiêu khích nói: "Mười viên gạch, đập là mười chín người các người. Còn có nửa viên gạch cuối cùng, ai tới lĩnh?"

Lớn lối, học sinh trung học đệ nhị cấp này quá kiêu ngạo rồi!

Đám người nằm trên mặt đất rên rỉ liên tục, nào dám chọc tới vị tổ tông không sợ đau, được xưng luyện qua Kim Chung Tráo Thiết Bổ Sam này, hai mặt nhìn nhau hồi lâu mới có một vị lưu manh ôm trán đứng lên, thanh âm run rẩy nói: "Tam gia tại nơi nào chúng ta thật sự không biết."

"Ta không quan tâm." Dịch Thiên Hành tiện tay đem nửa viên gạch còn dư lại ném tới trên bàn bóng, bịch một tiếng vang, "Tiết Tam nhi một ngày không ra gặp ta, ta liền tới chỗ hấn phá phách một ngày."

Tiếp theo xoay người rời đi, đi tới cửa, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Chớ có trách ta ác, nếu như không muốn ném tư vị ăn gạch, lần sau khi ta tới chạy nhanh một chút."

.....

Cuộc sống lại trôi qua mấy ngày, Tiết Tam nhi thật sự không hổ là con rùa trải qua gió lớn sóng lớn, bị một học sinh trung học ở trong huyện thành la đánh kêu giết, một người một ngựa đập phá chung quanh, hấn cũng nhìn được, đem đầu của mình rút về trong vỏ, nghiêm chỉnh không động đậy.

Dịch Thiên Hành cũng không có biện pháp nào. Hấn dù sao chỉ là học sinh trung học đệ nhị cấp, bản về đã đã sát sát, hấn ở trong huyện thành là ai cũng không sợ, nhưng cần tìm một người quyết tâm đi trốn, nhất thời cũng không có cách nào. Dĩ nhiên, hiện tại danh tiếng của hấn ở trong huyện thành đã vang thấu nửa bầu trời, quả thực sắp vượt qua vị Cổ lão thái gia từ tỉnh thành trở lại đường lão rồi, căn bản không ai dám đánh cùng hấn.

Hiện tại trong huyện thành, vừa nhắc tới tên của hấn, hoặc là cách thật xa nhìn thấy một cái học sinh trung học đệ nhị cấp vác cái túi, bất luận là không phải là đồng môn một dải lưu manh cũng sẽ chạy nhanh như thỏ. Nhờ phúc của hấn, học sinh trung học đệ nhị cấp vùng sát cổng thành trong huyện, nhất là Hà Vĩ cùng Hồ Văn mang mấy tiểu đệ cũng hành diện một phen, nghiêm nhiên có cảm giác tung mình đương gia làm chủ nhân.

Dịch Thiên Hành cũng không biết những chuyện này, hấn chẳng qua rất chuyên chú muốn đem Tiết Tam nhi tìm ra, sau đó đem chân của hấn chặt đứt —— đối với chuyện Lôi Lôi bị thương, hấn rất chấp nhất, có một loại chấp nhất mà thường nhân khó có thể tưởng tượng.

Nhưng càng muốn tìm một người, càng tìm không được, mắt thấy ngày thi tốt nghiệp trung học đã tới gần, mấy ngày qua thi thử cũng bởi vì chuyện này mà không thể tham gia, hấn không có quá nhiều thời gian hao tổn cho thi cử. Nhưng hấn gấp gáp cũng vô dụng, trong lồng ngực tức giận càng để lâu càng thịnh, cho dù là tại hồ nước bên cạnh tiểu hắc ốc ngồi cũng không làm nên chuyện gì.

Hấn biết Tiết Tam nhi lúc này ẩn nấp, có thể tìm ra tung tích không có gì hơn chính là cơ quan chính phủ cường đại, còn có Cổ gia ở trong huyện thành căn thâm chiếm cứ. Mà Cổ lão thái gia không quan tâm chuyện này, con lớn nhất tại thành phố, con thứ hai ở trong huyện cũng không nói chuyện, cho nên trong huyện đại lưu manh còn lại đều bàng quan, mà chỉ cần chuyện không quá lớn, cục công an càng không quan tâm đánh giết giữa đám tiểu lưu manh.

Huống chi hấn là một đứa trẻ nhật rác, vô luận như thế nào cũng cùng hai cỗ thế lực lớn nhất trong huyện thành không chút liên quan.

Cho nên hấn làm một việc, một chuyện rất khôi hài, rất lớn lối, đủ để chấn động cả huyện thành. Chuyện này ở rất nhiều năm sau, vẫn là kinh điển trong Cao Dương huyện thành mà lúc mọi người trà dư tửu hậu nói chuyện say sưa.

Hấn đem cái ga giường xé làm hai, sau đó đi tiệm văn phòng phẩm mua bút lông cùng mực nước, bên trong tiểu hắc ốc viết vài chữ to. Chờ nét mực khô đi, hấn đem gấp lại, đi tới đường giải phóng náo nhiệt nhất cả huyện thành.

trên đường giải phóng cửa hàng san sát, người đi đường như dật, là địa phương phồn hoa náo nhiệt nhất Cao Dương huyện. Hôm nay là chủ nhật, lại càng náo nhiệt vô cùng.

Dịch Thiên Hành đi một mình đến cửa một tiệm bán quần áo tên là hải âu, khẽ gờ cằm, nhìn mọi người chung quanh qua lại khuôn mặt an vui, sau đó đột nhiên một tiếng kéo vải, treo trên một cái cây to.

Trên vải viết hai câu, chữ viết mạnh mẽ có lực, nét mực lâm ly lạnh lạnh.

Một câu là khẩu hiệu trung ương nhấn nhủ mà Dịch Thiên Hành ghi nhớ trong đầu

"Đánh hắc trừ ác, đào sâu đoàn đội, kiên quyết đả kích thế lực hắc ám và tính chất có đoàn thể xã hội đen!"

Nhưng câu tiếp theo sẽ đem toàn bộ lưu manh Cao Dương huyện đắc tội.

"Cao Dương huyện huynh đệ giang hồ đều là đàn bà!"

Dấu chấm than phía sau hai chữ đàn bà bị mực nước vẽ thật to, tựa như một cái miệng rộng ngạc nhiên, không tiếng động nhạo báng những nhân vật trong huyện thành.

.....

Đám người từ từ vây quanh tới, qua một lát, đám người bị hai câu này dọa sợ tản đi, dừng ở địa phương không xa nhìn trộm. Người trong nước rất thích

xem náo nhiệt, nhìn trước mắt thiếu niên đường như nổi điên rồi, nói không chừng chốc lát nữa sẽ bị người khác đánh, loại chuyện mới mẻ này dĩ nhiên không thể bỏ qua.

Dịch Thiên Hành khép hờ mắt, dùng dư quang liếc nhìn mọi người bốn phía hình dáng tướng mạo khác nhau, nghe bọn hắn nhỏ giọng nói chuyện hoặc kinh ngạc hoặc mang theo nhạo báng. Lại qua một lát trên đường phố chung quanh đi tới một chút người, những người này ăn mặc nhìn cùng dân chúng bình thường cũng giống nhau, nhưng trên người trời sanh một cỗ dũng mãnh khí tức lại làm cho người ở phía ngoài tránh né không ngừng.

Tới.

Dịch Thiên Hành khẽ cười rồi, hắn biết bất kể ngành nghề gì, đều không thể dễ dàng tha thứ loại khiêu khích to gan lớn mật dưới ban ngày ban mặt này.

Ngay sau đó xe cảnh sát cũng tới.

"Thu thu, người đó? Đưa bé kia, mau thu hai khối vải rách này lại!" Một cảnh sát trung niên từ trên xe hù dọa, hướng về phía Dịch Thiên Hành quát, ngón tay ở trước mắt hắn chỉ chỗ.

Dịch Thiên Hành nhăn mặt cau mày, hắn không thích loại cử chỉ không lễ phép này, càng không thích người giang hồ còn không tìm tới tận cửa rồi, đã đụng phải cơ quan chuyên chính. Hắn hướng cảnh sát kia khẽ mỉm cười nói: "Cảnh sát thúc thúc, tại sao muốn thu lại?"

Cảnh sát kia sờ sờ vành nón, nghĩ thầm đúng vậy, tại sao phải để cho tiểu tử này đem những thứ này thu lại? Suy nghĩ một chút lại quát: "Căn cứ xử phạt quản lý trị an điều lệ chương 3 điều 19, có một trong những hành động nhiễu loạn trật tự công cộng dưới đây, còn không đủ xử phạt hình sự, mười lăm ngày làm công ích, hai trăm nguyên trở xuống tiền phạt hoặc là cảnh cáo: nhiễu loạn cơ quan, đoàn thể, xí nghiệp, sự nghiệp đơn vị trật tự, khiến công việc, sản xuất, buôn bán, chữa bệnh, trường học, nghiên cứu khoa học không thể tiến hành bình thường, chưa tạo thành tổn thất nghiêm trọng;"

Dịch Thiên Hành cười: "Ngài rất thuộc điều lệ a."

"Đúng thế, mới thi xong." Trung niên cảnh sát vuốt cằm cũng bật cười, lập tức tỉnh hồn lại, chỉ vào mũi Dịch Thiên Hành trách mắng: "Người ở trên đường giải phóng treo hoành phi, đưa đến giao thông bế tắc, đây chính là nhiễu loạn trật tự công cộng!"

Cảnh sát trẻ tuổi còn ở trên xe đem xe cảnh sát tắt đi, vội vã chạy tới bên cạnh trung niên cảnh sát, ghé vào lỗ tai hắn trên nhỏ giọng nói mấy câu. Trung niên cảnh sát trên mặt dần dần lộ ra vẻ nghi hoặc, bọn họ nhỏ giọng rỉ tai, Dịch Thiên Hành tự nhiên nghe rõ ràng, khẽ mỉm cười, xem bọn hắn chuẩn bị làm sao bây giờ?

"Người họ Dịch ư?" Trung niên cảnh sát vừa đi tới bên cạnh hắn, bất quá thái độ biến thành ôn hòa rất nhiều.

"Đúng vậy, thúc thúc." Dịch Thiên Hành ngoài miệng rất ngọt.

Trung niên cảnh sát thở dài nói: "Chuyện của người trong sở cũng có hồ sơ, biết người tại sao, cũng biết người có thể đánh. Nhưng người cũng không thể ban ngày ban mặt mà đem tất cả lưu manh trong huyện thành cũng đập vào mặt như vậy? Hảo hán nan địch chúng thủ, voi cũng không thắng nổi kiến. Người đem vật này giật xuống, nếu không người nhìn những tên lưu manh phía ngoài kia sẽ gây sự với người. Vài ngày trước người chẳng qua là gây sự với Tiết Tam nhi mà thôi, bọn họ còn không sao cả, chuyện hôm nay thật âm ỉ, ở lại ta cũng không biết có thể bảo vệ được người hay không."

Dịch Thiên Hành cảm kích cười cười, nói: "Vậy ngài có thể nói cho ta biết Tiết Tam nhi ở nơi nào sao?"

Trung niên cảnh sát bỗng nhiên trên mặt một tức, nói: "Ta đã nói với người, người mấy ngày qua buổi tối làm việc đã trái pháp luật. Nếu như người cho rằng Tiết Tam nhi đối với người có cái gì bất lợi, người hoàn toàn có thể báo án."

Dịch Thiên Hành nghĩ thầm có thể báo án mà nói đã sớm báo, nhưng vẫn là nói tiếng cảm ơn.

Trung niên cảnh sát nhìn hắn không nghe khuyên, vẫn là không chịu đem chữ viết giật xuống, không khỏi có chút tức giận, chui về trong xe cảnh sát, cũng không lái đi, chẳng qua quan sát động tĩnh.

Người trên đường giải phóng càng tụ càng nhiều, bốn phía xuất hiện một nhóm lớn đại hán trên mặt mang hung khí, Dịch Thiên Hành thị lực tốt, đã sớm nhìn thấy có người trong người có vũ khí. Bất quá hắn cũng không sợ, hắn cũng bất kể, trong lòng quyết định lời của tể chế tông lão hòa thượng.

Hôm nay ta đây chính là Phật gia, ai ngăn ta sẽ giết kẻ đó! Dịch Thiên Hành liếc mắt thấy lưu manh, mà lưu manh mặc dù trên mặt vô cùng phẫn nộ, lại là không có một người dám lên trước.

Đây chính là đánh ra tới danh tiếng!

Đêm dần dần gần tới, hoàng hôn ở trên đường giải phóng xuất hiện một cảnh tượng rất kỳ quái, một học sinh trung học đứng ở trước hai hàng chữ viết, mà bên cạnh hắn bên ngoài hai mươi thước mấy trăm nhân vật rõ ràng không phải là người lương thiện, tựa như lưu manh trong huyện toàn bộ tập trung đến nơi này, sát khí ngất trời, còn bên cạnh một xe cảnh sát cô lĩnh lĩnh dừng ở một bên.

Một người đối kháng một tòa thành.

Đây chính là chuyện ấn tượng khắc sâu nhất ngày sau Dịch Thiên Hành để lại cho cư dân tòa huyện thành nhỏ này. Trong lúc giằng co, hắn vuốt ngón tay kiên hơn thép tinh thần nghĩ: "Sắp tới sao."

Đang lúc ấy, từ đằng xa lái tới một chiếc Toyota màu đen, xe lái rất nhanh, dạt chỉ một tiếng dừng lại trước mặt Dịch Thiên Hành.

Dịch Thiên Hành khước môi khẽ nhúc nhích cười một tiếng, người hắn chờ rốt cuộc đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Cổ lão hồ Ly

Từ trên oto màu đen có một trung niên nhân mặc tây trang khuôn mặt uy nghiêm đi ra, bên ngoài bọn côn đồ nhìn thấy người này trên mặt cũng lộ ra vẻ kính cẩn. Trung niên nhân liếc nhìn đám người chung quanh một cái, nhẹ nhàng nói một chữ: "Đi." Mới vừa rồi một đám bọn côn đồ còn đang ồn ào muốn rat ay nghe thấy chữ này vội vàng dọc theo con đường lúc tới rồi đi, như bầy chim thú tan biến.

Dịch Thiên Hành khuôn mặt hứng thú nhìn hắn.

"Mời." Trung niên nhân mặc âu phục đối với Dịch Thiên Hành khoát tay mời, rất có lễ số.

Người đến là Cổ gia đại công tử, vẫn sống ở bên cạnh vị đại nhân vật kia. Dịch Thiên Hành sờ sờ lỗ mũi, ngồi lên chiếc xe hạng sang chính mình cho tới bây giờ không có phúc ngồi.

Lên xe rồi câu nói đầu tiên của hắn là: "Ta vốn nghĩ là đệ đệ ngươi tới cơ."

Cổ đại công tử khẽ cười cười, nói: "Ngươi quả nhiên là người thông minh, chỉ tiếc quá kiêu ngạo rồi, Cổ Nhị hôm nay chuẩn bị đi phé ngươi. Ta tại thành phố không quan tâm chuyện huyện thành, chẳng qua nhận điện thoại của gia gia, tới đón ngươi một chuyến mà thôi."

"Cổ lão thái gia muốn gặp ta?" Dịch Thiên Hành nhíu mày.

.....

Cổ gia là một chỗ tiểu trang viên ngoài thành, giáp sông gối đầu vào núi, cây xanh san sát, cảnh tượng vô cùng tốt.

Dịch Thiên Hành được Cổ Đại dẫn tới lầu hai, sau đó nhìn thấy lão nhân ngồi ở trong ghế mây.

Lão nhân ngồi phía sau bàn đọc sách gỗ mun, mặc một bộ bạch hán áo thùng thình, đỉnh đầu tóc trắng bay loạn, đem mặt dán tại một cái hộp thu âm, không biết đang nghe những thứ gì.

"Ngồi đi, tiểu tử."

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, ở trên ghế sa lon đối diện lão nhân ngồi xuống.

"Ngươi biết ta gọi ngươi tới làm cái gì sao?" Cổ lão thái gia thanh âm có chút già nua.

"Không biết, ta chỉ biết là ta tới làm cái gì." Dịch Thiên Hành bình tĩnh đáp.

"Nga?" Cổ lão thái gia đuôi lông mày nhảy lên, dứt khoát hỏi: "Nói."

"Ta tới xin ngài giúp ta tra ra tung tích của Tiết Tam nhi, đồng thời hướng ngài bảo đảm sau này không bao giờ... ở trong huyện thành gây chuyện nữa... nếu không có người chọc ta mà nói." Dịch Thiên Hành chậm chước sau đó chậm rãi nói.

Cổ lão thái gia cười, nói: "Hai tôn tử nhà ta muốn giết ngươi, quả nhiên cũng có đạo lý, người trẻ tuổi ngươi quá mức lớn lối."

Dịch Thiên Hành cũng cười, nói: "Lớn lối tự nhiên muốn có tiền vốn để lớn lối."

"Phải không?" Cổ lão thái gia ôn hòa nói: "Ta cho ngươi xem một đồ vật."

Nói xong câu đó, hắn mở ra ngăn kéo bàn gỗ, lấy ra một chiếc súng lục.

Sau đó hướng Dịch Thiên Hành nã một phát súng!

...

...

Dịch Thiên Hành từ khi bước vào viện này, đã bắt đầu đề cao cảnh giác, toàn bộ thần kinh cũng căng ra, nhạy cảm như sợi dây cung. Chỉ sợ lão già này là đột nhiên làm khó dễ, Dịch Thiên Hành tự tin cũng có nắm chắc có thể kịp phản ứng, nắm trong tay thế cục...

Nhưng, lão cáo già này thật sự là quá độc ác, quá âm hiểm. Cây súng lóe kim khí sáng bóng, động tác móc ra phát sinh rất tự nhiên, tựa như đang làm một việc nhỏ không đáng kể... Sau đó bóp cò súng!

Đây giống như là cầm một khối bánh nướng hơi hần vị thế nào, hoặc như là cầm một tấm hình mờ hần cùng ôn thời gian năm trước, cử động tự nhiên như thế, để cho hần đối với viên đạn đoạt mệnh thật sự khó có thể sinh lòng phòng ngự.

.....

Còn không kịp sinh ra hối hận, khí tức tử vong theo một tiếng đạn được đánh lửa nhẹ nhàng nhào tới trước mặt Dịch Thiên Hành.

Mà ngay một khắc này, Dịch Thiên Hành trước mắt xuất hiện trạng huống cực kỳ kỳ dị.

Không khí trước người hần tựa như từng đợt gợn sóng, hết thấy hình ảnh chuyển động cũng trở nên chậm lại, vô cùng chậm, không gian phẳng phát biến thành rất nhiều bản vẽ trên mặt phẳng chồng điệp lên nhau, thậm chí so với hần cùng lưu manh đánh nhau càng chậm, thậm chí có thể rõ ràng nhìn đầu đạn khế đỏ lên cắt rách không khí, tốc độ cao xoay tròn hướng chính mình bay tới.

Dĩ nhiên, hần cũng không xa lạ gì đối với loại tình huống này, khi hần dùng tốc độ tuyệt nhanh đến đánh đám lưu manh, thỉnh thoảng cũng sẽ hiện lên loại hiện tượng thời gian ngưng trệ, hần biết đây là tốc độ vượt xa thời gian, cũng chính là người không có cùng tốc độ phẩm cấp trong mắt đối với thời gian có cảm giác trực quan bất đồng.

Trong lòng hần hiện lên một tia may mắn, song chương phiếm nhân nhật kim quang, muốn cản ở trước người.

Nhưng chẳng biết tại sao động tác của hần cũng trở nên dị thường chậm chạp, bàn tay di động vạn phần tối nghĩa, mắt thấy đạn muốn đến trước ngực mình, bàn tay còn kém mấy phần, thân thể lại càng toàn thân cứng ngắc, di động không được!

Đầu đạn nóng rực hiêm hiêm sát qua rìa bàn tay phiếm kim quang.

Dịch Thiên Hành nhìn đầu đạn tại trên bàn tay kiên hơn sắt cứng chậm rãi xẹt qua một vết màu xám, sau đó hướng lồng ngực của mình bay tới, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một tia ngờ ngẩn. Hần rõ ràng nhìn da tay mình qua nhiều năm như vậy cũng không hề rách bị đầu đạn nhiệt độ sắc bén phá ra khỏi một đạo vết thương vô cùng nhỏ, tựa hồ có một loại khuấy khoả, dường như là tìm được chuyện gì có thể quệt làm bị thương chính mình, cũng là chuyện cực kỳ vui sướng.

Vào giờ khắc này, trong đầu của hần ông một tiếng tặc, một cảm giác vô cùng kỳ quái dị tràn ngập cả người... Mà tại phía xa mấy dặm, hồ nhỏ ở ngoài gian phòng của hần bỗng nhiên sôi trào, giống như là nước sôi, kỳ quái chính là, con cá trong hồ nước vẫn tự do tự tại.

.....

"Phanh!" một tiếng vang thật lớn, rốt cục đem Dịch Thiên Hành từ cảnh giới mới vừa rồi chấn ra ngoài.

Hần cảm thấy bộ ngực đau nhức, tiếp theo bị một cổ lực lượng khổng lồ đẩy về phía sau, cả người mang theo ghế sa lon phía sau nặng nề té ở trên vách tường, chấn ra vô số bụi mù.

...

...

Từ ngoài phòng xông tới rất nhiều người, đầu lĩnh chính là Cổ gia nhị tôn tử, trên tay cầm lấy một cây súng săn, quát: "Gia gia, ngươi không có chuyện gì sao!"

Dịch Thiên Hành nằm trên mặt đất, bộ ngực đau nhức không hết, nhưng vẫn vui vẻ phát hiện mình dường như còn sống, tại trong lòng mắng: "Gia gia ngươi dĩ nhiên không có chuyện gì."

Không ngờ Cổ lão thái gia nghiêm túc nhìn Dịch Thiên Hành co quắp trên mặt đất, khoát khoát tay để cho bọn họ lui ra ngoài. Tiếp theo lão đầu này ngồi xổm bên người Dịch Thiên Hành, giải khai áo của hần, tinh tế vỗ về, đôi môi khế dấu, cho thấy nội tâm kích động vô cùng, không ngừng nhẹ giọng nhớ tới: "Quả nhiên là... Quả nhiên là người ở thượng tam thiên a..."

Đạn thật thật tại tại bắn vào trên lồng ngực Dịch Thiên Hành, chỉ là làm người ta kỳ lạ là không găm vào, mảnh đạn chẳng qua nhọt nhọt khảm ở dưới làn da, một giọt máu đỏ sẫm vô cùng không giống loài người từ từ phủ trên vỏ đạn, hơi ướt át.

Dịch Thiên Hành ho hai tiếng, ngón tay phiếm nhân nhật kim quang, nhẹ nhàng gõ ở trên động mạch cổ của Cổ lão thái gia, khoe môi nổi lên một tia nụ cười yêu dị: "Lão đầu nhì, bắn ta một phát còn không chày? Ta lúc này một ngón tay đã có thể giết ngươi."

"Giết đi." Cổ lão thái gia cũng không ngăn đầu lên, phát tay đem ngón tay đáng sợ kia mở ra, "Nếu như ngươi không muốn biết mình là gì mà nói."

Dịch Thiên Hành ngăn cả người.

.....

Một lão hồ ly cùng một con tiểu hồ ly giả bộ chuyện gì cũng không phát sinh, rót hai chén trà, sau đó bắt đầu tiến hành đối thoại rất không thú vị.

"Tại sao muốn nổ súng?"

"Ta biết giết không được ngươi, chẳng qua thử một chút ngươi đến cùng phải người của thượng tam thiên hay không."

"Cái rầm! Có cảm súng mà thử đây sao?"

"Nghe đám nhỏ phía dưới nói, ở trước quán hồng du Tiết Tam nhi cầm khảm đao chặt ngươi một đao, ngươi một chút chuyện không có."

"Tiểu gia ta từng luyện..."

"Đừng giả người ngu, lão đầu tử ta từ trước giải phóng đã bắt đầu tham gia Thanh bang, cái gì võ lâm cao thủ cũng nhìn rồi, còn chưa từng thấy có thể như tiểu tử ngươi vậy."

"Phải, ta thiên phú dị bẩm... Nhưng ngươi cũng không nên dùng súng bắn ta, nếu như ngươi không đưa ra một câu trả lời thỏa đáng, ta không ngần ngại tiền cái mạng già của ngươi."

"Sao? Tiết Tam nhi không phải đã phải hai người Tứ Xuyên đối với ngươi dùng súng sao?"

"A?"

"Đúng vậy a, cho nên ta nghĩ đến ngươi không sợ súng." Lão hồ ly vẻ mặt vô tội nói.

***!" Đang uống trà Dịch Thiên Hành nghĩ đến chính mình mới vừa rồi sợ muốn chết, hẳn là căn cứ vào một cái suy luận vớ vẩn như vậy, không khỏi giận từ trong lòng dâng lên, hận hướng đám bên sinh, mắng: "Ngươi cái lão bắt tử này, dám chơi tiểu gia ta!"

Lão hồ ly chấp tay nói: "Nghe nói ngươi không sợ đao không sợ đâm, dĩ nhiên không thể làm gì khác là thử dùng súng. Lão đầu tử ở huyện thành an đường tuổi già, quả thật có chút nhảm chán."

Dịch Thiên Hành quan sát ánh mắt của hắn hỏi: "Ngươi biết ta thân thể này là chuyện gì xảy ra ư?" Đây là vấn đề lớn khôn nhiều hắn mười bảy năm, là phiền não hắn không giải được.

Cổ lão thái gia lộ ra nụ cười hồ ly nói: "Biết một chút."

"Cái gì là thượng tam thiên?" Dịch Thiên Hành mặc dù bộ ngực bị viên đạn làm buồn bực đau khó nhìn, nhưng thần thức dị thường rõ ràng, câu nói đầu tiên hỏi trúng yếu hại.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 22: Thượng tam thiên

Cổ lão thái gia họ Cổ tên Dung, trước giải phóng là một cái tạp dịch trong kỹ viện ở Cao Dương huyện thành, nghe nói sau đó được người đưa tới tỉnh thành, bỗng nhiên được kỳ ngộ, học chút ít công phu, sau đó bắt đầu đi ra bên ngoài xông xáo giang hồ. Mười mấy năm chịu đựng, thành lập tỉnh thành nổi danh Thanh bang Hồng Giang. Sau giải phóng, phần tử bang phái bị chính phủ trấn áp, Cổ Dung ngồi tù mấy năm, chấm dứt mấy năm ngu bằng, cho đến cái cách mở ra mới ngóc đầu được lên.

Mà lúc này, hắn đã 60 tuổi.

Hắn bồi phận cao, quyền thế nặng, dù sao cũng là người trong giang hồ, lúc ấy tỉnh thành nhân vật giang hồ nổi danh thấy thường thường đều phải kêu một tiếng là thúc. Cộng thêm thủ đoạn cáo già, không tới mấy năm, đã trọng trấn thanh uy, vững vàng chấp chương một phần ba thị phần làm ăn trong hắc đạo.

Những năm qua Cổ lão thái gia lớn tuổi, lạc diệp tư quy, mới trở về Cao Dương huyện thành dưỡng lão. Nhưng mặc dù như vậy, trên tay hắn còn nắm rất nhiều nhân mã ở tỉnh thành, hưởng chi Cao Dương huyện là chỗ hắn xuất thân, toàn bộ lưu manh trên căn bản cũng được coi là đồ tử đồ tôn của hắn. Trong thành dân chúng nói rất hay, Cổ gia đậm chân một cái, huyện thành nhỏ nhỏ cũng sẽ phải rung lên.

Cổ lão thái gia vốn chính là một nhân vật có sắc thái truyền kỳ cao nhất trong huyện thành, nếu như nói kiến thức rộng rãi, chỉ sợ không người nào dám

cùng lão nhân gia ông ta so sánh.

Cho nên Dịch Thiên Hành đầy cõi lòng hi vọng nhìn hấn, muốn nghe một chút xem hấn nói thượng tam thiên thần bí là cái gì.

"Trong lịch sử Hoa Hạ, có ba nhà nào nổi danh nhất?"

Dịch Thiên Hành cười một tiếng, trong lòng biết dĩ nhiên không phải hỏi vị nường nhà ai có danh tiếng hơn, nhàn nhạt trả lời: "Nho, Thích, Đạo."

"Thượng tam thiên, cũng chính là ba nhà này."

Dịch Thiên Hành lẳng lặng nhìn lão nhân gia, biết còn có lời đằng sau, nói: "Mời tiếp tục."

Cổ lão thái gia lẳng lặng nhìn hấn, nói: "Người không phải là người bình thường." Một hồi lâu sau lại nói: "Người phi thường sẽ làm chuyện phi thường, trên đời còn có thật nhiều nhân vật giống như ngươi, mà những người này xếp chung lại, được thể nhân giao cho một cách xưng hô thống nhất, được kêu là thượng tam thiên!"

Dịch Thiên Hành trên mặt bình tĩnh, trong nội tâm lại không ngăn được kích động, hôm nay cuối cùng hấn đã từ trong miệng người khác biết trên thế giới còn có thật nhiều người giống như mình, cảm giác cô độc cô đơn rất nhiều năm qua khôn nhiều mình đã hoàn toàn tan biến, lập tức muốn hỏi tìm đến những người này như thế nào, bỗng nhiên lại nhận thấy được Cổ lão thái gia nói tới lời này cùng những chuyện trước đó không có liên quan gì, không khỏi nhướn mày hỏi: "Vậy cùng nho thích đạo có liên quan gì?"

"Người phi thường có thật nhiều loại năng lực, có người chính là trời sanh đã có chân khí, có người lại là sau này khổ luyện tập được. Rồi sau đó tu hành, tự nhiên cần có sư thừa... mà sư thừa này, chính là thượng tam thiên nho thích đạo phân chia ra." Cổ lão thái gia nể hóp trà, từ từ nói tới.

"Tiên thiên có được, người người đều có, đều cần xem hậu thiên chuy luyện như thế nào. Giống như một khối sắt mới nung đỏ rực, cần phải xem xem tôi luyện thành hình thế nào. Mà pháp môn khác nhau tương tự như các loại khuôn khác nhau, mỗi thứ có điểm đặc dị khác nhau. Trong đó Nho đạo bắt nguồn từ Mạnh Kha (Mạnh Tử), kéo dài đến nay, trên đường truyền thừa đã sớm đứt đoạn, những năm trước đây có một giáo sư khảo chứng nói ta ôn dưỡng tính tình cương trực chính là khí công, đúng là nhầm nhứ. Ta năm đó mơ hồ biết đến, Nho môn hiện tại chỉ còn lại một đoạn văn của Mạnh Kha, chính là: Một cái lông chim không nhắc nổi vì không dùng sức đẩy thôi, cái xe chở củi không thấy được vì không chịu dùng mất dây thôi..."

Dịch Thiên Hành chợt nghe trên thế giới này thật sự có người tu thần tiên, càng không nghĩ tới ở bên trong nho sinh cũng âm thầm truyền thừa, không khỏi cảm thấy giật mình, đôi môi há thật to, nhưng chợt nghe chuyện Mạnh Tử Tề Hoàn Tấn Văn, không khỏi nhui mày, nổi lên lòng nghi ngờ, hấn đối với đoạn văn này thuộc lâu lâu, cũng không nhận ra bên trong ẩn hàm ý nghĩa tu hành tinh tế gì cả.

Cổ lão thái gia cũng không biết tiểu tử quái vật này đang oán thâm kiến thức của hấn, cho là hấn bị lời của mình làm kinh hãi, tiếp tục nói: "Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn người tài, cho nên Nho môn từ đó đoạn tuyệt, chờ một mạch Minh triều Vương Dương Minh trong quân luyện khí, đồng thành phái đến tiếp sau, mới bảo vệ hương khói. Mà Phật Tông từ Tây Thổ truyền vào Trung Nguyên, tín đồ vô số, cũng tự có pháp môn tu hành, chính là Thiền tông ngày sau. Đạo gia tu chân cũng là một loại. Ba loại pháp môn tụ chung một chỗ, môn đồ ba nhà này đều sẽ có năng lực vượt qua thể nhân, cho nên xưng là thượng tam thiên."

Dịch Thiên Hành càng nghe càng mơ hồ, cũng càng không tin, nghe đến đó cau mày nói: "Chậm đã, ta nghe có chút nghi ngờ."

Cổ lão thái gia có chút giật mình nhìn hấn, dùng tay ra dấu mời.

"Lão thái gia ngài nhắc tới thượng tam thiên, tựa như cũng là hậu thiên tu hành, thể chất của ta không đối gạt ngài, lại là từ mới sinh đã có, giải thích như thế nào?"

Cổ lão thái gia ngậy ra nửa ngày, bỗng nhiên có chút thẹn quá thành giận nói: "Ta làm sao biết nhiều như vậy, nhưng trên đời có thể giống như ngươi có kim cương bất hoại thân, trừ tu thiên ở Phật Tông, còn có thể giải thích thế nào đây?"

Dịch Thiên Hành tâm nguội lạnh, không khỏi đối với lời phía trước của lão hồ ly này cũng nổi lên lòng nghi ngờ, nhưng nghĩ đến lão già này không có lý do mở trận chiến đem mình mời về nhà, chỉ để lừa gạt chính mình, đoán chừng hấn vẫn biết chút ít chuyện, liền hỏi tiếp: "Người nói cho ta biết trước, tại sao người đối với thân thể của ta cảm thấy hứng thú như vậy? Ta tin tưởng người không có nguyện vọng đem ta bán tới phòng thí nghiệm quốc gia."

...

...

Cổ lão thái gia nhìn mặt của hấn, một hồi lâu sau mới thở dài nói: "Người rất tịch mịch sao? Thật ra, ta cũng giống như vậy."

Nói xong câu đó, Cổ lão thái gia đem tay thẳng tắp đưa về phía vách tường bên cạnh, nơi ngón tay chỉ tới, là một bức sơn thủy đồ không biết do ai vẽ.

Trên tranh vẽ đây là Gia Tĩnh triều Minh cảnh tượng nổi tiếng ngoài Tây Trục môn, họa lên ngọc nước sông sắc thanh y, hai bờ sông thủy dương san sát,, ở một góc tranh sơn thủy đăng chộp lấy công an tam viên Viên Tông Đạo viết cực lạc tự kỷ du.

Dịch Thiên Hành theo ngón tay của hấn trông qua, thấy phía trên có hàng chữ cực nhỏ viết: " Cao lương kiều thủy, tông tây sơn thâm giản trung lai, đạo thử nhập ngọc hà. Bạch luyện thiên thất, vi phong hành thủy thượng, nhược la văn chi... Hà thi quả tiến hiền quan, tác lục kiều hạ khách tử, dã thử sơn thủy nhất đoạn tình chương hồ! Thị nhật, phân vận các phú nhất thi nhi biệt. "

Dịch Thiên Hành không giải thích được lão già có ý gì, ánh mắt mang theo hồi thẩm nhìn chăm chú.

Cổ lão thái gia ngón tay khẽ nhúc nhích, đầu ngón tay tựa như mơ hồ lộ ra hàn khí.

Chỉ trong chớp mắt, Dịch Thiên Hành bỗng nhiên cảm thấy ánh đèn bên trong nhà mờ nhạt một chút, mà tro bụi trên vách tường giống như bị lực lượng nào đó phun ra, lớp bụi mờ mờ che cả bức tranh sơn thủy. Sau một khắc, ánh đèn sáng lên, mà Dịch Thiên Hành có chút kinh hãi phát hiện, bức tranh vẽ đã bị lực lượng nào đó tương tự vật sắc bén, cắt thành từng miếng vãi!

Dịch Thiên Hành đột nhiên quay đầu. Hắn lẳng lặng nhìn Cổ lão thái gia sắc mặt hơi vàng, nghiêm túc từng chữ từng câu hỏi: "Ngươi là người thượng tam thiên ư?"

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Hồi ức xưa cũ

Cổ lão thái gia không trả lời vấn đề của hắn ngay. Hắn từ từ đứng dậy, thân thể hơi cong ho mạnh mấy tiếng, sau đó đi tới vách tường đem tranh sơn thủy đã bị vỡ hình chỉ khi xé thành vãi rách lấy xuống.

"Thật sự già rồi, xé bức họa cũng suýt nữa ho đến mất cả mạng già."

Hắn trong ánh mắt tràn đầy quý trọng nhìn vãi rách trên tay, nói với Dịch Thiên Hành: "Không nên hỏi ta có phải người thượng tam thiên hay không, bởi vì chính ta cũng không biết mình có phải hay không."

Dịch Thiên Hành không giải thích được.

"Bởi vì ở trên thế giới này ta chưa từng gặp phải người cùng năng lực giống ta." Cổ lão thái gia đem vãi rách thu vào ngăn kéo, rồi nói tiếp: "Mà ngươi là người thứ nhất."

Dịch Thiên Hành giờ mới hiểu được tại sao vị lão già trước mặt có thể ở trong mưa gió giang hồ nhiều năm mà không gục ngã, còn có thể ở tỉnh thành làm một người nhà quê đánh xuống một mảnh giang sơn. Nghĩ hắn có bản lĩnh cách không chém vật như vậy, muốn ở giang hồ giải quyết một ai, thật sự là rất dễ dàng.

Cổ lão thái gia thanh âm biến thành có chút thê lương.

"Thượng tam thiên chẳng qua là truyền thuyết, là ta dùng hơn bốn mươi năm thời gian hỏi thăm ra được, ta tin chắc loại truyền thuyết này thực sự tồn tại, chẳng qua là không tìm được chứng cứ. Ta hôm nay mời ngươi, chính là muốn xem xem ngươi có phải cùng một loại người với ta hay không. Không nên trách lão đầu tử quá dài dòng, dù sao biết có một người cùng mình không sai biệt lắm sống ở trong một cái huyện thành nho nhỏ, ngoài kích động, hi vọng ngươi có thể hiểu được ta thấy ngươi đồng cảm như nào."

Dịch Thiên Hành tự nhiên rõ ràng cảm giác cô độc của loại người này, hắn có chút đồng tình xem một chút lão già râu tóc bạc trắng trước mặt, bỗng nhiên nghĩ đến một cái tin đồn, mở miệng hỏi: "Lão gia tử, trong truyền thuyết ngươi là đến tỉnh thành mới có kỳ ngộ, mới ở trên giang hồ nổi danh. Nếu nói kỳ ngộ, chính là có loại năng lực hiện tại của ngươi sao?"

Cổ lão thái gia gật đầu cười, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra chút ít.

"Là loại kỳ ngộ gì? Nếu là kỳ ngộ, vậy loại năng lực này trên người ngài đương nhiên là sau này mới có được, vậy hẳn là có người truyền thụ sao? Đã có người truyền thụ, vậy ngài hẳn là..."

"Không có ai truyền công phu cho ta." Cổ lão thái gia thở dài lắc đầu nói: "Bất quá ta tin tưởng thượng tam thiên thực sự tồn tại, chẳng qua là có thể thấy ta công phu quá cạn, cho nên không muốn tới dẫn ta đi tu hành sao."

"Vậy thân bản lĩnh này của ngài từ đâu mà có?"

Cổ lão thái gia khẽ nheo mắt, giờ khắc này hắn hoàn toàn không giống như là hắc đạo long đầu oai phong trong giang hồ nhiều năm, ngược lại biến thành lão đầu nhí ở cửa thôn phơi nắng, cả người tựa như cũng đắm chìm trong một loại không gian của riêng mình.

"Năm ấy ta theo lão bảo trong lâu đi tỉnh thành chọn cô nương, vốn ở trong thanh lâu đã lâu, đối với bộ dáng bi thảm của những cô gái kia cũng không có tình cảm đặc thù gì. Nhưng... Lần đó không giống. Đó là năm ba một hay là ba hai nhỉ? Có chút nhớ không rõ nữa, dù sao cũng là phát sinh lũ lụt, chúng ta từ Cao Dương đi ra ngoài, theo vùng ven sông hướng tỉnh thành đi, dọc theo đường đi đều là dân trạch ngâm mình ở bùn đất, chung quanh đều là người bị chết đuối. Biết tại sao lão bảo muốn đi lúc này không?"

Cổ lão thái gia khẽ mang theo một tia hồ hững nhìn Dịch Thiên Hành, rồi nói tiếp: "Bởi vì mỗi lần có hồng thủy, sẽ chết rất nhiều người, sẽ có rất nhiều nữ cô nhi, dĩ nhiên, cũng sẽ có rất nhiều gia đình sống không nổi nữa, sẽ bán con. Người mở kỹ viện là người tâng tận lương tâm, tự nhiên sẽ thừa dịp nhiều người bán nữ tử, giá tiền rẻ mạt ra sức thu mua."

Dịch Thiên Hành khẽ cúi đầu, an tĩnh lắng nghe.

"Tình thành lớn như vậy, người bán hài tử nhiều như vậy, làm sao một ngày có thể nhìn hết được? Ta khi đó là một tên sai vặt, suốt ngày mặc áo khoác ngoài, đi tại phía sau lão bảo thoa ba cân phấn... Ngày ngày đi các nơi để chọn nữ hài." Cổ lão thái gia nói tới đây, bỗng nhiên hắc hắc cười gian một chút, hướng góc tường nhỏ một ngụm đàm.

Dịch Thiên Hành khước môi lộ ra một tia nụ cười không có hảo ý, trong đầu hiện ra một cảnh tượng, nghĩ đến Cổ lão thái gia còn là một người trẻ bị một phụ nữ trung niên mập mạp, mặt bôi đầy phấn ép dưới thân thể, thể thâm qua ngày, không khỏi nhẹ cười khẽ một tiếng.

.....

Năm 1931, Trường Giang xuất hiện một trận hồng thủy lớn nhất thế kỷ hai mươi, trọc lăng thao thao quét sạch một mảng bình nguyên trung tâm Trung Quốc. Tình thành hiêm hiêm tránh được một kiếp, lập tức bị các nạn dân ở trong hồng thủy may mắn giữ được tánh mạng chiếm cứ, dọc theo vạn tòng viên đến đất thủy lâu một dải, toàn bộ đều hỗn loạn, nông dân chạy nạn la liệt khắp nơi.

Năm đó Cổ lão thái gia còn là một thiếu niên biết vâng lời, theo chân một phụ nữ trung niên thân thể mập mạp, ở trước mặt chút ít dân chạy nạn đi qua đi lại, phụ nữ trung niên cầm trên tay một cái khăn tay, trong khăn gói mấy đồng bạc. Nàng dựa vào những đồng bạc này, có thể thoải mái lựa khắp chung quanh, chọn cô gái đẹp tới mặt phát xanh, nhìn thiếu nữ đẹp bị bùn đất lấm lem cả mặt.

Cổ Dung cũng không phải là người lương thiện, tự nhiên cũng sẽ không đem thiện tâm của mình phân cho mấy chục vạn nạn dân khó khăn, dù có ý nghĩ này, cũng không có năng lực không phải hay sao? Huống chi mua được nữ hài, mặc dù sẽ đem nàng bán vào hố lửa, nhưng dù sao cũng có đường sống, so với chết mục tại địa giới tình thành không phải tốt hơn sao?

Cho nên hắn vẫn như ngày thường biết vâng lời theo sát cái mông lớn kia, vẫn như ngày thường thô lỗ nắm cầm của các cô bé, để cho các nàng đem miệng há mở, nhìn như nhìn súc vật, xem một chút trên lưỡi là xanh là trắng hay một màu gì khác...

Hắn cứ như vậy làm loại chuyện tâng tận thiên lương rồi lại là công việc cứu người này, mãi cho đến ngón tay của hắn chạm vào cằm một nữ tử, xúc giác nhẵn nhụi như ngọc, để cho hắn sững sốt một chút, cho nên hắn đứng thẳng người, tinh tế quan sát, mới phát hiện cô bé trước mặt xinh đẹp vô cùng, cho dù tro bụi đầy mặt cũng không thể che hết mặt mày như vẽ, bởi vì đôi bụng mà lộ ra tái nhợt lại càng tăng thêm phần thanh nhã.

.....

Dịch Thiên Hành nghe thế, cười.

"Đang lúc thanh xuân, có thể nào không hoài xuân được? Thiếu niên giang hồ gặp phải nô gia lưu lạc, chuyện xưa này bắt đầu sao?" Hắn ở trong lòng nghĩ như vậy, mang theo vẻ mặt cười xấu xa nhìn lão đầu nhi hắc đạo đang say mê trong hồi ức.

"Đừng quá say mê, nói vào chuyện chính đi." Hắn hảo ý nhắc nhở Cổ lão thái gia một chút "Kế tiếp nhất định là vị đại thí lão bảo nhà ngươi nhìn trúng nha đầu này, sau đó ngươi nói ý muốn cứu nha đầu này, cho nên nửa đêm đưa bạc cho hắn, để nàng chạy trốn. Sau đó ngươi bị lão bảo đuổi khỏi cửa, ra đầu đường, đắc tội thế lực nào đó, sau đó nhất thời cơ duyên xảo hợp, bị người khác cứu, sau đó hồ lý hồ đồ được một thân công phu ư?"

Dịch Thiên Hành vuốt lỗ mũi, phối hợp bố trí tình tiết chuyện xưa năm đó.

Cổ lão thái gia khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn phỉếm màu đỏ bưng, quát lên: "Làm sao ngươi biết?"

Dịch Thiên Hành bị hắn bắn một phát, ngực đau đớn khó nhịn, sau lại biết được chẳng qua là lão già này thuần túy thử một lần, mặc dù không tiện đi bóp cổ lão hồ ly khuôn mặt tươi cười này, nhưng vẫn hận ý dòn trong bụng, lúc này nghe hắn lúng túng đặt câu hỏi, vô cùng khinh miệt thoáng nhìn nói: "Kịch truyền hình toàn kiểu như vậy, lấy ngươi thông minh chẳng lẽ còn có thể diễn thành tiết mục khác ư?"

Cổ lão thái gia đem bàn tay có chút khô gầy để ở trên đầu gối của mình, nhẹ nhàng gõ gõ, giống như đang cố gắng nhớ lại thứ gì: "Ngươi nói cơ bản cũng đúng. Chỉ là ta không để nữ hài tử kia chạy mất."

"Nga?" Dịch Thiên Hành có chút kinh ngạc.

"Ta không để nàng chạy." Cổ lão thái gia neho mắt, hai cái khước mắt lộ ra mùi vị giảo hoạt, "Ta đêm đó thừa dịp lão bảo ngủ cùng đã thủ, vợ vét tất cả bạc trong tương, sau đó mang theo cô bé kia cùng nhau chạy trốn!"

Dịch Thiên Hành sững sốt một hồi lâu, mới sững sờ, ngăn người vươn ra ngón tay cái, khen: "Hay, hay đến mức kinh động Ngọc Hoàng đại đế, khó trách ông trời già cũng muốn giúp ngươi."

Đây là tiểu nam nhân khen ngợi đối với lão nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Thanh âm kia

Không biết Ngọc Hoàng đại đế có cho là ta hay hay không, bắt quá..." Cô lão thái gia cười hắc hắc nói: "Ông trời già cũng không giúp ta."

"Nàng gọi Lâm Dư Âm, là tiểu thư nhà quan lại, phụ thân là một cái uỷ viên chính phủ quốc dân, sau đó từ quan về quê cũ, không ngờ gia viên cũng chỉ một thoáng bị một con lũ lụt cuốn trôi sạch sẽ. Cô bé vừa không nhận ra cha mẹ bạn cũ, cho nên luân lạc tới ở vạt rừng viên sấp thảo tiêu. May sau đặng phải ta..." Cô lão thái gia trên mặt toả sáng một loại thần thái kỳ dị, lộ ra vẻ kiêu ngạo vô cùng.

Dịch Thiên Hành thầm nghĩ: "Tiểu thư kia bị tên làm việc vặt như người lừa thân thể, đây mới gọi là rời khỏi miệng hổ, lại tiến vào hang sói."

Cô lão thái gia tự nhiên không biết hắn đang suy nghĩ gì, tiếp tục nhớ lại nói: "... Chúng ta ở tỉnh thành thuê gian phòng, vẫn trốn tới khi nước rút, sau đó dùng tiền trộm tới bắt đầu buôn bán nhỏ, khi đó quỹ từ cũng còn chưa đánh tới, cuộc sống thật đúng là hạnh phúc như mật ngọt." Thanh âm bỗng nhiên trầm xuống, "Nhưng cũng không lâu lắm, người giang hồ ở Cao Dương huyện tại tỉnh thành bắt đầu tìm chúng ta. Nên chúng ta bắt đầu trốn, có nhiều lần cũng suýt nữa bị bắt, chúng ta biết nếu như bị bắt, kết quả của ta còn đỡ, cùng lắm là chết, mà Dư Âm nếu như bị đám này bắt được..."

"Trốn tới trốn lui, tiền cũng dùng hết rồi, Cao Dương huyện đánh giết đuổi tới, hai chúng ta không có đường lui, sau đó quyết định tự sát." Cô lão thái gia nói bình thản, Dịch Thiên Hành lại từ câu nói đơn giản như vậy nghe được năm đó một đôi thanh niên nam nữ này khó khăn chạy nạn, lòng mang tuyệt vọng cỡ nào.

"Nói ta cùng Dư Âm quyết định tự sát, là trên vách đá bên ngoài Quy Nguyên tự ở phía ngoài tỉnh thành, chúng ta quyết định nhảy xuống, chết dứt khoát, chết sạch sẽ." Cô lão thái gia từng chữ từng câu nói: "Sau khi hai người chúng ta nắm tay nhau nhảy xuống vách đá, chúng ta thậm chí còn có thời gian nhìn vào mắt đối phương."

Dịch Thiên Hành nghe chuyện xưa nghe đến bây giờ, rốt cục tâm tình có chút âm nhiên.

"Nhưng rất kỳ quái, chúng ta không chết." Cô lão thái gia cười cười, lấy tay sờ sờ mái tóc bạc của mình "Hắn là có người đã cứu chúng ta sao? Lúc chúng ta tỉnh lại, liền nằm ở trong rừng rậm phía sau núi của Quy Nguyên tự. Từ nơi cao trăm trượng tung người nhảy xuống, trên người lông tóc không tổn hao gì. Ta cùng Dư Âm dĩ nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái, nhưng lại có một loại hồi hộp cùng hưng phấn vì sống sót sau tai nạn. Vừa lúc đó, ta nghe thấy được một thanh âm"

Dịch Thiên Hành biết đây là điểm mấu chốt.

"Thanh âm kia rất hư ảo, ta cũng không rõ ràng lắm hai chữ hư ảo này hình dung có đúng hay không. Tóm lại thanh âm kia rất lớn, vang dội sơn cốc, phù phù đùng đùng, cực kỳ giống tiếng chuông trong chùa, thanh âm minh viễn. Nhưng kỳ dị nhất chính là, thanh âm kia giống như tiếng chuông, nhưng nghe lại có chút bén nhọn, lại có thể làm cho người ta lòng yên tĩnh an hòa, cho nên lúc đó ta vừa nghe thấy thanh âm này, cả người cũng ngây ra, như mình nghe được ngọc chỉ luân âm trên trời vậy."

Dịch Thiên Hành có chút gấp hỏi: "Thanh âm kia nói cái gì?"

Cô lão thái gia nhớ lại nói: "Là một người đàn ông. Hắn nói: Nếu như chết có thể giải quyết vấn đề mà nói, hắn đã sớm chết rồi. Ta lúc ấy nghe được thanh âm rất cô quái, liền biết người này không phải người bình thường, muốn cầu cứu hắn. Kết quả hắn hỏi ta còn muốn chết không? Ta cùng Dư Âm mới từ sinh tử quan khẩu đi một lần, là gan lớn hơn nữa cũng không dám đi thử lại, hai người thật ra đến lúc đó mới thôi, chân vẫn còn mềm, ngồi liệt ở trong rừng, dùng sức hướng về phía sơn cốc hô, chúng ta không muốn chết."

"Sơn cốc phía sau núi Quy Nguyên tự rất u tĩnh, căn bản không nhận ra thanh âm kia là từ chỗ nào phát ra, cũng không biết người kia cách chúng ta bao xa. Chúng ta mặc dù dùng sức hô, so với loại thanh âm phiêu đảng trong thiên địa kia còn kém quá xa, cũng không biết hắn có thể nghe thấy hay không. Trong sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh, ta cùng Dư Âm nhìn nhau một cái, ở trong mắt đối phương cũng thấy được không nổi cùng mong ngóng. Cũng không biết yên lặng bao lâu, thanh âm kia rốt cục lại vang lên."

"Nhưng người nam nhân kia nói rất quái lạ, giống như bộ dáng rất đáng thương, cho tới bây giờ, ta cũng không hiểu rõ câu nói kia có ý gì. Hắn nói..." Cô lão thái gia nhíu chặt chân mày, tựa như nhiều năm sau này vẫn cảm thấy rất nghi ngờ.

"Khô a... Âm hành khổ hành quá mười năm, Chu Tước bay thẳng thượng tam thiên, muốn a..."

.....

Dịch Thiên Hành ánh mắt sáng ngời, đem thân thể hướng ghé mây nhích tới gần, khẽ lắc lắc cổ, đôi tư thể thoải mái hơn lẳng lẳng chờ nghe đoạn sau... Không có ngờ không biết qua bao lâu, Cô lão thái gia vẫn bộ dạng cau mày, tựa như không có ý định nói tiếp.

Hắn có chút không nhịn được, hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó." Cô lão thái gia đã tỉnh hồn lại.

Dịch Thiên Hành nóng nảy, hỏi tới: "Vậy năng lực thần bí trên người của ngươi, chính là loại cách không không vật giết địch là do ai dạy?"

Cổ lão thái gia lắc đầu nói: "Từ sau khi nghe thấy thanh âm kia đã có, sau đó ta giết mấy đả thủ Cao Dương, bắt đầu ở giang hồ trên tình thành kiếm com ăn. Dựa vào bản lĩnh không biết làm sao mà có, vẫn sống đến bây giờ."

Không thể nào!

Dịch Thiên Hành theo bản năng lắc đầu, nhận được một cái đáp án như vậy đối với hắn mà nói rõ ràng đối với thân thể của mình không có chút trợ giúp nào.

Cổ lão thái gia nhìn hắn, từ từ trên mặt hiện ra vẻ từ ái, nói: "Đừng nóng vội, ta tìm thanh âm kia tìm mấy chục năm rồi, thời gian của ngươi còn nhiều."

"Quả thật như thế." Dịch Thiên Hành suy nghĩ một chút, cũng cười, "Ngươi nhất định thật tò mò đối với chuyện này sao? Tự dung được một loại năng lực, còn không biết là ai giao cho ngươi."

"Không sai." Cổ lão thái gia cũng cười, "Cho nên ta mới hỏi thăm khắp nơi xem thượng tam thiên là cái gì, mặc dù vẫn không gặp người của thượng tam thiên, nhưng ta tin tưởng nhất định là tồn tại. Bởi vì... loại hiện tượng khó tin này, quả thật từng phát sinh tại trên người của ta."

Dịch Thiên Hành cười khổ nói: "Ngươi ít nhất còn có duyên có tìm kiếm ngon nguồn, ta thì thâm rồi."

Cổ lão thái gia nói: "Không cần rầu rĩ. Ta đây trong hơn mười năm cũng vẫn cảm thấy cô độc, muốn tìm đồng loại. Hôm nay không phải đã tìm được người ư?"

Dịch Thiên Hành cười lắc đầu.

"Đạn cũng bắn không trúng ngươi, bản lĩnh của ngươi rất lớn, ít nhất lớn hơn so với ta." Cổ lão thái gia chân thành nói: "Nói không chừng một ngày nào đó người của thượng tam thiên sẽ tới đem ngươi đón đi. Ta hôm nay tìm ngươi, một là muốn xem thật sự rõ ràng vị học sinh trung học đệ nhị cấp kim cương bất hoại, mặt khác chính là, nếu như một ngày nào đó ngươi thật có thể gặp được người của thượng tam thiên, mời nhất định phải giúp lão đầu tử ta một chuyện."

"Chuyện này trên căn bản cũng không có căn cứ, ta cũng không dám chắc. Bất quá có chuyện gì, mời ngài nói." Dịch Thiên Hành vốn tưởng rằng vị lão thái gia này là không cam lòng tuổi già sức yếu, vẫn không thể biết bí mật này, có chút không cam lòng, lại không ngờ Cổ lão thái gia nói một câu, để cho hắn sững sờ.

"Mời tiểu huynh đệ ngươi cần phải đem hai câu nói ra hỏi người, sau đó giúp ta tìm chủ nhân thanh âm năm đó, hoặc là xin thế ngoại cao nhân truyền lời." Cổ lão thái gia vô cùng nghiêm túc quan sát hai mắt của hắn, "Giúp ta dập đầu với chủ nhân thanh âm kia, nói vợ chồng Cổ Dung Dư Âm hai người tạ ơn lão nhân gia ông ta cứu mạng."

"Ân cứu mạng, mấy chục năm cũng không thể báo, thậm chí ngay cả ân nhân là ai cũng không biết. Có lẽ qua mấy năm nữa ta sẽ chết, nếu không thể nói một lời tạ ơn cho vị lão nhân kia, ta xem thường chính mình." Vị lão giả năm đó Thanh bang hồng giang, hôm nay nắm nửa số giang hồ trong tình thành trầm giọng nói.

Dịch Thiên Hành lặng lẽ nhìn hắn, gật đầu, trong lòng có một cỗ kính trọng đột nhiên sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Hỏi

Trang viên của Cổ lão thái gia cách huyện thành có chút xa, cho nên cảm giác có chút hoang vắng, tự nhiên nhiều u sắc thái thanh u. Nơi này thanh khâu lâm viên xây liền vách núi bờ sông, vào ban ngày xanh um tươi tốt, rực rỡ xinh đẹp, mà lúc này đã là đêm khuya, sao trời chiếu rọi trên người hai người già trẻ ở sân phơi, nhàn nhạt phủ lên một tầng vàng sáng màu bạc, loại thanh mỹ thiên nhiên này, lại làm cho hai người hằng ngày yêu thích sa vào suy nghĩ cô độc càng cảm thấy thú vị dạt dào.

Dịch Thiên Hành bưng bình trà trên khay gỗ hồng, tay trái nhẹ nhàng đặt lên trên cổ tay phải, kính cẩn rót đầy chén trà cho Cổ lão thái gia, hỏi: "Bức họa lúc trước, dường như lão nhân gia có chút quý trọng, tội gì mà đem phá hủy?"

Cổ lão thái gia khẽ mỉm cười, dùng hai ngón tay nâng chén trà nhỏ vô cùng nhã trí, gạt mấy cái, đưa tới miệng uống một ngụm, đợi hương trà thấm xuống, mới nói: "Ngươi có biết bức tranh này vẽ cảnh gì không?"

"Là Minh triều Kinh Sư Cự Lục tự."

Cổ lão thái gia đuôi lông mày khẽ động, tán thán nói: "Kim cương bất hoại, lại còn có vài phần trí tuệ của Văn Thù Bồ tát."

"Đừng nói bừa bãi." Dịch Thiên Hành song chưởng hợp thập hướng phương tây bái xuống, hần vốn không tin thần phật, nhưng hôm nay bị Cổ lão thái gia tẩy não một phen, cũng có chút sợ hãi.

"Kinh Sư tự ở trong năm Thiên Khải đã bị hoả hoạn đốt thành tro bụi rồi, toàn dựa vào công an Viên Tông Đạo thiên kỷ du mới cho hậu bối chúng ta biết được thịnh cảnh năm xưa." Cổ lão thái gia nhẹ nhàng mân mê chén trà trong tay, ánh mắt cũng không nhìn Dịch Thiên Hành, "Cho dù nó phồn hoa tựa cảm, liệt hỏa nấu du, đến cuối cùng vẫn chỉ là một nắm tro bụi, cảnh tượng đều hui. Ta ở hắc đạo xông pha mấy chục năm, trong mắt thấy không biết bao nhiêu sanh ly tử biệt, đã sớm nhìn thấu những thứ này, chỉ là một chấp nhất nhớ thanh âm sau Quy Nguyên tự. Bức cực lạc tự đồ này ta vẫn dùng để hàn huyên gửi gắm tâm tư, hôm nay nhìn thấy ngươi, còn chứng minh ngươi là người có đại thần thông, ý niệm báo ân của hai vợ chồng ta cũng có nơi gửi gắm. Ta còn giữ bức họa kia tác dụng gì?"

Dịch Thiên Hành khẽ nghiêng đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười cao thâm khó lường, nói: "Thật ra ngươi nói ta cũng chưa chắc hoàn toàn tin tưởng."

"Ta biết." Cổ lão thái gia an tĩnh nhìn hần, "Nhưng sự thật sẽ chứng minh cõi đời này có rất nhiều chuyện ngươi nghĩ không tới. Chính là một cái Cao Dương huyện thành, đã có quái vật trời sinh như ngươi cùng yêu tà hậu thiên như ta, Trung Hoa to lớn, ta không tin không có cao nhân khác."

"Vây cũng được." Dịch Thiên Hành sờ sờ lỗ mũi, "Trung Quốc tổng cộng có hơn hai nghìn bảy trăm huyện thành, theo như xác suất mà tính, chúng ta nói như thế nào cũng phải có mấy người đồng loại không phải ư? Bất quá..." Hần nhún nhún vai "Đối với ngươi chỉ muốn an an ổn ổn trải qua cuộc đời này, ta đáp ứng thay ngươi đi tìm thanh âm kia, nhưng nếu như tiến trình làm ta sợ, ta có thể sẽ nửa đường chạy trốn."

"Tùy ngươi." Cổ lão thái gia nâng trà tương kính.

Dịch Thiên Hành kết lại: "Vây bây giờ có thể nói chính sự được chưa?"

.....

Phía ngoài trang viên bỗng nhiên náo nhiệt, đám người túm năm tụm ba từ trong núi rừng đi ra, trong tay nắm một người, người này áo rách nát, trên người tựa như có máu.

"Tiết Tam nhi trốn khá xa, cho nên bắt lại hơi trễ." Cổ lão thái gia nói.

Dịch Thiên Hành nghĩ đến Lôi Lôi còn đang nằm bệnh viện, quan sát Tiết Tam nhi bị bắt đến lầu dưới, trên mặt hiện lên một tia sát khí yêu dị, ngực bỗng nhiên dồn dập nhảy lên, vào lúc này trong đầu lại nghĩ tới mấy đêm trước tụng học ngồi thiền Tam Vị kinh, kinh văn bỗng nhiên ở trong tai của hần vang lên, hần nhắm mắt một lúc lâu, thần thái trên mặt trở lại tầm thường, chậm rãi nói: "Phiền toái lão nhân gia giúp ta một việc."

Cổ lão thái gia nhìn hần.

"Giúp ta cắt đứt một chân của hần, sau đó đem hần đuổi ra khỏi Cao Dương huyện." Dịch Thiên Hành mỉm cười nói.

"Ngươi không tự mình động thủ ư? Khoái cảm báo thù..." Bóng dáng cái đuôi phía sau Cổ lão thái gia bắt đầu nhẹ nhàng dao động.

"Không cần." Dịch Thiên Hành hơi mỉm cười nói, trong lòng mặc dù không có sinh ra vẻ tường hòa, nhưng cũng bắt đầu mặc niệm kinh văn, tu tập pháp môn trời cao vân đạm.

Cổ lão thái gia cười một tiếng nói: "Ngươi làm cho dư luận xôn xao, chỉ là vì muốn một chân của hần thôi ư?"

"Từ ban đầu ta đã nói rõ ràng, ta chỉ muốn một chân của hần."

Cổ lão thái gia vừa cười, ra hiệu cho thủ hạ đi làm, Tiết Tam nhi giống như con chó chết bị ném ra khỏi viện môn.

Dịch Thiên Hành nhìn cảnh tượng trong viện, biết đợi chờ Tiết Tam nhi là cái gì, cũng biết mình thiếu Cổ lão thái gia một cái nhân tình, chuyện đi tìm "Thần tiên" mà nói gì đó cũng không nên thoái thác.

"Không làm cũng được, thần tiên cũng là người thế ngoại, làm sao có thể dễ dàng đụng phải? Chờ ta từ từ tìm mấy chục năm, đến lúc đó Cổ lão thái gia cũng đã biến thành thần tiên thật rồi." Dịch Thiên Hành giao hoạt cười một tiếng.

"Đang suy nghĩ gì?" Cổ lão thái gia dặn dò xong xuôi, từ từ phe phẩy đi trở về.

"Đang suy nghĩ gì ư?" Dịch Thiên Hành bỗng nhiên ngưng ngẩn cả người, hần nhìn đỉnh đầu đầy sao, nghĩ đến thân thể kỳ quái của chính mình, nghĩ đến thể chất giống yêu quái của mình, nghĩ đến sau này nhân gian còn không biết sẽ gặp phải dạng gì phiền toái, bỗng nhiên trong lòng phiền muộn, nảy sinh ác độc nói: "Cái gì cũng không nghĩ, chờ chuyện tới rồi hãy nói."

Hần bỗng nhiên nghĩ đến một việc, mở miệng hỏi: "Nếu ngài đoán chính là sự thật, trên đời thật sự có thượng tam thiên, những người tu hành này khẳng định phải để tâm đến lòng từ bi chứ. Nhưng khi ngoại địch đến, vạn dân rơi vào nước sôi lửa bỏng, các vị nửa thần tiên này vì sao cũng không xuất thủ? Thời điểm người Mông Cổ tới không thấy bọn họ, thời điểm người Mãn đến không nhìn thấy bọn họ, thời điểm người Nhật Bản tới cũng không nhìn thấy bọn họ, thời điểm dân chúng bị giết không nhìn thấy bọn họ, các bách tính hưng cao thái liệt chém nhau cũng không thấy bọn họ. Ngài nói, có phải những người này đã đi đến nơi nào rồi sao?"

Cổ lão thái gia suy nghĩ một chút, thở dài nói: "Có lẽ tu hành chính là muốn giải thoát thất tình lục dục?"

Dịch Thiên Hành hiểu được, mang theo ngu kiến cười cười: "Thì ra thượng tam thiên thật không phải là người." Hắn lúc nói đem chữ người cố ý tăng thêm trọng âm, tiếp theo thở dài nói: "Nếu như trên trời thật sự có thần tiên, đó chính là có một đám khốn kiếp a."

...

...

"Cổ gia gia, mới vừa rồi trong thư phòng, ngươi cũng không nói một tiếng đã hướng ta nổ súng, vạn nhất ta không giống như ngươi nghĩ, bị một phát súng lấy mạng thì sao?" Dịch Thiên Hành chậm rãi hỏi.

Cổ lão thái gia lúc này vừa lúc xoay người sang chỗ khác châm trà, không có nhìn thấy trong đôi mắt thiếu niên hiện lên một tia nụ cười.

"À, rất dễ giải quyết, nếu như ngươi bị bắn chết, đã nói ra ngươi chỉ là học sinh trung học đệ nhị cấp có chút sức lực mà thôi, mà không phải người có thần thông ta tìm đã như vậy, ngươi chết có thể bình tức tức giận của nhiều huynh đệ giang hồ trong huyện, lại có thể bán cho Tiết Tam nhi một cái ân cứu mạng, sao lại không làm? Như vậy ngươi chết, cũng chỉ có thể trách ngươi số mệnh không tốt." Hắn nói rất tự nhiên, trên mặt không có một tia ngưng ngưng.

Dịch Thiên Hành hít miệng lãnh khí, mới phục hồi tinh thần, trước mắt vị này là hắc đạo long đầu giết người không chớp mắt, mà không phải lão gia gia hòa ái mới vừa rồi chính mình vẫn ảo giác

"Cổ gia gia." Hắn cười ngọt ngào, "Mới vừa rồi ta nói người của thượng tam thiên là gì?"

Cổ lão thái gia lơ đãng đáp: "Ngươi nói bọn họ không phải là người mà là khốn kiếp."

"Thật ra các ngươi những thứ hắc đạo này a, mới thật là khốn kiếp đấy."

"Lời này nói như thế nào... A!

Lão hồ ly giống như bị người đâm cái đuôi, hét thảm một tiếng.

Dịch Thiên Hành oán hận dời chân của mình khỏi trên chân lão hồ ly.

Cổ lão thái gia đau đớn thét lên, phát tay ngăn hộ vệ chạy tới trên sân phơi, vịn bả vai học sinh trung học đệ nhị cấp này thấp giọng hỏi: "Móa ơi, chân của ngươi tựa như cây cương trụ, nói mau, ngươi đạp gãy bao nhiêu cái xương của ta?"

"Theo lực chân của ta, cái xương đầu tiên cùng thứ hai..." Dịch Thiên Hành cười giống hồ đái mới vừa nuốt hồ ly: "Đều có vết nứt."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Tiểu đường ánh bình minh

Trời đã tối rồi, ta phải về rồi, Cổ gia gia." Dịch Thiên Hành nói.

"Ừ." Cổ lão thái gia làm sao dám giữ chân tiểu tử tong này, chân khắp khiêng dắt tay của hắn đi tới cửa viện, bỗng nhiên chỉ vào trên trời vô số vì sao nói: "Ta đã già rồi, nhưng ngươi không thể. Ngươi không phải phạm nhân, tựa như tinh thần vĩnh hằng chiếu rọi vũ trụ này, ngươi không thể nào mãi ở trong một khoảng trời được. Đi ra ngoài đi, thế giới bên ngoài rất rộng lớn, hơn nữa một người có thần thông như ngươi ở lại huyện thành nhỏ này, sẽ làm cái huyện này nứt vỡ mất thôi."

Cổ lão thái gia nói rất chân thành.

"Thụ giáo, chỉ là hôm nay bị ngài gọi tới, sau đó lại bình an vô sự đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người ta suy đoán lung tung."

"Ngươi bịa chuyện là võ lâm cao thủ để che dấu thân thông của mình, vốn dĩ che dấu chẳng được bao lâu."

"Cho nên ta không muốn sau này tái xuất hiện tình huống như Tiết Tam nhi, cùng người bình thường phát sinh xung đột, để một số người sáng suốt nhìn ra sơ hở, báo lên cho trung khoa viện mang ta đi thí nghiệm thì phải làm sao? Mặc dù chính phủ có thể trả lại cho ta một cái quân hàm, nhưng loại cuộc sống này dù sao vẫn không thoải mái như tự do tự tại."

"Vậy ngươi muốn xử lý như thế nào?"

"Ta cần một cái bùa hộ mệnh, ít nhất ở huyện thành cùng tỉnh thành không ai dám chọc tới ta." Dịch Thiên Hành lẳng lẳng nói.

"Tỉnh thành?"

"Cuối tuần sẽ thi tốt nghiệp trung học, chí nguyên của ta chính là đại học ở tỉnh thành."

"A..." Cổ lão thái gia hơi trầm ngâm một lát "Yên tâm đi, sau tối nay không ai dám trêu chọc ngươi nữa, cho dù là ở tỉnh thành."

Dịch Thiên Hành cảm thấy hứng thú nhìn hẳn, hỏi: "Ngài chuẩn bị an bài thân phận cho ta ra sao?"

Cổ lão thái gia nhíu mắt suy nghĩ cười "Liên nói ngươi là con tư sanh của con trai ta được không? Bảo đảm không ai dám động tới ngươi."

"Không có cửa đâu, hai ta có nguyện vọng khác nhau, ngài đừng trông cậy vào ta làm việc cho ngài ở tỉnh thành." Dịch Thiên Hành giọt nước không lọt nói "Ta nghĩ kỹ rồi, ông nội của ta chết sớm, người khác cũng không biết hẳn là người nơi nào. Ngài đành chịu ủy khuất, làm sư đệ của ông nội ta, giang sơn của ngài hiện tại, là ông nội của ta cùng ngài hai vị năm đó cùng nhau đánh xuống. Cứ như vậy ta mặc dù là cháu trai ngài, nhưng lại là vì tình nghĩa năm xưa, cho nên địa vị ở Cổ gia cao chút ít cũng vẫn không làm ngài ta hiềm nghị."

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến Cổ đại công tử ngồi trong chiếc siêu xe trầm ổn vô cùng, còn có vị Cổ Nhị thiếu gia khiêng súng săn rêu rao, vội vàng lại nói: "Bất quá ngài tốt nhất nên nói rõ cho hai cháu của ngài, trực tiếp nói ta không phải phạm nhân là tốt nhất. Nếu không ta sợ người khác không tới giết ta, hai vị này lại không nhìn được mà gây phiền toái."

Cổ lão thái gia bình tĩnh nhìn hẳn, nghĩ tới hài tử này còn đang học trung học, tâm tư cũng đã kín đáo như thế, không khỏi sinh ra một phần thương thức.

"Cứ làm như người nói đi. Bất quá ngươi chớ quên, ở tỉnh thành học đại học mà nói, nhớ thay ta đi khai tế tự nhiều một chút." Cổ lão thái gia đột nhiên hỏi: "Tiểu tử, thành tích của ngươi như thế nào? Nếu như không tốt, ta có một thể chất ở sở giáo dục đó."

Dịch Thiên Hành không làm sao thờ dài nói: "Ngươi cũng nhận định ta là bán tiên của thượng tam thiên rồi, chẳng lẽ bán tiên đầu óc còn không bằng người thường ư?"

Cổ lão thái gia vuốt vuốt râu trắng, gật đầu nói: "Vậy cũng đúng. Bất quá tỉnh thành rỗng rảnh lẫn lộn, ngươi phải cẩn thận."

Dịch Thiên Hành học động tác trong kịch nói, rất không ưu nhã nhún nhún vai nói: "Đoán chừng chuyện ta muốn làm sẽ không chọc tới phiền toái gì."

"Ngươi đến tỉnh thành không phải để học sao? Còn tính thuận tay làm thứ gì ư? Nếu có chuyện vui thì tính thêm phần của ta nữa." Cổ lão thái gia rất hứng thú.

Dịch Thiên Hành vô cùng nghiêm túc nói: "Ta tính toán ở tỉnh thành tụ tập đệ tử Cái Bang không túi, mở rộng kế hoạch lớn nghiệp lớn nhất rác của ta."

Cổ lão thái gia cười khỏ.

"Ta thật lòng đó." Dịch Thiên Hành mỉm cười nói: "Ở trong huyện thành không tiện thi triển, nhưng kỳ thật ta mong đợi phát tài đã rất nhiều năm."

.....

Tầng sáng, gió mát lát phát. Dịch Thiên Hành vẫn còn ngờ ngác ngồi bên cạnh hồ nước. Trong đêm khuya hắn bị thím Mập từ trong bệnh viện chạy về, Trâu Lôi Lôi thương thế đã ổn định, chẳng qua xương ông chân bị vỡ cũng không biết cần phải nghỉ bao lâu, năm nay thi tốt nghiệp trung học chỉ sợ sẽ thành bọt nước, nhưng Dịch Thiên Hành tin tưởng cô gái nhỏ này có thể gắng gượng qua cánh cửa tỉnh thân này, vợ do chính mình chọn, tự nhiên hắn tin nhân lực của mình. Tiết Tam nhi cũng xử lý xong rồi, hôm sau đoán chừng trong Cao Dương huyện thành, Dịch Thiên Hành có thể đi ngang, ngủ thẳng. Mặc dù chuyện Cổ lão thái gia nhờ cậy có chút hư vô mờ mịt, nhưng cũng may là có bốn chữ hư vô mờ mịt, từ từ tìm cũng được, theo như Phật gia nói, đó chính là tùy duyên. Nếu như tìm không ra, đó là lão gia tử cùng mình duyên phận không đủ, cũng không thể trách chính mình không dụng tâm.

Chính bởi vì toàn bộ vấn đề cũng đã giải quyết, hắn đầu óc mã lực vô cùng mạnh mẽ thể đem thi tốt nghiệp trung học nhìn thành trò chơi ăn kẹo que, cho nên hắn mới có hơi nhàm chán, lại bắt đầu suy nghĩ. Chủ yếu là Cổ lão thái gia nói thượng tam thiên có chút quá mức mơ hồ, thật đúng là huyền diệu khó giải thích, chúng diệp chi môn, nghe một đêm chuyện xưa, đối với thân thể của mình vẫn không có lý giải gì.

Dịch Thiên Hành thờ dài, đem chân ngâm đến trong hồ nước.

Lúc này không biết tại sao, hắn chợt nhớ tới lúc Tiết Tam nhi vừa được dẫn tới Cổ gia, chính mình suất nửa tòa ra sát ý, tim khẽ run lên, kinh văn Tam Vị kinh lại bắt đầu ở trong đầu hắn vang lên, trước mắt chân trời vốn là bầu trời ngân bạch sắc tựa như cũng ở một thoáng phủ kín một vầng sáng màu đỏ nhạt.

Dịch Thiên Hành ánh mắt hoa lên, bỗng nhiên nhìn thấy một nhóm lớn tự phù cổ quái không biết từ đâu chạy tới, ở trước mắt mình trôi nổi, tự phù là loại kim hoàng sắc rực rỡ đến mức tận cùng, lộ ra bối cảnh màu hồng, nhìn huy hoàng tuần lạn.

Hắn đầu tiên sợ hết hồn, tiếp theo biết đã xảy ra chuyện gì. Cũng may hắn sớm giác ngộ được sự mạnh mẽ của thân thể mình, ít nhất cho hắn một chút tự vệ dừng khí. Đợi chút tâm tình hơi định, ý sợ hãi dần tan, lòng hiếu kỳ dâng lên, hắn không nhìn được bắt đầu nghiên cứu tự phù phiêu du tại trước mắt mình.

Tự phù rất quái lạ, giống như con giun, vừa giống như bọ tre, dù sao không giống bất kỳ một môn tiếng nói nào mà Dịch Thiên Hành biết tới.

Hắn gãi gãi đầu, nghĩ thầm chính mình ý vào trí nhớ, học thuộc mấy cuốn tự điển thật dày trên thư viện thành phố, vẫn nắm giữ mấy loại ngoại ngữ, cho dù là Đông Âu nước nhỏ mình cũng không bỏ qua, mặc dù không nói được, nhưng vẫn nhận ra được sao? Nhưng vẫn không nhận ra loại chữ này... Hắn suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra.

Văn tự lạ này, là mình tìm tọa ngồi thiền Tam Vị kinh mà có, tự nhiên cùng Phật Tông không thoát khỏi liên quan.

Phạn văn?

Dịch Thiên Hành khẽ cười, biết con đường học tập sau này của mình lại tăng thêm một môn nhằm chán nữa. Lúc này mặt trời hồng hồng cuối cùng từ dưới chân núi nhô ra, đầy trời ánh bình minh ánh vào hồ nước thanh linh vô cùng. Dịch Thiên Hành nhìn ánh bình minh âm thầm suy nghĩ, mới vừa rồi tự phù xuất hiện, còn có xích hồng sắc bối cảnh, có khả năng là mình bị kinh Phật làm cho sinh ra ảo giác không?

Đáng tiếc thiên tài như hắn tu hành không có lão sư. Cho nên vấn đề này hắn nghĩ không ra, ngược lại nghĩ đến sắp sửa rời đi huyện thành nhỏ sinh sống mười bảy năm này, đi phía ngoài nhìn một chút, cảm thấy có chút hưng phấn, quái khiếu hai tiếng, nhảy vào trong hồ nước, tóe lên vô số bọt nước.

Hắn cũng không biết hồ nước này có gì cổ quái.

Cho nên khi một chút tiểu quang điểm màu đỏ nhạt từ trong nước hồ âm thầm dần dần tụ lại, mềm nhẹ quán vào bên cạnh hắn, hắn vẫn lấy làm kinh hãi.

Sau đó cảm giác được trái tim đau nhức!

Tiểu quang điểm màu đỏ nhạt càng không ngừng hướng ngực của hắn hội tụ, sau đó hướng trong thân thể của hắn chui vào. Dịch Thiên Hành cảm giác bộ ngực tựa như đang bị cái gì xé rách, sau đó xâm nhập!

Hắn cúi đầu nhìn cảnh tượng cổ quái tới cực điểm này, không khỏi sợ đến mất mật, vội vàng dùng song chưởng kiên trì luyện, đi hơ kinh phong chớp lấy. Nhưng những tiểu hồng điểm đó tựa hồ vô hình vô chất, thế nào cũng bắt không được. Nhưng vô hình vô chất gì đó, lại có thể làm cho hắn đau đớn như thế, thật sự quá mức quỷ dị! Dịch Thiên Hành cấp hỏa công tâm, ở đáy nước hô vang một tiếng, ngón trỏ mang theo kim quang nhàn nhạt, dùng sức hướng nơi điểm đỏ tiến vào thân thể trên lồng ngực đâm tới, hắn muốn đem gì đó tiến vào thân thể của mình đào ra!

Huyết thủy tung tóe, cường hãn thân thể rốt cục bị ngón tay của mình đâm rách.

Nhưng tiểu hồng điểm căn bản vẫn không ngăn được, ngược lại dọc theo vết máu chính hắn đâm rách đi đến bên trong, tốc độ tràn vào càng lúc càng nhanh.

Dịch Thiên Hành dần dần cảm thấy choáng váng, thân thể tựa như cũng bị lực lượng nào đó khống chế, tay chân càng ngày càng không nghe sai sử, tại trong nước hồ tùy ý chìm nổi.

...

...

Từ trước đến giờ Dịch Thiên Hành không sợ trời không sợ đất, rốt cục đã sợ. Hắn quát lên một tiếng lớn, trong nước tung mình, nước hồ lay động quay cuồng, thừa dịp nước chảy kích động, hai chân xòe ra như hoa sen, hai tay hợp thập, bắt đầu cầu nguyện. Cầu nguyện nội dung là: "Phật Tổ gia gia hảo tâm, ta đáp ứng người, sau này không bao giờ... đi bắt con lươn về nướng đậu hủ ăn." Hắn mạng theo âm điệu nói: "Ta biết đây là báo ứng, nhưng người cho ta chút mặt mũi, đừng làm cho ta bị những thứ này chui vào đục nát như khối đậu hủ, chết kiểu này, rất mất mặt."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Hùng đông đạo tính

Trăng buồn ngày hạ treo ở chân trời, ánh bình minh đỏ như lửa chiếu vào bầu trời trên hồ nhỏ. Dịch Thiên Hành lẳng lẳng trầm ở đáy nước tựa như cũng bị ánh bình minh vây quanh, toàn thân từ trong ra ngoài tản ra ngọn lửa kim hồng sắc nhàn nhạt. Mà ngọn lửa này tựa như không tạo thành thương tổn đối với nhục thể của hắn, ngược lại để cho hắn vô cùng thư thích ở trong nước duỗi lưng một cái, hai cánh tay kiên cường có lực trong nước vươn ra, nhưng giống như nham tương trong miệng núi lửa rơi xuống trong nước, ở bên trong tiếng vang khúc khích, nước hồ cùng cánh tay tiếp xúc cũng sôi trào lên. Dịch Thiên Hành bên cạnh liên tục có bọt nước tựa như trân châu từ từ nổi lên, chèn phá nước hồ, mặt nước vẫn duy trì an tĩnh phá vỡ, hướng về phía ánh sáng mặt trời tràn ra khuôn mặt tươi cười.

Dịch Thiên Hành khi còn bé từ tầng năm nhảy xuống cũng không ngắt, bị một chiếc xe hơi đụng vào cũng không ngắt, hết lần này tới lần khác nghịch nước trong hồ nhỏ cạnh nhà lại hôn mê. Mới vừa rồi hắn tựa như lâm vào một loại cảnh giới rất kỳ quái, tựa như mộng tựa như tỉnh, « Tọa Thiền Tam Vị

kinh » chân ngón ở bên tai của hán càng không ngừng vang lên.

"Từ chân tới tóc, bất tịnh tràn đầy tóc tai răng lợi, da mỏng da dầy, huyết nhục gân mạch cốt tủy, can phổi tim gan thận dạ dày, đại tràng ruột non, nước tiểu mồ hôi nước mắt, làn da mỡ não, trong người có đủ loại bất tịnh."

Mới vừa rồi ở trong đầu hán vang lên chính là đoạn kinh văn này. Đây là Tam Vị kinh nhắc đến ba mươi sáu thứ không sạch sẽ trong cơ thể con người. Trước đó vài ngày Dịch Thiên Hành đọc cuốn sách này, trực giác ghê tởm muốn ói, nhưng biết chính là pháp môn bất tịnh quan làm cho người ta tịnh lọc bản thân, liền cố gắng mà học thuộc.

Không ngờ vừa rồi ở trong nước hồ có dị tượng phát sinh, đoạn pháp môn này giống như là lời dẫn, dẫn nước hồ đầy hồng sắc quang điểm chui vào trong cơ thể hán, giống như một chiếc bàn chải nhỏ, ở bên trong thân thể của hán từ chân tới tóc, tịnh tế cạo một lần, cho dù một chỗ rất nhỏ cũng không bỏ qua, toàn thân ba mươi sáu nơi không sạch sẽ, tựa như chỉ trong chốc lát bị ném đến ngoài cửa thiên—— xác thực mà nói, những thứ này hán là bị ném vào trong hồ nước, Dịch Thiên Hành hai mắt tinh quang loạn xạ, sớm thấy rõ ràng đáy hồ có một thứ gì đó đen đen trôi nổi, mà cá tôm ban đầu sống trong ao đã bị những thứ này làm cho chết hết.

Hán cho rằng đây là kinh Phật có tác dụng, một ví dụ khác chứng minh chính là, hán hiện tại ở trong hồ, không cần hô hấp.

Dĩ nhiên không phải biến thành xác chết, mà là để cho hán cảm thấy có chút quái dị, da trên người phiếm ám sang kim hồng sắc tựa như biến thành một loại màng lọc nước rất dày đặc, có thể cảm thấy khi chính mình vận niệm, sẽ có vô số khí tức tươi sống từ từ chỉ ngực bụng của mình đưa vào trong cơ thể mình. Hán dù sao từ nhỏ đã coi mình là quái vật, cho nên sau chút kinh hoàng bắt đầu quen loại phương thức hô hấp này, chỉ một lúc sau đã nắm giữ thuần thục, còn từ loại phương thức toàn thân hô hấp cảm nhận được vui vẻ thật lớn.

"Quái sự hàng năm đều có, hôm nay đặc biệt nhiều."

Dịch Thiên Hành lơ lửng ở đáy nước, hai mắt mở thật to, thỉnh thoảng đem tay mình đặt trước mắt mình tịnh tế quan sát, chỉ thấy ngọn lửa màu đỏ thắm vẫn ở trên ngón tay của mình giống như tinh linh nhảy múa, không khỏi ngây ngời. Hán biết lúc này vô luận như thế nào cũng không thể đi ra ngoài, nếu không nhất định sẽ bị người ta phát hiện. Nhưng cũng không thể đứng ở đáy nước mãi sao? Cũng may hồ nhỏ mặc dù không lớn, nhưng cũng là hồ sâu năm đó bị thiên ngoại phi thạch đào tới ba thước, mà hồ nước hàng năm bao phủ bởi mùi thối do rác hán thu thập về, người đi đường hơi ít, khả năng hán nằm ở đáy hồ bị người đi đường dậy sớm phát hiện vô cùng nhỏ.

Lúc đang rầu rĩ nên tiêu diệt hết ngọn lửa quái dị trên người mình như thế nào, đang rầu rĩ sau này có thể mặc y phục sẽ đốt y phục hay không, đang rầu rĩ sau này có phải chỉ có thể thân thể trần truồng mà trốn vào Thần Nông giá lâm đã nhân hay không, Dịch Thiên Hành bỗng nhiên nghĩ đến « Thiên Kinh » đoạn văn.

"Phật thuyết bất tịnh niệm, nhất thiết chư chúng tử. Thế tôn thuyết tham dục, lợi nhập thâm vô đề; chính thị đối trị được, đương tu yếm ly tướng. Nhất thiết dư phiền não, tất năng tu du trì."

Dịch Thiên Hành cứ như vậy toàn thân trần truồng ngồi dưới nước ba thước, hai chân khoanh lại, song chưởng hướng về phía trước nhẹ nhàng đặt tại trên đầu gối, trừ thần tĩnh khí, đôi môi ở đáy nước khẽ nhấp máy, qua một lát, hai mắt từ từ nhắm lại, lông mi thật dài lông lánh kim hồng sắc yếu dị khép lại với nhau.

Hai mắt nhắm nghiền cảm thụ được lông mi không ngừng có nước ao bị đốt thành bọt khí, lúc này thân thể của hán tựa như một chiếc bàn ủi nóng đỏ, nước hồ bên cạnh cũng vì thế sôi trào, vô số bọt nước mãnh liệt bao quanh hán.

Hán chỉ đọc qua Phật hiệu, nhưng không có tu thiền, lúc này hoàn toàn là làm bừa. Kể từ khi phát hiện nhiệt độ của ngọn lửa kim hồng sắc kỳ dị này mặc dù không cách nào thương tổn tới mình, hán không sợ nữa, trong lòng suy nghĩ, đã biết vài ngày không có gây ra cái gì công tích vĩ đại "Thượng động thiên thính", cũng không còn làm ra cái gì chuyện đại ác nhân thân cộng phần, hiện tại chuyện phát sinh ở trên người mình nhất định là một loại cơ duyên, hơn nữa khẳng định cùng Thiên tông có liên quan.

Nhìn kinh Phật nhiều năm như vậy, Dịch Thiên Hành cuối cùng đối với Phật hiệu có chút hiểu rõ, biết hai chữ duyên phận bị người hiện đại dùng quá nhiều kia có ý nghĩa gì. Từ đêm qua đến nay, có thể cùng chuyện mơ hồ như vậy nhắc lên liên hệ, cũng không ngoài chính là Cô lão hồ ly nói cho mình thượng tam thiên.

Chẳng lẽ đây là nhân ư?

Hết thấy tùy duyên thôi.

Nếu là duyên phận của mình, tự nhiên muốn dựa theo ý nghĩ của mình để làm, dù làm sai, cũng mới thật là duyên phận.

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, trên mặt bọt khí như trần châu cô cô bay về phía trên.

.....

Ở đáy hồ nước thật sâu, học sinh trung học đệ nhị cấp như hòa nhân càng không ngừng mặc niệm thiên kinh. Ở mặt nước hồ bình tĩnh, mặt trời hồng từ từ hóa thành màu trắng hướng phương tây di động, chiếu rọi bóng cây lên mặt hồ nước lúc ngắn lúc dài. Cũng không biết là giờ nào, một thiếu niên cả người ướt đầm từ trong hồ đột nhiên phá vỡ mặt nước, trên không trung xinh đẹp chí cực lộn vòng, khinh khinh xảo xảo đứng bên cạnh hồ.

Thiếu niên đương nhiên là Dịch Thiên Hành, không phải là hán muốn cố ý đùa bỡn, không phải là hán không sợ kinh sợ người đi đường, mà là hán ở dưới

nước rót cục nắm giữ pháp môn bất tịnh, đem liễu hóa tình thần quyết luyện thuần thực, đang chuẩn bị từ từ bơi ra ngoài, không ngờ cánh tay hần nhẹ nhàng mà về một cái, lại sinh ra lực lượng so với dĩ vãng cường đại hơn mấy lần, lực đạo to lớn, lại sinh sinh đem hần từ đáy nước chấn đến không trung!

Dịch Thiên Hành vậy vậy đầu, phát hiện không có nước, không khỏi có chút kỳ quái, sau đó vừa sờ trên người, phát hiện tất cả đều là khô, giờ mới hiểu được mình bây giờ đã không chỉ là quái vật kiên hơn sắt cứng trước kia, còn là một "Yêu nhân" có thể bằng tự mình thần niệm khống chế loại quái hóa kim hồng sắc này.

Hần chính đây cõi lòng xấu xa mà nghĩ tương lai cùng Lôi Lôi vui đùa, tựa hồ có thể bằng năng lực này giúp trợ hưng, lại bỗng nhiên trong đầu linh thức chấn động, rõ ràng xoay người!

"Rất đẹp trai!"

"Như bình thường sao."

.....

Hà Vĩ cùng Hồ Vân, hai vị trùm đánh lộn trung học đệ nhị cấp vùng sát cổng thành về mặt kinh ngạc nhìn hần.

Những ngày qua kể từ khi Lôi Lôi gặp chuyện không may, ba người qua lại tương đối gần, ban đầu một chút khúc mắc sớm đã bị những người trẻ tuổi kia quên mất. Dịch Thiên Hành nhìn thấy là hai người này, nhướn mày thờ dài nói: "Các ngươi làm sao tới rồi?" Trong lòng âm thầm may mắn, mình không phải là toàn thân dấy lên ngọn lửa từ đáy nước chui ra, nếu không khẳng định lúc này hai người đã gào to loại khẩu ngữ thường gặp trong Tây Du Ký như "Cứu mạng!" "Có yêu quái!" rồi.

"Ngươi thiếu bài học quá nhiều, Viên lão sư muốn mời gia trưởng, nhưng lớp học trừ Lôi Lôi, không ai biết ngươi ở nơi nào, cho nên ta xung phong nhận việc." Hồ Vân nhìn hần nói.

Dịch Thiên Hành tức giận thầm nghĩ, tiểu tử này còn không phải là mượn cơ hội đi bệnh viện nhìn cô vợ nhỏ của mình hay sao.

"Vậy ngươi?" Dịch Thiên Hành đem ánh mắt hỏi thăm chuyển sang Hà Vĩ.

Hà Vĩ định đặc nói: "Ta sợ hần đối với ngươi có gì bất chính, cho nên theo xem một chút, không ngờ... Trời ạ, nhìn dáng vẻ ngươi thật là một người luyện võ." Hần vỗ vai Dịch Thiên Hành nóng bỏng nói. Mà Hồ Vân bên cạnh khuôn mặt khinh thường.

Dịch Thiên Hành lắc đầu, từ bên cạnh hồ cầm lấy quần áo chính mình đem qua cởi xuống, nói: "Cũng là mấy nam nhân, ta cũng không làm kiêu. Nhà mặc dù ở bên cạnh, nhưng rất bốc mùi, chúng ta đi phía ngoài nói chuyện."

Hồ Vân nhìn thân thể của hần, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, sau nói: "Chúng ta nhìn ngươi từ trong nước đi ra, làm sao trên người đều khô cong?"

Hà Vĩ cũng phát hiện dị thường, kêu to nói: "Chẳng lẽ đây chính là nội công trong truyền thuyết ư?"

Lúc trước Hồ Vân còn ra vẻ khinh thường cũng lười giữ thể diện rồi, vô cùng tán thán nói: "Không đúng, đây nhất định là Tiên Thiên chân khí trong truyền thuyết!"

Dịch Thiên Hành trong lòng biết giải thích nhất định là giải thích không nổi, dứt khoát không nói một lời, giả vờ thần bí, tức giận nói: "Nhìn đủ chưa?"

"Chưa." Hai người kia trăm miệng một lời nói, bỗng nhiên liếc mắt nhìn nhau, tiến tới trước người Dịch Thiên Hành nói: "Đem công phu dạy cho chúng ta được không?"

"Không được." Dịch Thiên Hành trả lời như đinh chém sắt, nói đùa ư, hần cũng không biết chuyện gì xảy ra, làm sao dạy người khác?

Hai người kia tựa như cũng đoán được đáp án, phối hợp than thở, bỗng nhiên quan sát eo Dịch Thiên Hành trở xuống nói: "Quả nhiên là thiên phú dị bẩm..."

...

...

"Dịch Thiên Hành, ngươi mới vừa rồi ở dưới nước nghĩ cái gì? Nghĩ Lôi Lôi ư?" Đây là Hà Vĩ đang châm chọc.

"Khụ khụ." Đây cũng là ý nghĩ hiện ra trong lòng Hồ Vân.

"Mới vừa rồi ta ở đáy nước vẫn liều mạng nghĩ, làm thế nào mới có thể tránh khỏi đến Thần Nông giả làm dã nhân." Đây là Dịch Thiên Hành thành thật trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Rời quê

Hai tuần lễ sau.

Dịch Thiên Hành đẩy Trâu Lôi Lôi đi tới bờ sông. Nước Trường Giang đến mùa hè sẽ trở nên mờ đục, vàng tựa như bát cháo đậu đỏ để lâu ngày, nhìn vào làm cho người ta rất không thoải mái. Cũng may bờ sông huyện thành cỏ xanh mơn mướt, bóng cây che phủ, trong rừng gió sông mang theo ẩm ướt, mát rượi làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Phía bên kia sông là từng gò núi cũng không cao xanh xanh tương liên, ngọn núi đối diện huyện thành hình dáng gác chuông có chút quái dị, đỉnh núi nhọn, sau đó vạch lên độ cong từ từ tiếp xúc đến trên mặt đất. Huyện thành dân bản xứ thường nói, ngọn núi này đầu nhọn lưng cong mông lớn, vừa đến mùa hè khắp núi xanh um tùm, giống như là thôn phụ mặc một chiếc váy xanh vô cùng khoa trương.

Lôi Lôi ngồi trên xe lăn, chống khuỷu tay nhìn phong cảnh bên kia sông, bỗng nhiên nói: "Ngươi nhìn trong núi một đạo vàng vàng, thật là xấu." Dịch Thiên Hành hơi mỉm cười nói: "Vây còn là chúng ta học tiểu học thời điểm lên núi đốt lửa, ngươi đã quên sao? Khi đó lão sư trường học tổ chức cho các bạn học đi thăm quan, ta nhìn thấy đỉnh núi đối diện bốc cháy rồi, liền cầm lấy cây chổi chuẩn bị đi cứu hỏa, kết quả vẫn bị ngươi kéo lại."

"Ngươi đừng cảm như vậy ư? Ta làm sao không nhớ rõ?" Lôi Lôi lông mi thật dài nháy một cái.

Dịch Thiên Hành cúi người, ngồi ở bên cạnh nàng, đem tay đặt ở trên bàn tay thoáng lạnh của nàng, mỉm cười nói: "Lôi Lôi nhà chúng ta trí nhớ kém nhất rồi, lớp mười một ngươi không phải là cũng không nhận ra ta sao?"

"Vây cũng đúng. Ngươi nói... cánh rừng bốc cháy này, sau này sẽ trở nên tươi tốt lại. Nhưng núi này bị thương, cũng rất khó như xưa." Trâu Lôi Lôi thờ dãi.

Dịch Thiên Hành nhìn nàng khẽ ưu sầu, bàn tay nhẹ nhàng xoa chân nàng còn đang bó thạch cao, trong lòng hiện lên áy náy mãnh liệt, nhất thời không biết nên nói như thế nào.

.....

Thi tốt nghiệp trung học đã kết thúc một tuần lễ trước. Dịch Thiên Hành trải qua chuyện Trâu Lôi Lôi, trở nên có chút cẩn thận, hơn nữa quả sinh nhật đáp ứng Lôi Lôi đã sớm thành hứa hẹn quá hạn, cho nên không dám quá mức lớn lối phát huy, tùy tùy tiện tiện thi hơn sáu trăm điểm, bất quá cũng so với trọng điểm lần này cao hơn một nắng, vững vàng bước vào đại học tỉnh thành.

Hắn học dù sao cũng là trường điểm của huyện, huyện thành hải từ trừ học ra, trên căn bản không có gì trông cậy vào, cho nên điểm đều rất cao, Dịch Thiên Hành hơn sáu trăm điểm ở bên trong cũng không có cái gì chướng mắt, hơn nữa hẳn lúc trước tại trường học thi đua kiến thức đã biểu hiện tài năng của mình, cho nên thành tích đi ra, trừ chủ nhiệm lớp Viên lão sư luôn luôn coi hắn như thù có chút không cam lòng cùng ngoài ý muốn, bạn học của hắn cũng không quá giật mình.

Chuyện Dịch Thiên Hành chân chính có chút bất an cùng thương cảm, là Lôi Lôi đúng là vẫn còn bởi vì tai nạn xe cộ bị thương có chút nặng, không được cho phép tham gia thi tốt nghiệp trung học. Hắn biết Lôi Lôi bề ngoài thanh tú sáng sủa, thật ra trời sinh thông tuệ, còn có chút tính tình thật mạnh, lần này bị tổn thất nặng nề như vậy, không biết nàng có thể nghĩ thông suốt hay không.

Cộng thêm nàng bị thương vốn bởi vì Dịch Thiên Hành mà có, cho nên hắn phá lệ tự trách.

.....

Dịch Thiên Hành nhẹ nhàng đem bàn tay nhỏ bé của nàng kéo, nhìn ánh mắt của nàng thấp giọng nói: "Ta ở tỉnh thành chờ ngươi."

Trâu Lôi Lôi để ý một chút tóc trên trán phát phơ, đôi mắt trong suốt lấp lánh. Nàng nhìn Dịch Thiên Hành, một hồi lâu sau nói: "Một mình ngươi ở tỉnh thành, phải cẩn thận một chút."

Dịch Thiên Hành những ngày qua đang do dự có muốn đem chuyện kỳ quái phát sinh ở trên người mình nói cho nàng biết hay không, lúc này nghe nàng nói, suy nghĩ một chút vẫn quyết tạm không nói. Một mặt là nội tâm mơ hồ có chút sợ hãi Lôi Lôi biết những thứ này sẽ bỏ hắn mà đi, về mặt khác cũng quả thật không muốn làm cho nàng chán kinh nữa, không muốn nàng lại vì chính mình tại tỉnh thành phía xa mà lo lắng.

"Yên tâm đi." Dịch Thiên Hành mỉm cười nói.

"Đúng rồi, ba mẹ bảo ngươi tối hôm nay đến nhà ta ăn cơm." Lôi Lôi bỗng nhiên trong mắt hiện lên một nụ cười.

Dịch Thiên Hành sững sốt, vuốt gáy mình, hắc hắc cười khúc khích nói: "Chẳng lẽ là thím Mập cùng Trâu lão sư đồng ý chuyện của chúng ta rồi ư?"

Cốc một tiếng, trên đầu của hắn bị Lôi Lôi cô nương gõ vang một cái.

"Nghĩ gì thế? Ta và ngươi có chuyện gì chứ?" Lôi Lôi mặt xấu hổ đỏ bừng, dùng thanh âm như con muỗi "Rống" nói: "Bảo ngươi đi thì phải đi!"

"Đây là cô nương nhà ai vậy? Bị thương còn có khí lực lớn như vậy." Dịch Thiên Hành sờ đầu nói "Dù sao cũng phải biết chuyện gì chứ."

"Ba mẹ có thể là hỏi học phí đại học của người có đủ hay không." Trâu Lôi Lôi chân thành nói.

Dịch Thiên Hành cười cười nói: "Đừng xem ta chỉ nhặt rác, thật ra ta rất lắm tiền."

Trâu Lôi Lôi cười một tiếng, hiển nhiên không tin.

Dịch Thiên Hành cũng không giải thích nhiều, nói: "An tâm ở nhà dưỡng bệnh, có nghe thấy không? Người thông minh mặc dù so với ta thấp một chút..." Lôi Lôi làm bộ muốn đánh "... Nhưng so với những người khác vẫn cao hơn rất nhiều, cho nên sang năm người thi đại học khẳng định không thành vấn đề."

"Ta ở tỉnh thành chờ người."

"Biết rồi." Lôi Lôi nét mặt tươi cười như hoa.

"Nguyên Đán ta sẽ trở lại gặp người."

"Tiết kiệm một chút tiền sao."

"Người không cho phép tiết kiệm, ăn nhiều một chút, ta thích người mập mạp."

"Không cho phép người hút thuốc lá!"

"Ở huyện đừng có thích tiểu nam sinh nào đó!"

"Không cho phép người đi bar!"

"Có tiểu nam sinh gửi thư cho người, lập tức vứt xuống mặt đất, hơn nữa còn muốn đạp mấy cái!"

"Ta không điên như vậy. Cũng là người, nhìn thấy mỹ nữ không được phép chảy nước miếng."

...

...

"Phải viết thư cho ta."

"Được."

.....

Ở mùa hè sau khi thi tốt nghiệp trung học, Dịch Thiên Hành thông qua cha của Hồ Vân, ở trạm xe lửa tìm việc khuôn vác. Lấy khí lực biến thái cùng thân thể không biết mệt mỏi, làm loại việc thể lực này thật sự là quá thích hợp, cộng thêm việc lấy rác, cũng kiếm được một chút, cho nên từ buổi sáng tám giờ đến tối mười hai giờ, ba ca làm liên tục, giữa mấy ca ăn mấy cái bánh bao, một người trên vai khiêng hai bao lớn đi lại như bay, nếu như không phải sợ quá mức kinh thế hãi tục, Dịch Thiên Hành hận không thể một chuyến khiêng mười bao lớn, ở trạm xe lửa biểu diễn La Hán kỹ xảo.

Cứ như vậy, sau ba mươi ngày, Dịch Thiên Hành lợi dụng ngày khiêng ba trăm bao, huy hoàng ghi lại thành đại vương khuôn vác biến thái nhất trong lịch sử trạm xe lửa.

Khi hán đếm số tiền mặt thật đầy rồi kho hàng trạm xe lửa, có một lão công dạy dỗ con cháu của mình: "Nhìn thấy không có? 365 nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, chỉ cần người chịu khó, khuôn vác kiểu này, một tháng có thể khuôn được cả vạn nguyên!"

Dịch Thiên Hành cầm lấy số tiền kia, mời Hà Vĩ cùng Hồ Vân ở một cái quán ăn lớn nhất huyện thành ăn một bữa, sau đó mua chút ít lễ vật như rượu nhân sâm, chạy đến ngoài huyện thành thăm Cổ lão gia tử, cùng lão gia tử thuận miệng thương lượng tương lai ở tỉnh thành Quy Nguyên tự tìm người cần phải chú ý chuyện gì, nhưng che giấu chuyện kỳ quái phát sinh trong hồ nước hôm đó.

Từ ngoài thành trở về, hán đi chợ rau mua một con ba ba, mấy con cá, hưng phấn chạy đến Trâu gia, ở trong phòng bếp tốt bận việc, rốt cục đã làm xong baba chưng đường phèn cùng canh cá có hiệu quả trị liệu đối với vết thương.

Ở trên bàn cơm, thím Mập không sợ người khác làm phiền lại bắt đầu hỏi hán chuyện học phí, hán đem những ngày qua kiếm một xấp tiền lấy ra, mới để cho Trâu gia ba người yên tâm.

Ăn xong bữa cơm, hán trở lại trước tiểu hắc ốc mình sống suốt mười bảy năm, quỳ gối một khối đại thanh gạch trước phòng, "Tóe tóe" rung động đập đầu lấy ba cái, nói: "Gia gia, ta đi."

Đá xanh bị hán thiết đầu đập một trận chấn động.

Ken két một tiếng, Dịch Thiên Hành vẽ mặt bình thường đem bàn tay của mình cắm vào đá xanh thật sâu, từ bên trong lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm, sổ

tiết kiệm có bốn ngàn đồng tiền, là hẩn lấy rác mười mấy năm tích lũy. Sau đó đi vào tiểu hắc ốc, sửa sang lại hành lý, lại dùng một cái túi dệt gói chính mình "Đồng phục làm việc", thậm chí đem trúc cón chính mình dùng quen tay cũng mang ở trên người.

Bốn ngàn đồng cộng thêm nghỉ hè kiếm được, học đại học hẩn là đủ rồi sao?

Tỉnh thành nhiều người như vậy, rác khẳng định cũng nhiều, chính mình lấy rác có thể kiếm nhiều hơn sao?

Dịch Thiên Hành nghĩ tới những vấn đề không giải thích được, bước lên xe lửa đi tỉnh thành.

Lúc này thiếu niên đầy đầu suy nghĩ cũng là làm ra tiền như thế nào, hoàn toàn không biết ở tỉnh thành biến người mệnh mông, nghênh đón hẩn không chỉ là sách vở, còn có một chút nguy hiểm không biết tên cùng gặp gỡ kỳ diệu. Mà hôm đó hẩn ở trong hồ nước bị hồng sắc quang điểm tiến vào thân thể, trên ngực hiện ra một ít chấm đỏ, lúc này chấm đỏ tựa như cảm giác được hẩn sắp sửa đổi mặt một mảnh bầu trời bao la rộng lớn, lại lộ ra vẻ càng thêm tiên diễm tha thiết, hơn nữa dần dần biến thành hình dáng mơ hồ, tựa như muốn từ trên người hẩn bay ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Trên xe lửa

Cuộc sống của Dịch Thiên Hành ở trên xe lửa rất thê thảm. Tuy nói hẩn từ nhỏ đã lớn lên từ trong bãi rác mùi hôi nhức mũi, nhưng như thế nào cũng không ngờ tới mùi vị ghê cứng xe lửa cũng kinh khủng đến loại trình độ này, hơn nữa trong hỗn tạp vô số mùi kỳ lạ luôn bị một cỗ mùi chua chua của mồ hôi bao phủ, càng làm cho mũi của hẩn không chịu được.

Từ Cao Dương huyện đến tỉnh thành phải ngồi xe lửa bảy giờ, Dịch Thiên Hành đành phải nín thở suốt cả bảy giờ, cũng may đã học được cách dùng da hô hấp, mặc dù ở trước mắt bao người thi triển, có chút không thoải mái, nhưng cũng may có thể ngăn ngừa mùi hôi xâm lấn, hẩn cũng không nghĩ quá nhiều, chẳng qua thỉnh thoảng phải giả vờ chấp chùng lồng ngực, để tránh bị hành khách trên xe ngộ nhận là thanh thiếu niên bệnh nặng bỏ mình không nhúc nhích.

Xe lửa từ khi đến tỉnh trung bộ, một đầu đâm vào dãy núi liên miên không dứt, chấp chùng điệp điệp. Hẩn nhìn phong cảnh ngoài xe chuyển đổi giữa đường hầm cùng núi xanh, không khỏi có chút nhàm chán. Nghĩ đến ngày đó ở trong hồ nước học được pháp môn Phật Tông, hẩn nhú nhú mảy, lướt qua đám người chật chội bên trong buồng xe, chen đến nhà xí.

"Ba!"

Hẩn búng tay phát ra tiếng, mang theo vẻ đắc ý nhìn một ngọn lửa u lam từ ngón tay cái cùng ngón trỏ bốc lên. Hẩn đối với kỹ xảo thao túng dị hỏa trong cơ thể mình còn không quá thuần thục, thừa dịp lúc này trên xe lửa nhàm chán, trốn ở trong nhà cầu tu luyện, búng tay không ngừng, ngọn lửa cũng lúc tắt lúc diệt, cũng không biết trải qua bao lâu, hẩn rốt cục cảm nhận được phương thức hồng sắc quang điểm vận hành trong cơ thể mình, mà khống chế đối với ngọn lửa cũng càng có tâm đắc, thậm chí có thể theo ý niệm của mình, để cho ngọn lửa từ u lam biến thành đỏ ngầu hoặc là rực sáng. Hẩn biết những màu sắc này biến hóa là do nhiệt độ biến hóa.

Dịch Thiên Hành dù sao cũng là người tu đạo nửa đường xuất gia. Hoặc có thể nói là người hoàn toàn tự học, hiện tại một thân thần thông hơn phân nửa là thiên địa tạo hóa áp đặt cho hẩn, mà chút ít kỹ năng khống chế, gọi là: Đạo, lại là ở đánh bảy đánh bạ từ từ lục lọi. Hẩn ở trên đời này còn không tìm được đồng đạo, tự nhiên cũng không cách nào học một ít Không Phu Tử đi hỏi hỏi Trường Nhĩ Đóa lão nhân. Cũng may trời sanh có một cỗ thân thể mạnh mẽ cùng là gan lớn ngất trời, cộng thêm bản tính thông tuệ, vừa nhìn nhiều sách như thế, cuối cùng luyện được một chút pháp môn.

Bất quá hẩn vẫn còn có chút nhức đầu. Trong lúc nghỉ hè trừ ở trạm xe không bao tải, hẩn lật khắp kinh Phật điển tịch trong thư viện huyện, thậm chí còn chạy đến gian cổ tự đã suy tàn bên cạnh công viên thiếu nhi tìm vận may, vẫn không thể nào tìm được biện pháp thực sự để giải quyết. Nếu nói biện pháp thực sự để giải quyết, theo hẩn, ít nhất phải có thể hiểu được thân thể của mình là như thế nào, lửa trong cơ thể là tính chất gì, mình bây giờ tình khiết dụng ý niệm khống chế, cái loại ý niệm khống chế này là thông qua cách nào đạt tới?

Ở hàng via hè tại Cao Dương huyện, hẩn mua một quyển khí công bí kíp do một vị "Đại sư" ở Hà Bắc viết, về nhà đọc hồi lâu, mới phát hiện là đồ bỏ đi —— đan điển tuyệt sơn, nguyên anh kim đan, đó là phải học được nội thị thuật, lấy nhãn lực của Dịch Thiên Hành trước mắt, nhìn tình lý hỗn nhau cách vài cây số có dùng lưỡi hay không cũng không thành vấn đề, có thể nhìn vào trong cơ thể của mình, nhìn chút ít điểm sáng vận hành như thế nào, lại là không thể.

Trước mắt trạng thái của Dịch Thiên Hành giống như trẻ mới sinh dùng súng thật làm đồ chơi, biết mình kéo cò súng, có thể bắn ra đạn, nhưng không biết đạn đặt ở nơi nào của băng đạn, nguyên lý bóp cò là cái gì.

Dịch Thiên Hành rất không hài lòng loại trạng thái này, một mặt hẩn luôn luôn đề ý trình độ khống chế đối với thân thể của mình, một mặt khác là, hẩn không muốn giống đứa trẻ cầm súng lục, một ngày nào đó sẽ bị đạn bắn vỡ đầu mình.

"Biết được tác dụng, nhưng không biết giá trị."

Dịch Thiên Hành có chút tiêu sái đập tắt ngọn lửa trên ngón tay, sau đó nghe thấy có người ở phía ngoài nhà cầu dùng sức phá cửa.

"Ai a?" Hắn có chút khó chịu đem cửa đẩy ra, sau đó nhìn thấy một nhân viên tàu nhìn chằm chằm vào mình.

"Có chuyện gì vậy?" Dịch Thiên Hành cho là mình đem nhà cầu chiếm đã lâu bị hành khách phản ứng, còn có chút ngượng ngùng.

Không ngờ nhân viên tàu kia lạnh lùng theo dõi hắn, ánh mắt lạnh lùng cộng thêm khinh bỉ, tựa như Dịch Thiên Hành tối hôm qua trộm mấy miếng thịt khô nhà hắn, "Soát vé!"

Dịch Thiên Hành mặc dù không rõ tại sao hai chữ soát vé cần dùng thanh âm đề-xi-ben lớn như vậy rống ra, nhưng vẫn đành hoảng hốt trong túi áo lấy vé xe lửa, đưa tới trong tay nhân viên tàu.

Nhân viên tàu cau mày, dùng hai ngón tay nhặt xem vé xe rất nhiều nếp nhăn, tựa như sợ tay mình bị chiếc vé này làm dơ, tới tới lui lui nhìn mấy lần, mới hậm hực đưa trở lại, trong miệng lầm bầm nói: "Lại là vé thật, còn tưởng rằng tiểu tử này trốn trong nhà xí để trốn vé."

Dịch Thiên Hành biết hắn thấy chính mình ăn mặc keo kiệt, cho nên một đường quan sát, không khỏi có chút xem thường người này, lạnh lùng nhận lấy vé sau đó hướng chỗ ngồi đi tới. Nhân viên tàu nhìn về mặt hắn, trên mặt có chút không nhìn được, thấp giọng mắng mấy câu thô tục.

Trở lại chỗ ngồi, hắn mới phát hiện chỗ ngồi của mình lại bị một tiểu tử trẻ tuổi chiếm lấy, nhẹ nhàng quất lên, nhưng người này không tỉnh lại. Dịch Thiên Hành nhìn kỹ, người này tựa vào trên ghế, mắt nhắm gấu gao, dưới mí mắt con ngươi cũng đang nhẹ nhàng chớp động, liền biết người này đang giả bộ ngủ, không chút khách khí một chường vỗ vào vai, lớn tiếng nói: "Thật xin lỗi, đây là chỗ ngồi của ta."

Tên kia thấy vai bị đau, ồ một tiếng nhảy lên, trong miệng mắng: "Ngươi có bệnh à! Nặng như vậy."

Ngồi ở bên cạnh có mấy người cùng tên kia du lịch, cũng rói rít ầm ĩ, Dịch Thiên Hành lạnh lùng nhìn những người này, nhưng không để ý tới, trực tiếp ngồi về chỗ ngồi của mình. Những người đó thấy hắn lạnh nhạt, lại càng tức tối, kéo tay áo muốn đánh hắn. Nhân viên tàu ở bên chỉ lo chế giễu, có chủ tâm muốn cho Dịch Thiên Hành ăn đòn, cũng không ra đây can ngăn.

Dịch Thiên Hành bị đám ruồi này quấy nhiễu, không khỏi có chút phiền lòng, tựa vào bên cửa sổ giả vờ ngủ say, tay phải giấu ở dưới nách trái lặng lẽ khê chà xát. Hắn vừa chà xát, ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng tiếp xúc, hiện lên một ngọn lửa vô cùng nhỏ bé, Dịch Thiên Hành thần niệm hơi động một chút, đốm lửa trên đầu ngón tay phân có mấy tiểu hỏa tinh, dọc theo sàn xe lửa lặng yên không một tiếng động lan về lòng bàn chân mấy tên kia.

"Ồi, ời, ời...!"

Trên xe lửa nhất thời kêu thảm thiết liên tục, mấy người này nhảy nhót vội vàng đem giày cởi ra, mới phát hiện trên giày bị đốt ra một cái lỗ sâu, mùi khét nồm lệt. Nhưng lửa đốt vô cùng có kiểm soát, mới vừa xuyên qua đáy giày, cháy hổng vớ của những người này liền dừng lại, chẳng qua là khiến đám lửa khách này bị đau một chút mà thôi.

"Sao lại thế này?"

"Xe này có vấn đề!"

"Xe rò điện, nhất định là rò điện!"

Dịch Thiên Hành có chút hài lòng năng lực cách không khống chế của mình, cũng không nghe những lời khách này cùng nhân viên tàu cãi vã, cúi đầu vào tay của mình, ngủ thật say.

...

...

Không biết qua bao lâu, xe lửa cuối cùng đi qua Tần Lĩnh, đi tới khâu lăng chấp chừng thoải. Thời gian lúc này là bốn giờ chiều, Dịch Thiên Hành thò đầu ra ngoài cửa sổ, đón gió nhìn con đường phía trước, mơ hồ nhìn thấy bầu trời phía trước có chút ít khói trắng dâng lên, hơn nữa cảnh trí quanh mình cũng trở nên kỳ quái, thế mới biết, tỉnh thành đã tới rồi. Lúc trước đám lửa khách hùng hùng hổ hổ lúc sau đã buồn ngủ, người bán cơm hộp trên đoàn xe đang bê bộn kiếm những đồng tiền cuối cùng. Dịch Thiên Hành xé gói mì ăn liền, thừa dịp không người chú ý đổ chút ít nước khoáng vào, sau đó mặt không thay đổi mà cầm, chỉ một lát sau, bàn tay của hắn đã đem mì ăn liền đun nóng sôi trào, vui thích mà ăn.

Ăn uống no đủ, đoàn xe cũng chậm rãi ngừng lại.

Dịch Thiên Hành nấc một cái, nghiêng hành lý, đi theo dòng người xuống xe. Hắn thấy xa xa bên kia khoang xe giường nằm có một chiếc Nissan Bluebird, cả xe lưu loát mượt mà, nhìn thật đã mắt, có thể là tới đón người nào. Hắn không khỏi tán thán nói: "Người trong tỉnh thành thật là có tiền, xe này còn tốt hơn xe của huyện trưởng chúng ta."

Nhân viên tàu còn đứng ở cửa xe nghe thấy hắn cảm thán, không khỏi cười nhạo: "Thật là đồ nhà quê không biết gì. Xe này ở tỉnh thành cũng không là gì, chẳng qua là... Những người này có thể đem xe đến đài ngắm trăng để đón người, nhìn đáng vẻ cũng là đón đại nhân vật nào."

Dịch Thiên Hành mặc kệ hắn, bọc hành lý trên lưng chuẩn bị rời khỏi đài ngắm trăng, không ngờ nhìn chiếc xe kia có mười mấy người giống như đang tìm ai mà tìm không được, đầy mặt lo âu dọc theo xe lửa thật dài chạy tới.

Quyển 2 - Chương 2: Gia đình Viên Dã

Dịch Thiên Hành dừng bước, bởi vì hắn cảm giác có chút kỳ quặc.

Mà những người đó quả nhiên cũng chậm chậm tìm được buồng ghế cứng, còn đem Dịch Thiên Hành vây quanh ở giữa, một trung niên nhân mặc T-shirt màu đen cầm tấm hình trên tay, hướng về phía Dịch Thiên Hành nhìn hồi lâu, tựa như còn thì không cách nào xác nhận, dứt khoát đem hình đưa tới trong tay Dịch Thiên Hành.

"Người xem, là ngài sao?" Bọn người này vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện, nhưng vị trung niên nhân mặc T-shirt màu đen này nói chuyện dị thường khách khí.

Dịch Thiên Hành có chút buồn cười, nào có chuyện tìm người còn muốn tự mình nhận thức? Bất quá hắn mơ hồ đoán được cái gì, nhận lấy hình, vừa nhìn, quả nhiên đúng như mình nghĩ. Hình là hình thời điểm năm hai trong huyện tổ chức đi du lịch, đây cũng là ảnh lưu niệm hiếm thấy của Dịch Thiên Hành, còn là ảnh tập thể. Hắn nhìn tấm hình này, có chút phát hiện, ở trong hình chỉ chút đầu người, mặt của mình còn bị người dùng bút đỏ khoanh một vòng tròn.

"Là ta, ngài là?"

Trung niên nhân nhìn hắn xác nhận, lại cũng không hoài nghi nhiều, ra hiệu cho thuộc hạ bên cạnh, mọi người cùng cúi mình vái chào. Đang ở cửa xe lửa, một đám đại hán đều cúi đầu với một vị học sinh nghèo khổ mười phần.

"Hoan nghênh Tam thiếu gia tới tỉnh thành."

...

...

Nhân viên tàu một mực bên cạnh xem náo nhiệt thấy cảnh này, nhất thời ngẩn ra, cho đến mọi người rời đi thật lâu, mới dưới vẫn cùng môi trên duy trì một cái cự ly kinh người.

Người tới là thủ hạ cùng thân tín của Cổ lão thái gia ở tỉnh thành, người mặc T-shirt màu đen gọi là Viên Dã, coi như là tùy tùng thân cận nhất của Cổ lão thái gia, từ năm 1978 đã đi theo Cổ gia làm việc. Sau khi Cổ lão thái gia về huyện thành, Cổ Đại Cổ Nhị cũng rất kỳ quái không đi trong tỉnh, cho nên hiện tại tỉnh thành mua bán cũng là hắn trông coi. Vài ngày trước nhận được điện thoại của lão thái gia, hắn còn có chút không giải thích được, nghĩ thầm từ đâu xuất hiện một cái Tam thiếu gia chứ? Lúc này nhìn bộ dáng Dịch Thiên Hành tầm thường keo kiệt, trong lòng càng thêm lăm bằm. Nhưng dù sao hắc đạo coi trọng gia pháp quy củ, còn nữa giọng nói của Cổ lão thái gia ở trong điện thoại cũng nói vô cùng nặng, muốn hắn cần phải nghe Tam thiếu gia phân phó toàn bộ, lại mơ hồ có ý nghĩ muốn đem buôn bán ở tỉnh thành giao cho đứa nhỏ này, cho nên hắn biểu hiện cũng có chút kính cẩn.

Viên Dã nghĩ tới đây, trăm mối vẫn không có cách giải, nghiêng đầu liếc nhìn Dịch Thiên Hành vẻ mặt bình tĩnh, mở cửa xe cho hắn.

Dịch Thiên Hành không lên xe. Hắn bản tính đã ghét nhúng chân vào hắc đạo, mặc dù trước đó vài ngày cùng Cổ lão thái gia nhờ vả chút quan hệ, trong lúc nói chuyện với nhau còn bị vị lão thái gia này làm cho cảm động, nhưng sau vẫn trở lại chán ghét trước sau như một. Mặc dù hắn tin tưởng Cổ lão thái gia đối với mình có nơi dựa dẫm, tương giao cũng có mấy phần thật lòng, nhưng mình vẫn cảm thấy vẫn là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, lúc này nhìn một đoàn đại hán vây quanh chính mình, hắn có chút không được tự nhiên, huống chi bị đám người lui tới dùng ánh mắt nhìn chăm chú, cảm xúc cũng không thoải mái.

Hắn làm ra bộ dáng thành khẩn hữu lễ, đối với Viên Dã nói: "Viên thúc thúc, ta hôm nay muốn đi trường học ghi danh, thẻ lệ thu nhận học sinh đã nói trường học sẽ ở trạm xe tiếp đãi, ta trực tiếp qua đó là được, không cần làm phiền ngài."

Viên Dã nơi nào đồng ý, liền tiếp muốn kéo hắn.

Dịch Thiên Hành có chút không nhận được, sắc mặt trầm xuống.

Viên Dã chẳng biết tại sao, cảm giác được tim giật thót, cảm thấy người thiếu niên đối diện lộ ra nhất phần khí tức sát nhân chính mình nhìn không thấu, thân thể không khỏi hơi chậm lại. Thừa dịp này, Dịch Thiên Hành hướng trạm xe đi tới.

"Còn đứng đó làm gì? Đi lái xe đến ngoài trạm xe chờ!" Viên Dã đối với thủ hạ quát, mới vừa rồi bị khí thế của một thiếu niên người áp chế tâm thần, lúc này bình tĩnh lại, không khỏi có chút thẹn quá thành giận.

Ngoài trạm xe.

Dịch Thiên Hành một người đeo túi rách ở phía trước chậm rãi đi tới, Viên Dã mang theo mười mấy đại hán khuôn mặt dữ tợn gắt gao đi theo, phía sau cùng đội ngũ còn có một chiếc xe Bluebird chính lấy tốc độ từ từ như lão bà bà đi tới. Lúc này chính là giờ cao điểm học sinh tan lớp, trạm xe nam nữ trẻ già người đến người đi, bỗng nhiên nhìn thấy một đội ngũ kỳ quái như vậy, không khỏi cũng tò mò nhìn chăm chú vào.

Dịch Thiên Hành ở trong lòng âm thầm mắng Cổ lão thái gia hai câu, quay đầu lại nói: "Các người trở về đi, để lại phương thức liên lạc, có chuyện ta tự nhiên sẽ tìm người." Chính hán không cảm giác được, những lời này nghiêm nghiêm nhiên có khí thế cư cao lẫm hạ.

Viên Dã ngăn người, phát hiện vị thiếu gia mới tới tựa hồ không thích phô trương, hơi châm chọc, đem người còn lại sai khiến trở về, mà chính mình thế chỗ cho tài xế Bluebird. "Tam thiếu gia, người xem như vậy được không?"

Dịch Thiên Hành nhìn hán một cái, lúc này mới phát hiện trung niên nhân này có một gương mặt trung hậu vô cùng, không nghĩ tới người này chấp nhất như thế, cũng lười để ý tới, trực tiếp tìm được nơi tiếp đãi của đại học, đưa lên thư thông báo trúng tuyển của mình.

Nơi tiếp đãi có một lão sư cùng mấy người bộ dáng là sinh viên năm thứ 2.

Lão sư kia vẫn còn nhiệt tình, kêu mấy sinh viên năm thứ 2 nhận lấy bọc hành lý, sau đó ghi danh một chút, sau đó dẫn hán đến điểm đón xe bus để chờ. Thỉnh thoảng lại có tân sinh đến đứng, chỉ bất quá mọi người cũng không nhận ra cũng không có ai chào hỏi, cứ như vậy ngơ ngác chờ lái xe. Dịch Thiên Hành chờ có chút nhàm chán, quay đầu lại nhìn Viên Dã về mặt đau khổ ngồi trong xe ở cách đó không xa, lại có chút hồi hận.

Đang suy nghĩ, xe đã đến rồi, Dịch Thiên Hành nhẹ nhẹ lên xe. Mà Viên Dã đem kính mát gác ở trên sống mũi, đạp chân ga, cũng đi theo.

Tại trên đường tới trường, lão sư tới đón tân học sinh tự giới thiệu mình, một đám tân sinh mới biết được hán nguyên lai là nghiên cứu sinh, gọi Lý Trường Tùng, theo như lệ cũ kiêm nhiệm phụ đạo viên. Phụ đạo viên loại danh từ này đối với đám học sinh mới từ trung học đệ nhị cấp ra tự nhiên có chút mới mẻ, nhưng mọi người vẫn tận lực biểu hiện sự tôn kính của mình, Dịch Thiên Hành mặt mũi tự nhiên cũng không ngoại lệ, chẳng qua nghe vị lão sư kia không ngừng đối với tinh thành đại học giới thiệu, không khỏi có chút buồn ngui.

"Tinh thành đại học Trung Quốc lịch sử văn hóa danh thành ——XX khu vực thành thị. Trường học có hai cái giáo khu, ở giữa ngã ba đường văn hóa cùng đường chín ba, chiếm diện tích hơn 7050 mẫu, diện tích kiến trúc hơn 272 vạn mét vuông. Sân trường hoàn cảnh u nhã, hoa cỏ sum xuê, bích thảo như nhân, cảnh sắc hợp lòng người, là nơi lý tưởng đọc sách nghiên cứu học vấn.

Ở bên trong quá trình đào tạo lâu dài, đã tạo thành văn hóa thâm hậu trát thật ghi nhớ khẩu hiệu của trường "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại", phong cách trường học "Nghiêm cẩn, chăm chỉ, cầu thị, sang tân" làm hạch tâm tinh thần. XX, XXX từng là hiệu trưởng, XX, XX, XXX, XX, XXX, cũng từng ở chỗ này truyền đạo thụ nghiệp. Năm 1991 bình chọn cổ kim 100 vị "danh nhân văn hóa " cận đại 50 người, có 36 đại giáo hữu; Trung Quốc viện khoa học viện sĩ cùng Trung Quốc viện xây dựng viện sĩ trong có 50 đại giáo hữu. Trước mắt học sinh....."

...

...

Dịch Thiên Hành thật ra rất rõ ràng, tinh đại nguyên vốn là bên trong tinh đệ nhất danh hiệu, nhưng năm sáu năm cả nước cao đẳng cải cách bị chèn ép, mới thành lập một nhà học viện công lập. Vốn chính là một mẹ sinh ra, vừa tiếp giáp nhau, nhưng lợi ích lại tách biệt, như lưỡi cùng răng mặc dù thân, nhưng cũng thích va chạm, cho nên để lại oán hận chất chứa nặng nề. Ai ngờ tiến vào thập niên 90, quốc gia lại muốn cải cách, cho nên đem hai nhà hợp lại.

Có câu nói dưa hấu xanh không ngọt, trường học làm sao có thể thuận lợi sát nhập chứ? Chỉ riêng tên hiệu đã giằng co mấy năm thời gian, thì ra tinh đại khẳng định muốn giữ lại biển chữ vàng, nhưng viện công nói ta cũng là lão Đại ngành kỹ thuật trong tỉnh, hơn nữa còn dùng tên cũ, chẳng phải để người độc diễn hay sao? Trên mặt mũi khẳng định không chịu được. Cho nên hiện tại tinh đại rất lúng túng đổi tên là tinh thành liên hợp đại học, còn chia làm cái giáo khu, một đông một tây, danh nghĩa là một trường học, thật ra lại là hai bộ gánh hát.

Dịch Thiên Hành ở khu tây, cũng chính là học viện công.

Đến trường học lĩnh túc xá, đem tờ giấy nhỏ để lòng bàn tay vừa nhìn, "Cụ lực xá hai bốn bảy" —— hán lòng tràn đầy thoải mái mà hỏi một sư tỷ xinh đẹp, khiêng bọc hành lý đi về phía nam. Viên Dã vẫn đi không gần không xa, chạy đến bên cạnh hán muốn khiêng hành lý cho hán. Dịch Thiên Hành cũng không cho hán cơ hội lôi kéo làm quen, ánh mắt bình tĩnh lác đầu.

Viên Dã là một "Thiên bồng " không sợ trời không sợ đất, nhưng thật giống như cùng Dịch Thiên Hành trời sanh tương khắc, lại bị một cái ánh mắt bình tĩnh như vậy hù dọa rồi, hai tay buông ở bên hông, không có cử động gì.

.....

Cụ lực xá là một tòa nhà ba tầng rười kết cấu bằng gỗ không thể rách nát được hơn nữa, ở giữa lối đi nhỏ thật sự rất tối, ở ban ngày cũng nhìn không rõ dưới lòng bàn chân, cũng may Dịch Thiên Hành nhãn lực tốt, giẫm tám ván gỗ kêu kệt kệt kệt hướng túc xá của mình đi tới.

Đem cửa đẩy ra, liền nhìn thấy trong túc xá mấy học sinh đến từ thiên nam địa bắc.

Mấy nam học sinh lập tức pha trộn nửa chín nửa sống, một cái học sinh Tứ Xuyên như tên trộm cười từ trong hành lý của mình lấy ra một bộ mặt chược.

"Đánh bài sao?"

Dịch Thiên Hành cười cười, nói: "Hôm nay không, ta còn có chút chuyện." Cho đến mấy tháng sau, hắn mới hiểu được chính mình bỏ qua ván bài hôm nay là chuyện ngu xuẩn cỡ nào, bởi vì ở trong cuộc sống sau này, đám bạn học như thế nào cũng không chịu cùng hắn chơi những thứ liên quan bài bạc.

Vài người khác đem bàn dọn sạch, nói với hắn: "Vậy ngày mai cũng không thể trốn."

"Ồi uy, phía ngoài có chiếc xe đồ mới, hoàn toàn mới, ngừng cả xế chiều, không phải là chờ ai chứ?" Nằm ở trên giường Giang Tô học sinh hỏi.

Dịch Thiên Hành đến bên cửa sổ vừa nhìn, quả nhiên là chiếc Bluebird kia.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Tẩy sạch là có thể sống tốt

Dịch Thiên Hành không ngờ Viên Dã còn chờ ở bên ngoài, đi xuống lầu, nhẹ nhàng gõ cửa kính xe.

Viên Dã thật ra là người thành thật, mặc dù sống trong hắc đạo, tự nhiên chính là nhân vật lòng dạ độc ác, nhưng từ năm đó được Cổ lão thái gia thu nhận, một viên hồng tâm hướng thiện, trung thành như một. Dịch Thiên Hành đối với hắn mà nói, là Cổ gia Tam thiếu gia không họ Cổ xuất thân thần bí, là một học sinh trẻ tuổi làm cho mình nhìn không ra có điểm gì nổi bật, rồi lại không khỏi dè chừng và sợ hãi.

Hắn vẫn ngồi yên trên ghế lái, nghĩ ngợi có chút xuất thần, bỗng nhiên nhìn thấy Dịch Thiên Hành đứng bên cửa xe, không khỏi sợ hết hồn.

"Viên thúc, làm sao còn chưa đi?" Dịch Thiên Hành nhàn nhạt hỏi. Viên Dã đang chuẩn bị nói chuyện, bị Dịch Thiên Hành ra hiệu ngừng lại, ngồi lên xe, xe lái đến một địa phương yên lặng, Dịch Thiên Hành mới ý bảo hắn tiếp tục.

Viên Dã nhìn thiếu niên này mày trắng mắt sang, ngập ngừng một hồi lâu mới nói: "Còn có một số việc muốn xin chỉ thị của tiểu thiếu gia."

"Gọi ta Thiên Hành là được." Dịch Thiên Hành cố gắng nhẫn nại.

"Hôm nay các huynh đệ đã bao hết phòng ở làng du lịch, chuẩn bị tẩy trần cho thiếu gia ngài."

"Thiếu gia? Tẩy trần? Huynh đệ? Làng du lịch?" Dịch Thiên Hành nghe được liên tiếp những danh từ mà chính mình xa lạ, trong đầu bắt đầu suy diễn, nghĩ đến trận yến tiệc tẩy trần này khẳng định còn có rượu ngon tiểu thư gì đó, nhẫn nại không khỏi đã đến cực hạn. Lúc này hắn rất cực hời hợt vì ước định với Cổ lão hồ ly, ban đầu hình như là chính mình thiếu người ta nhân tình, bây giờ nhìn lại, khó chịu lại là mình —— hắn không muốn dính vào những thứ hư danh này, đang chuẩn bị nổi giận với người trung niên này, nhưng thấy hắn vẻ mặt kính cẩn, thật sự không mở nổi miệng. Nghĩ tới đây không khỏi có chút hận Cổ lão hồ ly. Hắn lúc xuống lầu chỉ mặc áo mỏng, không thể làm gì khác đành hướng Viên Dã mượn mấy đồng tiền, sau đó đến một tiệm tạp hóa ven đường hướng Cao Dương huyện gọi một cuộc điện thoại.

...

...

Cổ lão thái gia tựa như đã dự đoán được là hắn sẽ gọi về.

"Có gì không quen sao?"

"Rất không quen." Dịch Thiên Hành tăng cao ngữ điệu, lạnh lùng nói.

Cổ lão thái gia ở đầu bên kia cười cười giống như hồ ly, nói: "Người hiện tại là long tử, hôm nay lại lịch luyện giữa hồng trần, những chuyện này cuối cùng sẽ phải trải qua, đối với việc rèn luyện tâm tính của người mới có lợi."

"Mùi kiêu không thể nào tự rèn luyện, ta là trời sanh." Dịch Thiên Hành nắm thật chặt điện thoại nói "Người lập tức bảo thủ hạ của người cách ta xa một chút. Chúng ta đạt thành hiệp nghị, chỉ là ta mượn danh tiếng của người, tương lai nếu như xảy ra chuyện, ta không trực tiếp xuất thủ, để tránh bại lộ, mà để cho bọn họ giúp ta. Cũng không nói, ta phải chịu đựng một đám đại hán ngày ngày khom lưng đi theo ta, huống chi cho dù là hải đồng trong nhà trẻ cũng có thể thấy được các đại hán này lại lịch bất chánh."

"Thích ứng một chút đi." Cổ lão thái gia giọng nói có chút chậm dần, bắt đầu giải thích nghi hoặc như truyền đạo thụ nghiệp, "Viên Dã thật ra là người trung hậu, rồi lại nói hắc đạo mặc dù thanh danh bất hảo, bên trong tình nghĩa lại khá lớn, người có một người trung hậu như vậy đi theo, cũng có thể thuận tiện hơn."

"Bây giờ là niên đại nào rồi, chẳng lẽ ta còn cần một trung bộc ư?" Dịch Thiên Hành ngửa lợi, hận không thể thi triển tốc độ thần hành của mình chạy về

Cao Dương huyện một chương đánh vỡ đầu lão cáo già này "Rồi lại nói ta có thể có ích lợi gì? Có cảm giác như bị người ràng buộc vậy."

"Nói ràng buộc là không đúng. Ta thật sự có lòng đem chuyện làm ăn ở tỉnh thành giao cho người... Hoặc là nói, ít nhất nhờ người giúp ta chiếu cố." Cổ lão thái gia thanh âm bỗng nhiên trở nên âm trầm, "Đừng tưởng là ta đùa. Con ta đã chết năm 84, còn lại hai đứa cháu, vốn là đứa lớn cũng là kẻ thông minh, nếu như đem việc làm ăn giao cho hắn, ta cũng yên tâm. Chỉ tiếc đứa nhỏ này có chút thông minh quá mà vụng đầu, nhìn thấu sâu cạn của tỉnh thành, đánh chết cũng muốn chơi xấu, không chịu nhúng tay vào đó. Lão Nhị cũng là mụ rùa béc đổng, nhưng đi lại trong xã hội, thứ muốn dùng là đầu óc, mà không phải cánh tay."

Dịch Thiên Hành nghĩ đến người lỗ mãng cầm lấy súng săn lao vào thư phòng, cười một tiếng đồng ý với cách nói của lão hồ ly, ngược lại hỏi: "Nhưng cùng ta có quan hệ gì? Ta không nghĩ chúng ta gặp nhau hai lần, người đã có đầy đủ tín nhiệm đối với ta."

Cổ lão thái gia hơi châm chọc, cuối cùng vẫn quyết định nói thật: "Tiền ta đã sớm kiếm đủ rồi. Thật ra người trong giang hồ, cuối cùng không phải là không muốn rút lui, mà là trên tay có quá nhiều máu, quá nhiều mạng người, không có đường lui. Ta về huyện thành dưỡng lão, hiện tại còn sống, thế lực tỉnh thành còn sợ ta ba phần, các tiểu huynh đệ thù hạ của ta vẫn có thể ăn chén cơm an ổn, chỉ khi nào ta rút lui hẳn hoặc là chết rồi, hai đứa cháu không chịu hoặc là không thể tiếp nhận, đám thù hạ này phải làm sao bây giờ? Cho nên ta chọn người đi ra ngoài, không phải muốn đưa người một phần đại lễ, mà là mời giúp ta một chuyện, muốn tìm một chỗ dựa cho đám thù hạ huynh đệ của ta."

Dịch Thiên Hành miễn cưỡng đáp: "Ta không phải Bồ Tát từ bi, lại cũng chẳng có ngàn tay, nơi nào có thể hữu cầu tất ứng. Còn nữa, ta cũng không có khả năng như vậy."

Cổ lão thái gia cười ha ha nói: "Nhà ta đứa thứ hai chỉ biết động đao động súng, dĩ nhiên không được, bởi vì hắn vẫn là phàm thể nhục thai, bị người bán một phát vẫn sẽ chết. Mà người không giống, quả thực là kim cương hạ phẩm, ta không tin súng đạn nơi tỉnh thành có thể uy hiếp được người."

Dịch Thiên Hành đem ống nghe kẹp ở bên tai, hướng chủ quán gọi bình nước, vừa uống vừa nói: "Ta đây cũng chỉ là một khẩu súng của người, đối với ta có ích lợi gì?"

"Lời thật thì thường mất lòng." Lão thái gia nói lời này thật đúng là lộ ra một chút ý vị đức cao vọng trọng, "Không phải người định mở công ty rác sao? Làm vậy có ích lợi gì? Nếu như đáp ứng thay ta đón gian hàng này, ngày mai ta sẽ gọi luật sư ký hợp đồng, chuyển mấy công ty đến cho người vui đùa một chút."

Dịch Thiên Hành cười một tiếng, chợt cau mày nói: "Người không cho là loại bánh ngọt này không có bao nhiêu lực hấp dẫn với ta ư."

Cổ lão thái gia ở bên kia cũng nhướng mày: "Chẳng lẽ nhặt ve chai thật sự là sở thích của người ư?"

Một già một trẻ hai người cách mấy trăm cây số gọi điện thoại, trình diễn một vở kịch cau mày.

"Không phải là sở thích, là thói quen." Dịch Thiên Hành cải chính.

"Tập quán sinh hoạt không tốt thì cần sửa đổi." Cổ lão thái gia sửa cho đúng.

"Làm sao ta không thấy có gì không tốt." Dịch Thiên Hành giọng nói bất thiện.

"Người bây giờ ở túc xá học sinh, chẳng lẽ muốn đồng học trong phòng ngủ ngày ngày ngửi mùi thú ư? Nhớ kỹ, phòng ngủ cũng không phải là tiểu hắc ốc của riêng người. Mấu chốt nhất chính là, người đi học muốn kiếm tiền là vì cái gì?... Hiểu được hiểu được..." Không đợi hắn nói tiếp, Cổ lão thái gia lại bắt đầu lời nói thâm thúy, "Tiểu cô nương kia gọi Lôi Lôi sao? Mặc dù các người hiện tại trẻ tuổi coi trọng tình yêu chí thượng, nhưng ý kiến gia trưởng vẫn cần suy nghĩ một chút."

Dịch Thiên Hành lẳng lặng nghe, tựa hồ không nghe được một tia uy hiếp, mới khẽ cười, đáp: "Chẳng lẽ dán thân vào giang hồ thì làm cha mẹ tự hào hơn nhặt rác ư?"

Cổ lão thái gia thờ dãi nói: "Hắc đạo cũng là có thể tẩy sạch, nếu như người có thể làm được, cũng là cống hiến cho xã hội không phải sao?"

"Đàn, không thể xé như vậy." Dịch Thiên Hành cười khẩy nói: "Loại sự nghiệp vĩ đại nghịch thiên này, tiểu gia ta không có bảnh lãnh kia. Nhớ năm đó Vĩ tước gia cao minh bức nào, cũng không đem Thiên Địa hội rửa sạch, huống chi chỉ là ta."

Tuy nói như vậy, Dịch Thiên Hành trong lòng cũng có chút nói thầm, nếu như dưới tay thật có thể có mấy công ty nhỏ, kiếm tiền khẳng định so sánh với một cái "đại liên minh nhặt rác tỉnh thành" phải nhanh hơn, nhưng hắn một mặt không tin được lão hồ ly, một mặt cũng quả thật đối với hắc đạo có chút chán ghét.

"Suy nghĩ thêm một chút đi." Cổ lão thái gia ở bên kia an tĩnh trong chốc lát, sau đó nói một câu "Nhân sinh bất quá chỉ có mấy chục năm, thời gian qua nhanh vô cùng, người là người trẻ tuổi, hẳn là hiểu hưởng thụ cuộc sống hơn ta. Cuộc sống thứ này, thật ra không phải là vì còn sống, mà là tự tại, mà tự tại, thật ra cần quyền lực để bảo đảm. Bản thân người có đại thần thông, ta không có cách nào cho người nhiều quyền lực hơn, chỉ có thể cho người một cái võ đài, coi như là trò chơi như thế nào?"

"Lý do vẫn không đầy đủ, phải biết rằng ta là một người đa nghi." Dịch Thiên Hành bình tĩnh nói.

"Được rồi, sở dĩ lựa chọn người, mà không phải người khác, đó là bởi vì... Ở trên đời này, chỉ tìm được một người có năng lực như ta, hơn nữa năng lực của người so với ta còn mạnh hơn rất nhiều. Rất nhiều năm trước, ta ở giang hồ dựa vào năng lực của mình bắt đầu trò chơi này, người vì sao lại không

thể?"

Hai chữ trò chơi, có chút dả động Dịch Thiên Hành.

Hắn an tĩnh thật lâu, sau đó đáp: "Nếu như ta đáp ứng ngươi, ngươi có thể quản lý xem ta làm sao hay không?"

Cổ lão thái gia giọng nói có chút vui mừng không che giấu được, "Dĩ nhiên là không, ngươi có lật trời, ta cũng chẳng để tâm." Hắc hắc cười âm hiểm nói: "Dù sao ta ở huyện thành, cách ngươi mấy trăm cây số, vốn không thể nào đem nợ đổ lên đầu ta."

Dịch Thiên Hành xi một tiếng khinh miệt, cười nói: "Vậy ngươi cũng đừng quản ta chơi như thế nào, sau này đừng khóc. Bất quá đừng cho là ta sẽ đáp ứng ngươi, ta cảm hận lưu manh, nhiều lắm là không có chuyện gì đi giúp ngươi xem một chút gia tài bạc triệu có bị người nhớ thương hay không thôi."

Một già một trẻ vừa cười mắng mấy câu, Dịch Thiên Hành lại nói chuẩn bị lúc nào đi Quy Nguyên tự, sau đó lẫn nhau hư tình giả ý an ủi, sau đó gác máy. Dịch Thiên Hành theo thói quen đem bình nước suối trống trơn cất vào trong túi quần, chuẩn bị sau này bán lấy tiền, lại bỗng nhiên nghĩ đến, từ nay về sau, chính mình bắt đầu học tập cách chơi trò chơi giang hồ rồi, nhặt rác có vẻ chỉ có thể làm sở thích mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Lấy thân đốt muối

Thiếu gia... Không, sai rồi sai rồi... Thiên Hành... Không, Thiên Hành thiếu gia, mò hỏi..." Viên Dã vẫn đi theo xa xa thấy đã gọi điện thoại xong, cẩn thận đi lên, nhưng nhìn thấy nụ cười yêu dị bên khóe môi hắn, không khỏi bị dọa cho sợ đến trong lòng nhảy loạn, một cái xung hồ nửa ngày cũng không lưu loát.

Dịch Thiên Hành nào đâu biết rằng vị trung niên nhân này nhìn thấy mình có chút sợ hãi, còn suy nghĩ, một nhân vật như vậy, lại có thể trông coi việc làm ăn của Cổ gia ở tỉnh thành ư?

"Thiếu gia, đám thù hạ còn đang trong làng du lịch, chờ cùng ngài gặp mặt." Viên Dã cẩn thận nói.

Dịch Thiên Hành thấy hắn cuối cùng không đổi được cách gọi, cũng không có cách nào, nhượng lòng mảy, nói: "Làng du lịch ở nơi đâu?"

"Ở trên đường phi trường, đại khái một canh giờ."

"Ta không đi." Hắn nhìn trung niên nhân về mặt lộ ra bất đắc dĩ, nói: "Ngươi cũng không thể để ta ngày mai đi học mà đêm nay không ngủ chứ? Có câu ngươi phải nhớ cho kỹ, ở trường học, ta chính là một học sinh." Dịch Thiên Hành vẫn còn có chút lo lắng cho mình.

Viên Dã luôn miệng đồng ý, lại hỏi lúc nào gặp mặt, nói dù sao cũng cần mời thiếu gia đi thị sát nghiệp vụ công ty một chút.

Dịch Thiên Hành suy nghĩ một chút, nói: "Tối mai cùng mọi người ăn bữa cơm, tụ hội một chút, bất quá trước xế chiều ngươi điều xe, đưa ta đi một địa phương." Hắn ở tỉnh thành chưa quen cuộc sống nơi đây, muốn đi Quy Nguyên tự ở ngoại thành, còn quả thật phải cần tài xế, hắn suy nghĩ một chút còn nói: "Ngươi ngày ngày ở trong công ty bận rộn, cũng không cần tự mình đến nữa, tùy tiện tìm tài xế là được rồi."

Viên Dã vâng dạ.

Dịch Thiên Hành lúc này mới có thời gian đánh giá tên đầu lĩnh lưu manh kiêm Cổ gia trung bộc này, phát hiện người này da ngăm đen, thân thể tinh tráng, hai mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia lệ sát, nhưng gương mặt đáng vẻ chính là dáng hoàng có chút quá đáng, mày rậm liền nhau, môi dày má tròn, làm cho người ta vừa nhìn qua, đã có mấy phần cảm giác tín nhiệm, nhất thời đem khí thể hung thần quét bớt tám phần.

Hắn sờ sờ mũi, nói: "Nếu ta đáp ứng lão đầu tử kia tạm thời giúp hắn trông coi việc làm ăn, vậy ngươi phải nghe ta. Hiện tại ta với ngươi ước định ba điều, nếu như ngươi không làm được ba điều này, vậy ngươi tự mình về Cao Dương huyện cùng lão đầu tử kia... A, không đúng, cùng gia gia nói chuyện đi."

Viên Dã nghe hắn gọi Cổ lão thái gia làm lão đầu tử, không tôn trọng chút nào, vốn đã tức giận chuẩn bị lên tiếng quát lớn, lại bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, lúc này mới nhớ ra người trẻ tuổi trước mắt kia là hậu nhân của Cổ gia, lại dám gọi lão thái gia làm lão đầu tử, xem ra ở trong nhà nhất định rất được sủng ái rồi, vội vàng đem lời nuốt trở vào, xoa xoa mồ hôi trên trán, cung kính lắng nghe.

"Một, nếu như không phải là chuyện gì quan trọng, ngàn vạn đừng tới tìm ta." Dịch Thiên Hành khề cúi đầu, chậm rãi nói, "Hai, dù tới tìm ta, cũng không thể khiến người trong trường nhìn ra manh mối gì, làm việc cẩn thận một chút, mới có lợi; ba, chuyện làm ăn của công ty hôm nay cũng đừng lại trước, ngày mai gặp mặt rồi hãy nói."

"A?" Viên Dã nghe hai yêu cầu đầu, còn đang suy nghĩ rất đơn giản, không nghĩ ngờ một điều cuối cùng, lại làm hắn kinh ngạc nhảy dựng lên: "Thiếu gia, làm ăn trong một buổi đáng giá bao nhiêu a, làm sao nói đừng là đừng được?"

Dịch Thiên Hành sờ sờ mũi, thử nghĩ quả thật đúng là chuyện như vậy, cười hắc hắc nói: "Thật đúng là không quen, hiện tại ta nhặt rác, đã thành một giây trên dưới vài chục vạn." Hắn đem hai chữ nhặt rác nói phá lệ hàm hồ, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một việc, cau mày nói: "Trong tỉnh thành, hiện tại có người không cùng đường với chúng ta hay không?"

Viên Dã suy nghĩ một chút, thành thực đáp: "Nếu nói không cùng đường, chỉ cần không phải người Cổ gia chúng ta, đều đã không chung đường với chúng ta rồi, kể từ khi Cổ lão gia tử về huyện thành, những người đó cũng không an phận nữa, nhất là thành đông buru tử, nghe nói ngài sắp tới tỉnh thành, đã nói muốn cho ngài một cái kinh ngạc." Dịch Thiên Hành trong lòng thầm mắng một câu thô tục, mang theo một tia hi vọng hỏi: "Hắn là còn không trở mặt đến mức hô đánh kêu giết sao?"

Viên Dã mở to hai mắt vô tội đáp: "Công việc chính thức của chúng ta chính là hô đánh kêu giết."

Dịch Thiên Hành thân thể cứng rắn đạn cũng không xuyên, tự nhiên không sợ đánh giết, nhưng cực sợ phiền toái, vừa nghe lời này đã đau đầu, ở trong lòng không ngừng mắng Cổ lão hồ ly "Lão gia hóa người sợ cháu mình gặp chuyện không may, lại đem tiểu gia ta đẩy ra chiến trường, người được lắm!"

.....

Buổi tối hôm đó, Dịch Thiên Hành lần đầu tiên ngủ ở trên chiếc giường không phải tiểu hắc ốc, hắn nghe bên trong phòng mấy tên đồng học khác phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, nhìn ngoài cửa sổ trắng sáng, không biết sao mà nghĩ tới Cổ lão thái gia, trong lòng cũng có chút buồn bực, tại sao lão này đối với mình có phần coi trọng như thế, lại nghĩ tới ngày mai còn muốn đối mặt một đám huynh đệ giang hồ, hôm nay chính là thủ hạ của mình, liền âm thầm suy nghĩ.

Dịch Thiên Hành lúc lên trung học đệ nhất cấp, có một bạn học ở thời điểm chơi game ngoài quán, bị một cái tiểu lưu manh tám tuổi cướp bóc. Lời này nghe có vẻ khó tin, lại là sự thật, tiểu lưu manh tám tuổi kia chính là con trai của một cái đại lưu manh trong huyện thành, từ nhỏ ở bên ngoài hoành hành đã quen, vừa vận động học của Dịch Thiên Hành trong nhà là bán hoa quả, tùy thân mang theo một cây đao, thấy một đứa bé cũng dám đoạt chính mình, huyết khí dâng lên não, lại một đao đem đứa trẻ kia đâm chết.

Sau đó vị bạn học kia của Dịch Thiên Hành bị đưa trại giam ba năm, mà trong nhà bị cha tiểu lưu manh đập nát. Vị bạn học kia sau khi từ trại giam đi ra ngoài, sợ người giang hồ tìm hắn báo thù, liền đi về phía nam, cũng không biết những năm gần đây còn sống hay đã chết.

Dịch Thiên Hành ở trên giường trờ mình, nghĩ đến sau này mình sẽ phải cùng một nhóm người như vậy giao thiệp, trong lòng nổi lên tâm tình đắn đo, cũng không biết là hưng phấn hay là buồn bực. Tỉnh thành tháng chín vẫn trời nóng, trong khuôn viên đại học cây xanh san sát, muỗi tự nhiên không ít, cự lực xá không có màn cửa sổ bằng lụa, mấy con muỗi dũng cảm theo dõi Dịch Thiên Hành trên người trần truồng, nhào tới trên người hắn, chuẩn bị một bữa tiệc no nê.

Dịch Thiên Hành đang nghĩ chuyện ngày mai, thấy loại sinh vật dừng tiến hóa trên triệu năm cũng dám chọc tới chính mình, khê hừ nhẹ, thần niệm vừa động đem Chu hỏa trong cơ thể vận tới một millimet ngoài da, thân thể nhất thời nổi lên một tầng đồ sộ sậm nhạt, mấy cái con muỗi bụng bự nhất thời khúc khích hóa thành mây sợi khói xanh.

Ngày hôm sau là cuối tuần, sáng sớm tân sinh trường học đang được phụ đạo viên dẫn làm quen sân trường, không ai chú ý tới có một chiếc xe Poissin lái đến đông môn sân trường, đón đi Dịch Thiên Hành đang bên cạnh gian hàng bánh nướng chảy nước miếng.

Dịch Thiên Hành ngồi kế bên tài xế, đem bánh nướng thịt bò trên tay cắn một cái, liếc mắt nhìn tài xế bên cạnh, phát hiện là người trẻ tuổi, trong miệng mơ hồ không rõ nói: "Cực khổ người, sớm như vậy đã tới đón ta."

Người tuổi trẻ kia trên mặt có chút khàn trương, hai tay nắm lấy tay lái đáp: "Đây là việc chúng ta phải làm."

Dịch Thiên Hành cười một tiếng, suýt nữa đem thịt bò trong miệng cũng phun ra ngoài, thầm nghĩ không phải là các cảnh sát thúc thúc đối thoại? Làm sao hôm nay từ trong miệng một tiểu lưu manh nói ra.

"Thiếu gia, đi chỗ nào?" Người tuổi trẻ kia gọi tiểu Tiểu, năm nay cũng bắt quá hơn hai mươi tuổi, là đã thủ đắc lực thủ hạ Viên Dã, hôm nay được phái tới làm tài xế cho Dịch Thiên Hành, vốn có chút không tình nguyện, nhưng vừa nghe nói người đi chính là Cổ gia Tam thiếu gia, nhất thời trên mặt có ánh sáng, hấp tấp tới. Lúc này hắn thấy Dịch Thiên Hành bật cười, không biết sao, trong lòng có chút sợ hãi.

Dịch Thiên Hành thật vất vả thu lại tiếng cười, nói: "Đi Quy Nguyên tự."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Trong chùa luận luật

Quy Nguyên tự là đại tự nổi tiếng ở tỉnh thành, là do hai vị Giảng Chiết cư sĩ Bạch Quang, Chủ Phong dựng lên, sau do tỉnh thành phú thương quyên góp xây thành. Tên gồm hai chữ Quy Nguyên, ngắt lấy một câu trong « Lăng Già Kinh » là "Quy nguyên tính bất nhị, phương tiện hữu đa môn", ý làm van

pháp quy nhất, cho dù pháp môn khác nhau. Chùa chia làm đông, tây, nam, bắc, trung năm viện, hiện có hai mươi tám điện phủ lầu các, trong lầu tầng kinh đông đảo, hương khói cực thịnh.

Đại đa số tên biển miếu thờ, hoành thư khảm khắp tam môn chùa miếu, mà Quy Nguyên tự thẳng biển, cả nước hiếm thấy, có thể nói tháp lâm nhất kỳ. Trước thời Đạo Quang, tên Quy Nguyên tự cùng chúng tự bình thường cũng không có gì khác biệt, Đạo Quang Hoàng Đế thời khắc nào đó nghe thấy Bạch Quang, Chủ Phong tích thiện đức thiện công, ban cho nhất phương ngọc tỷ, trên khắc "Sắc tứ tào động tông tam thập nhất thể bạch quang chủ phong tổ sư chi ấn", lấy gia kỳ hành. Từ đó về sau địa vị của Quy Nguyên tự ở trong hàng vạn hàng nghìn chùa tự đề cao thật lớn, tên tự sửa thành trực thư chỉ có kiến trúc Hoàng Đế ngự tứ ngọc tỷ mới có thể sử dụng.

Dịch Thiên Hành đi theo tiểu Tiểu đi tới cửa chùa, một cái biển lớn phía trên viết ba cái tự thể vàng óng ánh thật to: "Quy Nguyên tự", vừa nhìn du khách trước mắt như dẹt, không khỏi nhủ thầm, nghĩ thăm chùa này là trong năm Thuận Trị đời Thanh mới dựng, hơn nữa lại giữa nhân gian tươi tốt, thật sự nhìn không ra chỗ nào có linh khí, nếu thật có thể ngoại cao nhân, làm sao chịu đặt chân nơi đây? Hơi chầm chước, vẫn cất bước đi vào.

Trong chùa phật tượng trang nghiêm, tượng đá khắc san sát, đàn hương nồng đậm lượn lờ. Tiểu Tiểu cho là Dịch Thiên Hành vị giả thiếu gia này muốn tới thăm quan, liền sử dụng tất cả vốn liếng, biểu diễn công phu hướng dẫn du lịch của mình, Dịch Thiên Hành mỉm cười nghe một lát, liền đem hán đuổi đi, một mình ở trong chùa đi dạo, thừa dịp du khách không chú ý, hướng địa phương yên lặng mà đi.

Dịch Thiên Hành thân có dị năng, lại học kinh Phật, gần nhất vừa tập Tam vị tọa thiền kinh ngự hóa pháp, đối với chùa của Thiên tông tự nhiên có một loại cảm giác thân thiết bẩm sinh, lúc này ngồi đàn hương bên cạnh, nghe bên tai có tiếng tụng kinh, bất giác tâm thể thư thích, quả muốn ngồi xuống ngay tại chỗ xếp liên hoa đài, hạo hạo tĩnh tu một phen.

Không biết như thế nào, hán lại từ từ đi ra khỏi chính tự, đi tới hậu viện.

Hán đi đến hậu viện mới phát hiện, lúc trước nhìn Quy Nguyên tự kiến trúc hơi nhỏ, năm tòa đình viện rải rác phân bố, tường đỏ mái vàng, nhưng lại để cho xem người cảm giác cả ngôi chùa này, chính là một chiếc áo cà sa hồng sắc làm đầy, kim tuyến tương liên, một cổ trần trụi mạc ngự, vắt ngang ở trong thiên địa, tựa như giao cho áo cà sa này sinh mệnh.

Dịch Thiên Hành thấy diệu địa như vậy, tự nhiên than thở không dứt.

Từ cửa gỗ nhỏ một góc chùa đi ra một hòa thượng người mặc bạch y, hướng về phía hán chấp tay. Dịch Thiên Hành vội hoàn lễ, nhìn hòa thượng kia tuổi đã lớn, đuôi lông mày hơi loạn, hai mắt lại là trong suốt hữu thần, cũng là có chút cảm giác đặc đạo cao nhân, Dịch Thiên Hành tinh thần hơi động một chút, nghĩ thăm chẳng lẽ chuyện tìm kiếm thanh âm Cổ lão thái gia nhớ mãi không quên, tin tức sẽ bỗng nhiên xuất hiện trên người tăng nhân này ư?

Tăng nhân chấp tay, nói: "Thí chủ tới nơi không nên tới."

"Nơi nào không nên tới?"

Tăng nhân sắc mặt bình tĩnh, nhưng lộ ra cảm giác cư cao lâm hạ, thân nhiên nói: "Chốn Phật môn thanh tịnh, há lại cho tục tử quấy rầy."

Dịch Thiên Hành thấy hán nói chuyện không khách khí, không khỏi hứng thú, khẽ mỉm cười đáp: "Nếu mở rộng cửa đón khách, nơi nào không phải là độ thể?"

Quy Nguyên tự, tên chùa lấy từ Lăng Già Kinh. Dịch Thiên Hành thấy hán tỏ thái độ vô lý, đáp trả hán những lời này, câu đầu dùng tên chùa có hai chữ Quy Nguyên ngầm có ý "Quy nguyên tính bất nhị, phương tiện hữu đa môn", dùng hai chữ phương tiện trong đó mà đáp lại, mà câu thứ hai lại là Thiên tông một đoạn sử, ngày đó Thủy Tổ Thiên tông là Đạt Ma lấy « Lăng Già Kinh » thụ tuệ viết: "Ta xem hán địa, chỉ có cái kinh này, nhân giả theo được, tự đắc độ thể". Những lời này chính là ngầm nói tăng nhân vô lý, nếu tên chùa đã nói mở rộng cửa đón khách, theo Lăng Già Kinh độ nhân độ thể, cần gì phải cự tuyệt người khác ngoài cửa?

Tăng nhân ngưng thần một chút, ngộ ra ý tứ câu này, như không nghĩ tới người tuổi trẻ này đối với kinh Phật cũng có hiểu biết như thế, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, chợt khẽ mỉm cười một lần nữa hành lễ nói: "Thí chủ nguyên lai là người trong pháp môn, bản tăng mạo phạm."

Dịch Thiên Hành cũng một chấp tay lần nữa.

"Bất quá..." Tăng nhân vừa cười nói: "« Cảnh đức truyện đăng lục » dùng là Đại Tổng đạo nguyên biên soạn, tự thuật Phật gia thật giả chúng đức đến nay vẫn là bên nào cũng tự cho là mình đúng, Lăng Già Kinh có từ nhất từ tây tạng về hay không, vẫn là khó nói."

Dịch Thiên Hành trong lòng biết tăng nhân này muốn cùng mình so đấu, trong đáy lòng âm thầm chê cười, hòa thượng tranh cường háo thắng bức này, làm sao có thể thể ngộ thiên tâm? So sánh với tăng thứ của mình cũng xa xa không bằng, như thế nào có thể là cao nhân mình tìm kiếm, trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng cũng không chậm, hỏi: "Sự phụ thân áo cà sa này cũng tổ tịnh."

Tăng nhân bộ dạng phục tùng yên lặng nói: "Ngoại vật nhiều tâm, sao có thể dùng tổ tịnh miêu tả được."

Dịch Thiên Hành bình sanh xem thường nhất là những người cố làm ra vẻ, học trung học quanh người không người nào cùng mình có thể biện luận một phen, lúc này hiếm thấy thấy một người trong Phật môn, vốn tưởng rằng là hít thở đàn hương trong miệng tuệ tâm chính là người trí tuệ, không ngờ vẫn là làm bộ như thế, không khỏi xem thường người này hơn, trong mũi hừ một tiếng nói: "Áo cà sa chia làm ngũ y thất y tam đẳng, chính là nói An Đà Hội, Úc Đa La Tăng, Tăng Già Lê, áo cà sa của người bộ dáng như sa thân y, được xếp vào loại nào? Mà ti ni mẫu kinh điều thứ tám còn nói: "Chư bi khâu y sắc tần thốn, phật thính dụng thập chủng sắc nhiễm. Nhất giả nê, nhị giả đà bà thụ bị, tam giả bà đà thụ bị, tứ giả phi thảo." " hán càng nói trong ánh mắt kiến thức càng nung, nói càng mau, mà tăng nhân này càng kinh ngạc.

"... Lại có tam phối sắc, ngũ phối sắc chi vị, thanh hắc tương hỗn, thủ chi bất chính sắc, danh vi phối sắc. Ngươi một thân trắng thuần, lại coi là loại màu sắc nào? Không hợp thức không hợp sắc, chỉ coi trọng vẻ ngoài hời hợt, quên mất luật pháp, hồ đồ." Dịch Thiên Hành không cho tăng nhân này thể diện chút nào, lời nói liên tiếp phun ra, lúc này thanh âm lớn dần, dần tới một đám tăng nhân ở hậu viện Quy Nguyên tự tĩnh tu đi ra ngoài.

Những tăng nhân đó thấy một người đáng vẻ như học sinh đang cùng Diệp Tương sư huynh trong chùa có chút tài danh tranh chấp, tựa như còn hơi chiếm thượng phong, không khỏi ngạc nhiên.

Tăng nhân tên Diệp Tương bị Dịch Thiên Hành quở trách một trận, trên mặt xanh hồng, miễn cưỡng nói: "Thí chủ chấp nhất hình thức phục sức, mới là không phải."

Dịch Thiên Hành trong lỗ mũi nhẹ khê hừ một tiếng nói: "Đám thỉnh giáo, tứ phần luật câu thứ bốn mươi là nói như thế nào?" Không đợi Diệp Tương tăng nhân trả lời, vừa nói: "Đệ tử nhà Phật là tôn giả Xá Lợi Phất vào bạch y xá, thậm chí gió thổi áo cà sa, cỡi vai rơi xuống đất, tại hạ ở trong nhà tụng kinh sách, trong sách đoạn chú giải bạch y xá tục nhân gia, vẫn cảm thấy sâu sắc. Hôm nay thấy cao tăng, mới biết được thì ra bạch y xá lại là một gian đại miếu, bội phục bội phục."

Hai tiếng bội phục cười xong, hần đã bỗng bênh đi tới cửa Quy Nguyên tự.

"Xin dừng bước."

Một tăng nhân người mặc tạp áo cà sa màu nâu ở bên chấp tay. Lúc này chúng tăng trong chùa thấy người này, nghiêng mình hành lễ: "Chủ trì."

Dịch Thiên Hành neho mắt nhìn hần, chấp tay.

Quy Nguyên tự chủ trì đi tới trước người Diệp Tương một thân bạch y, thờ dài nói: "Đồ nhi, hôm nay được thí chủ cảnh tỉnh, còn không tỉnh ư?" Diệp Tương thẹn thùng nói phải

Dịch Thiên Hành khê mỉm cười nói: "Là tại hạ lỗ mãng, trẻ tuổi khí thịnh, sinh miệng lưỡi, mong rằng đại sư tha thứ."

Chủ trì hòa ái cười nói: "Chuyện này, thí chủ Phật học kinh nghĩa thuần thực, chấp luật nghiêm cẩn, cũng dạy cho đệ tử trong chùa biết được đâu là phải, kính xin vào sương phòng nói chuyện."

Dịch Thiên Hành nơi nào chịu bỏ qua cho cơ hội xâm nhập tìm tòi nghiên cứu bí mật của Quy Nguyên tự, khê mỉm cười đáp ứng, theo chủ trì bước đi.

Quy Nguyên tự hậu viện có một mặt hồ nhỏ, lúc này trên trời bỗng nhiên có mưa. Hạt mưa như tơ như khói, làn mưa màu trắng như sương mù tràn ngập, dần dần phát quá mặt hồ, cả hậu viện trống vắng không người nào, vài miếng lá sen ở trên mặt hồ trôi nổi, cách mặt nước, mơ hồ có thể thấy được cây xanh bờ bên kia ở trong mưa đứng nghiêm thành hàng.

"Thí chủ đến từ thượng tam thiên ư?" Chủ trì ánh mắt trong suốt nhìn mặt nước nơi này, dường như vô tình hỏi.

Dịch Thiên Hành cả kinh, trong lòng đột nhiên vui mừng, lại tiếp theo đau xót... đến lúc này, hần vẫn còn tự coi mình là yêu quái, rốt cục chịu tin tưởng lời của Cổ lão thái gia. Thì ra thượng tam thiên thật sự tồn tại! Thì ra trên đời này thật còn có nhiều người cũng giống như mình, so sánh với thế nhân tầm thường cao hơn rất nhiều tầng thứ, thì ra... Minh không phải cô đơn.

Dịch Thiên Hành nhìn chủ trì, nỗ lực ổn định tâm tư, trên mặt nổi nhất nụ cười chân thành tha thiết "Chủ trì xem ra biết rất nhiều..." Hần lúc này hoàn toàn quên mất chuyện hỏi cái thanh âm kia, chỉ muốn biết rõ ràng người trong đồng đạo của mình đến tột cùng ở nơi đâu.

Không ngờ những lời này vừa nói ra, chủ trì lúc trước vẫn là đầy mặt bình tĩnh khê thờ dài.

Một tiếng thờ dài, giống như là nước nỏ gió, hoặc như là trên mặt hồ chém một mảnh hương sen.

Sau một khắc, Dịch Thiên Hành cảm giác một đạo sát khí thể lương vô cùng, theo tiếng thờ dài, từ hương sen trong gió, vô khống bắt nhập đánh về phía chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Hà phong tuyết đình

Đề đầu lộng liên tử, liên tử thanh như thủy. (Cúi đầu nhặt ít hạt, hạt sen lẫn nước xanh.)

Liên tử từ đâu?

...

...

Bốn phía tiếng éch chọt ngưng!

Dịch Thiên Hành tâm thần vừa động, cảm giác hồ sen trước người có từng mảnh lá xanh bay lên, kẹp lấy kinh phong hướng chính mình bao phủ. Hắn mặc dù từ nhỏ có khả năng kỳ dị, nhưng đã khi nào gặp qua chuyện quái dị bức này, cho là lá sen bị yêu khí nhập vào thân, chính mình đi tới trong thế giới liễu trai.

Nhưng lúc này còn là ban ngày, mặt trời huy hoàng, lá sen cạnh sen thánh khiết, không có chút nào yêu thái. Hắn trong lòng giật mình, không biết phát sinh chuyện gì. Trong lúc bối rối, gót chân đá về phía sau, một cái hình cung vòng nhảy về phía trước, cho là rời khỏi phục kích, không ngờ mấy chục cành sen cách bờ hồ tương đối gần vươn ra, tựa như tia chớp trời lại từ chỉ của hắn.

Dịch Thiên Hành mặc dù không biết đây là chuyện gì, nhưng mơ hồ đoán được là lão hòa thượng bên cạnh một tay tạo ra, lại không hiểu vị chủ trì này vì sao đột nhiên xuất thủ đối với mình, liếc mắt lại thấy tăng nhân lúc trước còn ở bên cạnh mình lúc này đã phiêu nhiên mà độn, đứng ở trên đỉnh trong hồ.

Lá sen cạnh sen càng bó càng chặt, Dịch Thiên Hành hai tay bị gắt gao cột vào bên hông, nhưng dù sao cũng là trời sanh thân thể kim cương, cũng không thấy đau đớn, hắn dùng sức thử, có chút ngạc nhiên phát hiện những cành lá nhìn như bình thường không biết bị pháp chú gì, hắn là cứng rắn vô cùng, không thua thép tinh cán sồi. Nhưng hắn từ ao nhỏ ngộ đạo, trên người lực lượng lại càng kinh người, cũng không đem đám cành lá quái dị để vào trong mắt, cho nên giả vờ vô lực, đem mặt khề cúi thấp, đợi chờ đối phương ra tay.

"Thiện tai "

Quy Nguyên tự chủ trì phiêu nhiên đứng ở trên đỉnh nhẹ tuyên một tiếng Phật hiệu, gờ xuống tràng hạt đàn mộc ở cổ tay, hướng Dịch Thiên Hành bị cành sen trôi buộc ném ra. Chỉ thấy chuỗi tràng hạt sắc lam hạt trạch, nhưng ở giữa không trung không ngừng quanh quẩn, dần dần tán xuất trận mùi thơm ngát trừ thần tĩnh tâm.

Dịch Thiên Hành lại nhướng mày, trực giác phát hiện chuỗi tràng hạt tầm thường này có thể tạo thành thương tổn đối với mình, cho nên quyết định không hề trì hoãn nữa, một tiếng kêu đau đớn, hai cánh tay rung lên đem lá sen cạnh sen trên người mình chấn thành đoạn đoạn vỡ vụn.

Chủ trì kinh y một tiếng. Cần biết lá sen này trồng tại trong hồ nhỏ, thâm thụ hậu viên vị tổ tông kia "Tâm bồ", cộng thêm chính mình lấy Phật tâm thao túng, bên bị linh xảo có thể sánh bằng thần vật, dĩ vãng dùng để trời người, chưa từng thất thủ, không ngờ hôm nay lại bị thiếu niên này dễ dàng tránh thoát. Trong lúc hoảng hốt, chủ trì lại càng lạnh lùng, run giọng nói: "Thì ra đã có cảnh giới trên lục trọng, khó trách dám một người một ngựa tới chùa ta khiêu khích, bày trận!"

Trận pháp chưa kịp bố trí thành, hắn lại chỉ thấy trước mắt một trận gió nổi lên, thanh quang hiện lên, Dịch Thiên Hành đã cười mỉ mỉ đi tới trước mặt của hắn.

Quy Nguyên tự chủ trì pháp danh Bản Khổ, là Môn chủ Dịch môn Phật Tông. Hắn hôm nay làm phép, nhưng không ngờ không làm gì được tiểu tử này, không khỏi lại cả kinh, người tu hành từ trước đến giờ chú trọng tu luyện tinh thần, không am hiểu lực lượng cơ thể, mà hắn lúc trước thấy được, vị thiếu niên này hẳn là dùng một đôi chân thịt, người dựa vào tốc độ nhanh đến kinh người từ trên mặt hồ lao đến!

Dịch Thiên Hành cảm thấy trận đánh này có chút không giải thích được, ôn hòa cười nói: "Chủ trì có phải nhận lầm người hay không?"

Bản Khổ hòa thượng sắc mặt khề biến thành vàng, chậm rãi nói: "Thì chủ thần thông, lão nạp không thể đoán được, chỉ là vì Quy Nguyên tự ta nhất mạch hương khói, lại không thể để người rời đi." Sắc mặt bỗng nhiên hóa thành hiền hoà, nói: "Cô phong ân độn tiểu ngô si, tuế nguyệt tha đã phụ viễn kỳ. Thử khứ thiên thai trọng khát pháp, hà thì tịch xã cộng ngâm thi. Tâm đồng nê như hỗn vô trú, thân tự sơn vân nhâm sở chi! Đạn chi bách niên như nhất mộng, phùng sinh mặc vì lợi danh kỳ. Lên đường lần này, cực khổ thì chủ cùng ta đồng hành."

Dịch Thiên Hành nghe rất rõ ràng, đây là năm đó Bản Tông pháp sư tới đại lục tu pháp, biệt ly mà nói, lúc này từ trong miệng Quy Nguyên tự chủ trì đọc lên, lại sinh ra cảm xúc ngọc đá cùng tan.

Dịch Thiên Hành biến sắc, biết không hay, lại phát giác hoàn cảnh quanh mình biến đổi.

Mưa bỗng nhiên ào ào, chùa chiền vốn là ban ngày, bỗng nhiên trở nên cực kỳ âm đạm, trong đình viện ánh sáng dần dần dập tắt, chỉ còn lại đám éch dưới lá sen trong hồ kêu vang.

Quy Nguyên tự phương hướng môn viện, lại ở thời khắc cùng lúc truyền ra một đạo kệ, Dịch Thiên Hành trong lòng chấn động, biết có đại sự đến, giây lát, nhìn thấy giữa không trung xuất hiện một mảnh bóng đen thật lớn, hắn ngẩng đầu nhìn kỹ, không ngờ là một chiếc áo cà sa thật lớn!

Dịch Thiên Hành thầm hô không ổn, cảm giác toàn thân bị phiền áo cà sa xa ở phía chân trời, chèn ép không cách nào nhúc nhích, càng cảm thấy quái dị hơn là, từng đợt kỳ băng ý lạnh tận xương bắt đầu bao phủ cả mặt hồ, mà vị trí hai người trong hồ, lại càng hàn lãnh dị thường, cột gỗ trong đình bắt đầu bị động cứng vang lên kéo kẹt.

Trong đình càng ngày càng lạnh, ngoài đình mấy trượng mặt hồ cũng kết băng, nhiệt độ giảm xuống quá nhanh, thế cho nên con cá trong nước chơi đùa cũng không kịp bơi ra ngoài, đã bị đông cứng trong băng.

Dịch Thiên Hành lần đầu gặp loại đấu pháp này, nào biết đâu rằng áo cà sa này chính là một cái biến hóa của Quy Nguyên tự Phục Ma Kim Cương trận, lại càng không hiểu lợi hại bên trong, chẳng qua là chỉ gây ngốc ngẩn người, có chút không hiểu, chính mình ngay cả xe hơi cũng có thể di chuyển, làm sao có thể bị một chiếc áo cà sa thật mỏng áp không thể động đậy. Mắt thấy tựa như hôm nay sẽ phải chịu thiệt thòi, không khỏi dưới đáy lòng kêu rên một tiếng, hẳn hoàn toàn không biết mình làm sao đắc tội hòa thượng này, nơi nào ngờ được đến chùa xem một cái lại gặp phiền toái như thế? Liếc mắt nhìn Bàn Khô hòa thượng đuôi lông mày thật dài cũng phủ băng, tựa hồ cũng là bị đông cứng, không khỏi thở dài nói: "Ta và ngươi có thù gì? Tại sao muốn cùng ta đồng quy vu tận?"

Bàn Khô lão hòa thượng đã nói không ra lời, nhưng nhìn hắn tuy có sợ hãi ý, nhưng vẫn lời nói tự nhiên, không khỏi trong mắt sinh ra một tia sợ hãi cùng hối hận.

Hơi nước trong không trung, lúc này cũng bị loại lạnh vô cùng này ngưng tụ thành bông tuyết, chậm rãi bay ở bốn phía hai người, lúc này bên trong đình một mảnh đen nhánh, thường nhân căn bản không cách nào nhìn thấy, chỉ có những bông tuyết phản xạ ánh sáng không biết từ nơi nào đến, nhìn có chút xinh đẹp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Dịch Thiên Hành cảm giác nhiệt độ trên người mình cũng càng ngày càng thấp, thậm chí quần áo cùng da tiếp xúc tựa hồ cũng bị đông cứng rồi, nhưng không biết vì sao, lại phát hiện ngón tay của mình giật giật.

Chẳng biết tại sao, thật ra chính là một sát na, ngón tay phải của hắn giật.

Mà Dịch Thiên Hành cũng bắt được cơ hội, ngón áp út tay phải nhẹ nhàng khều, cùng ngón cái tựa như chạm mà không chạm, ma sát một cái, quanh thân niệm trong nháy mắt du tẩu toàn thân, ở trong điện quang hỏa thạch xua đi lạnh lẽo trên người, trong mũi muồn hanh nhất thanh, công lực thúc dục, đem lửa trong cơ thể toàn bộ ép ra ngoài.

Chỉ thấy đêm tối tuyết đình, một người tỏa quang minh, nhiều đốm lửa tươi đẹp ở bên cạnh hắn quanh mình vũ động.

Quy Nguyên tự hậu viện quá trình hạ nhiệt độ nhất thời chậm lại.

Áo cà sa cao cao trên bầu trời Quy Nguyên tự, tựa hồ rất có linh tính, hẳn là chậm rãi đề xuống phía dưới chừng mười trượng. Dịch Thiên Hành chỉ cảm thấy thân thể nặng hơn, thiên quân lực gia thân, lấy khả năng của hắn cũng là hiếm hoi quỳ rạp xuống đất.

Nhưng hắn là một người biết trời thuận mệnh, thấy bảo bối này khí lực lớn, cũng không ngạnh kháng cùng nó, thuận thế ngồi xuống, thân thể ở giữa không trung ngưng lại trong nháy mắt bày ra tư thế, chân trái tự nhiên duỗi thẳng, đùi phải đặt tại trên gối trái, xếp thành hoa sen.

Hai tay bày ở giữa ngực, chỉ làm linh lung khúc, nhắm mắt mình tưởng, chính mình tu hành bất tịnh pháp môn như máy hút bụi, càng không ngừng hút kim hồng sắc điểm sáng vào trong cơ thể, sau đó hóa thành ngọn lửa, hướng bốn phía khuếch trương. Mà trên trời áo cà sa cũng giống như là thông linh nhẹ phẩy, ngoài đình đánh tới lạnh lẽo, lại càng tăng thêm ba phần.

Song phương tranh đấu không lâu lắm, bên trong đình tuyết động đã có mây tắc, mà Dịch Thiên Hành lúc này giống như một cái lò nhiệt, trên trời món áo cà sa đáng sợ giống như là một cái tủ lạnh kinh khủng tới cực điểm, hai phe nhiệt độ ở trong đình nhỏ nhỏ đấu, Dịch Thiên Hành bên cạnh tuyết động cũng theo song phương lực lượng tranh đấu nhất thời hòa tan, nhất thời ngưng kết.

Dịch Thiên Hành chỉ cảm thấy trong cơ thể chân hỏa không ngừng hướng ra phía ngoài dưng mãnh lao ra, khẽ cảm giác có chút suy yếu, nghĩ đến mới vừa rồi đem lửa phóng ra, mặc dù trong nháy mắt đem lạnh lẽo đuổi ra ngoài đình, nhưng cũng hao tổn khá lớn, không khỏi chửi mình ngu xuẩn, chỉ cần bảo vệ chính mình là được, cần gì cùng cái vật chết như vậy tranh giành khí thế cao thấp? Nghĩ tới chính mình dù sao sơ tập thiên pháp, mà trên đầu phiến áo cà sa lại là bảo vật, lực lượng cuộn cuộn không dứt, sau khi chính mình chân nguyên mất hết, chẳng phải là sẽ bị đông cứng thành một cái băng trụ?

Đầy trời lạnh lẽo, Dịch Thiên Hành chỉ cảm thấy tinh thần hoảng hốt, trong cơ thể chân hỏa có hiện tượng khô kiệt. Mà lúc này phong tuyết mãnh liệt, tựa hồ muốn tùy thời dập tắt một chút tàn hỏa cuối cùng trên người thiếu niên kia.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Từ bi pháp môn

Dịch Thiên Hành bỗng nhiên cảm thấy đầu ngón tay có cảm giác xa lạ, miễn cưỡng liếc mắt nhìn, lại phát hiện có một giọt băng rơi vào trên tay, sau đó mới nhận ra cảm giác này tên là đau đớn. Trong lòng biết lúc này chính mình đã sắp không đỡ nổi chiếc áo cà sa bảo bối này nữa rồi, đáy lòng khẽ thở dài, không biết sinh ra bao nhiêu hối hận.

"Lôi Lôi." Ở bên trong hàng vạn hàng nghìn thế nhân, hắn chỉ khắc ghi một nữ tử này, nghĩ đến Lôi Lôi gương mặt sạch sẽ khả ái, Dịch Thiên Hành trong lòng dâng lên ý niệm cầu sinh mãnh liệt, chợt cắn đầu lưỡi, ngón tay bắn loạn, ngón cái theo thứ tự nhanh vô cùng ở đốt giữa bốn ngón còn lại điểm vào, trong cơ thể còn sót lại Chu hòa kim hồng sắc giống như trên phím đàn Piano, theo hắn điều khiển tán loạn chung quanh.

"Thiết tu hành chính là ở trong nắng nóng, cầu nơi mát mẻ, sau đó an ản; ở nơi băng hàn, cầu mong ấm áp, sau đó an ản; như đói được ăn, như khát được uống, như đi xa đường mỏi mệt vô cùng được đón xe, sau đó an ản;... Chấp tâm bất loạn... Vô soa đặc tâm, giải lệnh đặc độ, như thân thể của ta."

Hắn yên lặng nhớ tới « Tu hành đạo địa kinh », đây cũng là « Tọa thiền tam muội kinh » nói "Ngũ môn đối trị pháp lý, đa nộ khuê nhân, từ tâm pháp môn trị", cũng là pháp môn từ tâm.

Cái kinh này nói nhân gian từ oán, nhưng bị hắn tiểu tổ tông không tin thiên địa dùng để làm chân hòa pháp môn để luyện thể!

Mà trong tối tâm tự có thiên ý, đoạn kinh văn này, hắn là không một nơi không một chữ không phù hợp với tình huống của hắn lúc này, trong cơ thể chân hòa tán loạn, chính là nắng nóng muốn tìm mát mẻ. Bên ngoài cơ thể trong tuyết đình, áo cà sa trên đỉnh đầu băng tuyết che thân, chính là thời khắc cầu tới ấm áp, sau đó mỗi một vô cùng mà ngủ...

Không niệm được bao lâu, Dịch Thiên Hành khẽ mở hai mắt, môi mỏng hé mở, phui xuống mấy bông tuyết, đầu lưỡi có một vết thương, quát ra một câu yết tử: "Luyện thân này để nghịch tạo hóa."

Trong chớp mắt, tình thế bên trong tuyết đình cực khác! Ngọn lửa trên người Dịch Thiên Hành đã sớm tắt lại dấy lên, không còn là nhiệt độ cực cao phát ra nóng sáng, mà là một loại màu đỏ sậm mang theo khí tức công chính bình thản. Ngọn lửa đỏ sậm hùng hực thiêu đốt, lập tức đem hàn lãnh bên trong đình đảo qua quét sạch.

Trên trời áo cà sa tựa như cũng phát hiện dị biến trong đình, ở trên chín tầng trời bắt đầu đón gió phiêu diêu. Dịch Thiên Hành chỉ cảm thấy thân thể bị một loại lực lượng trời buộc càng ngày càng gấp, mà dưới đình nhiệt độ cũng càng lúc càng hạ thấp.

Hắn kêu đau đớn một tiếng, không biết từ đâu đột nhiên có linh cảm, để cho thân thể nghiêng về phía trước, vốn là chân trái đặt trên đùi phải chuyển sang tư thế quỳ, lấy eo của mình ngạnh kháng đạo lực lượng cường hãn kia... Sau đó hai cánh tay rung lên, tại bên cạnh thân thể xẹt qua một đường vòng cung duyên dáng. Mà ngọn lửa vốn bám bên ngoài thân thể của hắn, cũng theo đó rung lên, dọc theo ngón giữa tay trái đến ngón giữa tay phải, hai vai như công một luồng lửa đỏ, bị hắn dùng pháp môn thúc dục hướng không trung, một ngọn lửa hướng trên đình bay đi, nhìn xa xa lại có mấy phần hóa điều thần vận.

tuyết đình bị giằng co hồi lâu rốt cục không chịu nổi loại giáp công trong ngoài này, oanh một tiếng sập xuống, đổ vào trên người của hai người bên trong đình. Dịch Thiên Hành lướt tới, đem Quy Nguyên tự Bản Khổ hòa thượng che dưới người mình.

Mà lúc này, Chu hòa đồ sầm từ vai Dịch Thiên Hành thoát thể mà lên đã như mũi tên bắn tới thiên không, xa xa hóa thành một điểm sáng, muốn đánh vào áo cà sa đang đón gió mà bay. Mắt thấy hai bên sắp tiếp xúc, Dịch Thiên Hành không khỏi bắt đầu khẩn trương, tất cũng không biết món áo cà sa này là bảo bối gì, cũng không biết có thể thiêu hủy hay không.

Đang lúc ấy, Quy Nguyên tự hậu viên nơi nào đó, có người nhẹ nhàng nói rõ: "Y, tạo ra thiên hòa đẹp mắt như vậy?"

Người này giọng nói nhẹ vô cùng, nhưng rõ ràng đánh vào trong tai Dịch Thiên Hành, Dịch Thiên Hành ánh mắt tối sầm, trong đầu ông một tiếng, ngắt đi.

Dịch Thiên Hành thể chất quái dị, đại não quái dị, thần kinh quái dị, có thể là do ba loại quái này, cho nên hắn cũng không nằm mơ, từ nhỏ tới lớn là như thế, lúc còn nhỏ, hắn còn có chút thương tâm vì giấc mộng chưa bao giờ tìm đến, lại càng không chỗ tìm kiếm.

Nhưng hắn cho là lúc này mình đang nằm mơ.

Lúc trước vẫn ở tiểu đình hàn tuyết lạnh thấu xương, lúc này lại nằm ở trong chốn ấm áp, chốn là màu vàng chanh, xem bộ dáng là trong thiện phòng, vừa nhìn phía bên trái, lại càng giật mình, lúc trước Quy Nguyên tự chủ trì đối với mình là đánh kêu giết, sau đó còn hấp hối dưới người mình, lúc này khuôn mặt từ ái nhìn mình, dường như một khắc trước là Cô Chính, lúc này bỗng nhiên biến thân thành Cô lão thái thái.

"Áo cánh, đây nhất định là áo cánh." Dịch Thiên Hành tự cho là đúng lắm lắm.

Nhưng ngay lập tức hắn phủ nhận ý nghĩ này, bởi vì hắn phát hiện Quy Nguyên tự chủ trì Bản Khổ hòa thượng mặc dù khuôn mặt từ ái, nhưng cũng đang quán trong chốn lạnh run, hai gò má xanh đen, vừa thấy đã biết là tổn thương do giá rét. Mà hai đạo lông mày thật dài của hòa thượng này cũng ngắn đi không ít, chính là không biết là bị áo cà sa trên trời đông lạnh, hay là bị chân hòa của mình thiêu hủy.

Dịch Thiên Hành thần thức quét qua bên trong phòng, phát hiện cũng không đặc dị, cho nên bình tĩnh nhìn vị lão hòa thượng này, chậm rãi hỏi: "Kính xin chủ trì giải thích một chút."

"Hiểu lắm hiểu lắm." Bản Khổ hòa thượng vừa run run vừa giải thích, "Hậu viên chính là bí địa của bản tự, không phải người trong tự, không được tự ý vào, cũng không thể vào. Mà lúc trước thí chủ lòng từ bước đi đi vào như sấm văng, lại cùng Diệp Tương tranh chấp, lão nạp lắm tướng thí chủ chính là ác nhân, cho nên mạo muội xuất thủ, mong rằng thí chủ bao dung."

Dịch Thiên Hành vừa tròn mắt, từ trong mũi xuy một tiếng, nói: "Đại hòa thượng, có thể thêu dệt để nghe một chút hay không?"

"Đúng là hiểu lắm." Bản Khổ hòa thượng sầm mi khổ kiểm nói.

"Vậy sao hiện tại không hiểu lắm nữa?" Dịch Thiên Hành vừa nghĩ tới chính mình thiếu chút nữa bị cái áo cà sa kia đè chết, hận cần răng nói.

Bản Khổ hòa thượng nhượng mày, nghĩ lời giải thích nửa ngày, mới đáp: "Mới vừa rồi tình thế nguy cấp như thế, thí chủ vẫn không quên che chở cho lão

nap, làm sao có thể là hung đồ?"

Dịch Thiên Hành khẽ cau mày, tự nhiên không tin đối phương dựa vào điểm này đã tin tưởng mình, cười nhẹ nói: "Trên trời áo cà sa là bảo bối gì? Sau đó thì như thế nào? Vì sao ta ở bên trong thiện phòng tỉnh lại?"

Bản Khổ hòa thượng vốn không giỏi nói, nghe hắn bắt liên tiếp đặt câu hỏi, nhất thời ngây ra không biết đáp lời thế nào. Một hồi lâu sau mới xoay chuyển chủ đề: "Thí chủ cảm giác thân thể như thế nào?"

Dịch Thiên Hành neho mắt cười nhìn hắn, vốn đợi hỏi hắn thanh âm làm mình choáng váng kia là gì, nhưng nghĩ đến hắn chắc chắn sẽ không nói, cho nên mới cố nén, yên lặng nghe hắn nói.

Bản Khổ hòa thượng nào đã từng gặp thiếu niên như vậy, ngây ra nửa ngày, rốt cục hạ quyết tâm, thành thật nói: "Thật ra bản tự ngày gần đây có một đại nạn, mà hung nhân nghe đồn là một thanh niên hậu sinh, cho nên hôm nay thấy thí chủ tới đây, lại có một thân thần thông tuyệt cao, cho nên bắt đặc đi mời pháp chỉ, động phục ma trận, tất cả mọi chuyện, cũng là bị tự không phải."

Dịch Thiên Hành thấy hắn nói thành khẩn, cộng thêm mình cũng cảm thấy trận chiến kia đột nhiên không giải thích được, liền tin ba phần, nhưng nghĩ đến chính mình bị oan uổng suýt nữa mất mạng, vẫn là tức giận vô cùng; chuẩn bị phát biểu, lại bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước ở hậu viện cùng Bản Khổ hòa thượng nói chuyện với nhau hai câu, chính mình suy nghĩ một lát, không khỏi cười lên ha hả.

Chủ trì gặp bật cười, cũng ôn hòa cười một tiếng nói: "Thí chủ cũng là hiểu."

Trước đó, Dịch Thiên Hành chính cùng Diệp Tương biện chấp luật quần áo, tranh chấp xong, chủ trì hỏi hắn có đến từ thượng tam thiên hay không, thiếu niên biết được trên đời quả có thượng tam thiên, tâm thần kích động mới đáp lung tung "Chủ trì xem ra biết rất nhiều..." để cho cả Quy Nguyên tự coi chính mình làm thù.

Dịch Thiên Hành hơi mỉm cười nói: "Nghĩ đến người Quy Nguyên tự này muốn giết đích thị đến từ thượng tam thiên."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Giải thích mê hoặc

Hiểu rồi hiểu rồi." Dịch Thiên Hành nhìn vào mắt của hắn "Nhưng đầu tiểu tử ta vẫn không rõ ràng lắm, xin phiền đại sư nói cho ta biết, đến tột cùng thượng tam thiên là như thế nào?"

"Thí chủ có một thân đại thần thông, vậy mà không biết thượng tam thiên ư?" Bản Khổ hòa thượng có chút kinh ngạc.

Dịch Thiên Hành cười khổ nói: "Nếu biết, mới vừa rồi sao lại làm cho người hiểu lầm chứ?"

"Thí chủ lúc xuống núi, trường bối trong môn không có dặn dò ư?" Bản Khổ hòa thượng cau mày nói.

Dịch Thiên Hành sùng sốt, nói: "Xuống núi? Là ý gì?"

Bản Khổ hòa thượng lúc trước đầu pháp với hắn, hoàn toàn không phải đối thủ, sau lại dùng chỉ bảo trong chùa mới hơi chiếm thượng phong, lại thấy người tuổi trẻ này có thể thao túng tam muội ly hòa, lại không thấy có danh tiếng, nên rất kính phục, tự nhiên cho là hắn là đệ tử của thế gia ẩn cư, lúc này cô làm ra vẻ, luôn miệng hỏi: "Đám thỉnh giáo sư thừa của thí chủ nơi nào?"

Dịch Thiên Hành cười nói: "Làm sao? Không tin trời sanh sao?"

Bản Khổ hòa thượng ha ha cười nói: "Thí chủ nói đùa, nếu không tiện nói thì thôi."

Dịch Thiên Hành thấy hắn hiểu lầm, cũng không muốn giải thích nhiều hơn, chẳng qua càng thêm xác định trên đời quả nhiên có một loại người là người tu hành, nghĩ đến Cổ lão thái gia âm thầm suy đoán mà nói, tự nhiên hỏi: "Thượng tam thiên đến tột cùng là thần thánh phương nào? Đại sư pháp lực cao cường, chẳng lẽ không phải người trong thượng tam thiên ư?"

Ai ngờ Bản Khổ hòa thượng vừa nghe hắn nói như vậy, trên mặt khuôn mặt u sầu càng sâu, mặt khổ đối với nói: "Ta là đệ tử Phật Tông, giảng cứu thanh tịnh vô vi, không nhiều thế tục, như thế nào cùng người trong thượng tam thiên đồng khí liên cành chứ."

.....

Thật ra Cổ lão thái gia phỏng đoán cũng không sai. Thượng tam thiên đúng là một chỗ kỳ dị trên đời, chẳng qua là cách xưng hô này xuất hiện vô cùng muộn, ước chừng là trước giải phóng mới xuất hiện, hơn nữa cũng có thật nhiều tu sĩ không chịu gia nhập, sợ dĩ xuất hiện tình huống bức này, là bởi vì tôn chỉ của thượng tam thiên cùng tu hành môn phái bình thường đại tương kính dị.

Thượng tam thiên cũng không chia làm ba nhà Nho Thích Đạo, lại phân làm Cát Tường Thiên, Hạo Nhiên Thiên, Thanh Tĩnh Thiên, Cát Tường Thiên thống lĩnh các môn tu hành, luyện khí; Hạo Nhiên Thiên nhập thế tu hành, trừ không được nhiều dân ra, trừ yêu hàng ma, hơn nữa chịu trách nhiệm trừng trị bại hoại trong tu sĩ; mà Thanh Tĩnh Thiên, lại là thần bí nhất trong thượng tam thiên.

Đáng tiếc Bản Khổ hòa thượng chỉ chịu nói đến chỗ này, không chịu nói nhiều hơn nữa. Dịch Thiên Hành trong lòng ngửa ngáy, cảm thấy khó chịu, chỉ đành phải hỏi: "Đại sư tu Phật Tông, cũng là cùng đệ tử hữu duyên, xin phiền báo cho quý tự lần này cùng thượng tam thiên có gì khúc mắc, lại đến mức đối phương muốn tới cửa làm khó dễ?"

Bản Khổ hòa thượng sừng sốt.

Thượng tam thiên Tiểu công tử trước mấy tháng có lời, bảo là muốn mượn thiên áo cà sa trong chùa đi đối phó một vị thương nhân Đài Loan, nhưng mình tu hành Phật đạo, có thể nào tham dự chuyện nghiệp chướng này, còn nữa, thiên áo cà sa này như thế nào có thể cho mượn, cho nên trong mấy ngày qua trong chùa rất đề phòng, đề phòng người đạo hạnh cao mình trong thượng tam thiên tới mình đoạt ám trộm, không ngờ hôm nay nhận lầm người, không giải thích được đắc tội một cao thủ, còn tổn hại áo cà sa.

Nghĩ tới đây, Bản Khổ hòa thượng lại bắt đầu đau lòng, nhưng dù sao sự thể lớn, trong đó chi tiết hẳn cũng không chịu nói cho Dịch Thiên Hành, chầm chậm một hồi lâu sau mới nói: "Phật dạy không thể nói." Cúi đầu thi lễ, Dịch Thiên Hành chỉ nhìn thấy một cái đầu trọc không nói chuyện ở trước mặt mình.

Dịch Thiên Hành hận không thể một chương vỗ vào cái đầu trọc này, cố kềm chế lòng hiếu kỳ của mình nói: "Mới vừa rồi ở hậu viện tranh đấu, chẳng lẽ người ở phía ngoài không nhìn thấy ư?"

Bản Khổ nghe hẳn hỏi vấn đề trẻ con như vậy, mới tin người này quả nhiên là tiểu tử không biết như thế nào mà học được pháp lực, cười khổ nói: "Tự nhiên là có cảnh giới ngăn cách, bất quá đỉnh cũng tổn hại."

"Đại sư, tu Phật nên làm thế nào?"

"Tùy duyên sẽ tốt."

"Đại sư, Quy Nguyên tự có cái gì hay ho hay không?" Dịch Thiên Hành như tên trộm hỏi.

Bản Khổ đại sư nghe ra tiểu tử này có ý nghĩ gì không tốt, tinh thần ứng phó nói: "Lão nạp không biết."

"Lúc trước tiểu tử nghe thấy một thanh âm..."

"Thanh âm nơi nào mà đến?" Bản Khổ làm làm ra bộ ngu ngốc.

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, phối hợp hỏi: "Cứ nghe Quy Nguyên tự có huyết thư Lăng Già Kinh, là Phật môn chí bảo, người của thượng tam thiên có phải nghĩ đến đoạt bảo bối này hay không?"

Bản Khổ đại sư lại càng khẩn trương, vẫn là câu kia: "Lão nạp không biết."

"Ai, trên trời tại sao lại xuất hiện một cái áo cà sa?"

"Lão nạp không biết... Cái này... Tiểu thí chủ chớ đùa giỡn."

"Nói đùa một phen, nói lỏng gân cốt, hai con quỷ chết rét người chúng ta cũng đỡ buồn. Đúng rồi Bản Khổ đại sư, người cũng đã biết thượng tam thiên lần này có người nào chuẩn bị tới?"

"Lão nạp không biết."

"Nếu đem ta hiểu lầm thành đối phương, chẳng lẽ đối phương nói chuẩn bị phái một người tuổi trẻ tới Quy Nguyên tự?"

"Lão nạp không biết."

"Người nói, nhân vật như ta, có thể đầu nhập Quy Nguyên tự các người hay không?"

"Lão nạp không biết."

"Hòa thượng, nhà cầu tại nơi nào a?"

"Lão nạp không biết."

"Tùy chỗ đại tiểu tiện, sẽ phá hư cảnh vật, nhất là địa phương có linh tính như Quy Nguyên tự."

Dịch Thiên Hành thật tình đáp.

.....

Một lão hòa thượng cùng một thiếu niên lưu manh đang ở trong thiện phòng tiến hành loại đối thoại vô cùng nhảm chán này. Dịch Thiên Hành ngồi ở trên giường gỗ thiện phòng, phát hiện mình đã tương đối nóng rồi, duỗi lưng một cái, ngồi dậy, hướng về phía Bàn Khổ chấp tay, nói: "Nếu đã vậy, tại hạ liền cáo từ, phía ngoài còn có người chờ ta." Thời điểm nói những lời này hắn đang suy nghĩ, tài xế tiểu Tiểu sẽ không đợi đến phát điên sao?

Bàn Khổ vui mừng quá đổi, vội vàng nói: "Lão thí chủ đi tốt, lão nạp bị thương không nhẹ, không thể nào tiễn được." Hắn lúc trước nói liên tục mười mấy cái lão nạp không biết, lúc này đầu lưỡi cũng đã cứng đơ, lại gọi Dịch Thiên Hành một tiếng lão thí chủ.

Dịch Thiên Hành cười ha ha, nói: "Đại sư thật là khách khí, thì ra thể ngoại cao nhân cũng khiêm cung như thế."

Y phục của hắn lúc trước cũng bị Chu hỏa trong cơ thể đốt thành tro bụi, lúc này mặc trên người một tầng bào, lại vẫn tương đối vừa người. Hắn tự giễu quét mắt thân thể của mình một cái, đi tới cửa phòng, tự nhiên có Quy Nguyên tự môn hạ đệ tử dẫn đi.

Dịch Thiên Hành nhìn kỹ, những tăng nhân này sắc mặt đều xám xịt, hiển nhiên tinh lực khô kiệt, chỉ sợ chính là lúc trước Quy Nguyên tự làm phép dùng áo cà sa trấn tự, cùng mình tranh đấu gây ra. Nghĩ đến chính mình miễn cưỡng trong quyết đấu tình huống này kỳ diệu còn sống, hắn không khỏi có chút đắc chí, quay đầu lại nói với Bàn Khổ: "Hôm nay tới quý tự, không giải thích được đánh một trận chiến, hiển nhiên là duyên, bất quá..." Hắn bỗng nhiên nghĩ đến hôm đó nhận được điện thoại của Cô lão thái gia nghĩ đến bốn chữ: Tiêu khiển tinh thần, lời nói xoay chuyển nói:

"Vô duyên vô cớ bỗng nhiên ăn mưa đá, suýt nữa bị đông thành băng, quý tự cần phải có điều bồi bổ mới được?"

Bàn Khổ sùng sốt, hắn từ trước đến giờ tụng kinh niệm Phật, nơi nào gặp quá loại chuyện cò kè mặc cả này, nghĩ thầm tu sĩ bên trong môn, hôm nay thiếu người một ân tình, ngày sau trả là được, sao lại chính mình há miệng yêu cầu, như vậy chẳng phải ti tiện ư? Dịch Thiên Hành cũng không để ý chuyện này, thiếu nợ luôn phải trả, không bằng đòi chút ít mình muốn.

"Thí chủ thỉnh giảng."

Dịch Thiên Hành kính cẩn thi lễ một cái, nói: "Tiểu tử thuở nhỏ nghiên tập kinh Phật, nhưng không có thượng sư chỉ điểm, còn mong có thể có cơ duyên được vào trong chùa, ngày đêm được linh chủ trì điểm bạt." Đây là nói rõ muốn tới học bản lãnh, hắn còn sợ đối phương không đáp ứng.

"Thí chủ một lòng hướng Phật, bọn ta tự nhiên muốn mở rộng cửa, như thế rất tốt." Vậy mà Bàn Khổ lão hòa thượng đáp ứng vô cùng dứt khoát.

Dịch Thiên Hành hơi sùng sờ, tục lại hỏi: "Người phía sau núi thích ăn thứ gì?"

"Trái cây tươi." Bàn Khổ hòa thượng nhất thời lờ miệng, bỗng nhiên nghĩ đến chẳng phải đã thừa nhận sau núi có người, không khỏi quá sợ hãi, trên mặt trắng bệch một mảnh.

Dịch Thiên Hành lúc trước ở trong thiện phòng cùng hắn nói nhảm nửa ngày, chính là vì giờ khắc này, lúc này rốt cục chiếm được đáp án mình muốn, liền mỉm cười rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Lưu Kim Tuế Nguyệt

Quy Nguyên tự tăng chúng xa xa nhìn Dịch Thiên Hành ngồi lên một chiếc Santana đi xa, mới trở lại bấm báo Bàn Khổ hòa thượng.

"Sư phụ, có thể nào để cho lưu manh này tới chùa ta tu hành? Đồ nhi thấy người này tướng mạo sát lĩnh, tuyệt không phải người lương thiện." Diệp Tước lúc trước cùng Dịch Thiên Hành ở bên trong viện cải cọ bức tức không hiểu nói.

"Mới đầu thấy người tuổi trẻ này càng phá bản tự đại tu đi sai lộ trận môn, tiến vào hậu viên cấm địa, đây là bức nào tu vi, tự nhiên cho là hắn là thượng tam thiên Tiểu công tử, bản tự Phật hiệu hộ sơn môn dĩ nhiên muốn toàn lực ứng phó. Ai ngờ sau mới biết hắn là hiểu lầm. Lúc này hiểu lầm đã giải, dĩ nhiên chuyện lúc trước cũng đã xóa đi, không cần nhắc lại, ngã phạt nên độ người hữu duyên, vị tiểu thí chủ kia chính là cùng chùa ta hữu duyên, bọn người nhớ lấy."

Bàn Khổ hòa thượng nghiêm nghị nói, một thân chánh khí lượn lờ toàn thân, chúng đệ tử Phật môn Quy Nguyên tự lòng đầy cảm phục, khom người một lòng đáp ứng.

Đợi chúng tăng lui ra, Bàn Khổ hòa thượng miễn cưỡng đã tọa, mấy tức sau, một ngụm máu đen phun ra ngoài. Hắn nhìn sơn cốc phương hướng hậu viên bị sương trắng che dấu, chán nản nói: "Thiên áo cà sa có thể ngăn cản cửu huyền thiên hỏa, ngài lão tổ tông mang theo thiên hỏa cùng áo cà sa cũng thu, vừa bảo chúng ta ngăn cản yêu cầu của thượng tam thiên như thế nào đây?" Chợt hơi mỉm cười nói: "Nếu lão tổ tông người cảm thấy hứng thú đối với tiểu tử này, ta đây sẽ để cho hắn tới trong chùa tu pháp, nếu hắn xảy ra chuyện gì, ngài cũng không thể chỉ xem không giúp sao?"

Thì ra là vị hòa thượng luôn miệng nói từ bí này, cũng là một người mưu kế đầy mình.

Bân Khổ đại sư hai tay chấp lại, âm tụng kinh Phật, trong lòng nhưng nghĩ tới thiếu niên kỳ dị phóng hỏa mới vừa rồi: "Còn nhỏ tuổi, trời sanh đã có tu vi như thế, chẳng lẽ là có liên quan đến vị truyền kinh giả của Phật Tông ta ư?"

Dịch Thiên Hành nào biết tâm tư của Bân Khổ hòa thượng, đang ngồi ở ghế bên cạnh tay lái xe âm thầm đắc ý, nghĩ đến, thì ra chính mình vận khí không tệ, không đến nỗi gặp phải mỗi lão gia hỏa đều gian hoạt thành tinh giống như Cổ lão thái gia. Dù sao hần lần đầu gặp loại tranh đấu này, sau tinh tư, chính mình một đứa mới nhập môn lại lằng đằng lằng nằng chống cự được, trước khi đi còn thuận đường moi lời của hòa thượng, tự nhiên có chút đắc chí,

Bất quá hần chợt nghĩ tới trên trời áo cà sa, còn có cuối cùng thanh âm chấn đến chính mình bất tỉnh, không khỏi có chút sợ, sắc mặt hơi trắng bệch, một thanh âm đã có uy thế thiên địa khó lường, thực sự quá kinh người, có thanh âm này hộ tự, Quy Nguyên tự chẳng lẽ còn sợ thượng tam thiên ư? Chẳng lẽ thượng tam thiên càng thêm lợi hại sao?

Hần lung tung nghĩ tới, bên cạnh tài xế tiểu Tiểu nghiêng mặt nhìn hần một chút. Theo Tam thiếu gia nhà mình đi dạo Quy Nguyên tự, làm sao lúc vào mặc T-shirt quần ngắn, đi ra ngoài đã đổi thành một thân thanh hạt tăng bào, hần đối với Tam thiếu gia cảm thấy cao thâm khó lường, lại càng thêm bội phục.

Dịch Thiên Hành sờ sờ đầu mình, âm thầm nghĩ tới, vì sao Cổ lão thái gia tìm thanh âm kia tìm mấy chục năm cũng không có đầu mối, mà chính mình mới tới Quy Nguyên tự đã có thu hoạch, không có cảm giác có gì khó khăn, cũng rất khó tưởng tượng Cổ lão thái gia tâm tư âm thầm đau khổ tìm kiếm mấy chục năm không kết quả. Hần đem cửa sổ xe quay xuống, nhìn ngoài xe bóng cây, cười hắc hắc hai tiếng, quay đầu hướng tiểu Tiểu nói: "Hôm nay không phải có tụ hội ư?"

"Dạ, thiếu gia." Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn con đường phía trước, thanh âm rất cung kính.

Dịch Thiên Hành thở dài, biết là không đổi được xưng hô của những người này, cũng là lười xen vào nữa, phản phò nói: "Trên người có tiền không?"

"Có, thiếu gia." Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc liếc hần một cái.

"Đi một tiệm bán quần áo, mua y phục mặc, tiền dùng rồi ta sẽ bảo Viên Dã cho ngươi." Dịch Thiên Hành không chút khách khí sử dụng kim tiền của Cổ gia.

Tiểu Tiểu cười nói: "Dạ, thiếu gia."

Dịch Thiên Hành thấy tiểu tử này biết điều, trêu ghẹo nói: "Mới vừa rồi Quy Nguyên tự chủ trì gọi ta là lão thí chủ, ngươi sau này cứ gọi ta lão Dịch được rồi."

"Quy Nguyên tự chủ trì?" Tiểu Tiểu sợ hãi than nói: "Nghe nói vị chủ trì kia là đắc đạo cao tăng, luôn luôn không khách khí, hàng năm tinh thành mở hội nghị hiệp thương chính trị thời điểm cũng chỉ là nể mặt mà tham dự, hần lại chịu gặp ngài ư? Thiếu gia, thể diện của ngài đúng là lớn a."

Dịch Thiên Hành âm thầm cười khổ, nghĩ thầm nếu để ngươi trải qua hoàn cảnh như hần tuyết vừa rồi, mới biết được thể diện này thế nào tới, hần sờ sờ mũi mình, nhẹ giọng thờ dài nói: "Vừa làm sinh viên đại học một ngày, đã phải bôn ba chung quanh, ngập trong bão tuyết, số mệnh cả đời lao碌, lão Dịch không sung sướng a."

Tiểu Tiểu là người địa phương ở tỉnh thành, đối với nơi nào có cảm y mỹ phục, nơi nào có đồ dung tính tế tự nhiên rõ ràng, Dịch Thiên Hành mới từ Quy Nguyên tự đại chiến trở về, tâm thần vẫn hoang hốt, bị hần kéo tiến tiến xuất xuất các cửa hàng, y phục trên người thay đổi. Bất quá nửa giờ, khi Dịch Thiên Hành ở trước gương thấy thân ảnh của mình, không khỏi hoài nghi mình hoa mắt.

"Bên trong tiểu tử rất tinh thần kia là ai?" Dịch Thiên Hành dương dương đắc ý hỏi.

Tiểu Tiểu rất thức thời, đáp: "Đương nhiên là Tam thiếu gia của chúng ta."

Hai người cười nói lên xe, hướng khu vực thành thị thất nhần cầu đi.

Cổ gia ở tỉnh thành sinh ý phức tạp, trong đó phần lớn sinh ý vẫn tập trung trong công ty công mậu, mà công ty này tọa lạc ở trong một trảng cao ốc tại thất nhần cầu, nhất tề chiếm ba tầng. Chẳng qua dù sao cũng là hắc đạo sinh ý, mặt tiền của cửa hàng bày biện rộng rãi, nơi nào cần không gian cùng nhân viên lớn như vậy? Cho nên một tầng để trống, cứ vậy mà làm phòng ăn kiểu tây phương, gọi là, tên là "Lư Kim Tuế Nguyệt", buổi tối đối ngoại buôn bán, ban ngày là câu lạc bộ cho huynh đệ nhà mình, không có việc gì, một đám cường nhân sẽ đánh bài uống rượu.

Hai người lên lầu, chỉ thấy cửa Lư Kim Tuế Nguyệt đã có một đám người, trẻ có già có, thậm chí còn có mấy cô gái, những người này nhìn thấy hai người đến, chỉ lạnh lùng nhìn mấy lần sau đó quay đầu lại nói chuyện của mình. Dịch Thiên Hành liếc thấy sát khí trên mặt mọi người, biết cũng không phải là người lương thiện, nhú nhú mày. Tiểu Tiểu biết đám người kia, đang chuẩn bị giới thiệu một chút, lại bị Dịch Thiên Hành dùng ánh mắt ngăn lại.

Hần vốn chính là bị Cổ lão thái gia lừa gạt lên tặc thuyền, trong lòng có chút mâu thuẫn, lúc đầu còn muốn chơi một phen, nhưng hôm nay trải qua ở Quy Nguyên tự đối với tâm thần của hần tạo thành rung động thật lớn, nhân giới đã không cực hạn ở thể tục, lúc này nhìn những nhân vật hắc đạo trong ngày thường cảm thấy thần bí, cũng chỉ cảm thấy chán, cũng không muốn chơi đùa nữa.

Cánh giới lên rồi, người cũng tự nhiên lạnh nhạt, Dịch Thiên Hành nhìn những người đó, lộ ra chút ít phiêu nhiên xa cách thời đại hỗn loạn đen tối, cảm giác này rơi vào trong mắt đám người hắc đạo, chỉ cảm thấy một tia áp bách khó có thể nắm lấy cảm giác cùng khó chịu.

Có người cảm thấy có chút không thích ứng, nhìn chằm chằm thanh niên xa lạ này một cái, hỏi: "Ngươi là vị ai? Hội sở còn chưa mở cửa." Bên cạnh có người nhẹ nói câu gì cho hắn, người này đối với tiểu Tiểu quát: "Ngươi làm con mẹ gì thế, biết rõ hôm nay có đại sự, còn mang bằng hữu tới uống rượu ư!"

Tiểu Tiểu cảm thấy tối sầm mắt, nhưng không nói lời nào.

Dịch Thiên Hành ở bên dùng liếc nhìn, nội tâm có chút thương thức tiểu tử này. Dĩ nhiên, ở trong lòng hắn xưng người khác tiểu tử, nhưng không biết mình ở trong mắt người khác càng là một tiểu tử.

Lúc này Viên Dã rốt cục từ trên lầu đi xuống rồi, hắn xa xa nhìn thấy tiểu Tiểu cùng một người tuổi trẻ ở chung một chỗ, vội vàng cúi thấp thân thể chạy tới, đứng ở trước mặt Dịch Thiên Hành, song chương dán trên ria bắp đùi của mình, một mực cung kính bái một cái, nói: "Thiếu gia ngài đã tới."

"Ừ." Dịch Thiên Hành nhẹ nhàng đáp, dưới sự hướng dẫn của hắn hướng hội sở đi vào trong.

Tiểu Tiểu cố cười cùng người lúc trước nhục mạ mình lên tiếng chào hỏi, cũng đi theo, chỉ để lại một đám nhân vật hắc đạo mới vừa rồi còn hỗn loạn vô cùng ở ngoài cửa hai mặt nhìn nhau, không biết nói như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Người người đều là Chu Hoài An

Dịch Thiên Hành lúc còn ở huyện thành, cảm thấy mình là một yêu quái, cùng Cô lão gặp gỡ, mặc dù xóa tan được một chút tâm tư buồn rầu, nhưng trong lòng lo sợ không yên vẫn không biến mất. Cho đến hôm nay ở tỉnh thành trong Quy Nguyên tự chân chính kiến thức huyền đạo, mới hiểu được chính mình cũng không phải phi nhân loại, cũng không thấy đặc dị thế nào. Khúc mắc đã tan, hắn nhìn lại những người bình thường này, đã không hề có né tránh như thường ngày, cũng có vài phần cảm giác đưa mắt nhìn xuống chúng sanh.

Hắn không chút khách khí đi tới bàn dài cuối phòng họp, ngồi vào chiếc ghế da, khẽ cau mày, phát hiện cũng không thoải mái hơn ghế dựa trong tiểu hắc ốc của mình là mấy, quét mắt mọi người cùng tiến vào một cái, phát hiện mọi người sắc mặt khác nhau, không khỏi dưới đáy lòng cười thầm, trên mặt hiện lên nụ cười lười dương dương tự đắc, nhẹ giọng nói: "Đều ngồi đi."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tựa hồ nhất thời không biết nên ứng đối như thế nào.

Viên Dã đang kêu Tiểu Tiểu bưng trà cho Dịch Thiên Hành lúc này mới phát hiện không khí trong phòng họp không đúng, lạnh lùng nói: "Thiếu gia bảo các ngươi ngồi, làm sao còn đứng? Có phải ngại chân của mình không mời hay không?"

Viên Dã cùng Dịch Thiên Hành đã gặp mặt vài lần, ở trước mặt Dịch Thiên Hành, hắn vĩnh viễn là người hầu khiêm cung có thừa, chấp lễ rất nghiêm, mà vào lúc này, hắn lạnh lùng nói một câu làm cho mọi người sợ đến mức lẫn một vòng cướp chỗ ngồi ngồi xuống.

Dịch Thiên Hành có hứng thú nhìn người này một cái, nghĩ thầm thì ra đây mới là Viên Dã huynh bán chức công việc, người này tướng mạo trung phác, rồi lại nghiêm khắc, thật sự là nhân tài hiếm có —— Cô gia làm ăn để hắn trông coi sẽ không có vấn đề lớn gì —— nghĩ đến chỗ này, hắn càng có chút không rõ Cô lão đem chính mình kéo vào vũng bùn này là ý gì đồ.

Hắn bưng trà Tiểu Tiểu châm tới, thổi thổi khói bay trên chén trà, khẽ nhấp một ngụm. Thật ra hắn trong huyện thành nào có thừa tiền để uống trà, cũng không thể có loại yêu thích tao nhã như vậy, chẳng qua lúc này thân phận đã bất đồng, cũng không tự chủ làm bộ, tựa như khuôn tựa như dạng mà biểu diễn.

Uống trà xong, Viên Dã đã đem thân phận của hắn nói rõ ràng, vừa phân phó mọi người phải như thế nào như thế nào. Tóm lại những thứ này Dịch Thiên Hành nghe cũng là nói nhảm, tự nhiên cũng không thật tình nghe, chẳng qua là phát hiện bên trong phòng mọi người nghe nói làm ăn ở tỉnh thành từ nay về sau toàn bộ giao cho mình xử lý, cũng kêu lên kinh ngạc, có chút còn mặt lố vẻ không cam lòng.

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, biết mình không thể phục chúng —— không sao, hắn vốn không định phục chúng, đây chỉ là một trò chơi mà thôi —— còn là nhân tiện nữa. Cho nên hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ mặt bàn gõ lăm sáng ngồi tron nhẵn, bắt đầu "diễn giảng nhậm chức" của mình

"Đừng nhìn ta, cũng đừng hừ hừ. Ta tên là Dịch Thiên Hành." Hắn nhìn bên trong phòng mọi người chậm rãi nói: "Cũng đừng hận ta, việc này không phải là chính mình muốn làm. Dĩ nhiên, điểm này đối với chư vị mà nói không có liên hệ gì, chư vị cũng sẽ không bởi vì chủ quan nguyện vọng của ta, mà ảnh hưởng tới khách quan phán đoán của mình. Ta chỉ muốn biết khách quan phán đoán của các ngươi là cái gì? Người đó... Ngươi đến nói một chút, ngươi đối với chuyện ta tới tỉnh thành làm chủ sự có ý kiến gì không?" Hắn chỉ vào người lúc trước ở cửa đối với Tiểu Tiểu quát mắng hung ác hỏi.

Người này nhất thời ngây người như phỗng, nửa ngày sau mới run rẩy đứng thẳng người, cúi đầu nói: "Không có ý kiến."

"Hôm nay ta cùng chư vị lần đầu tiên gặp mặt, cho nên muốn công bằng nói chuyện một chút. Nói chuyện nha, tự nhiên là cần, người nói người không có ý kiến? Chẳng lẽ công ty lớn như vậy, người một chút chủ ý cũng không có? Rõ ràng cho thấy qua loa tắc trách." Dịch Thiên Hành cười nhìn hắn một cái, thấy trên mặt hắn dữ tợn "Không có ý kiến, đã nói rõ là có ý kiến rất lớn."

Viên Dã ở một bên ngồi, nghe thấy Dịch Thiên Hành nói chuyện, nhủ mày, hắn bản thân đối với Cổ gia trung thành như một, thật sự cảm thấy vị Tam thiếu gia này có chút quá mức sắc bén, như vậy đối với tương lai cầm quyền rất bất lợi, đang muốn giảng hòa, lại bị một đạo ánh mắt mang theo thâm ý của Dịch Thiên Hành ngăn cản.

Bảng phi công mậu vốn không phải một công ty đơn thuần. Có thể ở trong phòng họp này có một chỗ ngồi, thật ra cũng là nhân vật nổi tiếng ở tỉnh thành phố lớn ngõ nhỏ, các hữu đình núi, chỉ là bị Cổ lão đè ép, tự nhiên không dám phản thiên. Nhưng kể từ khi Cổ lão về huyện thành dưỡng lão, không chỉ mấy cái thế lực đối địch ở tỉnh thành bắt đầu xuẩn xuẩn đục đục, ngay cả bên trong công ty cũng bắt đầu có chút hai lòng, cũng may Viên Dã xử lý thỏa đáng, thêm uy vọng cũng cao, cho nên không xảy ra chuyện gì. Không ngờ hôm nay Tam thiếu gia mới tới, nhìn bộ dáng muốn cho đám người mình ra oai phủ đầu rồi, không ít người trên mặt bắt đầu lộ ra vẻ căm giận bất bình.

Dịch Thiên Hành nhẹ nhàng dùng bàn tay chạm vào cằm, nửa tựa vào trên bàn gỗ, chậm rãi quét nhìn mọi người bên trong nhà một cái. Hắn hôm nay nhân giới sớm mở, tâm tình cũng không cách nào trở lại bộ dáng trước đây, Quy Nguyên tự, thiên áo cà sa, phía sau núi đạo thanh âm quý thần khó lường, vẫn chỉ nghe danh không thấy hình dạng thần bí thượng tam thiên —— có quá nhiều chuyện hấp dẫn hắn, cũng mơ hồ để cho hắn sợ hãi, căn bản không thể nào đem quá nhiều tâm tư đặt ở chuyện này. Nhưng Dịch Thiên Hành là một người coi trọng lời hứa, nếu ở trong huyện thành đã chịu ơn của Cổ lão, hắn nhất định sẽ đem chuyện này làm xuống.

Hắn thân nhiên nói: "Ta biết, có người thấy ta trẻ tuổi, cho nên cho là ngoài miệng không có lông, là như thế nào như thế nào. Vừa có người, đi theo Viên thúc nhiều năm, vốn tưởng rằng lão thái gia dưỡng lão, Cổ Đại không chịu, Cổ Nhị không dùng được, tỉnh thành chủ sự hẳn là thuộc về hắn mới phải." Viên Dã đang thật tình nghe hắn nói sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng muốn nói phân biện một hai, bị Dịch Thiên Hành khoát tay ngừng, nói tiếp: "Nghĩ cái gì ta đều không để ý, chư vị tất cả đều là nhân vật có uy tín danh dự ở tỉnh thành, bảo ta một tên tiểu tử trông coi, trên mặt có thể sẽ không chấp nhận. Sau này các người tiếp tục chơi chuyện của các người, ta tiếp tục chơi chuyện của ta."

Viên Dã vừa nghe có thể bị gọi thăm, nghĩ thầm chuyện này thế nào? Vội vàng nói: "Thiếu gia, lời này của ngài quá nặng."

"Đừng hoảng hốt, ta còn chưa nói hết." Dịch Thiên Hành đối với hắn cười cười, lời nói xoay chuyển nói: "Mọi người cần nhớ lấy, tuy nói mọi người làm việc cực khổ, nhưng mấy nhà công ty này pháp nhân đại biểu, ít nhất ở trước mắt, vẫn là họ Cổ. Hôm nay ta được lão thái gia gọi tới ngồi phòng làm việc, thật ra cũng không muốn nhúng tay quá nhiều, nhiều lắm chính là nhân vật giữ kim khố. Chỉ cần mọi người chơi không quá phận, ta cũng không sao cả, nhưng nếu như ai đem vàng trong kim khố chơi thiếu mấy cây." Hắn quét bên trong phòng mọi người một cái, "Đừng trách ta xin lỗi mọi người."

Dưới một đám "Son Đại vương" nghe hắn nói xong, yên tâm không ít, nghĩ thầm thiếu gia thật giống như tổ tông ham chơi tham tiền, cũng không phải khó đối phó, rồi rít nói: "Thiếu gia ngài sao lại nói như vậy? Vì ngài, chúng ta đương nhiên là muốn phát dương quang đại, không dám có nhị tâm!" Ngoài miệng nói rất hay, nhưng dù sao không phải là quân đội, chúng lưu manh tâm thần vừa nói lòng, tư thế ngồi cũng nói lòng, có người bắt đầu nhượng tai, có người bắt đầu nghiêng răng, có người bắt đầu an bài buổi tối bữa tiệc tiêu khiển, làm hại Viên Dã càng không ngừng trừng cái này, vừa trừng cái kia, chính cang trừng hóa cang lớn hết sức, nghe thấy bên cạnh Dịch Thiên Hành đối với mình nhẹ nói: "Đem trong công ty sở hữu sổ sách cũng lấy tới."

Trước lúc nói những lời này, Dịch Thiên Hành chính nhấp một ngụm trà, cảm giác có chút đắng, nhủ nhủ mày.

Mọi người đang chuẩn bị buông lỏng tâm thần vừa thấy hắn cau mày, nghe hắn phân phó nội dung, lòng vừa dễ xuống liền căng lên, nội tâm căng thẳng.

Dịch Thiên Hành không nhận được nhượng lòng mày, hướng về phía mọi người nói: "Đừng cho là ta có lòng nghi ngờ mọi người động tay động chân, chẳng qua là đi đi ngang qua sân khấu mà thôi, không phải nói quan viên mới nhậm chức cần kiểm kê ngân khố sao?" Nói xong ha ha cười một tiếng.

Mọi người vừa có chút khấn trương, nghe hắn nói như thế, vừa nghĩ cũng phải, mười mấy bản sổ sách thật dày, hắn một thiếu niên tùy tiện liếc qua làm sao có thể ra điều gì? Để trái tim thả lại trong bụng, cũng theo hắn bật cười, cho nên một đám lưu manh vốn đang chuẩn bị nhượng tai nghe ngóng bắt đầu thoải mái, tay dùng sức vỗ bập đui trợ hứng, phía trước còn đang nói cái gì chân thành, nửa câu sau lại bỗng nhiên biến thành thiếu gia thật là khôi hài vân vân.

Lúc này mọi người để tỏ lòng trong lòng của mình vô quý, lại muốn đón ý nói hòa thiếu niên chi thú, cười phá lệ hào sảng, cười hăng hái, hào khí can vân, khí thôn sơn hà, trời cao biển rộng, trời cao vân đạm.. Điều này làm cho Dịch Thiên Hành không khỏi sinh ra ảo giác, cho là mình bỗng nhiên đi tới tái ngoại Long Môn khách sạn, trong ngực ôm kim gắn ngọc, hướng về phía hơn mười vị Chu Hoài An Chu đại hiệp giống nhau như đúc uống rượu.

Hắn khê thờ dài, đem để chén trà trong tay xuống, nghĩ đến: "Thì ra xã hội đen tiết mục cũng không có hàm lượng kỹ thuật gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Khai hội

Trong Cao Dương huyện thành, có một kiến trúc mà Dịch Thiên Hành quen thuộc nhất, đó chính là thư viện huyện. Những năm qua, theo kinh tế phát triển mà vị trí thư viện từ trung tâm buôn bán, dần bị thay đổi chuyển thành hẻm nhỏ giữa một khu dân cư đông đúc. Hôm nay thư viện huyện xây ở bên cạnh một nhà vệ sinh công cộng, vẻ ngoài phong cách cổ xưa cũ kỹ, Dịch Thiên Hành mỗi lần tới đây, đều thờ dài một trận.

Dịch Thiên Hành từ nhỏ đã có trí nhớ kinh người, cộng thêm vẫn nhớ kỹ câu nói của Ngũ Liễu tiên sinh "Muốn đọc sách giỏi, không cần tìm hiểu quá sâu." Thông tuệ hơn người, vừa không cần tìm hiểu quá sâu, kết quả tốc độ đọc sách so sánh người bình thường nhanh hơn quá nhiều, tự nhiên cũng sẽ xuất hiện tình huống không còn sách có thể đọc, cứ như vậy, thư viện trong huyện thành trở thành nơi mà hắn đi những khi rảnh rỗi.

Sau khi tới quá nhiều, hắn đối với sách vở trong này cũng đã quá rõ ràng. Huyện thành thiếu hụt tài chính, không có tiền ủng hộ thư viện, cho nên đến thời điểm Dịch Thiên Hành rời huyện, thư viện cũng chỉ có sáu vạn cuốn sách, ngoại văn chưa đầy ngàn cuốn, may các loại sách tham khảo cũng có hơn bốn ngàn loại, về phần sách cổ tịch các loại lại càng ít đến thương cảm.

Dịch Thiên Hành ở nơi này đọc sách mười năm, thuộc về điển hình đọc sách như ăn tươi nuốt sống, đứng ở kệ sách hiện đầy tro bụi mà nhìn, một quyển tiếp nối một quyển cảm xuống, không có cảm giác đến quá nhiều mỹ diệu của việc đọc, mà như ghi chép vào trí nhớ ngắn ngang trong đầu hắn. Hắn vẫn không biết mình ghi nhớ có hữu dụng hay không, nhưng hôm nay động niệm muốn tra sổ, xem mấy quyển sổ sách kế toán doanh nghiệp, nguyên lý kế toán trong nháy mắt hiện lên trong đầu, từng cái từng cái rõ ràng vô cùng —— kiến thức quả nhiên chính là lực lượng, hắn âm thầm than thở —— mà trên thực tế, những chỗ tốt này làm cho cuộc sống của hắn càng thêm màu sắc.

Sổ sách sử dụng giấy thật ra vô cùng chuyên nghiệp, vừa mỏng vừa bằng phẳng không dễ lật xem. Cũng may Dịch Thiên Hành đang thưởng thức Thiết Quan Âm khô, không uống nữa, dùng ngón áp út chấm chút ít nước trà vàng óng ánh, nhẹ nhàng lật tới lật lui sổ sách trước mặt, ngón áp út như cỗ máy cơ khí nhanh chóng gãy xéo gãy tờ, giống như Paul Gilbert tạt tóc và thanh tú gảy đàn.

Hắn càng lật càng nhanh, Viên Dã cùng Tiểu Tiểu ngồi cách hắn gần nhất tròn mắt lú lờ phát hiện mình nghe được trن trن tiếng gió, nhưng không thấy rõ dấu vết giấy tờ phiến động.

Với loại tốc độ biến thái này, người bình thường nếu có thể thấy rõ mấy chữ trên căn bản có thể tham gia thế vận hội Olympic, cùng Dương Lăng năm sau vô địch tranh giành cao thấp, huống chi còn muốn tra xét vấn đề. Cho nên ban đầu đám đầu lĩnh lưu manh còn theo dõi hắn tra sổ càng thêm tin tưởng đây chỉ là một vở kịch ngang qua sân khấu, bắt đầu buông lỏng mà ngáp.

Dịch Thiên Hành tốc độ cao đem chữ số nhìn nhất thanh nhị sở, ở trong đầu tốc độ cao giải toán, kết quả càng tính càng lắc đầu, đợi đem quyển sách thứ ba lật xong, rốt cục không nhìn được nhú nhú này, thầm nghĩ Cổ lão thái gia thật là Hoàng Đế bỏ mặc thế sự, lại đem gia nghiệp lớn này để lại cho đám người phía dưới mặc sức phá phách, quay đầu hỏi Viên Dã nói: "Viên thúc, doanh thu công ty bình thời là ai quản?"

"Làm sao? Xảy ra vấn đề gì rồi?" Viên Dã cả kinh.

Chúng lưu manh trong phòng đang nhàm chán cũng giật mình, vểnh tai nghe.

Dịch Thiên Hành khẽ cười dưới: "Viên thúc không đọc qua sổ sách sao?"

Viên Dã trên mặt quần bách, hán tử đen sẫm xóc vác lại lộ ra một tia bẽn lẽn, nói: "Cái này... Chưa đọc..."

Dịch Thiên Hành vừa cười một tiếng, vội vàng ngăn cản hắn xấu hổ, nói: "Viên thúc là Tổng giám đốc công ty, tự nhiên sẽ không để ý loại chuyện nhỏ nhặt này, trong công ty mời nhà sỏ vụ nào đến xử lý kế toán?"

Viên Dã sừng sốt, người trong hắc đạo thật đúng là không muốn mời sỏ vụ tới, khôn hoặc nói: "Nhà nào? Bằng phi công mậu có kế toán của mình, Lâm tỷ, Lâm tỷ, người tới đây đi." Hắn lớn tiếng hô, qua một lát, từ phía ngoài phòng họp một phụ nữ trung niên bước vào, phụ nữ trung niên đầu tóc buộc quanh, mặt mũi tầm thường, thấy trong phòng họp có nhiều lão đại bình thời tránh còn không được, có chút sợ hãi đi lên, thấp giọng nói: "Viên tổng, có chuyện gì?"

Viên Dã chỉ vào Dịch Thiên Hành giới thiệu nói: "Đây là..." Hắn sững sờ một chút "... Đây là công ty Dịch giám sát, có chút vấn đề phương diện kế toán muốn hỏi người."

Lâm tỷ ánh mắt hơi sợ, lập tức cúi đầu hỏi: "Dịch giám sát, có chuyện gì?"

Dịch Thiên Hành khoé mắt liếc thấy bên trong phòng họp có mấy người vẻ mặt cũng bắt đầu khẩn trương, nhất thời hiểu rõ, ôn hòa cười nói: "Lâm tỷ sao? Trong nhà tình hình kinh tế như thế nào?"

"Kể từ khi tới công ty đi làm, coi như là khá lắm rồi." Lâm tỷ vốn là kế toán một nhà máy dệt, cũng là vì sinh kế, mới đi ra ngoài tìm việc làm, cũng coi như năng vận khí không tốt, thật vất vả có một công ty chịu dùng nàng, công ty này bối cảnh cũng không sạch sẽ.

Dịch Thiên Hành suy nghĩ một chút, cau mày nói: "Trong nhà có hài tử sao?"

Lâm tỷ không biết vị Dịch giám sát trẻ tuổi này muốn làm cái gì, có chút bất lực nhìn Viên Dã một cái, mới sợ hãi đáp: "Có một đứa con trai, đang học cao trung."

"Cao trung à." Dịch Thiên Hành thờ dài, nghĩ thầm so với mình bất quá nhỏ hơn ba bốn tuổi, châm chọc một lát nói: "Lâm tỷ, chứng nhận kế toán của ngài đã có bao nhiêu năm?"

"Ta tốt nghiệp trung tài, thời điểm tốt nghiệp đã phát cho chúng ta." Lâm tỷ nói đến chính mình năm đó học đại học, trên mặt cũng có một tia hào quang.

Dịch Thiên Hành ôn hòa cười một tiếng nói: "Nếu tốt nghiệp trung tài, khẳng định hẳn là nhớ được lão sư các người dạy bài đầu tiên là gì chứ? Trường học tài vụ trong quốc gia chúng ta, tựa như bài đầu tiên cũng đều có nội dung như thế."

Lâm tỷ sắc mặt kịch biến, thân thể cũng bắt run run, lại không chịu nói chuyện. Bên trong phòng mọi người trong lòng có quỷ bắt đầu nói thầm, người trong lòng bằng phẳng bắt đầu kỳ quái cùng tò mò trường học tài vụ bài đầu tiên là nội dung gì.

"Không được làm giả sổ sách." Dịch Thiên Hành nhìn nàng khẽ mỉm cười, "Đây là yêu cầu cơ bản nhất người làm kế toán phải đảm bảo được."

Hắn đem quyển sách trước mặt mình khép lại, đối với người đủ tuổi để làm mẫu thân mình nói: "Ta tin tưởng phẩm hạnh của ngài, cũng tin tưởng ngài có thật nhiều chỗ bắt bẻ. Nhưng trên thực tế ngài làm sai rồi, đây là sự thật không cách nào thay đổi, cho nên xin rời khỏi công ty của chúng ta."

Hắn nhàn nhạt nói một câu, đã quyết định số phận của một nhân viên tài vụ bằng phi công mậu.

Lâm tỷ sững sốt, mắt đỏ lên, khẽ nức nở nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, nhưng mà... Trong nhà còn trông cậy vào tiền lương mỗi tháng của ta..." Dịch Thiên Hành máu lạnh lắc đầu, Viên Dã cũng mơ hồ đoán được là vị Tam thiếu gia cổ quái này từ trong sổ sách tra ra điều gì, cho nên ra hiệu cho thủ hạ, liền có người dẫn Lâm tỷ rời đi.

Đám đầu lĩnh lưu manh vẫn ngồi ở dưới nghe, bắt đầu có chút đứng ngồi không yên, bọn họ không biết kế toán này rời khỏi vị như thế nào, cũng không biết đây có phải một cuộc bão tố đã tới hay không, gian phòng họp có chút xa hoa trong Lưu Kim Tuế Nguyệt, bắt đầu lâm vào trong một trận trầm mặc cổ quái.

Cũng không biết trầm mặc bao lâu, Dịch Thiên Hành rốt cục mở miệng lần nữa.

"Vị nào là Tần Hưởng Lâm?"

Vừa nghe thấy tên người này, mọi người phía dưới nhất tề phát ra thở nhẹ. Ngay cả Viên Dã một mực ngồi yên bên cạnh Dịch Thiên Hành, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng khó tin.

Dịch Thiên Hành không để ý nhiều như vậy, chỉ để ý mỉm cười nhìn mọi người trong phòng họp. Rốt cục, có một lão nhân gầy gò cả xương run rẩy đứng lên. Viên Dã cũng không nhịn được ở bên cạnh nhẹ nói: "Dịch giám sát, đây là nguyên lão trong công ty, trước giải phóng đã cùng lão thái gia cùng nhau lưu lạc giang hồ, xương cốt già rồi, để cho hắn ngồi xuống được không?"

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, ý bảo lão nhân kia ngồi xuống, chính mình dùng hai ngón tay nhặt sổ sách, dao động du từ trên ghế đứng lên, đi tới bên cạnh lão nhân, nửa khom thân thể nói: "Tần lão gia tử, cho ngài nhìn thứ này."

Tần lão gia tử lỗ mũi khẽ hừ, nói: "Tiểu hài tử, định giờ trò gì ư? Có cái gì nhanh nói, lão đầu tử ta còn muốn đi uống trà!"

Dịch Thiên Hành gãi gãi mũi, đem sổ sách mở ra trước mặt hắn, vươn ngón trỏ ở phía trên sổ sách nhẹ nhàng gõ mấy địa phương. Người bên cạnh cũng không nhìn thấy hắn chỉ cái gì, nhưng chỉ thấy Tần lão gia tử sắc mặt thay đổi một chút, chột nghiêng đầu nhìn Dịch Thiên Hành một cái.

Dịch Thiên Hành ghé vào lỗ tai của hắn, khẽ mỉm cười nhẹ nói: "Tiền thuê cửa hàng mặt tiền đắc thắng nhai, ta chỉ muốn lấy lại một nửa, còn dư lại một nửa cho ngài dưỡng lão."

Tần lão gia tử trên mặt xanh trắng tương gian, nín nửa ngày, giảm thấp thanh âm nói: "Dịch thiếu gia cho ta mặt mũi, ta tự nhiên cũng biết phải làm sao, ngày mai sẽ giao nộp." Tiếp theo run rẩy đứng dậy, đối với Dịch Thiên Hành chấp tay, lại cùng mọi người bắt chuyện: "Lão hủ đi làm chút ít chuyện cho Dịch giám sát, chur vị huynh đệ ở chỗ này vậy." Liền đứng dậy rời đi.

Dịch Thiên Hành biết tiền lão này tham ô bị chính mình vạch trần rồi, trên mặt có chút không nhịn được, là không quản hắn, từ từ bước thong thả về trước bàn gỗ lim, cầm lấy một quyển sổ khác, hỏi: "Chu Tiểu Mỹ là vị nào?"

Trong phòng họp một thiếu phụ mỹ lệ hơi ngạc nhiên đứng dậy.

Dịch Thiên Hành lúc trước cũng không chú ý tới cô gái này, lần này không đi xuống nữa, hướng nàng ý bảo tới đây. Bên trong phòng họp người còn lại cũng bị Tần lão gia tử lúc trước rời đi làm cho vừa sợ vừa nghi, Chu Tiểu Mỹ mỹ phụ vội vàng lắc lư vòng eo, phình phình lượn lờ đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng quyến rũ, ôn nhu nói: "Dịch thiếu gia, tìm Tiểu Mỹ có gì phân phó?"

Dịch Thiên Hành nhìn nàng một cái, nghĩ thầm nữ nhân này thật sự có mấy phần phong tình, may là hơi có chừng mực, không có đem đáng về ở hộp đêm mang đến phòng họp, nếu không nàng ngồi xuống đùi mình, chuyện tra sổ coi như xong đời, hi hi cười nói: "Tiểu Mỹ tỷ, ta cũng cho người xem một thứ." Nói xong vừa như lúc trước, nghiêng người đem sổ sách cho nàng nhìn, dùng ngón tay chỉ mấy địa phương.

Chu Tiểu Mỹ chính là người làm dịch vụ ở tỉnh thành, tâm tư sao mà sắc sảo, một chút đã biết mới vừa rồi Tần lão gia tử vì sao trở lui, con người đảo một vòng, lặc lặc thanh nói: "Dịch giám sát thật là anh minh, chẳng qua gần nhất trong tỉnh muốn xây dựng lối sống văn minh, các nơi quản nghiêm, làm ăn cũng không được tốt, các hạng mục nhỏ khác cũng không được tốt lắm, cho nên khoản tiền giao nộp, ta bảo đảm, chậm nhất hai tháng có thể có câu trả lời."

"Trả lời không cần thiết, hai tháng cũng quá dài, ta cho người ba ngày thời gian, đem khoản này san phẳng." Dịch Thiên Hành nói với nàng cũng không

khách khí như nói với Tần lão gia tử, lạnh lùng nói tiếp: "Mặt khác người cũng đừng có chú ý kiếm tiền từ thuộc hạ. Trước khi đến ta cũng biết một chút, tình thương cùng kim dương quảng trường xung quanh mấy nhà hộp đêm vẫn là công ty của chúng ta quản lý, nhưng công ty từ trước đến giờ không ăn hoa hồng từ việc làm ăn của người, chẳng qua chỉ để cho người thu tiền, vậy mà khoản tiền này cũng vẫn thiếu hụt, ta thật sự là rất hoài nghi năng lực làm việc của người."

Chu Tiểu Mỹ sắc mặt thay đổi, biết vị chủ nhân này đầu óc rất rõ, không dám nói nhảm nhiều, nàng cũng không có địa vị giang hồ như Tần lão gia tử, da mặt mỏng có thể trực tiếp rời đi, vâng lời biết điều một chút lui về chỗ ngồi của mình.

Dịch Thiên Hành bỗng nhiên cười một chút, nhìn trong phòng họp mọi người nói: "Chúng ta từng bước từng bước, hay là mọi người tự mình tới?"

Trong phòng họp chúng đầu lĩnh lưu manh hai mặt nhìn nhau, trong lòng biết nếu từng bước từng bước cùng vị thiếu gia khôn khéo này đối chất, đó chính là thay phiên đi lên bị hấn cạo một lớp da mặt; nếu mọi người lúc này nhận, sau đó sẽ lên hướng công ty trả nợ, còn có thể lưu mặt mũi. Nghĩ đến người giang hồ quan tâm nhất là mặt mũi, chúng lão đại mặc dù có chút đau lòng tiền ăn vào trong miệng lại bị sung công, nhưng vẫn cố nâng tinh thần nói, Dịch giám sát không cần quá cực khổ rồi, những chuyện này để cho người dưới chuẩn bị là tốt rồi, bảo đảm bao lâu như thế nào vẫn vẫn.

Dịch Thiên Hành ở trong lòng cười trộm một chút. Thật ra mới vừa rồi tra sổ thời gian gần như thế, nơi nào có thể tra xong toàn bộ, hấn chẳng qua nhìn ra Tần lão gia tử cùng Chu Tiểu Mỹ hai bút giao dịch có sơ hở, sau đó lấy ra hù dọa thôi, không ngờ quả thật hù ngã một đám nhát gan.

...

...

Trận gặp mặt bình tĩnh nhưng ẩn hàm mạch nước ngầm này rốt cục đã xong, trong phòng họp cũng chỉ còn lại Dịch Thiên Hành, Viên Dã cùng Tiểu Tiểu ba người. Viên Dã mang theo vẻ thẹn nói: "Bình thời quản lý đối với công ty thật sự là không nghiêm, cũng may thiếu gia ngài đã tới, nếu không ta thật không biết sau này làm sao gặp mặt lão thái gia." Dịch Thiên Hành biết Viên Dã cũng chính là hảo thủ đánh nhau, nếu thật muốn hấn quản xí nghiệp, đứng là không được ích lợi gì, không khỏi cười trấn an mấy câu, sau đó còn gọi Viên Dã đi mời sở sự vụ chuyên môn kế toán.

"Ta không thể nào làm những chuyện này." Dịch Thiên Hành thành khẩn nói: "Hôm nay coi như ta tới khai mở nhãn giới, chuyện cụ thể, ta không nghĩ nhúng tay."

Viên Dã sừng sốt.

Vừa ra đến trước cửa, Dịch Thiên Hành suy nghĩ một chút, đối với Viên Dã dặn dò một câu: "Lâm tỷ kia đang ở nơi nào biết sao? Buổi tối đưa hai vạn đồng tiền cho nàng."

"Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Tiểu công tử

Santana đứng ở ngoài cửa đông, Dịch Thiên Hành xuống xe dặn dò hấn rời đi. Sau đó hấn đứng trước mặt hai mẹ con bán bánh nướng, vừa mua bảy bánh nướng, đi vào trong sân trường, nhìn không ai chú ý, hai tay đang cầm đồng bánh như núi, mũi chân ở khe nhỏ dùng sức, nhẹ "Tay" nhẹ chân bay lên lầu hai cự lực xá, đẩy ra cửa gỗ túc xá của mình.

Trong túc xá bỗng nhiên truyền đến thanh âm sợ hãi.

"Mau thôi nén! " "Kiểm tra phòng! " "Đem bài ném xuống!"

Ngay lúc này sáu nam sinh luống cuống tay chân ứng phó trạng huống đột phát, nhưng ngoài ý muốn phát hiện đứng ở cửa phòng là Dịch đồng học cùng phòng về mặt ngạc nhiên, một ngày không thấy tung tích, càng ngoài ý muốn chính là, phát hiện trên tay người này còn cầm bảy bánh nướng thơm ngào ngạt bốc hơi nóng.

...

...

"Người tên Dịch Thiên Hành sao?" Một đồng học đang nhét bánh vào miệng hỏi.

"Đúng vậy."

"Một ngày không gặp, đã chạy đi đâu? Buổi tối đánh bài thấy thiếu chân, tiểu Dân gộp đủ người lại bị cúp điện, không thể làm gì khác đành lén lén lút lút

đốt nến."

Dịch Thiên Hành ngáy ngốc cười cười.

Ngày mai là chủ nhật, mọi người trong phòng 247 ăn xong bánh nướng lại bắt đầu chơi bài, bắt đầu còn nhiệt tình gọi Dịch Thiên Hành gia nhập, đợi sau phát hiện tiểu tử họ Dịch mất tặc nhanh tay tính toán quá tinh tuyệt đối không thua trận nào, liền tặng cho hắn ngoại hiệu Đông Phương Bất Bại, không chút khách khí mà đem hắn đá văng ra.

Dịch Thiên Hành rất thích cảm giác như vậy.

Bị đá văng đi, Dịch Thiên Hành ôm chậu đi ao nước bên cạnh nhà cầu tắm, tắm thời điểm, ngoài ý muốn phát hiện, trên ngực mình màu son càng thêm đậm nét, lại dần dần sinh ra chút cảm giác linh động. Hắn cau mày nghĩ tới, quyết định qua ít ngày đi Quy Nguyên tự thỉnh giáo vị Bản Khô hòa thượng si ngốc kia một chút.

Đợi đêm khuya, hắn nằm trên giường, cảm giác có chút mệt mỏi tâm lý. Còn không chính thức tựu trường, chính hắn một sinh viên đại học kỳ quái đã tham gia một lần tụ hội của hắc đạo tỉnh thành, sau đó lập tức trở về trường học trở lại thân phận học sinh—— hai loại thân phận giao thế, để cho hắn có chút không biết vì sao, đặc biệt là phát hiện mình ở hai loại thân phận hai loại diện mạo chuyển đổi tự nhiên như thế, không khỏi có chút hoài nghi mình có chút nhân cách phân liệt—— nghĩ tới đây, hắn cười khổ, vừa bỗng nhiên nghĩ đến vị đồng học đáng thương ở trung học đệ nhất cấp kia, trong lòng đối với không khí trong tù lâu mới vừa rồi sinh ra một loại mâu thuẫn cực mãnh liệt, âm thầm hạ quyết tâm, sau này tận lực bớt can thiệp vào những chuyện này.

Hắn tâm tư hơi chút yên lặng, ngửi gối mới phát ra mùi vị, bắt đầu viết thơ cho Lôi Lôi, mặc dù không đốt nến, nhưng mượn ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, đã đủ rồi.

.....

Bất kể là xóm nghèo hay là biệt thự, bất luận là núi cao trùng điệp hay là Giang Nam tiểu trấn, vừa đến đêm, ánh trăng cũng đều như nhau.

Tỉnh thành trong một tiểu viện kiểu dáng phong cách cổ xưa, có một thiếu niên mỹ lệ gương mặt còn chưa hết ngây thơ nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ. Hắn sờ sờ Mã Lỗ hạt châu trên cổ tay mình, quay đầu lại hỏi: "Quy Nguyên tự chủ trì có trả lời không?"

"Công tử, bên kia tất cả an tĩnh như thường." Trả lời hắn là một người mù mặc trường sam màu xanh, trang phục rất kỳ quái, có chút cảm giác phục cổ, đối với thiếu niên kia xưng hô cũng rất có cổ phong.

Thiếu niên dùng ngón tay mân mê tóc đen, nhẹ nói: "Vài ngày trước cảm ứng được Quy Nguyên tự có pháp bảo sử dụng, uy lực kinh người, chắc là thiên áo cà sa. Rất kỳ quái, biết rất rõ ràng Cát Tường Thiên chúng ta lần này đối với thiên áo cà sa nhất định phải có, tại sao Quy Nguyên tự tăng nhân còn dám dùng pháp bảo vào lúc này? Chẳng lẽ là gặp địch nhân khó có thể ngăn cản ư?"

Thì ra là thiếu niên xinh đẹp dị thường này, dĩ nhiên là thượng tam thiên Cát Tường Thiên Tiểu công tử.

Vị người mù tên là Trúc thúc kia khẽ nghiêng đầu nói: "Công tử lúc ấy nhắc tới, Trúc mỗ tính một quẻ, gió nổi lên đông nam, quẻ tâm không chừng, sở thành một ba, chỉ sợ lần này mưu sự có biến số." Dừng một chút lại nói: "Quẻ này cũng là hiển ở trên người học sinh ngày đó ra khỏi Quy Nguyên tự."

"Học sinh kia có dị tượng gì không?"

"Hôm nay đệ tử trong môn âm thầm theo dõi, thì ra người nọ là đệ tử Cổ gia, tạm thời nhìn không ra kỳ hoặc."

Tiểu công tử tựa như rất tin tưởng Trúc thúc, an tĩnh suy nghĩ chốc lát sau nói: "Nhưng nhất định phải làm. Tuy nói sau năm 49, chúng ta cùng Đài Loan một chi lui tới ít dần, sau đó Hạo Nhiên Thiên càng nhiều người xuất lực vì quan phủ, chúng ta từ chính trị suy nghĩ cũng không tiện cùng chi kia năm đó vượt qua eo biển lui tới quá thân, nhưng dù sao cũng là cùng mạch tương truyền, hương khói còn đang. Hôm nay bọn họ bên kia bị Lâm bá chèn ép quá thâm, nếu chúng ta có thể giúp vẫn nên giúp một chút."

Trúc thúc suy tư trong chốc lát nói: "Trong truyền thuyết, Lâm bá lúc trước đối với đệ tử trong môn chúng ta ở Đài Loan cũng không có động tác gì, cũng là một chi bên kia có chút không cam lòng khí điểm dưới tay hắn, cảm phần mà ra tay. Tính ra, tựa hồ là chúng ta đuối lý."

Tiểu công tử lẳng lặng nói: "Trúc thúc xem ta từ nhỏ lớn lên, có thể hiểu được trong lòng ta suy nghĩ cũng không phải là Lâm bá đơn giản như vậy."

Trúc thúc cúi người đáp: "Biết." Qua một lát lại nói: "Nhưng Lâm bá lần này tới đại lục là đầu tư, một đường cũng để chính phủ tiếp đãi, nếu như chúng ta xuất thủ, có thể cùng Hạo Nhiên Thiên trở mặt hay không?"

Tiểu công tử ánh mắt xinh đẹp như sao bỗng nhiên mê ly một chút, một lát nhanh chóng trở về vẻ kiên nghị, dứt khoát nói: "Những thứ này là chuyện trong môn, không tới phiên Hạo Nhiên Thiên làm chủ."

"Vậy môn chủ?" Trúc thúc vừa mở miệng, Tiểu công tử đã quát bảo ngưng lại nói: "Ai cũng không được nói cho phụ thân cùng ca ca!"

...

...

"Chúng ta Cát Tường Thiên từ trước đến giờ coi trọng luyện khí, pháp bảo đông đảo, tại sao nhất định phải lấy thiên áo cà sa của Quy Nguyên tự? Lão môn chủ năm đó từng có minh dụ, môn phái tu chân trên đời này, ai cũng có thể động, chính là không cho phép phiền toái cho Quy Nguyên tự. Công tử người lần này tùy tiện làm việc, Trúc mộc cũng không dám gặt bừa."

Tiểu công tử lạnh lùng nhìn hấn một cái nói: "Không đồng ý có thể giữ ý kiến trong lòng, nhưng hành động lần này nhất định phải thành công. Về phần tại sao muốn thiên áo cà sa, người nhìn tin tức Đài Loan bên kia truyền đến cũng đã hiểu, cần gì hỏi nhiều?"

Trúc thúc nghĩ đến bên trong hồ sơ, hình dung đối với nam tử như lửa bên cạnh Đài Loan phú thương Lâm bá cái, rốt cuộc hiểu rõ.

"Mặc Sát dùng hóa môn trong Ngũ Hành bí pháp, ngoại thân chân hỏa huyền diệu, mà hôm nay mọi người thủy môn bên trong Cát Tường Thiên còn đang ở Côn Luân Sơn làm việc, làm sao cũng không kịp trở về, cho nên chúng ta nhất định phải đem Quy Nguyên tự thiên áo cà sa mượn tới tay, mượn thần thông Băng Thiên Đổng Địa của dị bảo này, đem Mặc Sát đông cứng!"

Nếu như Dịch Thiên Hành cũng xem hồ sơ kia, vậy hấn nhất định sẽ rất kỳ quái, kỳ quái vì vị cao thủ bên cạnh Lâm bá này, tại sao cùng năng lực của mình tương tự như thế.

Không biết qua bao lâu, Tiểu công tử nhìn trăng sáng trên trời, cô đơn nổi lên khuôn mặt của hấn, hấn âm thầm nói: "Phụ thân, Quy Nguyên tự đến tốt cùng ẩn giấu cái gì để người sợ như thế?"

Tiểu viện phong cách cổ xưa tựa hồ cảm nhận được trận cô đơn làm lòng người hơi bị run lên, an tĩnh âm nhiên. Người mù Trúc thúc mang kính mắt khăn giọng hỏi: "Đã khuya rồi, ngài đi ngủ đi."

"Tốt." Tiểu công tử thấp giọng đáp, bước nhẹ hướng trên lầu, chân trắng muốt dẫm ở trên mặt thảm hồng hồng nhìn phá lệ nhỏ sạch, "Vị học sinh gọi Dịch Thiên Hành kia cần theo sát một chút, nếu như hấn đi du ngoạn thì thôi, nếu phát hiện hấn đi Quy Nguyên tự, để cho môn chủ đưa hấn đi nghỉ ngơi."

"Dạ." Trúc thúc đáp, trong lòng dâng lên trận trận bất an, ngày đó trên quê, tính ra vị học sinh Dịch Thiên Hành kia, chính là Chu hỏa vàng ròng, nam đã tinh tung, chính là tướng quý không thể nói, muốn hấn chết, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Chu Tước BB

Tự trường đã hơn mười ngày, đảo mắt đã sắp đến Trung thu. Dịch Thiên Hành những ngày này cùng các bạn học vui đùa, ở phòng học ngủ gà ngủ gật —— chỉ đồ tại chính hấn chọn sai hệ, vừa tuyển văn học giáo dục Hán ngữ —— nếu như học một ít khoa mục như số học các loại cần IQ cao phân tích tính toán, đoán chừng hấn còn có thể cực khổ hơn một chút trong đại học, có thể chọn văn khoa môn này, lấy trí nhớ biến thái của hấn, đợi ba ngày đầu đem tất cả sách giáo khoa cùng sách phụ đạo chỉ định xem xong, lại trở nên không có việc gì.

Tình thành cho hấn cảm giác vẫn không sai, tuy nói mỹ nữ có chút ít, cơm có chút cứng, lão sư có chút ác, tức xá có chút rách nát ra, mọi thứ khác đều tốt, nhất là phong cảnh không tồi.

Cửa trường học là một mảnh ao sen, cuối hạ, hoa sen chưa tàn, thanh điệp vẫn ở trong gió phiêu diêu, nhìn qua thưởng tâm duyệt mục. Nơi tân sinh đi học là một phòng ở đối diện ao sen. Một giáo học lâu là năm đó người Soviet xây, có danh tiếng kiến trúc phi cơ, Dịch Thiên Hành không nhìn ra giáo học lâu cùng phi cơ có quan hệ gì, chẳng qua cảm thấy thật dài, bề ngoài thanh ám, hồng phòng làm đình, nhìn hết sức có khí thế.

Hôm nay học xong, Dịch Thiên Hành nghe thấy mấy nam sinh lớp học đang tìm cách trong phòng ngủ tổ chức một cuộc đấu bài, hứng thú lập tức nổi lên, hấp tấp tiến tới phía trước, hô to muốn ghi danh. Mấy nam sinh dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hấn một cái, nói: "Người?" Tiếp theo hô một tiếng: "Chúng ta không phải người điên! Ai chơi cùng biến thái như người chứ!"

Dịch Thiên Hành đánh bài cực giỏi đã sớm truyền khắp cả lớp.

Dịch Thiên Hành gãi gáy áp ứng nói: "Cùng lắm thì cho các người mấy trận là được chứ gì." Chung quanh mấy nam nhân hét lên rồi ngã gục...

.....

Không có bài đánh, nam chính đáng thương của chúng ta không thể làm gì khác đành ngoan ngoãn cầm bầy bình nước sôi đi đun nước, giống một con khổng tước sắp sửa mở bình thân nhiên hướng phòng đun nước mà đi, không ngờ xuống lầu không xa, đã nhìn thấy một chiếc Santana để cho hấn đau đầu.

Tiểu Tiểu tiến lên nhận lấy bình nước trên tay hấn, kết quả luống cuống tay chân, còn suýt nữa làm vỡ. Dịch Thiên Hành thở dài nhận lấy nói: "Loại việc cần kỹ thuật này, cứ để ta làm."

Viên Dã ở một bên bộ dạng phục tùng liêm khí nhẹ nói: "Thiếu gia, xế chiều công ty muốn khai hội, hôm nay ngài không có lớp, có thể đi với ta được chứ."

Hắn những ngày qua đã tới mời Dịch Thiên Hành mấy lần, Dịch Thiên Hành hỏi không có chuyện gì quan trọng, liền dùng đủ loại lý do kiểu dáng kỳ quái thoái thác, hôm nay công ty muốn quyết định đại sự cho một mảnh đất, cho nên để cho Tổng giám đốc Viên Dã trên danh nghĩa đành phải lần nữa ra tay.

Dịch Thiên Hành đem hai người hắn kéo qua một bên, nhẹ giọng lên tiếng hỏi chuyện gì, nhú mày nói: "Ta cũng không phải học thương, khối đất kia đáng giá ta làm sao rõ được? Trong công ty trừ đám lão Đại, vốn còn có mấy nhân tài chuyên môn làm chuyện này sao? Chờ các người quyết định xong, ta ký là được."

Viên Dã đem miệng há thật to, gương mặt đen cườm trắng lộ ra một tia vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thấp giọng gầm lên: "Thiếu gia, ngài cũng không thể để cuộc đời hoang phế a..."

Dịch Thiên Hành dĩ nhiên không sợ hắn đánh chính mình, ai đánh được ai còn chưa chắc, cũng là nghe thấy những lời này không khỏi cười ra tiếng, nghĩ thầm vị Viên lão Đại này thật đúng là rất "quan tâm" đến mình, cười nói: "Ta còn là học sinh có được hay không? Học tập mới là chánh nghiệp của ta, chẳng lẽ người muốn ta ngày ngày ở trong công ty cùng nữ thư ký người thuê cho ta tâm sự hay sao?"

Viên Dã quần bách nói: "Nữ thư ký ngài không đã động, còn ghét như vậy, ta đây đi kêu nàng nghỉ." Vội vã phân biện nói: "Không phải là ta nghĩ thuê nữ thư ký cho ngài, mà là hiện tại tuyển mộ bí thư, mọi người đều là nữ."

"Có lý." Dịch Thiên Hành khen ngợi hắn, "Bất quá ta hai ngày này bận rộn học tập, đoán chừng rút ra không được." Hắn suy nghĩ một chút lại nói: "Như vậy đi, chủ nhật ta đi công ty cùng người xem xét, nhìn lại mua bán gần nhất."

Nói xong câu đó, không để ý tới hai người, hướng phòng đun nước nóng hơi cúi vào, vẫn không quên ở cửa phòng cùng vị tiểu muội quản lý nơi này chào hỏi hai câu.

.....

Dịch Thiên Hành đúng là không nói dối, hắn hai ngày này quả thật bận rộn học tập —— chỉ bất quá học không phải là Hán ngữ cổ đại trên lớp học, mà là một chút giấy vàng viết kinh Phật cổ xưa —— lúc này hắn ngồi ở bên trong thiền phòng Quy Nguyên tự đàn hương khắp phòng, đưa ánh mắt từ trên Lăng Già Kinh, đối với chủ trì Bản Khổ đại sư mảy dãi trán nhăn, nhẹ giọng hỏi: "Đại sư, tiểu tử vẫn không rõ."

"Đã nhớ lấy?" Bản Khổ nhẹ giọng nói.

"Hà cổ thuyết đoạn thường? Cập dữ ngã vô ngã? Hà bất nhất thiết thì, diễn thuyết chân thực nghĩa? Nhi phục vi chúng sinh, phân biệt thuyết tâm lượng?" Dịch Thiên Hành hai tay cup xuống, ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, chậm rãi thì thầm "Từng chữ từng câu đều tại tâm, chính là không giải thích được ý gì."

Bản Khổ đại sư hai tay hợp thập nói: "Trên là bốn câu vấn pháp thân Phật chỉ bình đẳng tướng, đây là sáu câu kệ vấn pháp thân chỉ tính tướng, còn đây là đại thừa pháp bảo —— đệ nhất nghĩa đế. Đoạn kiến vị nhân tử như vật phôi, tử dĩ đoạn diệt, vô hữu tính thân thể tính thường tồn, danh vi đoạn diệt. Thí như sùng thượng nhị thừa duyên khởi tính không nhị bất giải duyên khởi tính không chỉ chư đại tri thức, mỗi vấn nhất thiết pháp duyên khởi tính không, nhất thiết diệt dĩ tức... Thường kiến giả vị chấp thủ linh tri tâm vi bất sinh bất diệt chỉ vĩnh hằng thực thể, ngộ nhận thủ linh tri tâm vi thường hằng bất phôi chỉ tâm, thủ tức 《 Lăng nghiêm kinh 》 sở kỳ chỉ ngũ hiện niết bàn ngoại đạo kiến; diệt hữu Phật tử tu tập định pháp, tọa nhập sơ thiền, nhị tam tứ thiền định cảnh, vọng nhận định cảnh trung chỉ linh tri tâm vi thường hằng chân thực chỉ tâm; hợp dục giới linh tri tâm, tổng danh ngoại đạo ngũ hiện niết nhạc tà kiến, tàng mật tử đại phái chư tổ như tông khách ba chi loại..." (Chỗ này giảng kinh mình cũng ko hiểu nên để hán việt)

Dịch Thiên Hành nghe đầu vầng mắt hoa, ở trong lòng âm thầm khấn thầm: "Sớm biết phải nghe những thứ không hiểu như vậy, tội gì ép mình tới chỗ này?"

Thật ra Bản Khổ hòa thượng chơi âm chiêu, chẳng qua tính tế giảng giải kinh nghĩa Phật học cho Dịch Thiên Hành, nhưng đem cách sử dụng không nói, tất cả pháp môn lại là một chữ không thổ lộ.

Dịch Thiên Hành nào đâu biết, chẳng qua chỉ nghe có bốn câu đầu của Lăng Già Kinh, đã bị hòa thượng này giải nghĩa ra bốn ngàn chữ, đã sớm sợ phát ngốc, nghĩ thầm coi như mình là thiên tài trong thiên tài, cũng không nhận được hành hạ như thế, tìm cái cớ, liền cáo từ đi ra ngoài, du ngoạn ở hậu viên Quy Nguyên tự.

Bản Khổ hòa thượng còn đang âm thầm đoán thân phận của Dịch Thiên Hành, mặc dù mơ hồ cảm thấy thiếu niên này khẳng định cùng Phật Tông mình rất có pháp duyên, nhưng vẫn tạm thời không dám đem tuyệt học trong chùa nhà mình truyền thụ cho hắn, nhưng nếu hắn muốn ở trong chùa lưu luyện, dĩ nhiên sẽ không ngăn trở. Mà hòa thượng còn lại ngày đó lực vận thiên áo cả sa cùng hắn tranh đấu, đã sớm nhận ra thực lực bá đạo của thiếu niên này, cũng không dám tùy tiện đi theo.

Dịch Thiên Hành nhìn như sân vắng lừng thừng, hướng bên hồ đi tới, hắn rút một lá sen tinh tế, để ở trên tay vuốt vuốt, hắn đối với loại thực vật có thể tạm thời trối mình ẩn tượng thâm hậu, tò mò đánh giá, sau đó đưa đến trong miệng cắn cắn.

"Hi hi." Không biết từ chỗ nào truyền hai tiếng cười hi hi.

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh tựa như hoàn toàn không nghe thấy, trong ngực lại là vừa kinh vừa sợ, kinh chính là hắn phát hiện đây chính là thanh âm chính mình đau khổ tìm kiếm, mừng chính là tựa hồ chủ nhân của thanh âm này một mực nhìn mình... Hắn thở dài, tựa như muốn đi trở

về, nhưng dò xét chúng tăng xem có chú ý mình không, muốn hướng phía sau núi bên kia mặt hồ này lặng lẽ lên qua.

Không ngờ, vừa chuyển thân, đã nhìn thấy gương mặt.

Diệp Tường tăng hơi mỉm cười nói: "Dịch thí chủ, bên kia là cấm địa chùa ta, đi không được."

Dịch Thiên Hành trong lòng đang chửi mắng, trên mặt bày ra nụ cười ôn nhu vô hại nói: "Nơi đây hương sen tươi mát, trên núi từng phong thanh tâm, Diệp Tường huynh cảm nhận xem có phải tu hành phúc địa hay không?"

"A Di Đà Phật." Diệp Tường không để ý, "Thí chủ ngày hôm trước dạy dỗ bản tăng rất phải, hôm nay mới biết lòng yên tĩnh chính là tốt nhất."

Dịch Thiên Hành nghe hắn nói, vừa nhìn mới phát hiện hòa thượng này đem áo cà sa trắng của chính mình đổi thành xám tro rồi, không khỏi cười một tiếng, nắm bả vai hắn nói: "Một đại lão gia, còn nhớ thù a?"

Diệp Tường là một người xuất gia, nơi nào gặp qua vị thí chủ như thế, dở khóc dở cười.

.....

Sau đó, Dịch Thiên Hành vừa vào thiền phòng, ngồi đối diện Bàn Khổ đại sư đọc kinh mấy lần, âm thầm suy nghĩ một lúc lâu, cũng không suy nghĩ ra cảm giác, nghĩ thầm chẳng lẽ chính mình vẫn phải trước tiên đem năm câu đối hai bên cánh cửa trí tuệ học tốt lắm? Nhưng tu hành theo kinh mạch mà đi, tại sao mình vốn không cảm giác được? Hắn nhăn nheo hỏi Bàn Khổ đại sư, thân thể của mình đến tột cùng là như thế nào?

Bàn Khổ hai mắt khép hờ, nói: "Thời khắc chưa tới, hết thảy tùy duyên sao."

Dịch Thiên Hành rốt cục cảm giác được lão hòa thượng này có chút kéo dài thời gian, cau mày lắc đầu, tố cáo kẻ tội, từ cửa hông Quy Nguyên tự đi ra ngoài. Hắn ra sau cửa chùa, nhưng không trực tiếp về trường học, trái lại qua hẻm nhỏ Điều gia phòng trọ thị trường, vòng một vòng thật lớn, sau đó dọc theo một cái đường đá vắng vẻ hướng một ngọn núi leo lên.

Quy Nguyên tự phía sau núi cây cối tươi tốt, bóng rừng che hết mặt trời, Dịch Thiên Hành một mặt leo một mặt thưởng thức cảnh sắc quanh mình, nghe đỉnh đầu truyền đến trận trận chim hót, sau đó ngửi mùi thơm ngát trong rừng, tinh thần không khỏi rung lên. Trong rừng thanh thoảng có du khách, hắn cũng không thi triển tốc độ của mình, từ từ đi về phía trước, lúc đến đỉnh núi, trăng sáng đã đến phía đối diện của mặt trời, mặt trời sắp xuống núi, âm u phủ xuống đỉnh núi.

Lúc này gió nhẹ thổi tới, khẽ lượn lờ toàn thân, Dịch Thiên Hành chợt thấy âm lãnh, vừa nhìn về phía trước, mới phát hiện mình đã đến đỉnh núi, dưới chân dĩ nhiên là vách đá dựng đứng. Vách đá dựng đứng ước chừng trăm trượng, tiểu thạch phẳng trong như gương, tựa như bị búa trời chém đứt. Dịch Thiên Hành nghĩ đến Cổ lão thái gia năm đó mang theo vị tiểu thư kia chạy trốn, trốn tới chỗ này lòng rơi vào vọng cảnh, cũng tự hồi tưởng ngơ ngẩn.

Son gian càng thêm tối sầm, Dịch Thiên Hành trong lòng nhớ Cổ lão thái gia cùng vị tiểu thư năm đó chỉ sợ là nhảy xuống như vậy, hắn muốn tìm chủ nhân thanh âm kia, một lát tạ ơn thay Cổ lão thái gia, hai là cũng muốn thỉnh giáo vị nhân vật quý thần khó lường kia tình huống của mình, đang chuẩn bị học đôi tình nhân nhảy xuống vài chục năm trước, lại phát hiện rất khác thường ở lúc mặt trời lặn, chân núi nổi lên mây mù, nhìn thấy sương trắng kỳ quái này, Dịch Thiên Hành do dự.

Tại phía xa nghìn vạn dặm một đạo ánh mặt trời cuối cùng sắp chìm vào khe núi, chiếu vào mắt của hắn.

Hắn bỗng nhiên cảm giác mí mắt hơi đau, tâm hoảng sợ, mở mắt tra xét chung quanh, nhưng không có phát hiện dị thường, cũng ngoài ý muốn từ trong sương mù dày đặc loáng thoáng thấy được vòng sáng mờ nhạt đến cực hạn.

Vòng sáng khẽ phẩm màu xanh, từ dưới đất mà sinh, từ từ dọc theo hình cung hướng về phía trước hợp đi, ở trên trời khép lại, tạo thành nửa vòng tròn kỳ dị.

Dịch Thiên Hành nghẹn họng nhìn trần trời, nghĩ thầm làm sao đột nhiên mình nhìn thấy một thứ cổ quái như vậy.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên tâm linh vừa động, cảm nhận được vòng sáng màu xanh xa xa truyền đến lực lượng run sợ không thể xâm phạm, so với ngày đó chính mình ra sức tương bác thiên áo cà sa còn mạnh hơn mấy lần.

Dịch Thiên Hành cả kinh, tinh tế ngó nhìn, mới phát hiện vòng sáng màu xanh này lại giống như một cái lồng, vững vàng bao lại Quy Nguyên tự hậu viên, tiểu sơn... Hắn bình tĩnh đại ngộ, xem ra vòng sáng này hẳn là một loại kết giới Phật môn, chẳng qua không biết là dung để phòng ngự hay là giam cầm, chẳng qua là nhìn uy lực không lồ như thế, chính mình vẫn không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Hắn trên núi vừa ngây người, trong lòng ngóng nhìn Quy Nguyên tự thanh âm kia có thể chủ động tìm chính mình nói chuyện, không ngờ đợi đến sắc trời toàn bộ màu đen, Quy Nguyên tự phong cách cổ xưa vẫn là một mảnh an tĩnh. Suy nghĩ một lát, hắn lấy một tảng đá, dùng thần lực của mình hướng Quy Nguyên tự ném đi, không ngờ vòng sáng kia tựa như đối với công kích vật lý không thể miễn dịch, tảng đá phốc một tiếng xuyên qua màn sáng màu xanh nhạt, nhanh vô cùng đập ở bên trong một tòa thiền phòng Quy Nguyên tự hậu viên.

"Ồi mẹ..." Không biết là hòa thượng nào bất hạnh bị viên đá bay từ trên trời tới đập trúng, kêu đau một tiếng thảm thiết.

Dịch Thiên Hành là lừa, không trì hoãn nữa, liền về trường học.

.....

Chuột ở tám ván gỗ trong cự lực xá nhảy tới nhảy đi, tất tất tác tác vang không ngừng, nhưng mấy nam sinh ở tại phòng 247, bất luận đến từ phương nào, cũng đã nghe quen phương ngôn của chuột ở tỉnh thành, ở trên giường say sưa ngủ, chỉ có Dịch Thiên Hành yên lặng nằm trên giường, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Hắn hai mắt khép hờ, mi mắt không chạm, hai tay đặt tại trên bụng mình, ngón giữa cùng ngón cái khẽ chạm, hai tay đưa ngược, kết một cái hoa sen đồng tử thủ ấn ở trên kinh thư sao chép, trong cơ thể điểm điểm kim hỏa theo thần niệm dần dần lưu chuyển. Đang lúc ấy, hắn tinh thần vừa động nghĩ đến xê chiều ở Quy Nguyên tự học Lăng Già Kinh, thủ thức giả tưởng vừa chuyển, không căn cứ bày ra tư thế kỳ quái, cũng chẳng biết tại sao, tư thế vừa kết, tâm cảnh của hắn đột nhiên thanh minh, chỉ một lúc sau, đã ngủ thật say.

Cách tỉnh thành đại học ba dặm ngoài một gian trong căn hộ, lúc này ngọn đèn dầu đã tắt, thượng tam thiên người mù Trúc thúc tay trụ một cây trụ, nhìn ngoài cửa sổ tỉnh thành cảnh đêm, cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói: "Hạ thủ lưu tâm một chút, không cần thương tổn đồng học của người này, ta và người người tu hành, không thể dễ dàng thương tổn người phạm."

Phía sau có một hán tử gầy teo, trên đầu quấn vải trắng, kính cẩn đáp một tiếng, sau đó từ trong ngực của mình móc ra hộp ngọc, hộp ngọc vẫn dán bụng của hắn, lúc này lấy ra còn hơi nóng.

Hắn nhẹ nhàng mở hộp ngọc, trong hộp ngọc rõ ràng nằm mấy tiểu trùng màu xanh biếc yêu dị vô cùng, tiểu trùng đầu tròn lễ thân, hai cái râu thật dài, tựa hồ là dùng để hút gì đó. Hắn từ sắc mặt càng thêm khảm trương, song chường trương giao, hồ khẩu chậm rãi ma sát, một lúc lâu sau, từ trong mũi buồn bực quát một tiếng: "Đi!"

Theo một tiếng này, bên trong phòng hắc ám ánh huỳnh quang lục u u mãnh liệt, mấy cái côn trùng yêu dị tiểu nhanh chóng hóa thành mấy tiểu quang điểm, trong phòng tán loạn, sức mạnh hung mãnh tựa hồ muốn nhắm người mà phê. Hán tử tựa hồ sợ loại vật này phê chủ, vội vàng hướng trên người mình phun một chút thuốc bột, mà Trúc thúc một thân trường sam nhìn bầu trời đêm xuất thần, cả người dường như cùng hoàn cảnh quanh mình tan ra làm một thể, những tiểu quang điểm đó dường như đối với hắn làm như không thấy.

Chỉ một lúc sau, mấy tiểu quang điểm rốt cục chịu không nổi bên trong phòng nhân khí áp bách, gia tốc, trốn vào bầu trời đêm không thấy.

Trúc thúc vẫn trầm mặc đứng ở cửa sổ chậm rãi nói: "Hi vọng Tiểu công tử không nên chọc tới người không nên dây vào."

.....

Tỉnh thành đại học nam sinh bên ngoài tức xá lá cây quỷ dị phiêu đảng, chỉ chốc lát sau mấy tiểu lục điểm đã thuận gió bay vào một phòng lầu hai. Bên trong phòng bảy nam sinh đang ngủ say sưa, không phát hiện có mấy tiểu côn trùng âm thầm bò vào.

Mấy tiểu côn trùng xấu xí ghê tởm vô cùng, sử dụng một câu của A Lượng mà nói, được kêu là phạm đi qua tất lưu lại dấu vết... địa phương tiểu trùng bò qua không chỉ lưu lại một đạo nước bắn, mà nước bắn dường như có chứa tinh ẩn mòn cực mạnh, trên sàn nhà bị ăn sâu một vết.

Tiểu côn trùng giống như là được ai chỉ huy, một đường bò tới, dọc theo chân giường hướng về phía trước bò đi, tỏa ra mùi vị gay mũi, đáng thương mấy người đang ngủ bên trong phòng căn bản không cách nào ngửi thấy được. Không lâu lắm, tiểu côn trùng đã bò tới trên giường của Dịch Thiên Hành, nước bắn tràn lên trên chiếu, hủ thực ra mấy lỗ màu đen.

Tiểu côn trùng nhìn thấy Dịch Thiên Hành còi trần ngủ say sưa, bỗng nhiên trên người thanh sắc quang mang đại thịnh, hô một tiếng hướng trên người Dịch Thiên Hành bay đi.

Không ngờ "Phốc phốc" mấy tiếng vang, tiểu côn trùng đáng sợ lại bị một tầng lửa thật mỏng trên người Dịch Thiên Hành bắn ra ngoài!

...

...

Tiểu côn trùng phun ra chất lỏng màu xanh biếc, quay đầu nữu não, lộ ra vẻ hết sức tức giận, giống như là bị thương.

Mà trong căn hộ phía xa, hán tử gầy điều khiển côn trùng, cũng là một ngụm máu tươi phun ra, hắn biết hôm nay gặp phải nhân vật phiền toái, nếu như không thể không cô thủ thắng, chỉ sợ sẽ bị nó hại. Dưới sự kinh hãi, hán tử gầy dùng một thanh tiểu đao ô cốt cắt cổ tay trái của mình, đem máu tươi của mình nhỏ vào trong hộp ngọc trước mặt.

Chủ huyết tự cô!"

Tiểu côn trùng chột trướng lên, trên người côn trùng lấp lánh bao phủ khí tức hung ác, từ từ hướng trên người Dịch Thiên Hành vẫn chưa tỉnh dậy bò đi, côn trùng thân khẽ ngoa ngoẩy, há mồm muốn cắn, chảy xuống nước miếng không chỉ là hủ thực, còn tăng thêm vài phần tinh độc chí vị.

Đây là một cổ thượng tam trọng cảnh giới.

Tiểu côn trùng một đường rải nước miếng, một đường bò lên trên ngực Dịch Thiên Hành, muốn há mồm cắn thịt của hắn, hướng trong thân thể chui vào...

Dịch Thiên Hành căn bản không biết chính mình ở bên bờ sinh tử, vẫn ngủ say, mắt thấy sắp bị độc trùng giết chết, không ngờ lúc này bên trong phòng dị biến nảy sinh.

Trên ngực của hắc vật màu son dần dần phát sáng, chiếu lên trên người mấy cái tiểu trùng càng tăng thêm dữ tợn. Màu đỏ thắm từ từ trướng lên, cổ thành một nhục đoàn hình dáng quái dị, nhục đoàn giãy dụa loạn choạng, giống như có đồ vật gì muốn chui ra bên ngoài cơ thể Dịch Thiên Hành...

...

...

Sau một khắc, chỉ thấy trên ngực Dịch Thiên Hành có thêm một con chim nhỏ toàn thân màu son, ánh mắt linh khí mười phần, mang theo thần thái khả ái vô cùng, vô tội nhìn mình quanh người mấy con côn trùng đang run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Cuộc sống lửa nóng

Con chim nhỏ này cả người màu đỏ thắm, bụng hơi hơi trắng, đầu tròn mỏ nhọn, nho nhỏ xinh xinh cùng một đốt ngón tay không xê xích bao nhiêu, vũ mao trên người cực kỳ mảnh tựa như lông tơ, nhìn rất khả ái. Tiểu tước màu son dùng đôi chân tinh tế dẫm ở trên bộ ngực bền chắc của Dịch Thiên Hành, hai cánh nhưng nhưng dãn hai bên thân, như tiểu hài tử lắc lắc cổ nhìn chung quanh.

Đám côn trùng lúc trước còn sát khí mười phần gục ở trên người Dịch Thiên Hành, tựa như bị con chim khả ái này dọa cho sợ ngây người, một cử động cũng không dám, chẳng qua không ngừng nhả nước, chống cự lại thân thể Dịch Thiên Hành phía dưới tự nhiên tán xuất ly hỏa nhàn nhạt.

Tiểu Chu tước tập tễnh bước trên ngực Dịch Thiên Hành, đám côn trùng kia bắt đầu run run. Tiểu Chu tước hai con mắt nhỏ sáng ngời linh lợi vừa chuyển, sau đó chú ý tới dưới chân của mình có mấy con sâu như vậy, nhất thời thần thái chân thành đi mất. Động tác của nó rất chậm, nhưng rất kỳ quái chính là, loại sâu độc vô cùng hung ác như tiểu trùng này, chẳng biết tại sao gắt gao bó chặt thân thể, tựa hồ sợ hãi tới cực điểm, cam nguyện chịu chết.

Tựa như gà con mổ thóc, Chu tước cúi đầu mổ lấy một con côn trùng, tựa hồ cũng không để ý chất lỏng hủ thực trên người nó, lăm lăm một tiếng đã nuốt xuống, còn lại mấy tiểu côn trùng tựa như gặp được khắc tinh trong đời, cũng không dám chạy trốn, cứ như vậy chờ bị Tiểu Chu tước từ từ từng con từng con ăn vào trong bụng... Ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu lên trên ngực Dịch Thiên Hành, bức cảnh tượng ăn sống sâu độc này, bị ánh trăng âm trầm chiếu rọi, lộ ra vẻ càng thêm quỷ dị linh dị đáng sợ.

Tiểu Chu tước ăn xong mấy con sâu độc, tựa như còn đôi chút thêm thường, hai chân tinh tế nỗ lực tách ra, cố hết sức cúi thấp thân đem mỏ nhắm ngay chất lỏng màu xanh biếc trên người Dịch Thiên Hành, chiêm chiêm khẽ hút, tựa như hút nước hoa quả, toàn bộ hít vào cái bụng không quá lớn của chính mình, lúc này mới lộ ra vẻ có chút hài lòng thấp giọng kêu to hai tiếng, thanh âm thanh linh. Sau đó dùng mỏ của mình cắt tia lông tơ trên cánh, sau đó ngon lành nằm xuống trên lồng ngực Dịch Thiên Hành ngủ thiếp đi.

.....

Dịch Thiên Hành có một giấc mộng, mộng thấy mình người mặc khôi giáp màu vàng, đứng trên một đóa tường vân năm màu, trong miệng nói tiếng nói chính mình nghe không hiểu, ở giữa một đám yêu ma quỷ quái tùy ý chém giết —— đây coi như là giấc mộng đầu tiên của hắn từ lúc chào đời tới nay, cho nên ở trong mộng hắn cũng mơ hồ cảm giác được sợ hãi, giật mình tỉnh lại, vừa sờ trên người tất cả đều là mồ hôi lạnh, sau đó rất kinh sợ phát hiện lồng ngực của mình có thêm cái gì đó lỏng xù!

Hắn bị dọa cho sợ đến mức tung mình ngồi dậy, trần thế có chút ẩm ỉ, thức tỉnh Giang Tô đồng học nằm giường trên. Giang Tô đồng học mơ hồ không rõ hỏi: "Sao thế?"

Dịch Thiên Hành quan sát con chim nhỏ chấy xuống đến bắp đùi mình, vô ý thức đáp: "Không có gì, ta đi nhà cầu."

Hắn mang theo tâm tình thấp thỏm bất an, ôm con chim nhỏ nhìn rất yếu ớt vào nhà cầu, tinh tế ngó nhìn tiểu tử không biết từ đâu tới đây. Phát hiện con chim này thật sự là rất khả ái, Dịch Thiên Hành không nhịn được mỉm cười nhẹ nhàng dùng ngón tay đưa nghịch mỏ của tiểu tử này một chút.

Tiểu hồng điều đã sớm tỉnh, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn.

Tiểu hồng điều nhìn mặt Dịch Thiên Hành, bỗng nhiên đem đầu nhỏ tròn vo hướng trên ngực Dịch Thiên Hành cọ, phát ra từng chiêm chiêm, thanh âm rất nhỏ, lại thanh thần quái thường, lộ vẻ có chút thân mật.

Dịch Thiên Hành bị lông tơ của nó cọ vào ngứa ngáy, nhìn nó vẻ mặt thân mật, chẳng biết tại sao, trong ngực sinh ra một phần cảm động, thương yêu mà đem tiểu tử đặt ở trên bàn tay, nhẹ nhàng hỏi: "A, không phải ngươi cũng là một người lạc đường chứ?"

Đang chơi đùa, Dịch Thiên Hành trong vô thức phát hiện trên ngực của mình cùng ngày thường có chút không giống, định thần vừa nhìn, hắn sợ hết hồn,

phát hiện trên ngực mình khối ấn ký màu đỏ thắm bỗng nhiên không thấy. Khối ấn ký này là ở huyện thành trong hồ nước hùng đồng đạo tính sinh ra, ai ngờ lúc này bỗng nhiên không thấy nữa!

Dịch Thiên Hành nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên trong lòng vừa động ngẩng đầu lên, nhìn tiểu hồng điều trên lòng bàn tay mình, hạ giọng nói: "Uy, huynh đệ, không phải ngươi do ta sinh ra đó chứ?"

Mặc dù Dịch Thiên Hành kiên trì cho rằng mình không phải chim mái, nhưng không có biện pháp, không thể làm gì khác đành gánh vác trách nhiệm dưỡng dục tiểu hồng điều. Trải qua một phen hành hạ, hẳn phát hiện một vấn đề lớn, trên người tiểu hồng điều dĩ nhiên là nhiệt độ cực cao, coi như là đem nước gội, cũng sẽ lập tức bốc khói trắng. Như vậy tự nhiên không thể đặt ở trong phòng ngủ nuôi nấng, nếu không đem đồng học làm phòng tay thì phải làm sao?

Dịch Thiên Hành không thể làm gì khác đành phải gát mọi người, lén lén lút lút nuôi chim nhỏ chính mình "Sinh" ra.

Buổi tối còn tương đối tốt, Dịch Thiên Hành lặng lẽ ở trên cây to bên ngoài tức xá làm một cái ổ, sau đó đem con tiểu hồng điều này nhét vào, lúc lâm biệt dặn dò mấy tiếng đừng rơi xuống... Nói nhảm, tiểu hồng điều tựa như rất thông tuệ, thật sự không rơi xuống. Chẳng qua là từ ngày đó, ngoài cửa sổ cây ngô đồng dần dần già cỗi, phiến lá ở cuối hạ sinh cơ dạt dào dần dần úa vàng, chạc cây cũng bắt đầu có chút héo đi, Dịch Thiên Hành ngày ngày hướng về phía đại thụ ngoài cửa sổ nói xin lỗi. Cũng may kể từ khi tiểu hồng điều chiếm đại thụ ngoài cửa sổ, côn trùng như ruồi muỗi đã tuyệt tích rồi, như vậy là cải thiện hoàn cảnh dùng chân của nam học sinh thật lớn.

Nhưng ban ngày thì không được, Dịch Thiên Hành biết rõ đại học hiện tại nuôi một đám học sinh nam đói bụng cả ngày, nếu như bọn người kia phát hiện một chim non không biết bay, nhất định sẽ mất hiện lực quang, nước miếng chảy ròng ròng mà leo lên cây. Cho nên mỗi sáng sớm, Dịch Thiên Hành làm bộ luyện công buổi sáng kiêm nghe VOA ghé tòm, sẽ đem tiểu hồng điều đón đi, cất vào hộp nhôm chính mình dùng để ăn cơm.

Hộp cơm bị chiếm, trực tiếp dẫn đến Dịch Thiên Hành thay đổi thói quen ăn uống. Vốn dùng hộp nhôm để ăn cơm, hiện tại ngày ngày đựng tiểu hồng điều, hẳn chỉ có thể gặm man đầu hoặc là bánh bao chà bông, sau đó nếu thấy hộp nhôm trong ngực nóng lên thì bước nhanh rời khỏi phòng ăn.

Hắn sợ bị đồng học phát hiện, cho nên vẫn luôn để hộp nhôm bất ly thân. Nhiệt độ hộp nhôm từ từ dò ra khỏi vải bạt bọc sách thật dày, truyền tới hông của hắn, tựa như lúc nào cũng mang theo một củ khoai lang nướng vậy.

Nhưng Dịch Thiên Hành không còn cách nào, ngay cả khi đi học cũng mang theo.

Không ngờ hẳn ở trong phòng học, vốn phòng học có chút rộng rãi râm mát, nhiệt độ từ từ lên cao, lão sư ở trên đài giảng bài cùng đồng học dưới đài thật tình nghe giảng bài hoặc ngủ gà ngủ gật, cũng cảm giác được thời khắc cuối hạ, thế nhưng giống như giữa hè, khô nhiệt không chịu nổi, bên trong nhà giống như có ai đang liều mạng quạt lò vậy.

Mọi người trên trần lấm tấm mồ hôi, rồi rít hô nóng, lão sư mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có cách nào.

Dịch Thiên Hành âm thầm kêu khổ, lén lén làm cái mặt quỷ, từ cửa sau phòng học chạy ra ngoài.

Hắn đi lần này, trong phòng gió mát tỏa ra, lập tức mát mẻ, chỉ để lại một đám học sinh ở nơi đó sách sách xum xum, đặt tên chuyện này là: "hiện tượng El Nino Mini".

.....

Dịch Thiên Hành không hiểu con tiểu hồng điều này ăn thứ gì, cho nên thường ở trong đêm khuya bò tới trên đại thụ ở trường học đi bắt sâu, đem con sâu trắng trắng vàng vàng mập mập để cho hắn có chút ghé tòm đưa đến bên miệng tiểu hồng điều, ai ngờ tiểu tử quay ngoắt đi, vạ phần kiêu ngạo mà tỏ vẻ chán ghét đối với loại thức ăn này.

Dịch Thiên Hành lại dùng ngón tay như tia chớp của mình ở trên không trung bắt một con ruồi nhỏ, ai biết tiểu hồng điều thì thảm mấy tiếng, từ mỏ phun ra một ngọn lửa thiêu thành tro tàn.

"Tiểu tử ngươi thật là yêu sạch sẽ a..." Dịch Thiên Hành cũng không biết tên tiểu tử này ngày đầu tiên sanh ra đã nuốt sống một đám sâu độc, cho là nó thích sạch sẽ, vô đầu bút tai, suy nghĩ mọi cách rốt cục nghĩ đến: "Con gà con này, cả người đỏ rùng rục, không phải thích ăn tiên điểm gì đó sao?"

Cũng may bằng phi công mạo cho "Dịch giám sát" chiếc thẻ kia, sau khi Viên Dã chuyển mười vạn đồng vào, Dịch Thiên Hành cũng không vì kim tiền mà lo lắng. Hắn chạy đến ngoài cửa đông phía bên kia đường một loạt quán ăn, thấy trái cây rau dưa ngon lành mùa một đồng lớn, có cả chua đỏ tươi, hoàng qua xanh biếc, chum nho tím tím, còn có tinh thành đặc sản là cam vàng rục như lửa... Sau đó quý quý túy túy ôm hộp nhôm chạy đến trong góc thao trường âm u, đem trái cây chất như ngọn núi trước người con chim nhỏ.

Ai ngờ tiểu hồng điều đối với trái cây vẫn chẳng thèm ngó tới.

Dịch Thiên Hành thán một tiếng, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ mỏ chim, tức giận nói: "Tiểu tử tông, dù sao ngươi cũng phải ăn chút gì chứ?"

Ai ngờ hẳn vừa nói, tiểu hồng điều tinh thần tỉnh táo, xì xì quạt cánh lông tơ còn chưa hết, muốn bay lại bay không nổi, giống như gà con quyền luyện mẹ, nhào vào trong ngực Dịch Thiên Hành.

Dịch Thiên Hành sợ quá nhảy dựng lên, lại phát hiện tiểu tử đã an tĩnh ở trong lòng ngực của mình ngủ đi. Hắn nghĩ tới những ngày qua tiểu hồng điều đối với mình quyền luyện dị thường, không khỏi nghĩ đến một chuyện, có chút sợ hãi nói: "Uy, tiểu tử, ngươi cũng đừng muốn ăn sữa, ngực ta cũng không có

loại trang bị này."

Nhìn tiểu hồng điều cả người vũ mao một mảnh màu son, nhìn thần thái nó điềm tĩnh tự đắc, Dịch Thiên Hành trong lòng ảm áp, lưu ý nhìn bốn phía có người khác không, đem tiểu hồng điều ôm vào trong ngực, giống như dỗ hài tử nhẹ nhàng lắc lư, trong miệng lầm bầm: "Cực cung ngoan, mau ngủ đi, cô cô cô..."

Phía trước hình ảnh còn là một bộ làm người ta cảm động, nhưng mấy tiếng cuối cùng chứng minh Dịch Thiên Hành đồng học cô lậu quả văn, thanh âm hân thù chọc Tiểu Chu tức, giống như trêu chọc con gà con vậy.

Công việc nuôi chim gian khổ tiến hành đến vòng thứ hai, Dịch Thiên Hành thành công trốn học vài chục lần, lại có một chuyện nhừ đầu phát sinh ở trên người hắn.

Hắn sốt.

Đúng, chính là việc nhỏ này. Nhưng đối với Dịch Thiên Hành từ nhỏ bách bệnh bất xâm mà nói, lại là đại sự hiếm có. Hắn nằm ở trên giường cảm giác choáng váng đầu cùng nhiệt độ trên trán, một mặt cảm thấy mới mẻ, một mặt cũng có chút sợ. Đồng học tức xá bụng cháo tới cho hắn liền đi tự học, chỉ để lại hắn nằm ở trên giường hướng về phía bóng đêm ngoài cửa sổ ngẩn người.

Dịch Thiên Hành nhìn cây ngô đồng ngoài cửa sổ, kêu rột rột mấy tiếng, cũng không lâu lắm, tiểu hồng điều tựa như nghe thấy, cũng cô cô đáp lại mấy tiếng.

Đây chính là nói rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, con trai của chuột sẽ biết đào hang. Tầm quan trọng của giáo dục đầu đời vào thời khắc này đã hiển hiện ra không thể nghi ngờ —— Dịch Thiên Hành chỉ biết học gáy, cuối cùng đem Chu Tức Thần Điều quý như con trời cũng bồi dưỡng thành một con gà nhỏ chỉ biết cô cô gọi người.

Dịch Thiên Hành lúc này nơi nào nghĩ đến mình là cha mẹ không xứng chức, chẳng qua nhìn tiểu hồng điều trên tàng cây bình yên cũng có chút cao hứng. Hắn bỗng nhiên nghĩ đến chính mình sốt cao kỳ quái, mặt nhăn mày cau, nói khề với tiểu gia hỏa trên cây to ngoài cửa sổ nói: "Không phải do tiểu tử ngươi làm hại sao?"

"Cô cô..."

"Hay là nguoi? Nguoi ngày ngày giống như lò nhiệt điện công suất lớn, ta đây ôm nguoi, nghĩ không sốt cũng khó khăn!"

"Cô cô cô..."

"Nói ta vô dụng ư? Hừ, cha nguoi cũng biết chơi với lửa đó." Dịch Thiên Hành lòng có hứng thú mãnh liệt, ngón tay bắn ra, một chút hỏa tinh chậm rãi bay ra ngoài cửa sổ, thành một đạo trắng tấp chuẩn xác rơi vào tổ chim, hắn ban đêm ở trên bãi tập cùng tiểu hồng điều chơi đùa mấy lần, biết tiểu tử này trời sanh không sợ lửa, cho nên không lo lắng đem Chu Tức đốt thành cánh gà nướng New Orleans, chẳng qua là đùa giỡn mà thôi.

"Cô cô cô cô..."

"Ha ha ha ha, ôi... Thảm."

Nhìn một chuỗi lửa từ ngoài cửa sổ hướng bên này đánh tới, Dịch Thiên Hành sốt cao mắt hoa từ trên giường tung mình mà lên, động tác mau lẹ giống như thỏ hướng bàn đọc sách lao tới.

Ở trước người của hắn, sách giáo khoa đặt ở trên bàn thiêu đốt rực rỡ.

Dịch Thiên Hành tốc độ kinh người, song chương đi phách, hóa thành mười mấy hư ảnh, chương phong kinh người giống như bình chữa cháy, một lát công phu, lửa đã tắt. Hắn nhìn tay mình đen sì sì, lúng túng cười một tiếng, hướng về phía ngoài cửa sổ cười mắng: "Nguoi đúng là con chim không có mắt, không có lương tâm, chỉ đùa một chút cũng đáng để phóng hỏa vào nhà ư?"

Mà ngoài cửa sổ trên đại thụ, tiểu hồng điều tựa như có chút đắc ý.

"Cô cô cô cô cô..."

.....

Tối nay Dịch Thiên Hành cùng tiểu hồng điều nhẹ giọng tâm tình cộng thêm "đùa giỡn nguy hiểm" sau đó ngủ thật say. Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện sốt cao vẫn không đỡ, đầu lại càng thêm choáng váng, hắn không khỏi cảm thấy buồn bực, nghĩ thầm chính mình hôm đó ở Quy Nguyên tự cùng thiên áo cả sa đầu pháp, trên người nhiệt độ chỉ sợ đến vài ngàn độ, cũng không cảm thấy thân thể khó chịu, làm sao nhiệt kế thủy ngân chỉ lên cao mấy độ, chính mình đã khó chịu như thế?

Nghĩ vẫn không giải, hắn rốt cục nhận thua, chuẩn bị đi giáo y viện xem bệnh.

Lung la lung lay đi xuống cự lực xá, Dịch Thiên Hành dò xét không ai chú ý, đi tới phía trước tức xá dưới gốc đại thụ, nhẹ nhàng kêu rột rột hai tiếng, trên cây tiểu hồng điều cũng hiểu ý. Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy không có người chú ý, cho nên từ trong túi xách lấy ra hộp nhôm, đặt ngang ở dưới đại thụ, sau đó đan quyền anh hướng cây khô.

Tóc một tiếng.

Đại thụ rung hai cái, sau đó một cục màu đỏ thắm rớt xuống.

Dịch Thiên Hành một chiêu này đã luyện rất nhiều lần, tiểu hồng điều bất thiên bất ý rơi vào hộp nhôm. Dịch Thiên Hành đem nắp nắp một cái, hướng trong túi xách nhét vào, hướng giáo y viện đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Lấy danh nghĩa Lô Lô

Buông lỏng một chút."

"Ta đã rất buông lỏng." Một âm nam trung rất uy khuất.

"Cứng rắn giống như tảng đá, cái này gọi là buông lỏng ư?" Một thanh âm rất tức giận vang lên.

"Thật sự không có biện pháp, ta đã liều mạng nghĩ giống như nghe Bach (Johann Sebastian Bach)."

"Bach có ích lợi gì?"

"A, tuần trước khóa giám định và thưởng thức âm nhạc, nghe Bach nước Pháp tấu nhạc, ta nghe cực kỳ buông lỏng, cuối cùng ngủ rất ngon."

...

...

"Đừng ngại biện!" Thanh âm tức giận hiển nhiên đã xấu hổ thành giận.

Thanh âm uy khuất vẫn uy khuất: "Biết trường ta người người cũng là cao thủ ngoại văn, nhưng ngài không thể như thế, những chuyện cần thể lực như này ngài nhẹ nhàng thể làm gì."

"Ta còn không dùng sức ư..."

"Nhờ cậy, mặc dù ngài không phải công nhân nổi hoi, nhưng cũng nên dùng lực thêm chút nữa."

"Người học sinh này nói chuyện kiểu gì đây?"

Giáo y viện thầy thuốc tổng cộng tiêm cong sáu cái kim tiêm, lại nghe tiểu tử này không ngừng dài dòng, cuối cùng không nhịn được đem hán đuổi ra khỏi phòng tiêm thuốc. Dịch Thiên Hành ủ rũ đi tới cửa bệnh viện, nhìn thấy đám người chật chội, vội vàng đem bọc sách nóng bỏng tay ôm đến lòng ngực của mình, nghiêng người sâu mi khổ kiếm chuẩn ra viện môn.

Đi tới bồn hoa phía trước bệnh viện, gió nhẹ đánh tới, mới đem tên hồ đồ này thức tỉnh. Dịch Thiên Hành vỗ gáy, vô cùng thở dài nói: "Thật là sốt quá hồ đồ. Cho tới bây giờ chưa từng tiêm, đã biết thể trạng biến thái, kim tiêm muốn đi vào quả thật không dễ dàng gì." Quay đầu lại xa xa hướng về phía phòng tiêm thuốc chấp tay, nhẹ giọng cười nói: "Lão sư, xin lỗi."

Vỗ gáy xong, hán phì phì đi, rồi đi.

Từ cửa bên cạnh giáo y viện đi ra, trên đường chín ba có một dãy phòng máy chơi game cùng phòng chơi bi-da, náo nhiệt đi phía trước mấy bước có một nhà thuốc, Dịch Thiên Hành lao đảo đi vào, bắt đầu hướng về phía nhiều loại thuốc men trên quầy ngay ra. Hán tử nhỏ không uống thuốc, quả thật cực độ thiếu sót kinh nghiệm về phương diện này.

"Ngài muốn gì?" Một nhân viên bán hàng dịu dàng tới đây hỏi hán.

Dịch Thiên Hành mấp máy miệng, phát hiện nhân viên bán hàng nụ cười rất ngọt ngào, ha ha trả lời: "Sốt cao, không muốn tiêm, người xem nên uống thuốc gì?"

"Aspirin, Aspirin phức hợp, Natri salicylat, Natri salicylate nước thuốc... Ngài bình thường uống loại nào?" Nhân viên bán hàng hỏi.

Dịch Thiên Hành như đầu nói: "Không có kinh nghiệm, loại nào được hiệu tương đối mãnh liệt?"

"Bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ..." Nhân viên bán hàng không chỉ cười ngọt, lòng cũng rất tốt "Là thuốc nhưng cũng có ba phần độc, đừng chỉ ham được hiệu, vậy dùng Aspirin phức hợp sao."

Dịch Thiên Hành người này ở đúng thời điểm đúng địa điểm thỉnh thoảng sẽ phát hoa si nhỏ nhỏ: Tỳ như hôm nay đầu óc mất hoa, Trâu Lôi Lôi tiểu nương tử không ở bên người. Trong lòng hấn đối với cô nhân viên bán hàng kia nhớ mãi không quên, hai tay nóng hầm hập đem hộp nhôm như bảo bối ôm vào trong ngực, mặt mày hớn hơ đi trong thời khắc cuối hè.

Con đường này hai bên bóng cây che khuất, rất mát mẻ, lúc này gió mát lùa qua, càng làm cho người ta vừa ý. Dịch Thiên Hành vui vẻ đi tới, khoe mắt liếc phía sau một đoàn bóng đen hướng chính mình mãnh liệt đánh tới. Hấn mặc dù lúc này sốt mơ mơ màng màng, vừa vận thể năng lại không có nửa điểm thoái hóa, thần kinh chột căng thẳng, thân thể da thịt trong nháy mắt căng thẳng, mũi chân trên mặt đất vừa chuyển, cả người nhất thời trượt ra mấy bước, còn chưa quên một quyền như gió đánh ở trung bộ bóng đen kia!

"A..." Một nữ sinh kinh hô.

Dịch Thiên Hành nhất thời thất thần, thanh âm thật động lòng người.

Hấn định thần nhìn lại, thấy thiết quyền của mình đánh vào một chiếc xe đạp xinh đẹp, sinh sinh đem tay lái đánh lệch đi, mà trên cổ xe màu xanh nhạt này là một thiếu nữ. Cô gái kia thoát nhìn ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, một đầu tóc đen ở sau lưng buộc lại, mặc trên người váy hoa, dung mạo thanh tú thanh nhã, giữa thân thái lại có chút đậm mực, như băng tuyết làm cho người ta không dám nhìn gần, như tạo hình bằng thủy tinh vậy.

Dịch Thiên Hành hoảng hốt, nghĩ thầm đánh làm rồi! Kinh ngạc, miệng há thật to, tựa hồ hận không thể đem thiết quyền nuốt vào trong bụng.

Thiếu nữ cau mày lại, nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi, đồng học."

Dịch Thiên Hành đang hối hận lại ra quyền đối với một nữ tử nhu nhược như vậy, lại nghe thấy thiếu nữ nói xin lỗi mình, không khỏi hoài nghi lỗi tai của mình, vội vàng đáp: "Là ta có lỗi với người, không làm người sợ đấy chứ?"

"Không có chuyện gì." Nhìn thấy Dịch Thiên Hành túng quẫn, thiếu nữ khéo môi nhẹ nhàng cong lên, nhàn nhạt cười xuống.

Thiếu nữ mặt mày thanh nhã đến cực hạn, chẳng qua luôn luôn có vết đậm mực không sao xóa nổi, lúc này cười nhẹ, cười một tiếng để cho Dịch Thiên Hành ngây ngốc nhìn cảm thấy một đạo thanh thanh từ ánh mặt trời phát tới, băng tuyết nhất thời hòa tan, xuân thủy ấm áp chảy vào tim.

Dịch Thiên Hành bỗng nhiên cảm thấy không ổn, âm thầm thi thảm: "Mất có thể động, tay có thể động, tim lại không thể lộn xộn a..."

Lúc còn đang loạn tưởng, cô gái kia đã xiêu xiêu vẹo vẹo đạp xe đi, nhìn lại hướng tựa như là tân nhất xá.

Chờ Dịch Thiên Hành tỉnh lại, bên cạnh đã không còn bóng dáng, chỉ có nữ sinh từ hồ bơi đi ra, đường cong thân thể thanh xuân bức người—— hấn rung mình một cái, nghĩ đến chuyện vừa rồi, không khỏi rất hối hận, giáo viên đại học thường thấy nhất tông xe yêu đương, làm sao rơi vào trên đầu mình, lại thành thiết quyền phá xe ô tô phá hư phong cảnh?

Tức giận trở về tức xá, hấn đem hộp nhôm nóng rực hướng đáy giường nhét vào, ở trên giường nằm xuống. Tiểu Chu tước thông linh thường ngày ở trong tức xá chưa bao giờ phát ra một chút thanh âm, nhưng hôm nay có thể là thật sự chịu không được mùi giày thúi của Dịch Thiên Hành, cô cô cô cô gọi không ngừng, cho đến Dịch Thiên Hành hung hăng ở trên giường nện cho hai cái mới an tĩnh.

Dịch Thiên Hành nằm ở trên giường nghĩ tới người thiếu nữ vừa rồi, không khỏi tà tà nở nụ cười, thật là một mỹ nữ a. Một mặt bắt đầu động tâm địa gian giáo, một mặt thuận tay đem tiền từ trong túi quần lấy ra, chuẩn bị bỏ trên bàn. Không ngờ tựa như ông trời già muốn cảnh tỉnh hấn, ví tiền ở trên tay hấn hơi nghiêng, tấm hình bình thường kẹp ở trong ví rõ ràng xuất hiện ở trước mắt của hấn.

Trong hình cô bé kia mi mục như vẽ, ra vẻ hung thái kì thực khả ái vô cùng dùng ngón trỏ chỉ vào ống kính máy chụp hình.

Dịch Thiên Hành giật mình một cái tỉnh hồn lại, hướng về phía cô bé trong tấm ảnh về mặt đau khổ nói: "Lôi Lôi a, ta không động tâm gì đâu, mời thủ trưởng minh xét." Lôi tuy nói như thế, trong lòng có chút chột dạ... Cho nên Dịch Thiên Hành bắt đầu kiểm cố, dĩ nhiên, hấn dù chết cũng sẽ không thừa nhận chính mình há sắc, hơn nữa dù sao cũng là người có tu vi, trong ngày thường hướng về phía mỹ nữ cũng có thể miễn cưỡng giả trang hình dáng của Liễu Hạ Huệ, cho nên quyết định từ hoàn cảnh ngoại bộ tìm nguyên nhân.

"Tại sao hôm nay phạm vào há sắc chứ?" Hấn ra vẻ thâm trầm, tiếp theo tự hỏi tự đáp: "Dĩ nhiên không thể nào bởi vì nữ sinh đi xe đạp thật xinh đẹp được, nhân viên bán thuốc ta đây cũng nhìn đặc biệt thuận mắt đấy."

Sau đó hấn rất tự nhiên tìm được cái cớ.

"Ai, quả nhiên người vừa nhuộm bệnh sẽ dễ dàng nhu nhược. Nóng sốt đem người ta đốt hồ đồ, khó trách nhìn nữ sinh xinh đẹp đã muốn nhào tới."

Tự cho là hiểu rõ rồi, Dịch Thiên Hành rót nước, nhìn một chút bản hướng dẫn, sau đó uống trọn lượng thuốc người bình thường phải uống một tuần.

Đem mười mấy viên thuốc nuốt xuống bụng, Dịch Thiên Hành ngã đầu ngủ, chờ sốt cao hạ xuống, không ngờ cảm giác ngủ đến xế chiều, sốt vẫn chưa hạ, mắt vẫn hoa.

...

...

Hắn thừa dịp trong tức xá không ai, tung mình rời giường, cầm hộp nhôm, nhìn bên trong tiểu hồng điều vẫn còn non nót, một hồi lâu sau hung ác nói: "Đều tại con gà tây nhà ngươi!"

Tiểu Chu tước rất vô tội kêu mấy tiếng.

Đem Chu Tước cách chức thành gà tây, hắn suy nghĩ một chút, thu thập trang phục, chuẩn bị đi Quy Nguyên tự, đi về phía Bán Khổ hòa thượng thỉnh giáo một chút về trạng huống kỳ dị của mình.

Kể từ khi biết Bán Khổ hòa thượng chỉ muốn qua loa có lệ với mình, Dịch Thiên Hành đối với chuyện đi Quy Nguyên tự tu thiền giảm rất nhiều hứng thú, cộng thêm đối với phiền hà quang kết giới màu xanh phía sau Quy Nguyên tự có chút trời sanh sợ hãi, cho nên một mực thuyết phục chính mình không nên dễ dàng đụng đến nơi này. Nhưng hôm nay thật sự là bệnh không đỡ, cộng thêm chính mình trời sanh cùng người khác bất đồng, thuốc không tiêm được, hôm nay xem tình hình uống thuốc cũng không có tác dụng, đành phải đi thăm hòa thượng "Tà môn pháp thuật" cầu chút ít cao chiêu.

Dĩ nhiên, hắn âm thầm thuyết phục chính mình, không phải là mình tu vi quá kém đến mức sốt cao cũng không nhịn được. Hắn bị phần thâm nghĩ: "Chính mình sở dĩ mất hết thể diện đi cầu đại hòa thượng hỗ trợ, thật sự là bởi vì... sốt cao dễ dàng làm cho ý chí yếu bớt, dễ dàng phạm vào sai lầm a."

Dịch Thiên Hành dùng ngón tay gõ mó Tiểu Chu tước, chép miệng nói: "Tiểu tử nhớ lấy, thân là gia môn, cái gì sai lầm cũng có thể phạm, phạm rồi có thể sửa sai, nhưng chỉ có tác phong cuộc sống, kiên quyết không cho phép phạm sai lầm!" Tiểu Chu tước nhẹ nhàng kêu rột rột hai tiếng, tựa như tỏ vẻ hiểu được.

Cứ như vậy, Dịch Thiên Hành ở trong trường học thư thư phục phục làm học sinh nửa tháng, rốt cục lại một lần nữa chủ động bước vào nơi tu hành vô cùng huyền hoặc —— lần này, chính là vì danh nghĩa của Lôi Lôi.

.....

Quy Nguyên tự chủ trì Bán Khổ đại sư nhìn thấy Dịch Thiên Hành bước vào hậu viên, một viên thiền tâm đã sớm cười thành hoa sen, trên mặt vẫn hiển lãnh bình thản. Nào ngờ Dịch Thiên Hành xa xa đã cười nói: "Tâm là hoa sen nở, nhưng lại có bao nhiêu cánh? Đại hòa thượng nhìn thấy tiểu tử, làm sao vui vẻ như thế?"

Bán Khổ đại sư liên tục cười khò, đón hắn vào thiện phòng dâng trà.

"Tiểu thí chủ hợp không tới mấy ngày, còn tưởng rằng thí chủ hướng phật tâm lãnh đạm, hôm nay nhìn thấy thân ảnh thí chủ, tự nhiên vui mừng."

Dịch Thiên Hành trên trán nhiệt độ chưa bớt, nào có tinh thần cùng hắn đàm thoại những chuyện này, ai thán nói: "Hôm nay là gặp phải đại phiền toái muốn mời đại sư hỗ trợ giải quyết."

Bán Khổ đại sư cười nói: "Thí chủ một thân tu vi đã sớm vào thượng lục trọng cảnh giới, nơi nào còn cần lâu tự ta trợ thủ?"

"Thượng lục trọng cái gì ta không hiểu." Dịch Thiên Hành khoát tay chặn lại, đem bọc sách đặt vào bồ đoàn bên cạnh, đem mặt mình đột ngột đưa đến trước mặt Bán Khổ đại sư, đem lão hòa thượng này dọa nhảy dựng lên.

"Ngài sờ xem."

Bán Khổ đại sư có chút kinh nghi bất định đưa tay đặt trên trán hắn, nhắm mắt một lúc lâu, trên mặt thần thái sâu không lường được.

Dịch Thiên Hành nghiêng đầu nhìn vị phó chủ tịch tỉnh hội hiệp thương, Phật Tông đắc đạo cao tăng, trong lòng sinh ra mấy phần hi vọng.

...

...

Cũng không biết trải qua bao lâu, Bán Khổ đại sư chậm rãi mở mắt ra nói:

"Thí chủ, ngài sốt rồi."

Dịch Thiên Hành suýt nữa té ngã trên đất, bất đắc dĩ cười nói: "Điểm này ta cũng hiểu, không cần đại sư dùng pháp lực dò xét, chẳng qua là..." Hắn nhìn Bán Khổ nói, "Ta tại sao lại sốt?"

Tại sao lại sốt? Vấn đề ở thể tục xem ra chẳng đáng là gì, rơi vào trên người Dịch Thiên Hành, thật đúng là thành vấn đề lớn.

Bán Khổ đã tỉnh hồn, cũng sùng sờ, cũng đứng, thanh niên trước mặt hiển nhiên không biết đạo thuật pháp môn, nhưng trời sanh một cỗ thần thông rất

kinh người, ngày đó dùng thiên áo cà sa cũng vẫn chưa thu phục được hấn, ngược lại bức ra trên người hấn Cửu Thiên Huyền Hóa. Như vậy một người kim hỏa xuyên qua trong ngoài thân thể, vì sao lại sốt? Có thể nào sốt được?

Bân Khổ trầm tư chút ít, bắt đầu tỉnh tề đề ra nghi vấn tình huống trên người Dịch Thiên Hành.

Lúc trước Quy Nguyên tự mấy phen gặp mặt, lão hòa thượng không muốn hỏi nhiều, chỉ muốn nhờ thiếu niên này thay Quy Nguyên tự cản tràng tai họa; Dịch Thiên Hành lại không tin được hòa thượng này, tự nhiên cũng không chịu nói rõ. Bất quá hôm nay tình huống đặc dị, Dịch Thiên Hành thật sự không muốn thành là người tu hành đầu tiên vì sốt mà mất mạng, rốt cục đem kỳ dị của mình từ khi còn bé cho tới bây giờ toàn bộ nói cho Bân Khổ nghe, chẳng qua tạm thời che giấu chuyện tiểu hồng điều.

Bân Khổ sau khi nghe xong, nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu, kết thúc vẫn lắc lắc đầu nói: "Ta tu pháp mấy chục năm, cùng thượng tam thiên hạ nhiều môn phái cũng lui tới, nhưng gặp tạo hóa như thí chủ, lại là lần đầu nhìn thấy. Tựa hồ tự trong bụng mẹ đã dẫn kim cương thân, thiên hóa chi điểm, lão nạp thật sự thâm tường không ra. Bất quá..." Hấn nhìn Dịch Thiên Hành nói, "Thí chủ mấy phen ngộ đạo đều cùng kinh Phật Thiên tông ta có liên quan, cho thấy thí chủ cùng tông ta rất có duyên phận. Tam muội tọa thiền kinh, tu hành đạo địa kinh, đều là Thiên tông đại pháp, nhưng đệ tử Thiên tông ta đều dùng trúc cơ bồi nguyên, không lấy lực thủ, lại là chất trắng, ứng với không muốn tẩu hỏa nhập ma mà lo lắng. Theo như lẽ thường, nếu thí chủ dùng hai môn kinh văn này tập được không huyền hóa thuật, không đến mức bị hỏa nguyên căn tra, xuất hiện loại bệnh trạng sốt cao kỳ dị này."

Dịch Thiên Hành do dự một lúc lâu, rốt cục nói: "Nếu như có một phần hỏa nguyên trường kỳ bị vây bên ngoài cơ thể, không bị pháp môn khống chế, sẽ như thế nào?"

"Không bị pháp môn khai thông, tự nhiên hỏa nguyên tự mình thiêu đốt. Bất quá hỏa nguyên trong cơ thể thí chủ quá lớn, hỏa nguyên ly thể lại không có cầm chế, chỉ sợ cả tinh thần này cũng sẽ bị đốt cháy."

Dịch Thiên Hành suy tư nửa ngày có muốn nói ra toàn bộ hay không, lại bỗng nhiên nghĩ thấy bên cạnh có mùi khét.

Hấn và Bân Khổ lão hòa thượng liếc mắt nhìn nhau, nhìn ra nghi ngờ trong mắt đối phương, sau đó chợt hướng bên cạnh nhìn đi.

Chỉ thấy bò đoàn Dịch Thiên Hành lúc trước dùng để đựng bọc sách, lúc này đã bốc lên khói xanh!

.....

"Đây là vật gì?" Bân Khổ đại sư là đại đức cao tăng đức cao vọng trọng, lúc này trong giọng nói có chút run rẩy.

Dịch Thiên Hành liếc hấn một cái, nói: "Người không cần đem tiểu hồng điều nhà ta coi là yêu quái mà thu phục cgyws? Coi chừng ta trở mặt."

Một già một trẻ hai người, lúc này gục trên mặt đất, nhìn tiểu hồng điều màu đỏ thắm trên bò đoàn tràn đầy thần thái mê võng. Tiểu Chu tức nhiên không rõ tại sao cha mình cùng một người đầu trục muốn đem túi mở ra, sờ sờ nhìn mình, con người đen nhánh quay tit vài vòng, nhìn khá ái cực kỳ.

Tiểu Chu tức bỗng nhiên chân thành đi tới, đem Dịch Thiên Hành hù dọa vừa nhảy.

Chỉ thấy Tiểu Chu tức uốn éo cái mông xuyên qua chủ trì thiện phòng, dọc theo một đạo đường mòn đá xanh, đi tập tễnh về phía Quy Nguyên tự thiên điện, Dịch Thiên Hành cùng Bân Khổ hòa thượng theo sát ở phía sau, trong lòng đều có khẩn trương.

Trắc điện tăng nhân đang làm khóa sớm, bỗng nhiên nhìn thấy một tiểu tử như vậy chạy vào, nhìn nó khá ái, đang chuẩn bị đi lên đùa chơi, không ngờ bị Bân Khổ hòa thượng dung "Phật môn Sư Tử Hống" đuổi ra cửa điện, chỉ để lại mình và Dịch Thiên Hành ngầy ngốc nhìn Tiểu Chu tức ở thiên điện đi tới đi lui.

"Nó muốn làm gì?"

Dịch Thiên Hành nghiêng đầu vừa nhìn, Bân Khổ đại sư khuôn mặt khẩn trương nhìn mình, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, vì sao vị cao tăng này khẩn trương thành bộ dáng này, thuận miệng đáp: "Ta cũng không biết."

Không ngờ Tiểu Chu tức nhìn thấy trong điện có tượng Quan Âm Bồ Tát, tựa hồ hứng thú, kêu rột rột mấy tiếng, há miệng phun ra chuỗi chuỗi ngọn lửa hướng trái cây trên bàn thờ phun đi.

Bân Khổ sợ phá, tay phải Phật ấn vội kết, một đạo khí lưu từ ngón tay cấp tốc phun ra... không gian trước bàn thờ vẫn động, làm như không căn cứ sinh ra một đạo bình chương không nhìn thấy, miễn cưỡng chặn lại Tiểu Chu tức nhỏ ra hỏa đoàn.

Dịch Thiên Hành cũng hồi hận. Hấn cảm thấy Bân Khổ hòa thượng có vài phần thành ý giải quyết vấn đề của mình, không ngờ tiểu tử này chuẩn bị "Lửa đốt Hồng Liên tự", nếu đắc tội Quy Nguyên tự hòa thượng, còn muốn cầu hòa dạy mình pháp môn sẽ rất phiền toái.

Nghĩ tới đây, hấn chuẩn bị lấy ra uy nghiêm của cha, bắt tiểu hồng điều hảo hảo tiến hành một chút giáo dục. Bân Khổ đại sư đau lòng tài vật trong chùa, cũng bất chấp cao nhân phong phạm, vén tay áo muốn tới hỗ trợ... Nhưng không đợi hai người xuất thủ, Tiểu Chu tức đã quạt cánh lông tơ còn chưa hết hiêm hiêm nhào tới trên tượng Quan Âm đại sĩ.

Hai người sợ bất chim vỡ òa, không thể làm gì khác đành ngầy ngốc nhìn Tiểu Chu tức nghịch ngợm ở nơi thánh khiết không gì sánh được tạo ra một bãi uế vật!

Quyển 2 - Chương 16: Cười gian trước tượng La Hán

Cạch cạch cạch..." Theo thanh âm trúc côn nhẹ nhàng gõ lên phiến đá, người mù Trúc thúc đi vào gian tiểu viện tầm thường phong cách cổ xưa tại tỉnh thành.

Tiểu công tử Cát Tường Thiên chân không áo trắng, nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve mái tóc màu đen của mình, nhẹ giọng hỏi: "Học sinh kia vào Quy Nguyên tự đã mấy ngày rồi?"

"Ba ngày ba đêm không ra khỏi cửa chùa." Trúc thúc kính cẩn đáp.

Tiểu công tử trên mặt tựa như băng tuyết, nhỏ giọng nói: "Trúc thúc hôm đó nói rất đúng, học sinh này không phải nhân vật bình thường, thượng tam trọng mộc thanh cổ cũng có thể bị hấn vô thanh vô tức hóa đi, do ta xử sự không cẩn thận, để cho môn hạ chết mất một vị cao thủ, ngày sau hướng văn quý môn còn không tiện trả lời."

Trúc thúc nói: "Công tử không cần lo lắng, mọi người trong môn vì công tử mà xuất lực, mặc dù bỏ mình vẫn không hối hận."

"Quy Nguyên tự vẫn không chịu đáp ứng mang thiên áo cà sa cho chúng ta ư?"

"Dạ, Bản Khổ đại sư tu thiền nhiều năm, nhưng tính tình vẫn rất bướng bỉnh."

"Cũng được, nhìn đáng vẻ chỉ có thể tự mình đi gặp gỡ một chút."

Trúc thúc do dự hạ nói: "Thuộc hạ vẫn còn một lời."

"Mời nói."

"Lão môn chủ đã chỉ rõ, không được quấy rầy Quy Nguyên tự, tựa như trong chùa này có gì kỳ dị. Sau khi lão môn chủ đi về cõi tiên, lệnh tôn tiếp nhận đại vị, nhưng từ trước đến giờ đối với Quy Nguyên tự lễ kính có thừa. Nếu như chỉ vì diệt trừ Lâm bá ở Đài Loan, đã muốn vọng động can qua, thuộc hạ cho là không khôn ngoan."

"Trúc thúc suy nghĩ rất chu đáo, ta hiểu được." Tiểu công tử đem hai tay mảnh khảnh khép lại ở trước người, nhỏ giọng nói: "Chẳng qua thủ hạ của Lâm bá chính là Mạc Sát, ở Đài Loan sát nghiệt quá nặng, một chi thượng tam thiên ta ở Đài Loan, vu bộ lý hoa hải lại bị chết cháy hơn ba mươi người, đại thù như thế, có thể nào không báo chứ? Thiên áo cà sa chính là pháp khí khắc hỏa trời sanh, lần này ta nhất định phải lấy được."

Trúc thúc thấy hấn chấp nhất, cũng không khuyên nhiều nữa, cúi người thi lễ, ngược lại lại nói: "Ta hôm qua vừa bói một quẻ, chuyến này dù chưa thấy hung hiểm, nhưng từ trước đến giờ ngày sau tu hành rất có trệ chướng, không bằng Tiểu công tử để cho lão nô đi cùng Quy Nguyên tự tặng chúng gặp gỡ trước đã."

Tiểu công tử khẽ mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, bên trong phòng sinh xuân, nhẹ giọng nói: "Ta biết ngươi kiêng kỵ thiếu niên gọi Dịch Thiên Hành kia. Có người tự mình đi nhìn hấn rồi. Thiếu niên kia mặc dù trong cơ thể hòa nguyên vô cùng vượng, nhưng quanh người nhiệt độ dâng cao, hiển nhiên không biết khống chế như thế nào, nghĩ đến một thân thần thông hôm nay hoặc là có vô tình gặp gỡ gì đó, hoặc là là trời sanh thai trung kim hỏa quá thịnh. Nhưng hấn không biết Ngũ Hành Đạo pháp, tiếp tục như thế, không tới mấy tháng sẽ chết cháy, ta và ngươi cần gì phải lo lắng?"

Trúc thúc cau mày, không nói nữa.

Tiểu công tử nhẹ nhàng ước lượng gót chân, hai chân trần ở trên thảm nhưng thật đầy hoạt động: "Bất quá là tiểu sắc lang mà thôi."

.....

Dịch Thiên Hành quả thật đã ở trong Quy Nguyên tự ba ngày ba đêm, nguyên nhân trong đó, chính là từ ba ngày trước Tiểu Chu tước ở trên tượng Quan Âm đại sĩ phóng uế.

"Bảo bối ngoan, cha dẫn ngươi đi nhà cầu, mặc dù trong Quy Nguyên tự dường như khó tìm nhà cầu, nhưng ngươi cũng không thể chạy tới trước mặt Quan Âm đại sĩ đi làm chuyện xấu a!" Dịch Thiên Hành ở phía dưới tượng Bồ Tát gọi tiểu hồng điều, trong lòng thì lắm bầm "Tiểu tử ngươi giỏi lắm, bình thời cũng không thấy ăn uống cùng với phóng uế, được, lần này hay rồi, lại đem tượng Quan Âm đại sĩ cũng làm dơ bẩn." Nghĩ tới loại lớn lối như vậy, chính là cho mình mặt mũi, Dịch Thiên Hành ngán không được trên mặt nổi lên đắc ý.

Bản Khổ đại sư ở bên cạnh gấp gấp nhìn, nhìn thấy mặt của hấn, sau đó nghe hấn nói mấy lời tổn hại sơn môn, tức giận vô cùng, muốn hanh nhất thanh, xoay người hướng về phía tượng Quan Âm bái, vừa vô cùng kỳ quái đối với tiểu hồng điều cô cô kêu to vái một cái, sau đó cánh tay phải rung lên, trên cánh tay tăng bào khẽ cuộn.

Tăng bào khề cuốn, ống tay áo rộng rãi cấp tốc xoay tròn.

"Tự lý càn khôn, thu!"

Bản Khổ đại sư chân nguyên vận chuyển, tay áo cà sa mượt mà lưu chuyển, ống tay áo tê tê rung động, giống như một ống thông gió hút không khí vào trong!

Trong thời gian ngắn, Quy Nguyên tự thiên điện tiếng gió âm vang, nhang đèn phiêu diêu, Tiểu Chu tước đứng ở trên tượng không đứng vững, đã cùng với không khí quanh người, toàn bộ bị hút vào trong tay áo của Bản Khổ đại sư. Bản Khổ đại sư tay trái giữ miệng ống tay áo, nhìn Tiểu Chu tước không ngừng gãy dựa trong tay áo, tay áo trên thỉnh thoảng đốt ra mấy cái lỗ tròn, trên mặt vẽ đề phòng mãnh liệt.

Dịch Thiên Hành vội la lên: "Đại sư, cẩn thận chút!"

Bản Khổ đại sư một tay hướng Dịch Thiên Hành thi lễ, trở lại bộ dáng thế ngoại cao nhân thường ngày, ôn hòa nói: "Tiểu thí chủ yên tâm, lão nạp tự có chừng mực."

Không ngờ vừa dứt lời, oanh một tiếng, Bản Khổ rộng rãi tăng bào mãnh liệt bốc cháy lên.

...

...

Bản Khổ đại sư vẻ mặt xám xịt, toàn bộ tay phải của tăng bào bị thiêu thành tro tàn, lửa lò ra một cánh tay trần xám đen. Dịch Thiên Hành ôm tiểu hồng điều kêu cô, khuôn mặt vô tội nhìn hắn, nhẹ giọng lấy lòng nói: "Tiểu hải tử không hiểu chuyện, ra "Miệng" không biết nặng nhẹ."

Bản Khổ ho hai tiếng, tự đi thiện phòng đổi áo cà sa, mời Dịch Thiên Hành cùng tiểu tổ tông biết phun lửa kia ở trong đình giữa hồ phía hậu viên ngồi xuống.

Dịch Thiên Hành đánh giá cảnh sắc bốn phía, cười nói: "Mấy ngày hôm trước sụp đổ, nhanh như vậy đã tu sửa đổi mới hoàn toàn, Quy Nguyên tự quả nhiên là địa phương phát tài a."

Bản Khổ mặt sắc mặt ngưng trọng, không tiếp câu đùa của hắn, hạ giọng nói: "Dịch thí chủ, ngươi có biết tiểu điều hòa hồng sắc trong ngực là cái gì không?"

Dịch Thiên Hành vẻ mặt ngưng.

Bản Khổ thở dài nói: "Cũng không biết ngươi từ đâu có được, bất quá ngươi trời sanh hòa khí chân nguyên dư thừa, cũng cùng thần vật này tính tình tương cận."

"Thần vật?" Dịch Thiên Hành mở to hai mắt nhìn.

"Không sai." Bản Khổ đại sư nhìn con chim nhỏ màu đỏ thắm trên lòng bàn tay hắn, lẳng lặng nói: "Thần vật này chưa từng xuất hiện tại nhân thế đã ngàn năm, không ngờ lại ngoan ngoãn nằm ở trên lòng bàn tay ngươi."

Dịch Thiên Hành cau mày nói: "Đứa nhỏ này của ta... Phi, nếu là thần vật thì không còn là đứa nhỏ rồi, rốt cuộc là cái gì?"

"Là Chu Tước." Bản Khổ đại sư thần thần bí bí nói, bất quá trên mặt vẫn mang theo một tia không giải thích được "Chẳng qua trong điển tịch Chu Tước kêu xác nhận vang dội thông thiên, làm sao con này lại cô cô giống như con gà con vậy?"

Dịch Thiên Hành cười hắc hắc.

.....

Tại bên trong văn hóa truyền thống của Trung Quốc, Chu Tước là một trong Tứ Tượng thần thú, là linh thú phía nam. Chim màu son, hình dáng như tiên uân gà cánh, long ngừ thái ban lan, trời sanh tính tình cao thượng không thích gì cả, không phải tính tuyền không uống, không phải hàn cảnh không đậu. Ở bên trong Tinh Thiên nhị thập bát tú, Chu Tước là tổng mạch của bảy ngôi sao phía nam (tinh, quý, liêu, tinh, trương, dực, chấn).

Dịch Thiên Hành đọc nhiều sách vở, tự nhiên biết Chu Tước địa vị lớn, nhưng loại thần vật chỉ tồn tại trên điển tịch này, thứ chẳng qua chỉ tồn tại trong truyền thuyết ấy, chẳng lẽ chính là cục hồng hồng hiện tại nằm ngoan ngoãn trong lòng bàn tay của mình ư?

Nhẹ nhẹ vỗ về bộ lông tơ của tiểu hồng điều trên lòng bàn tay, Dịch Thiên Hành suy nghĩ thật lâu, vẫn rất khó tiếp nhận sự thật này, nói: "Trên sách Chu Tước bộ dáng như gà cánh, lại cùng bộ dáng của đứa con này của ta khác quá nhiều."

Bản Khổ nghe hắn cố chấp gọi thần thú Chu Tước làm con, không khỏi buồn cười, cẩn thận đem Chu Tước từ trên tay hắn nhận lấy, đặt tại mâm trà trên bàn đá, lễ bái tán thán nói: "Nam mô A Di Đà Phật, quả nhiên không hổ là thần thú, chỉ ở giai đoạn mới sinh, đã dễ dàng dùng Cửu Thiên Huyền Hỏa phá tự lý càn khôn mà ta tu hành 60 năm."

Dịch Thiên Hành giao hoạt thành tỉnh, vừa nhìn Bản Khổ hòa thượng lộ ra vẻ mặt chuẩn bị ngậm tọng "Trong ngoài mấy bay hai cái mặt trời...", liền biết đạo hán suy nghĩ gì, vội vàng đem tiểu hồng điều cất vào hộp com của mình.

Bản Khổ đại sư cả kinh nói: "Dịch thí chủ, người định như thế nào? Thánh vật như thế tuyệt không thể tùy ý đặt ở dân gian, sẽ nhiễu loạn chân khí lưu động trong thiên địa..." Còn chưa nói hết, đã bị Dịch Thiên Hành phát tay ngắt lời: "Ta hỏi người, tiểu hồng điều này... Tốt, cứ cho là ta coi nó là Chu Tước, là ai sinh ai nuôi? Hẳn là giao cho ai? Nếu như người không có đáp án để cho ta tin phục, ta dĩ nhiên không thể làm gì khác đành tiếp tục nuôi nó dạy nó, đem nó bồi dưỡng trở thành Chu Tước tư tưởng đầy tiến bộ, đúng không?"

Hắn không đợi Bản Khổ đại sư trả lời, lại nói: "Đừng nói thiên hạ chúng sinh gì đó. Từ lúc người nhận ra chân thân con chim này, ta cũng biết lão hòa thượng người đang suy nghĩ gì, ta nói rõ ràng cho người, ta sẽ không đem con ta cho người khác, người từ bỏ ý định đó đi."

Bản Khổ đại sư cười khổ nói: "Nhưng thân vật như thế, thí chủ nuôi nấng như thế nào? Cứ đặt ở trong chùa chúng ta sẽ tương đối an toàn, cũng dễ dàng để thần thú hấp thu thiên địa linh khí, lớn lên hóa hình."

"Cửa cũng không có, cửa sổ ta cũng đóng đinh. Ta vài ngày trước nuôi khổ cực như vậy, kém chút nữa đem cả trường học biến thành một nhà tắm hơi, làm sao không thấy các người tới giúp một tay? Muốn nuôi nó, cùng ta đánh một trận rồi hãy nói." Dịch Thiên Hành làm bộ như tức giận nói.

Bản Khổ đại sư suy nghĩ một chút, đường vòng tiến công: "Thí chủ trên người sốt cao không giảm, hôm nay xem ra, tự nhiên là Chu Tước thần thú hút lấy hỏa nguyên trong cơ thể thí chủ, ngoại hòa tương nhiễu. Nếu không đem thí chủ cùng Chu Tước thần thú chia cách, chỉ sợ sốt cao còn là chuyện nhỏ, qua chút ít thời gian..."

Dịch Thiên Hành chờ chính là một câu này của hắn. Hắn giả bộ ngẩng đầu nhìn trời xanh lam ngoài đình, không biết suy nghĩ vấn đề gì, giả giả thờ dài nói: "Phật môn từ bi, nhớ năm đó Phật Tổ lấy than nuôi ung, lão Dịch ta lấy lửa nuôi chim lại có làm sao?"

Bản Khổ đại sư nghe ra thiếu niên này đang cố diễn trò, dờ khóc dờ cười nói: "Thí chủ đến tột cùng muốn như thế nào?"

"Phiền toái đại sư tình tế đem Phật Tông tinh nghĩa dạy cho tiểu tử, ta để cho Chu Tước con trai của ta hảo hảo tu hành, kể từ đó, chẳng phải tất cả đều vui vẻ ư?" Dịch Thiên Hành trơ mặt ra nói.

Bản Khổ lúc này mới hiểu được ý đồ, nghĩ thầm thì ra tiểu tử người long vòng vẫn là muốn học pháp thuật, nhưng nghĩ đến chuyện Chu Tước thật sự trọng đại, không khỏi lộ vẻ do dự —— hẳn bản ý chỉ là muốn lưu thiếu niên này ở trong chùa để lão tổ tông phía sau núi cao hứng, để ứng phó thượng tam thiên, tu hành pháp môn thì tuyệt không dám truyền cho ngoại nhân. Nhưng hôm nay nhìn thấy Chu Tước, Bản Khổ hòa thượng đối với thiếu niên này vô cớ sinh ra hảo cảm. Ý nghĩ của hắn rất đơn giản: Chu Tước là thánh vật Phật môn, có thể làm cho thánh vật chọn hắn sớm chiều làm bạn, tâm tính của thiếu niên này nghĩ đến đã đại giai —— cho nên trầm mặc một hồi lâu nói: "Thí chủ có thể ở trong chùa tu pháp."

Dịch Thiên Hành nghiêm mặt nói: "Tạ ơn chủ trì."

"Nhưng xin khuyên tiểu thí chủ một câu, Chu Tước thần thú bản tính thuộc hỏa, mặc dù hỏa nguyên trong cơ thể thí chủ quá lớn thể gian hiếm thấy, nhưng Chu Tước điều trước khi hóa hình lại không thể điều khiển hỏa lực, người cùng nó chung đụng lâu dài, chỉ sợ đối với thân thể có tác hại thật lớn."

.....

Dịch Thiên Hành quả thật hi vọng nhanh chóng giải trừ bệnh của mình, cộng thêm trong ngực ôm thần thú, trong bụng cũng lo ngay ngáy. Hắn quyết định chủ ý, ở trong phòng làm việc của Quy Nguyên tự gọi điện thoại cho trường học, để cho đồng học chung phòng giúp đỡ xin nghỉ vài ngày, thừa dịp mấy ngày hảo hảo trốn ở bên trong Quy Nguyên tự sơn môn tu kinh Phật thiền ý.

Quy Nguyên tự lưu giữ tốt nhất là « Tâm Kinh », « Thích Sa Tăng », huyết thư « Hoa Nghiêm Kinh » cùng « Pháp Hoa Kinh ». Bản Khổ chủ trì nếu đã lặng yên đồng ý để hắn tu hành, tự nhiên không tăng tư nữa, dẫn hắn vào hậu viện tăng kin, cùng hắn sám tụng. Dịch Thiên Hành mặc dù kỳ tài ngút trời, nhưng dù sao lần đầu trải qua Phật đạo, có chút không biết đầu đuôi, vẫn cần hướng Bản Khổ đại sư thỉnh giáo, Bản Khổ đem những điểm khó hiểu trong kinh Phật giảng giải, vừa lấy tự thân tu vi huyền ra các thức pháp ấn cho đối chiếu.

Nửa ngày sau, Dịch Thiên Hành đối với pháp môn khổng chế chân nguyên toàn bộ nhận lấy, mặc dù được lợi rất nhiều, nhưng theo phương pháp bên trong tâm kinh xem tự thân, trong lòng mơ hồ vẫn còn nghi ngờ sợ hãi, đang muốn mở miệng, Bản Khổ chủ trì vừa dẫn hắn vào La Hán đường ở phía tây.

Dịch Thiên Hành neoh mắt nhìn bên cạnh vô số tượng La Hán, chư tôn La Hán thần thái khác nhau, người ngồi người đứng, người tay nâng kinh Phật nghiên cứu chiêm đa số, tướng mạo hoặc hùng tráng nghiêm hoặc ôn lương khờ khạo hoặc tang thương mãnh liệt, hắn thấy được tài nghệ điêu khắc, không khỏi âm thầm than thở.

Từ từ đi tới trước một pho tượng La Hán, phát hiện La Hán này nằm ở trên đá nhìn bầu trời, hai mắt tựa như đóng mà không đóng, Dịch Thiên Hành nhất thời sinh ra thần nhiên, lòng tràn đầy vui thích.

Ở trước tượng La Hán này nghỉ chân một chút, Dịch Thiên Hành toàn thân khí cơ vừa động, nhưng lại mơ hồ phát hiện đường nét trên tay áo tượng La Hán lưu động, dường như có vô số đạo chân khí hoặc kinh hoặc nhu tùy theo vận chuyển, sau đó xem về mặt La Hán tự đại, mới đối với Phật Tông tâm cảnh tu hành có điều hiểu rõ.

Lại có một pho tượng La Hán là Đà Nộ Tôn giả, bên cạnh bị sáu đồng tử vây bắt, sáu đồng tử có người che miệng La Hán, có người nín tai La Hán... thái độ ngay thơ thần nhiên mà hiện, Dịch Thiên Hành cười khen: "Đại hòa thượng có tâm trẻ thơ, mới có thể đắc đạo."

"Không chỉ như vậy." Bàn Khổ hòa thượng vẫn cùng đi bên cạnh hần mỉm cười nói: "Pho tượng lục hí di lạc, chỉ chính là che đi mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý, không bị ngoại tà quấy nhiễu, mới có thể nhất tâm hướng đạo."

Dịch Thiên Hành đột nhiên dừng bước, ở trong đình viện yên lặng đứng thẳng.

...

...

Trên bầu trời xanh lam, vài đóa mây trắng tự tại tùy tâm trôi đi; Quy Nguyên tự không biết nơi nào truyền đến một trận tiếng chuông; đình viện có gió mát đánh tới, quế hương phức tạp...

"Quan Doãn Tử có câu: Người điếc thì không nghe thấy thanh âm, người mù thì không thấy sắc, người câm thì không nói chuyện. Người không nghe thấy tiếng không nghe đạo, không nghe chuyện, không nghe ta; người không thấy sắc không thấy đạo, không thấy chuyện, không thấy ta; người không nói được không nói đạo, không nói chuyện, không nói ta." Dịch Thiên Hành nhẹ giọng ngâm tụng.

Bàn Khổ biết thiếu niên này đã thông môn khiếu, hợp thập thi lễ: "A Di Đà Phật, Thủy Tổ đạo gia Lão Tử từng hỏi Phật Tổ. Sau Phật học đông tiệm, kinh đường hoàng đốt chùa hủy tông nổi khổ, ngày càng suy bại, vừa tự đạo gia phản lầy kia tụy, như thể sinh lý tuần hoàn, chính là chí lý."

Dịch Thiên Hành lúc này tựa như ý du ngoài thân, trên mặt nổi lên một tia tự tiểu phi tiểu, đôi môi khẽ động, tiếp tục thì thầm: "Nhân đồ tri ngụy đắc chi trung hữu chân thất, thù bất tri chân đắc chi trung hữu chân thất. Đồ tri ngụy thị chi trung hữu chân phi, thù bất tri chân thị chi trung hữu chân phi."

Hần bỗng nhiên nở nụ cười hắc hắc, cười giống một con hồ ly ăn trộm thịt.

Trong ngực Tiểu Chu tước miễn cưỡng lộ ra cái đầu lông xù, tò mò quan sát thiếu niên này như có điều suy nghĩ. Gương mặt cười mờ ám hề hề, nhẹ nhàng kêu rột rột.

Rất nhiều năm sau, Quy Nguyên tự tượng lục hí di lạc thành chỗ hành hương cho người tu hành.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì có một thiếu niên gọi Dịch Thiên Hành từng ở trước tôn tượng La Hán này nghỉ chân trầm tư một lúc lâu, sau đó cười gian mảy tiếng, vào Quy Nguyên tự thiện phòng không ăn không uống, bế quan ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Điệp La Hán (Thượng)

Bế quan, là một loại nghi thức rất có ý tứ truyền thừa lịch sử.

Nói rộng ra, cổ có Đạt Ma diện bích, kim cổ trung y tuyệt thực, đủ các loại hình thức khác nhau; lấy mục đích mà bàn, Lạp Tháp đạo nhân Trương Tam Phong bế quan tu là muốn chế Thái Cực, Vương Trùng Dương bế quan là vì tròn Lâm Triều Anh, người giàu nhất thế giới Bill Gates hàng năm bế quan hai lần chính là vì kiếm nhiều tiền hơn; lấy kết quả mà bàn, Trương Tam Phong bế quan vừa ra đã bị Cường Tương hòa thượng đánh cho học máu, Lệnh Hồ Xung bế quan đem tiểu sư muội cũng bức rồi đi...

Nhưng bất luận loại nào, người bế quan xuất quan, luôn sẽ có chút kỳ ngộ hoặc là chỗ tốt mới được.

Đến ngày nay, Dịch Thiên Hành đã ở thiện phòng bên trong Quy Nguyên tự bế quan ba ngày, không ăn không uống, không nói một lời.

...

...

Sáng sớm, nắng sớm nhẹ chiếu, trong chùa lá cây đón gió lắc lư, côn trùng chịu khó từ trong lỗ nhỏ leo ra khiêu chiến dừng khí của chim non; các hòa thượng làm khóa sớm bụng đói, rất tư niệm cháo loãng man đầu cùng đưa muối; Quy Nguyên tự chủ trì Bàn Khổ đại sư cùng học trò cùng của mình Điệp Tường tăng một mặt ăn sang thơm ngào ngạt một mặt lo lắng Dịch Thiên Hành ở bên trong thiện phòng.

Cửa thiện phòng chỉ nha một tiếng bị người từ bên trong đẩy ra.

Dịch Thiên Hành chớp chớp đôi mắt có chút dính dính, có chút ngơ ngẩn nhìn chúng tăng vây quanh. Các tăng nhân nhất tề hợp thập thi lễ, đây là lễ số đối với người tu hành thứ nhất bế quan trong Quy Nguyên tự mấy chục năm qua.

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt đầu Tiểu Chu tước từ trong lòng ngực chui ra.

Bân Khổ đại sư cũng từ trong thiện phòng chạy tới, cẩn thận dắt tay hắn, cẩn thận đối với Tiểu Chu tước khẽ mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: "Dịch thí chủ?"

Dịch Thiên Hành đầu óc có chút choáng váng, trong mắt nhìn qua cảnh tượng cùng ngày thường không hề đồng dạng, dường như bị phủ kín tầng nhàn nhạt sa vụ, nhưng càng thêm rõ ràng, liên tưởng đến vài ngày trước đọc Đại Đường Song Long Truyện, hắn không khỏi sinh lòng kích động cộng thêm cảm động... Đây là lên cấp sao? Hắn khẽ mỉm cười, hơi kiêu ngạo nói: "Làm phiền đại sư lo lắng, tiểu tử hiểu."

Chúng tăng đã lại họp thập hành lễ, trong đình viện lớn như thế hoàn toàn im ắng. Bân Khổ đại sư trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, Dịch Thiên Hành tay phải vỗ về Tiểu Chu tước ấm áp, hai mắt nhìn thẳng phía trước, bỗng nhiên phát giác Quy Nguyên tự rưng cây bị ánh bình minh phủ lên một tầng đỏ ngầu, ánh mắt tựa hồ có thể cẩn thận nắm lấy mỗi một chi tiết sinh động, nhìn lại xa xa phía chân trời như có tử yên dâng lên...

Hắn lược lược cảm thấy giảm xuống choáng váng trong đầu, thầm nghĩ chính mình tu hành đại thành, không khỏi cười ha ha, nào ngờ tiếng cười cuối cùng như bị thứ gì chặn lại, dừng ở cổ họng, mà hắn cả người thẳng tắp ngã về phía sau, cái gậy kiền hon tinh thạch ở trên thềm đá Quy Nguyên đập mạnh, oanh một tiếng đem đá xanh sứt thành một cái hố.

.....

"Bể quan ba ngày, đầu óc hắn là hồ đồ." Diệp Tường tăng một mặt ôm theo khăn lông ướt hướng trên trán Dịch Thiên Hành lau, một mặt ranh mãnh nói.

Bân Khổ hòa thượng không nhịn được cười khê, đối với hắn nói: "Chớ vô lễ."

"Ta ***! Đổi lại để ngươi ba ngày không ăn không uống thử xem!" Dịch Thiên Hành nằm ở trên giường về mặt ủ rũ, sàu mi khổ kiểm nói: "Nguyên tưởng rằng chạm tới đại đạo, vậy mà là hoa mắt, đem khối đen nhà xướng nhận thức thành Tử Khí Đông Lai... A... Thì ra là khí vương giả không phải dễ dàng luyện như vậy." Hắn bỗng nhiên nắm lấy ống tay áo Bân Khổ hòa thượng, buồn bã nói: "Đại sư a, tiểu tử bể quan ba ngày, tự nhận tâm kinh kinh pháp nhân nhiên quen thuộc, cũng coi như hiểu được chút ít Phật Tông diệu nghệ, đối với không chế chân nguyên trong cơ thể hắn là không thành vấn đề rồi, làm sao sót cao vẫn không giảm?"

Bân Khổ lại mở miệng, nhìn hắn một hồi lâu sau nói: "Thí chủ cũng là luyện thông..." Mặt nghiêng liếc mắt tiểu hồng điều vẫn dán bên gương mặt Dịch Thiên Hành ngủ say nói: "... Nhưng vị này vẫn là thời điểm chưa trưởng thành, làm sao có thể điều khiển hỏa khí tự động tràn ra ngoài? Còn nữa lão nạp lúc trước bắt mạch cho thí chủ, lại mơ hồ phát hiện thí chủ tâm luật cùng Chu Tước Thần Điều có cảm giác tương thông, như thế xem ra, chỉ sợ chân nguyên trong cơ thể thí chủ càng thịnh, thiên hỏa trong cơ thể Chu Tước cũng càng phong, thêm vào Tiểu Chu tước chưa hóa hình thông linh, không cách nào tự tu luyện, thí chủ sót cao... Xem ra sẽ càng ngày càng mãnh liệt thôi."

Dịch Thiên Hành từ dưới nách chính mình lấy ra nhiệt kế, vừa nhìn thanh thủy ngân, bị dọa cho sợ đến suýt nữa đem nhiệt kế ném tới ngoài cửa sổ, vừa vừa nghe lão hòa thượng nói sót còn có thể càng ngày càng mãnh liệt, không khỏi giật mình ủ rũ, nhất thời nói không ra lời, một hồi lâu sau mới run giọng nói: "Đừng nha, ta từ nhỏ không có bệnh, hoa mắt chóng mặt còn không chịu được, còn muốn mãnh liệt ư? Làm như ta là hải sản chuẩn bị đem đi kho sao?"

Nói xong lời này, bỗng nhiên cảm thấy ngực thiêu đốt đau đớn, trong đầu choáng váng, vừa ngủ thật say.

...

...

Chuyện này cũng không trách hắn nhất gan. Hắn từ nhỏ kim cương bất hoại, sau lại tự học huyền diệu của huyền hóa, không biết có bách độc bất xâm hay không, bất quá bệnh cũng là chưa từng có, cũng chưa từng bị thương, còn thật không biết mùi vị đau đớn. Những ngày qua bỗng nhiên mỗi ngày đều bệnh, đầu nặng trĩu rơi tại trên cổ chính mình —— giống với một nữ sinh cho tới bây giờ đều không ăn cây ớt, bỗng nhiên bị người bắt uống một bát nước lẩu cay —— khó chịu thật sự là khó nói lên lời.

Qua một hồi lâu, Dịch Thiên Hành miễn cưỡng mở đôi mắt có chút đỏ lên, thờ không ra hơi hỏi: "Vậy có thể có biện pháp gì?"

Bân Khổ đại sư nhướng mày, nghĩ ngợi chút ít nói: "Thí chủ, xem loại tình huống trước mắt, ngại thật sự không nên chung đụng lâu dài cùng Chu Tước Thần Điều."

Dịch Thiên Hành hai mắt khép hờ, suy nghĩ một lát nói: "Nó nếu rời khỏi ta, không thể hút hỏa nguyên trong cơ thể ta, không có việc gì sao?"

"Dĩ nhiên là không, thần thú tự có đạo cầu sinh, mặc dù cùng ngươi tách ra, kết quả xấu nhất cũng chỉ là trưởng thành chậm dần, nghĩ đến sẽ không lo lắng cho tánh mạng."

Dịch Thiên Hành nghiêng đầu nhìn tiểu hồng điều, nhìn bộ lông của nó thuận trơn, trong lòng dâng lên cảm giác lưu luyến mãnh liệt.

Đang lúc ấy, tựa như có người ho khan một tiếng.

Dịch Thiên Hành lập tức cảnh giác lên, bởi vì hắn phát hiện thanh âm này chính là người ngày đó đem mình chấn bất tỉnh. Mà Tiểu Chu tước lúc trước vẫn ngủ say cũng phút chốc tỉnh lại, đứng ở trên gối đầu, lắc lắc đầu tròn nho nhỏ nhìn chung quanh, chân nhỏ bắt an cựa trên vỏ gối, nhìn khăn trương vô cùng.

...

...

Dịch Thiên Hành trong đầu vang lên thanh âm như sấm.

"Thật lâu không nhìn thấy vật nhỏ này rồi, tôi đây vui đùa một chút."

Tiểu Chu tức tặc như cũng nghe hiểu những lời này, cô cô kêu, thanh âm dồn dập bất an, tựa như cực kỳ sợ hãi.

Dịch Thiên Hành nhìn thấy thần thái của nó, trong lòng kinh hãi. Còn chưa kịp làm ra phản ứng, đã nhìn thấy không khí bên trong thiện phòng kỳ dị gãy đổ, ánh sáng nhàn nhạt bị ép thành một nhúm, tựa như lực lượng chính bằng không khí truyền lại tiến vào thiện phòng.

Tiểu Chu tức vô tội nhảy đôi mắt đen, cô cô hai tiếng kêu thảm thiết, vũ mao trên người bỗng nhiên vừa loạn, giống như bị người lấy tay bắt được, hơi quý dị lên tới giữa không trung trong thiện phòng, phốc một tiếng, ngã trái ngã phải bị cổ lực lượng kia kéo ra bên ngoài thiện phòng!

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Lão tổ tông

Hoàng hôn dần tới.

Quy Nguyên tự hậu viên trò chơi xếp La Hán cũng không biết tiến hành bao lâu, Dịch Thiên Hành bị chôn ở phía dưới một đồng lớn hòa thượng rốt cục chịu đựng không nổi nhân khí hồng hun, bất đắc dĩ nhận thua nói: "Ta không vào phòng kia nữa, các người thả ta đi."

Bản Khổ hòa thượng thở hổn hển tràn đầy hoài nghi hỏi: "Thí chủ nói thật không?"

"Nói là làm."

Mặc dù nghe hắn nói chịu thua, nhưng Bản Khổ nơi nào dám tin tưởng, chỉ huy tăng nhân đứng ở trên ngọn, đã sắp đứng không vững đi trong hồ mờ mịt mấy sợi xích sắt, thật thật tại tại đem Dịch Thiên Hành trôi thành bánh chưng, sau đó lại để mấy đệ tử công lực thâm hậu như Diệp Tường một đường dẫn Dịch Thiên Hành đến thiện phòng, dọc theo đường đi bàn tay mọi người là thân mật dán tại trên người Dịch Thiên Hành, trong miệng không ngừng lẩm bẩm kim cương định tâm chú.

Bên trong thiện phòng,

"Thí chủ không phá được kết giới, mà... Ủ... lão tổ tông chùa ta mặc dù ngoan tâm không giảm, nhưng nghĩ đến đối với tiểu hồng điều cũng không có ác ý gì, vẫn là ở chỗ này chờ một lát sao."

Dịch Thiên Hành ngã trên giường ở thiện phòng, phốc một hơi, nhổ mấy miếng lá vụn trong miệng ra, nhìn một chút tăng nhân bên cạnh mình như lâm đại địch, sau đó nhìn một chút trên người mình mấy bàn tay tăng nhân phiếm nhân nhật sáng bóng, thở dài nói: "Kết giới kia tên là gì?"

Bản Khổ đại sư nghĩ một chút, rốt cục vẫn phải đáp: "Đó là kim cương phục ma quyền."

"A." Dịch Thiên Hành phản ứng rất bình thản.

Bình thản một tiếng "A" cũng là để chúng tăng Quy Nguyên tự có chút kinh ngạc. Chúng tăng nghĩ thầm: Chẳng lẽ vị thiếu niên thiên hòa này không biết kim cương phục ma quyền chính là pháp trận thuần chánh nhất uy lực mạnh nhất Phật môn ư? ——thật đúng như bọn họ đoán, Dịch Thiên Hành trước lúc bước vào Quy Nguyên tự, đối với Thiên tông huyền học, tất cả đều là trống rỗng, như chim non mới rời tổ, tự nhiên không biết đại danh hiển hách của kim cương phục ma quyền.

Dịch Thiên Hành ho hai tiếng, hỏi: "Lão tổ tông trong miệng các người phía sau núi là ai?"

"Phật viết, không thể..."

Bản Khổ nói còn kém chữ cuối, Dịch Thiên Hành đã không nói đạo lý mà đem chữ cuối cùng phun ra ngoài: "Nói!"

"Khụ khụ." Bản Khổ thấy hắn bá đạo, không khỏi cười xấu hổ. Hắn nhìn một chút chúng tăng trong thiện phòng, khe khẽ thở dài, đuổi chúng tăng ra ngoài cửa, chúng tăng mặc dù không yên lòng về Dịch Thiên Hành, nhưng cũng đành tuân lệnh đi.

Bản Khổ nhìn Dịch Thiên Hành một chút, bỗng nhiên đuôi lông mày khẽ dựng thẳng, trầm mặc một hồi lâu sau nói: "Phía sau núi lão tổ tông, chính là một cái dị sở của chùa ta, coi như là một đại bí mật của bản tự."

Dịch Thiên Hành nhìn thấy một đám hòa thượng đã đi sạch sẽ, hai tay hai chân vẫn là bị xích sắt buộc, một cái lý ngư đã dính từ trên giường nhảy lên, động tác tiêu sái xinh đẹp.

Bân Khổ nhìn hần nhắm mắt vừa dùng lực, đem trên người xích sắt đã từng khúc gãy lìa, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt đương nhiên, còn tùy ý vô cùng đưa cho chén trà.

Dịch Thiên Hành nhận lấy trà cười nói: "Không sợ thay đổi ý, đi đụng nhau với lão tổ tông các ngươi ư?"

"Ta tin ngươi, nếu không phải như thế, cũng sẽ không đem Quy Nguyên tự chỉ bảo huyết thư tâm kinh Lăng Già Kinh cùng thí chủ xem." Bân Khổ đại sư thân nhiên nói.

"Vậy lão tổ tông đến tột cùng là nhân vật nào? Nhưng lại để các ngươi sợ thành như vậy?" Dịch Thiên Hành mặc dù nóng lòng Chu Tước chết sống, nhưng lúc này sốt cao đã giảm, tâm tư trở lại yên lặng, tự nhiên nghĩ đến thanh âm phía sau núi nếu là Phật môn cao nhân, nhất định sẽ không đối với một con chim nhỏ đáng yêu hạ độc thủ, cho nên trong bụng an tâm một chút. Cộng thêm hần ở huyện thành nghe Cổ lão thái gia nói đoạn chuyện cũ năm xưa này, cũng đã đối với vị nhân vật có thể có uy thế sánh ngang với thiên địa cực kỳ tò mò, cho nên cẩn thận hỏi.

"Lão nạp cũng không biết thân phận của vị lão tổ tông này."

Dịch Thiên Hành không tin, lắc đầu không nói.

Bân Khổ đại sư giải thích: "Ta thuở nhỏ xuất gia ở Quy Nguyên tự, lúc ấy đã biết sau núi có một vị lão tổ tông như vậy. Vị lão tổ tông này quanh năm ở trong nhà tranh, không ra gặp người, chẳng qua là đệ tử trong chùa thỉnh thoảng sẽ nghe hần phân phó đưa chút ít thức ăn trái cây đi vào, mà phía ngoài kim cương phục ma quyền cũng là một mực như vậy, là pháp trận bảo vệ lão tổ tông. Vị lão tổ tông này mặc dù không chịu đi ra ngoài, nhưng tính tình có lúc bất hảo như hải tử, thường xuyên vận khởi vô thượng thần thông, ở bên tai đệ tử trong chùa nói chuyện, hù dọa người khác kêu to một tiếng. Nhớ năm đó ta có một lần ở bên hồ nước, đã bị thanh âm của hần dọa sợ đến rơi vào trong hồ. Bất quá hàng năm như thế, đệ tử trong chùa phần lớn cũng thành quen, dù sao vị lão tổ tông này không chịu đi ra ngoài, chúng ta tất cả đều từng nghe thanh âm của hần bên tai.. Khụ khụ."

"Thúi lắm sao?" Dịch Thiên Hành cười hắc hắc nói.

"A Di Đà Phật, nào dám có ý niệm không tôn kính như thế." Bân Khổ đại sư cười khổ lắc đầu nói: "Lúc đầu dĩ nhiên tò mò, tự nhiên sẽ đi hỏi sư phụ, thanh âm phía sau núi là ai. Không ngờ sư phụ cũng không rõ ràng lắm, nói hần cũng là thuở nhỏ đã thấy lão tổ tông này ở hậu sơn."

"Vậy sư phụ của sư phụ ngươi thì sao? Không phải cũng giải thích như vậy sao?" Dịch Thiên Hành cảm thấy vị lão tổ tông kia có chút cổ quái.

"Không chỉ sư tổ ta, ngay cả sư tổ của sư tổ ta cũng nói như thế. Cũng phảng phất vị lão tổ tông này từ điểm bắt đầu của thiên địa, đã bắt đầu ở tại trong gian nhà tranh này vậy." Bân Khổ đại sư nói: "Lão tổ tông tính tình có khi bất hảo, có khi buồn cười, dĩ nhiên cũng có con giận lôi đình, bất quá phần nhiều là sống ở trong nhà tranh trầm mặc không nói. Bất quá lão tổ tông đối với tiểu hòa thượng cũng vô cùng tốt, thường xuyên nói chút chuyện đùa không thương phong nhã, thậm chí có lúc còn có thể chỉ điểm tiểu hòa thượng sửa kinh văn. Đến lúc này, tiểu hòa thượng cũng sẽ từ từ lớn lên, sau đó thành chủ trì, phương trượng, một đời một đời truyền xuống, tự nhiên đối với lão tổ tông lễ kính có thêm, kính như thần Phật."

Dịch Thiên Hành suy nghĩ một chút, cau mày nói: "Vậy ban đầu xây chùa thì sao? Trước lúc Bạch Quang cùng Chủ Phong hai huynh đệ góp vốn xây chùa, hần là không có vị lão nhân này, ngày sau nên có chút ghi lại mới đúng."

"A Di Đà Phật, hần là không có chút nào ghi lại, hơn nữa... Truyền thuyết Bạch Quang, Chủ Phong hai vị đời trước năm đó xây chùa tựa hồ cũng cùng vị lão tổ tông phía sau núi có liên quan, chẳng qua cụ thể nguyên do sự việc đã sớm yên diệt không thể nào kiểm chứng."

"Mẹ ơi, từ năm mười lăm Thuận Trị đến bây giờ, chẳng phải là sống mấy trăm tuổi ư?" Dịch Thiên Hành sách sách xưng kỳ.

Bân Khổ đại sư đáp: "Có lẽ lão tổ tông đã gần đến thân thể thần Phật, đang tu khổ thiên trăm năm? Bất quá các đệ tử cũng không còn ai dám đi quấy nhiễu lão nhân gia."

"Các ngươi cứ mặc cho một lão quái vật ngàn năm không ra ở trong chùa như vậy ư?"

Bân Khổ đại sư khẽ mỉm cười nói: "Lão tổ tông đã thành một phần cuộc sống của bản tự mỗi ngày, cũng không ai cảm thấy có gì đặc dị, tăng chúng sớm đã thành thói quen nói không chừng lúc nào đó vang lên thanh âm, đột nhiên có chuyện đùa rồi."

"Nhưng vì sao có một pháp trận kim cương phục ma quyền đem vị lão tổ tông này bao phủ? Có phải là đem hần giam cầm hay không? Tựa như mới vừa rồi đem ta cản ở bên ngoài vậy." Dịch Thiên Hành con ngươi quay tít, không biết đang suy nghĩ mưu ma chước quỷ gì.

Bân Khổ đại sư nghiêm nghị nói: "Tiểu thí chủ không thể nói linh tinh! Kim cương phục ma quyền chính là pháp trận trấn tà đuổi yêu tinh khiết chính phương, tiểu thí chủ lúc trước sát ý quá nặng, tự nhiên sẽ bị cản ở bên ngoài, mà lão tổ tông Phật tâm thuần chính, một mảnh tâm địa thiện lương, có thể nào cùng yêu tà vật có nửa điểm liên quan?"

Dịch Thiên Hành cười hắc hắc, trong lòng nghĩ các ngươi cũng không biết bộ dáng lão tổ tông này, nói không chừng Quy Nguyên tự thật đúng là đang giam yêu quái lợi hại nhất trên đời này.

Nghĩ đến chỗ này, hần bỗng nhiên ngồi xếp bằng, lấy khủy tay chống đỡ quai hàm, nói: "Thật là một lão đầu râu bạc ham chơi sao? Con trai ta Chu Tước hần là không có chuyện gì mới đúng. Đúng rồi đại sư, vị lão tổ tông này pháp lực cao cường là khẳng định, vậy vài ngày trước ngươi nói gì thượng

tam thiên vân vân, cần gì phải lo lắng? Còn để cho ta một cái mới nhập môn như vậy tới cản họa cho ngươi." Hắn nhìn thấy Bản Khổ muốn giải thích cái gì, vội vàng ngăn nói: "Người xuất gia cấm nói dối, chúng ta nói trực tiếp chút đi, ngươi tính toán tiểu tử ta cũng hiểu được."

Bản Khổ đại sư quần bách, một hồi lâu sau mới đáp: "Lão tổ tông thân phận tôn quý bực nào? Theo như bối phận mà tính, chúng ta hợp tự đệ tử cũng đều là bậc con cháu, cũng không dám vì chuyện này phiền lão nhân gia. Rồi nói lão tổ tông tính tình thật là mạnh, nếu như biết chúng ta đối với đương thời tu sĩ cũng không làm gì được, chỉ sợ lúc trời tối chúng ta cũng sẽ ngủ không ngon giấc —— hẳn nổi cơn lên, thậm chí có thể không ngủ không nghỉ ở bên tai chúng ta hát cả đêm"

"Chẳng lẽ lão nhân gia tính tình mạnh mẽ như vậy? Đã như vậy, như thế nào lại mà ngay cả hợp tự tăng chúng chịu nhục cũng không ra tay?"

"Theo tổ gia truyền xuống, lão tổ tông vì bản tự xuất thủ cũng bắt quá ba lần, đều là gặp phải tai ương diệt tự. Một lần là Thanh Đạo quang niên Tuân phủ tính thành vì thiết liên trong hồ, cùng bản tự tranh chấp, muốn đem toàn thể tăng chúng bản tự bỏ tù. Đang lúc vậy tự, lão tổ tông hất hơi một cái..." Bản Khổ đại sư thân nhiên hồi tưởng "... Một tiếng này, đã chấn ngã mấy chục thớt ngựa bên ngoài chùa, Tuân phủ đại nhân bị dọa cho sợ từ đó có tật bệnh tiểu són, sau đó hóa thành hai đạo gió lốc lao thẳng tới tỉnh thành, dọc theo đường xô đổ bao cửa hàng, ngã vô số người, mới chậm rãi bình tĩnh. Trong lúc nhất thời, chuyện Quy Nguyên tự có thần tiên bị dân chúng truyền sôi sùng sục. Chuyện này bị quan phủ tâu tới, nói bản tự tập yêu pháp làm phản, cũng may Hoàng Đế thông minh, biết chuyện như vậy, không thể xem thường, cuối cùng trái lại ban ngự tứ ngọc tỷ, chấm dứt chuyện này, từ nay về sau bản tự biến bài đối thành như vậy."

Dịch Thiên Hành chà xát chà xát tay, nghe mi phi sắc vũ, nghĩ thâm lão này thật đúng là mạnh đến biến thái. Hắn thường nghĩ tới thân thể của mình đã đủ mạnh, nhưng nghĩ tới hất hơi quả thực tựa như vũ khí khí tượng đến hiện tại còn chưa nghiên cứu ra, không khỏi cảm thấy bội phục.

"Tính tình thật là mạnh! Cũng cùng mình có chút giống nhau." Dịch Thiên Hành nghe chuyện kinh thiên động địa như vậy, vui rạo rực mà nghĩ, mình và vị nhân vật lợi hại đến khó tin này tựa hồ có một tia tương tự vô cùng mãnh liệt, tiếp theo vội vàng hỏi: "Còn hai lần thì sao?"

Bản Khổ đại sư bỗng nhiên mặt lộ vẻ không đành lòng, do dự nói: "Còn có hai lần đều là bản tăng tận mắt nhìn thấy. Lão tổ tông hai lần đó giết quá nhiều người, tràng diện quá mức thảm thiết, không tiện nhiều lời. Chẳng qua là nói để tiểu thí chủ biết được, một lần là ở tháng mười năm 38, một lần khác phát sinh ở cuối tháng bảy năm 67."

Dịch Thiên Hành đọc nhiều sách, trí nhớ tốt, tự nhiên biết trong hai tháng này tỉnh thành xảy ra đại sự gì. Năm 38 lần đó chính là quân Nhật đang cùng quốc quân huyết chiến, đột nhập tỉnh thành; năm 67, lại là tỉnh thành hai phái tạo phản đấu tranh cực to, hẳn không khỏi hút miệng lạnh khí nói: "Người Nhật Bản cùng trăm vạn hùng binh xem như đụng vào sát tinh."

Bản Khổ đại sư lắc đầu thờ dài nói: "Thế gian loạn ly, hai trường huyết nhục tung bay này cũng bắt quá là chút màu sắc để dọn đường cho đại thời đại mà thôi."

Dịch Thiên Hành bỗng nhiên cau mày trầm nghĩ: "Lão tổ tông này ngày ngày ở tại trong chùa, nhìn người trong thiên hạ chịu khổ, cũng không coi là hảo hán." Nhưng hắn thật sự không muốn đem cao nhân này nghĩ trở thành "Hôn cầu", cho nên khuyên mình nói: "Có lẽ thật là có gì khó nói, không ra được kết giới màu xanh sao." Một mặt nghĩ tới, ngoài miệng không dừng hỏi: "Vậy ngươi đem ta kéo vào vũng bùn này làm chi?"

Bản Khổ đại sư trên mặt bối rối càng sâu, ấp úng nói: "Cái này... Ngày đó tiểu thí chủ lấy Cửu Thiên Huyền Hóa cùng bản tự chí bảo thiên áo cả sa chống đỡ, sau đó lại bị lão tổ tông thu đi. Như thượng tam thiên Tiểu công tử tới đòi hỏi, bản tự thật sự không cách nào ứng phó. Mà lão tổ tông tựa như đối với tiểu thí chủ ngài phá lệ coi trọng, vì vậy bản tự... chuyện này, xấu hổ, xấu hổ."

Dịch Thiên Hành vừa nghe đã hiểu là chuyện gì xảy ra, lắc đầu thờ dài nói: "Đại sư cũng nói đùa, ta cùng với vị lão tổ tông kia cũng chưa từng gặp mặt, như thế nào được hắn ưu ái?"

"Tiểu thí chủ có biết ngày đó đấu pháp vì sao hôn mê không?"

"A, tự nhiên rõ ràng, nói đến đây mà ta cũng khó chịu." Dịch Thiên Hành hình dáng tức giận bất bình nói: "Ngươi chuẩn bị pháp bảo để đối phó học sinh đây vô tội như ta coi như bỏ qua, ta bị chen ép đưa ra chủ ý lung tung, thật vất vả lung tung luyện thành cái gì Cửu Thiên Huyền Hóa, mắt thấy có thể đem thiên áo cả sa phá vỡ, lão tổ tông của các ngươi lấy già lừa trẻ, già mà không kính, tự mình xuất thủ... A, không đúng, là tự mình lên tiếng đem ta đánh bại, sách sách sách..."

"Thí chủ hiểu lầm." Bản Khổ đại sư hợp thập nghiêm mật nói: "Ngày đó huyền hóa ly thể, thí chủ không còn lực tự vệ, suýt nữa bỏ mạng dưới thiên áo cả sa, lại là lão tổ tông ở thời khắc chỉ mình treo chuông, đem thí chủ cứu xuống."

Dịch Thiên Hành trêu đùa: "Ngươi khi đó râu mép lông mày cũng bị đông lạnh thành tuyết, như một cái ông già Noel, còn có thể nhìn thấy quá trình như thế nào ư?"

Bản Khổ thấy hắn không tin, gấp gáp nói: "Người xuất gia không nói dối, thí chủ nên tin ta."

"Bất luận như thế nào, chung quy vị lão tổ tông của các ngươi chạy không thoát tội danh ý lớn hiếp nhỏ." Dịch Thiên Hành cũng tò mò vị cao nhân kia vì sao lại cứu mình, trên mặt giả trang thần sắc khinh bỉ, "Còn nói gì lão tổ tông thân phận tôn quý, ta xem cũng bắt quá chính là già không nên nét."

...

...

"Tiểu tử ngươi lá gan không nhỏ." Một thanh âm vang lên ở trong thiện phòng.

Dịch Thiên Hành đang châm chọc Bản Khổ lão hòa thượng, theo bản năng đáp: "Lão tử ta trời sanh lớn mật." Nói xong câu này mới phát hiện chuyện không đúng —— thanh âm này nghe rất quen tai, lại giống như là lão tổ tông này!

Nhưng hắn phát hiện cũng phản ứng không kịp nữa, chỉ nghe thanh âm kia cười hắc hắc hai tiếng, hắn thăm thăm bị không khí bên trong thiện phòng nhẹ bạo chấn ngã lăn ra đất, sau đó lại bị sinh sinh bắt tới không trung, tay chân lộn xộn bị một cỗ lực lượng nặng nề ném vào trên tường, chấn tới xà nhà tro bụi vô số.

Dịch Thiên Hành bị cỗ lực lượng này chấn cho ngũ tạng lục phủ ở trong người xoắn thành một đoàn, rất khó chịu, nửa quỳ trên mặt đất, phát hiện trong miệng tất cả đều là tro bụi, không khỏi hừ hai tiếng, vừa nôn khan hai tiếng, ho sau vẫn là cổ mắng: "Đi khi phụ phạm phụ tục tử, coi là cái gì anh hùng hảo hán."

Bản Khổ đại sư ở bên cạnh gấp gấp thay cho hắn, hướng về phía không trung giảng hòa: "Lão tổ tông, tiểu tử này ngoài miệng thất đức, bắt quá người cũng không xấu, ngài tạm tha hắn sao?"

Dịch Thiên Hành cúi đầu âm thầm vui lên, nghĩ thầm ta ngại cầu xin tha thứ, lão hòa thượng thay ta cầu cũng không sai, đến lúc này cảm thấy Bản Khổ lão hòa thượng mặt tràn đầy nếp nhăn nhìn càng thân cận đáng yêu.

Lão tổ tông thân tại nhà tranh ở hậu sơn, thanh âm cũng đang trong thiện phòng Dịch Thiên Hành vang lên.

Thanh âm kia cười hắc hắc hai tiếng, nói: "Ta đây lão... Lão... Lão gia hóa chơi ngươi đó."

Dịch Thiên Hành đã mất mặt một lần, nơi nào còn dám lại cùng vị lão gia hóa như thần phật này già mồm, cười hắc hắc, học bộ dáng Bản Khổ hòa thượng hướng không trung lung tung vãi chào, trở mặt ra ôn nhu nói: "Lão công công, ngươi cần gì cùng tiểu tử ta chấp nhặt. Lúc trước ngài đem con chim mà tiểu tử nuôi cầm đi chơi, chơi lâu nghĩ đến cũng nên chán rồi, hay trả lại cho tiểu tử như thế nào?"

Cái thanh âm kia lại vang lên, ở bên trong thiện phòng phù phù đung đưa, tựa như tự thiên ngoại vô tích tới.

"Trả cho ngươi? Thiên hỏa ở ngoài, tâm hỏa đốt trong, bằng bản lãnh của tiểu tử ngươi, chỉ sợ nuôi không được mấy ngày, không phải là ngươi bị tâm hỏa đốt chết cháy, chính là con chim nhỏ này không cách nào khống chế thiên hỏa, đem nhân gian đốt thất linh bát lạc. Tiểu tử, ngươi còn cần không? Chớ mạnh miệng, hại đại sự."

Dịch Thiên Hành sợ hãi, nơi nào nghĩ đến con trai bảo bối của mình sẽ mang đến cho mình phiền toái lớn thế, nhưng thật là không nỡ rồi đứa nhỏ này, một người một chim những ngày qua "Lớn lên tư thù", tình cảm càng thâm, nhưng dù sao cũng là tánh mạng quan trọng hơn, trong lúc nhất thời nhiều ý niệm trong đầu xông lên đầu, cau mày, rất khó xử. "Chẳng lẽ mình thật muốn đem tiểu hồng điều lưu ở Quy Nguyên tự?" Nghĩ đến muốn cùng Tiểu Chu tước chia lìa, Dịch Thiên Hành không khỏi vành mắt đỏ lên.

Bản Khổ hòa thượng ở bên nhìn hắn đáng thương, cũng không có cách nào, chỉ đành nhẹ giọng tụng kinh Phật.

"Hi hi, tiểu tử ngươi thật không biết đùa."

Vị lão tổ tông chỉ nghe tiếng không thấy ngươi quả nhiên có một trái tim hài đồng.

Theo những lời này rơi xuống, Dịch Thiên Hành có chút vui mừng phát hiện từ cửa phòng chậm rãi bay tới một con tiểu hồng điều, chẳng qua là tư thế phi hành vẫn còn có chút ngốc, như vừa học xong không lâu, lung la lung lay, chọt cao chọt thấp, nó bay lên, đầu nhỏ còn bắt chọt nhìn lại sau, cực kỳ giống một người đang sợ cái gì, nhìn khá ái cực kỳ.

Dịch Thiên Hành mừng rỡ hú lên quá đi, xông lên phía trước đem Tiểu Chu tước ôm vào trong ngực, mừng rỡ tình té ngó nhìn nó, phát hiện tất cả hoàn hảo —— chỉ là đỉnh đầu nhỏ nhỏ chẳng biết tại sao nhiều ra một nắm lông trắng tinh tể, không khỏi rất nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Duyên phận

Dịch Thiên Hành có chút bất an mơ hồ, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt đám lông trắng trên đầu Tiểu Chu tước, đầu cũng không dám ngẩng lên, nhẹ giọng hỏi Bản Khổ đại sư bên cạnh: "Đại sư, làm sao lại thành trắng rồi? Không phải là lão tổ tông nắm đầu tiểu tử này đập vào tường vôi đấy chứ?"

Bản Khổ đại sư dờ khóc dờ cười nói: "Lão tổ tông mặc dù ngây thơ, tính tình trẻ con, cũng không đến mức làm chuyện quái đản đến như thế." Hắn ghé sát vào nhìn, không ngờ sắc mặt phút chốc biến đổi, hiển nhiên là khiếp sợ dị thường.

Lúc này thanh âm của lão tổ tông lại vang lên.

"Đúng là kẻ ngốc không biết gì."

Dịch Thiên Hành thật sự không hiểu được tính tình của vị đại nhân vật này, sợ đặc tội hấn chịu thêm đau khổ, liền theo lời Bản Khổ đại sư truyền thụ, làm bộ như không nghe thấy. Hấn nghiêng mặt nhìn Bản Khổ về mặt khiếp sợ, buồn bực nói: "Đại sư, dùm lông trắng này có gì cổ quái ư?"

"Thiên... Thiên... Thiên áo cà sa?" Bản Khổ đôi môi chu ra, bỗng nhiên khinh thân nhảy ra khỏi thiện phòng, không tới mấy khắc đã đi tới ngoài nhà tranh phía sau núi.

Dịch Thiên Hành mặc dù cũng đi theo, nhưng hơi sợ màn hào quang màu xanh nhạt, cũng chính là kim cương phục ma quyền kia, chỉ chịu xa xa ở bên hồ, một mặt nhẹ nhàng vỗ về Tiểu Chu tước rõ ràng đã rất mệt mỏi, một mặt đóng tai nghe Bản Khổ đại sư đang nói cái gì.

"Lão tổ tông, một dùm lông trắng trên trán Chu Tước rốt cuộc là vật gì?" Bản Khổ đại sư thanh âm run rẩy hỏi.

"Khổ Diện tiểu hòa thượng, không phải là người đã nhận ra sao?"

Nói xong câu đó, Quy Nguyên tự hậu viên hồi phục an tĩnh, cái thanh âm trên chộc càng kèm theo uy lực khó dò kia, không còn vang lên nữa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Bản Khổ đại sư rốt cuộc thở dài một hơi, khuôn mặt buồn bã xoay người trở lại.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Dịch Thiên Hành có chút ngạc nhiên.

Bản Khổ đại sư bỗng nhiên bình tĩnh nhìn hấn, vừa khuôn mặt không nở nhìn một chút Tiểu Chu tước trong lòng ngực của hấn, trong miệng niệm niệm, tự như: "Tuyệt không thể như vậy, bản tự chí bảo, có thể nào đến đời ta lại thất lạc ở ngoài chùa?... Nhưng... có thể làm gì đây? Lão tổ tông thần thông, chúng ta bực này có thể nào... Thôi thôi, hết thấy đều là duyên phận."

Dịch Thiên Hành nghe mờ mịt không biết ra sao.

Vị chủ trì Quy Nguyên tự này bỗng nhiên song chương hợp thập, trong miệng tụng niệm, một lát sau thần sắc trở lại bình thường, một mảnh từ bi tường hòa bao phủ toàn thân.

Hấn nhẹ nhàng hướng về phía Dịch Thiên Hành thì lễ nói: "Thí chủ được lão tổ tông bảo vệ, nghĩ đến cũng là duyên phận thật lớn, mong rằng thí chủ ngày sau hành thiện giúp người, không làm dơ bản Chu Tước si hóa, cũng chớ để tuyệt sa dính bụi trần."

Dịch Thiên Hành nhướng mày, suy nghĩ một lát bỗng nhiên kinh hãi nói: "Chẳng lẽ người là nói... Đại sư nói là, dùm lông trắng trên trán tiểu tử này hấn là...?"

Bản Khổ đại sư khẽ mỉm cười nói: "Chính là bản tự chí bảo thiên áo cà sa, cũng không biết lão tổ tông dùng thần thông gì, lại huyền hóa thành một dùm lông trắng trên đầu thần điều Chu Tước."

Dịch Thiên Hành há miệng thật to, giống như một người đáng thương ngửa đầu nhìn bầu trời lại bị bánh nướng trên trời rơi xuống làm cho nghẹn họng. Nửa mừng nửa lo, nhưng có chút không giải thích được cùng lo sợ, hấn nghĩ thầm, chuyện tốt như thế, không khỏi quá mức bất ngờ sao? Ta không hề có ý đoạt thiên áo cà sa, lão tổ tông đưa đại lễ lớn như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Bản Khổ đại sư thấy vẻ mặt của hấn, mỉm cười nói: "Bề khổ khôn cùng, Phật môn từ bi lại chỉ độ người hữu duyên. Thí chủ nếu được lão tổ tông ưu ái, chính là duyên; thí chủ cùng Chu Tước thần điều tương sinh tương hải, tình nghĩa khắc sâu, đây cũng là duyên; nếu thí chủ không tách rời thần điều Chu Tước, sẽ có nguy hiểm tính mạng, mà nếu tách ra, rồi lại là không nở. Cho nên lão tổ tông dùng thiên áo cà sa hóa thành bạch vũ trấn trụ Chu Tước thiên hóa, vừa có thể không để cho thí chủ cùng Chu Tước xa cách, có thể bảo vệ cho an nguy của thí chủ cùng Chu Tước, được một vòng thiện quả, đây càng là duyên phận thật lớn."

Dịch Thiên Hành lúc trước chỉ biết thiên áo cà sa là một bảo bối vô cùng lợi hại, lúc này mới hiểu được thì ra thiên áo cà sa đối với mình cùng tiểu hồng điều lại có ý nghĩa to lớn như thế, thần niệm ám tra bản thân, mới phát hiện chân nguyên trong cơ thể lưu động thông thuận, nhiệt độ bình thường, thần thanh khí minh, người không có cảm giác mất hoa bất an trước đó vài ngày, nhìn lại Tiểu Chu tước cũng là an ổn ở trong lòng ngực của mình ngủ, như bình thường. Hấn không khỏi cảm phục, nói: "Tiểu tử làm sao có phúc duyên thâm hậu như thế, thật sự không dám nhận bảo vật này."

Bản Khổ đại sư thất thanh cười nói: "Thật sự không biết Dịch thí chủ cũng có thời khắc ngược ngùng." Ngược lại nghiêm mặt nói: "Thí chủ lại hiểu lầm, lão nạp mặc dù đưa tặng thánh vật, lại là thượng thể thiên tâm, giúp Chu Tước thần thú có thể thuận lợi trưởng thành, sớm ngày giúp cõi đời này giáng xuống cát tường phật quang, thí chủ chớ nên khách khí. Chẳng qua là... Thí chủ mặc dù một thân thần thông thường nhân khó đạt đến, thượng tam thiên cũng chỉ có mấy vị cao thủ đỉnh cấp mới có thể sánh bằng, chỉ cần mấy vị Môn chủ cùng Tiểu công tử không ra tay, hấn là không ngại. Nhưng sau này thân mạng theo Chu Tước thiên áo cà sa hai đại dị bảo, làm việc đi đường, đều phải cẩn thận mới được."

Dịch Thiên Hành lúc trước nghe lão tăng này nói thượng tam thiên không biết vì nguyên nhân gì, nhất định phải mượn thiên áo cà sa dùng một chút, lúc này phục hồi tinh thần, không khỏi khẽ cau mày, nghĩ đây không phải là chộc đại phiền toái cho mình sao? Bất quá nếu không có thiên áo cà sa che trên trán Tiểu Chu tước, một lớn một nhỏ thật đúng là không có biện pháp gì — thôi thôi thôi, hấn suy nghĩ một chút, vẫn chỉ có ở thực tế trước mặt cúi đầu, mặt dày đem Tiểu Chu tước ôm vào lòng.

Hấn biết đệ tử của Phật nói cơ duyên, cũng không nói ta ơn nữa, chẳng qua âm thầm suy nghĩ, vừa thiếu Quy Nguyên tự một cái đại nhân tình, còn không biết ngày sau đi trả như thế nào. Mặc dù Quy Nguyên tự thật có lòng từ bi, vì giúp mình đã cho mang theo thiên áo cà sa, nhưng nếu thượng tam

thiên Tiểu công tử lợi hại vô cùng tìm Quy Nguyên tự gây phiền toái, chẳng lẽ mình còn không biết xấu hổ khoanh tay đứng nhìn ư?

Nghĩ đến chỗ này, hắn nhìn lại vẻ mặt từ bi tức mục của Bản Khổ đại sư, không khỏi hoài nghi ngờ vị cao tăng này có dụng tâm.

Dịch Thiên Hành nghĩ đến chính mình lần đầu bước ra xã hội, trước thiếu Cổ lão thái gia, sau thiếu Bản Khổ lão hòa thượng, phía sau mông kéo một chuỗi nợ không biết bao giờ mới trả nổi, không khỏi dưới đáy lòng oán hận mắng thầm: "Giùng càng già càng cay, dây mướp càng già càng cứng, táo càng già càng mềm, hạch đào càng già càng cứng, người càng già... Quả nhiên là cay nhất cứng nhất... gian hoạt nhất."

.....

Dịch Thiên Hành ban đêm lưu tại Quy Nguyên tự thiện phòng, hắn ôm tiểu hồng điều, tinh tế nghiên cứu dùm lông trắng trên trán nó, chỉ cảm thấy xúc cảm lạnh như băng, không biết làm như thế nào. Nghĩ tới đây không biết rõ ràng nhưng không được, hắn nửa đêm chạy tới trong thiện phòng của Bản Khổ đại sư, lao thao hồi nửa đêm mới hiểu rõ thiên áo cả sa diệu dụng, chẳng qua là làm lão hòa thượng cả đêm tinh thần ủ rũ.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Thiên Hành ở phía sau núi ngoài nhà tranh đập đầu hai cái, tạ ơn lão tổ tông cứu mạng cứu chim.

Hắn vốn còn muốn vào xem một chút lão tổ tông có bộ dáng gì, trong lòng còn có mấy nghi vấn lớn muốn thỉnh giáo, cộng thêm nhận lời Cổ lão thái gia, ở bên ngoài khấu đầu tạ hồ không được tốt, vốn muốn đích thân ra mắt người này, tâm sự ba mươi năm chuyện xưa mới hợp thức. Nhưng Bản Khổ đại sư chẳng qua là cười mà không đồng ý, lão tổ tông cũng không biết có phải vừa tìm được đồ vật gì mới mẻ hay không, không nói thêm gì nữa. Dịch Thiên Hành không thể làm gì khác đành thôi, trong lòng vừa phát lên ý niệm một ngày nào đó len lén vào xem một, rồi lại chợt nhớ tới kết giới màu xanh cứng như kim cương, vẫn là lè lưỡi, bỏ qua ý niệm mê người này.

Bản Khổ đại sư tự mình đưa hắn tới sơn ngoại môn, bỗng nhiên thở dài một tiếng nói: "Hôm nay bản tự chỉ bảo đã thuộc về thí chủ, thí chủ cẩn thận một chút."

Dịch Thiên Hành gật đầu đáp ứng.

Bản Khổ đại sư lại nói: "Nghe nói Dịch thí chủ chính là người của Cổ gia?" Đuôi lông mày khẽ lay động một chút.

Dịch Thiên Hành khẽ cau mày đáp: "Cũng có thể nói phải, đây chính là chỗ ưu phiền của tiểu tử."

Bản Khổ đại sư thở dài nói: "Cổ gia lão thái gia những năm trước đây ở tại tỉnh thành, thường xuyên tới bản tự dâng hương hỏa, bổ thí hết sức ân cần, nhưng dù sao hắn cũng là người giang hồ, sát nghiệt quá nặng, bản tự thật sự không cách nào tới thâm giao. Dịch thí chủ tuổi còn trẻ, ngày sau cũng không nên đi sai bước nhảm."

Dịch Thiên Hành bất đắc dĩ thở dài nói: "Xem ra, đúng là còn phải suy nghĩ biện pháp đem chuyện này thoái thác sạch sẽ mới được."

Hai người vừa hàn huyên nói vài câu, Dịch Thiên Hành muốn rời đi, Bản Khổ đại sư ngăn cản hắn nói: "Thí chủ chớ ngại lão nạp dài dòng, chẳng qua người một thân tu hành là trời sanh mà đến, không biết nhiều loại quy củ của tu sĩ trong trần thế, cần cẩn thận một chút. Tuyệt không thể cho là mình có một thân thần thông, có thể hoành hành không trở ngại."

Dịch Thiên Hành như rồng mây, không có đáp lời, thật ra thì hắn hôm nay trong lòng dần dần này kiêu căng khí, chỉ là bản thân mình còn chưa phát hiện.

Bản Khổ đại sư khẽ mỉm cười nói: "Hôm nay đã không phải là thời Tống Minh, khoa học hưng thịnh, Phật hiệu đã suy, dù có chút ít năng lực ra ngoài phạm thế, cũng ngăn cản không nổi đạn."

Dịch Thiên Hành cười hắc hắc, Bản Khổ đại sư biết tiểu tử này cười gì, bất đắc dĩ nói: "Mặc dù ngươi có thể đỡ đạn, vậy đạn hóa tiền như thế nào?"

Dịch Thiên Hành sùng sốt, lại nghe Bản Khổ đại sư nói tiếp: "Đạn hóa tiền có thể ngăn, đạn đạo như thế nào? Bom nguyên tử? Bom no-tron? Bom ngoại tử?"

Dịch Thiên Hành buột miệng cười, biết vị cao tăng này mặc dù thông thế vụ, chỉ sợ cũng chỉ là nửa thông mà thôi. Hắn vỗ bả vai lão hòa thượng nói: "Bom no-tron thì có, bom ngoại tử là vật gì? Ta và ngươi hai nam nhân, nhiều lắm hơi sợ vợ, ngoại tử thì không thể nào kiến thức lợi hại."

.....

Từ Quy Nguyên tự đi ra, Dịch Thiên Hành vốn định gọi điện thoại cho Viên Dã để cho công ty phái xe tới đón chính mình, bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước mình mới quyết định bớt can thiệp vào chuyện này, không khỏi rất đau lòng hủ hóa, ý chí không kiên của mình, quyết tâm nên bước hướng trường học đi.

Hắn đem hai tay chấp sau lưng từ từ hướng trường học đi tới, dọc theo đường đi thưởng cảnh đẹp cuối hè, trong miệng không ngừng đọc thuộc lòng Tư Mã Quang « Huấn Kiệm Kỳ Khang », vừa ngâm thơ Lý Thương Ẩn để thanh tâm—— "Do kiễm nhập xa dịch, do xa nhập kiễm nan... Quả dục tác bất dịch vu vật, khả dĩ trực đạo nhĩ hành.", "Lịch lâm tiền hiền quốc dữ gia, thành do cần kiễm bại do xa "

Thanh âm khó nghe ở đường phố an tĩnh tĩnh thành lay động, chung quanh

Ra Quy Nguyên tự hướng thất lý kiều phương hướng trong vòng ba bốn dặm, có một nơi cảnh đẹp, phủ Bắc Hà xuyên tỉnh thành mà đi chày vòng quanh, gió nhẹ ở trên mặt nước, tạo nên tầng tầng văn nhẹ, phủ Bắc Hà trên đê gieo nhả liễu xanh xanh, cây liễu vô cùng xanh, tia lá tạp tạp rủ xuống ở bên bờ, chiếu ra một mảng bóng dáng nhàn nhạt loang lổ. Dịch Thiên Hành đi dưới bóng râm, cảm giác bên cạnh tựa như đứng vô số người hầu, đang cầm lấy vô số chiếc quạt xanh tươi như lá quạt cho mình.

Hắn càng đi càng đắc ý, thở dài nói: "Như ở đây đọc sách, chẳng phải còn hơn cả Quách gia?" Sắc trời còn sớm, bên cạnh hắn không người nào, cho nên suông sã nói hù người tứ phía.

Đang cao hứng, lại phát hiện phía trước bờ sông một khối đá có một người mù ngồi, người mù tay cầm trúc phiến, trên đó ghi vài chữ to: "Tổ truyền thiết chủ đoạn nhân tiền trình."

Dịch Thiên Hành khẽ cau mày.

Hôm nay, coi bói phần lớn là như quân du kích đánh một trận sẽ đổi địa bàn, nơi nào có loại quân chánh quy khiêng đại kỳ như vậy? Như người coi bói một chỉ trúc phiến, vậy cũng đừng hy vọng khinh trang thượng trận, kẻ địch lui ta tiến, chỉ có thể cho giữ trật tự đô thị.

Đi càng gần chút ít, Dịch Thiên Hành chỉ thấy người mù này một thân áo xanh, ngồi yên như bàn, không khởi trong lòng vừa động. Hắn quy tụ năng lực tiềm tu ba ngày trong chùa để xem người mù này, phát hiện người này bên ngoài cơ thể có một đạo chân khí mỏng màu xám nhạt lưu động, quả nhiên là người tu hành, không khỏi âm thầm cảnh giác lên.

"Đoán một chữ sao." Người mù nhắm hai mắt, nhưng đối với Dịch Thiên Hành từ bên cạnh rón rén xẹt qua nói.

Dịch Thiên Hành đứng suy nghĩ một chút.

Hắn mặc dù sợ phiền toái, nhưng trừ Cổ lão thái gia cùng Quy Nguyên tự hòa thượng ra, còn chưa từng thấy người tu hành, hôm nay ở Quy Nguyên tự được thiên áo cà sa, ra khỏi cửa chùa đã gặp phải một cái, dùng ngón chân nghĩ cũng biết người tới có ý gì, không khỏi động tâm tư tò mò hiếu thắng, cho nên mím môi khẽ mỉm cười, ở trên đá ngồi xuống.

"Tiên sinh năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Năm Đinh tị, tháng giáp thân, ngày nhâm dần." Dịch Thiên Hành vuốt mũi của mình.

"Đương kim trên đời, thanh niên còn có thể nhớ được lịch âm như vậy đã không nhiều. Tiên sinh mặc dù tuổi không lớn, nhưng trong lòng sở học tựa hồ không ít." Người mù khiêm cung nói.

Dịch Thiên Hành khẽ mỉm cười, nói: "Nhân thoại sau đó nói, nếu đoán chữ, cũng không thể nói chuyện phiếm làm chậm trễ người làm ăn."

"Tiên sinh thiện tâm, mời ra chữ."

"Nếu nói lòng ta thiện, vậy thì chữ thiện tốt lắm." Dịch Thiên Hành ha ha cười nói.

Người mù tay phải khớp xương nổi bật ở trúc phiến nhẹ nhàng sờ.

Dịch Thiên Hành mí mắt bỗng nhiên vừa nhảy, cảm giác dưới người hàn lãnh đánh tới. Hắn biết là người mù giờ trò, nhướn mày, hai tay giả vờ sờ ví tiền trên người mình, lại là vỗ nhẹ nhẹ trên đầu Tiểu Chu tước trong ngực, để bày ra trấn an, tiếp theo thần niệm vừa động, trong cơ thể chân hỏa nhanh chóng vận chuyển lại, chống cự lại đạo hàn khí dị cảm này.

Người mù đôi môi khẽ nhếch, khẽ thở dài một hơi.

Dịch Thiên Hành hô một tiếng, phát hiện người mù đưa tới hàn khí lại ở trong chớp mắt mãnh liệt mấy chục lần, giấy lát, như anh hoa trời giáng tựa như hướng trên người mình tuôn ra! Hắn hít một hơi lãnh khí, mới biết được khí thể người mù này vừa mới bắt đầu xuất thủ, dĩ nhiên là cố ý che dấu, thực lực chân chánh thể mà cường hãn như vậy!

Dịch Thiên Hành hơi chút sai thần, một dòng nước lạnh đông lạnh triệt lòng người, dọc theo vĩ lộ đi lên, một đường sát phạt mà lên, hẳn là thể không thể đỡ, trong thời gian ngắn đông cứng hóa nguyên lưu động trong cơ thể mình. Dịch Thiên Hành đôi lông mày nhíu lại, không nghĩ tới người mù này chính là một phạm nhân thậm chí có bản lãnh như thế, ánh mắt hơi ngạc nhiên nhìn người mù một cái, mỉm cười đem hai tay đều đặt trên đầu gối của mình.

Hai tay của hắn để phá lệ nhẹ.

Giống như là hai đóa hoa sen ở trên gối nở rộ.

Song chương ngón trở cùng ngón cái, phản cùng mà phản, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào —— đây chính là Phật môn giải oan kết thủ ấn.

Thủ ấn sơ kết, hòa nguyên trong cơ thể Dịch Thiên Hành bắt đầu dọc theo thần niệm của mình vui thích vô cùng tự tại lưu động, dần dần hòa hợp thành giọt nước màu vàng, tiện đà hợp dòng thành suối, cuối cùng rót vào giữa ngực...

Người mù đánh tới chân khí hàn lãnh lúc này phảng phất biến thành tam phục thiên lý tuyết trắng, vừa chạm vào đã tan ra. Người mù biến sắc, trên trán mồ hôi chảy ra, bàn tay ở trên lá cờ thô to cầm càng thêm dùng sức, hiện ra xanh trắng.

Dịch Thiên Hành đã đoán được người này đến từ đâu, mặc dù bị Cổ lão thái gia cùng Bản Khố hòa thượng thường ở bên tai nhắc nhở, khiến cho mơ hồ có chút sợ hãi chỗ kia, nhưng dù sao thiếu niên tâm tính, người này không hỏi lý do đã lung tung xuất thủ, muện hanh nhất thanh, trong lòng mặc niệm tam muội tọa thiền kinh, từng đạo chân nguyên tính nóng, nhọt nhạt thấm vào tảng đá hướng người mù đuổi tới.

...

...

Lúc này mặt trời vừa lên, tàn nguyệt chưa biến mất.

Dịch Thiên Hành cùng người mù hai người ngồi chung trên một tảng đá lớn, nhìn tựa như không màng danh lợi, chẳng qua chưa từng nói chuyện. Người mù cầm trong tay trúc phiến, cau mày khổ tư, tựa hồ đang muốn vì Dịch Thiên Hành đoán chữ, nào đâu biết hai người này đang tiến hành tranh giành không thuộc về phạm trù thế tục có thể hiểu được.

Lúc này bờ sông xa xa đi tới chút lão đầu lão thái thái luyện công buổi sáng.

Dịch Thiên Hành bỗng nhiên đứng dậy, khóe môi hiện lên nụ cười yêu dị hỏi: "Có đoán được không?"

Người mù giờ cánh tay lên, có chút khó khăn lau đi mồ hôi trên trán, một hồi lâu sau mới chậm rãi đáp: "... Không đoán được."

Dịch Thiên Hành nhìn hai mắt hần khô héo hăm sâu, cười lạnh nói: "Ta không hiểu coi bói, bất quá còn nhớ Hứa Thận « Thuyết văn giải chữ » hiểu được: Thiện giả, cát tường dã."

Người mù thân thể chấn động.

Dịch Thiên Hành bỗng khẽ mỉm cười, hợp thập nói: "Cát Tường Thiên bực nào phiêu miểu tồn tại, tội gì cùng tiểu tử nghèo thế tục như ta có dính líu? Xin phiến chuyển cáo quý công tử, tiểu tử ta đối với Cát Tường Thiên từ trước đến giờ rất kính ngưỡng, tuyệt không dám có điều khinh mạn, mời chớ hiểu lầm." Hần nói xong lời nói này, cũng không để ý đối phương như thế nào, khoát khoát tay hướng ánh bình minh mà đi, trường học là ở nơi đây.

Người mù giờ lên cánh tay phải, run run bắt trúc phiến, rất cực khổ đứng dậy, chỉ thấy tay hần nhẹ nhàng bắn ra, trúc phiến cao năm thước có thừa xuy một tiếng hóa thành một cái trúc trượng trong lòng bàn tay. Người mù ho khan hai tiếng, chống trúc trượng, cùng thanh âm "Cạch cạch cạch lách tách" đầu trượng chống đất, ảm nhiên đi xa.

Theo thân ảnh hai người biến mất ở bờ sông rừng liễu, tảng đá lớn bịch một tiếng nứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20: Yêu, chính là vấn đề

Người mù chống trượng thanh trúc cổ hết sức mà đi, không biết qua bao lâu, đi tới tòa viện cũ phong cách cổ phía tây tỉnh thành. Hần nhẹ nhàng đẩy viện môn, đi vào. Chỉ là có chút kỳ quái, người mù không vào chính sảnh, ngược lại vào một gian phòng tầm thường trong một tòa nhà ba tầng ở bên cạnh.

Vào phòng, người mù nhẹ giọng phân phó vú già chuẩn bị chút ít đá cùng thùng nước lạnh, ngồi một lát, liền vào phòng vệ sinh. Hần đem đá đổ vào thùng nước lạnh, phách thông mấy tiếng, nước lạnh thanh thanh nhanh chóng cọ rửa khối đá, lạnh lẽo lan tràn trong phòng, dù khí trời tháng chín có chút hanh khô, cũng làm cho người cảm giác băng hần khó cản.

Người mù tựa như không cảm thụ được những thứ này.

Hần đem trúc trượng đặt xuống bên cạnh thùng, cởi quần áo ra, lộ ra thân thể gầy gò cả xương nhưng quanh thân ửng hồng, sau đó chậm rãi ngâm vào trong nước.

Chỉ nghe thấy xuy một thanh âm vang lên.

Tựa như một miếng gang nung đỏ nhúng vào nước lạnh, trong thùng gỗ hơi nước phun ra, trên mặt người mù lộ ra một tia thống khổ, tinh tế quan sát, mới phát hiện đuôi lông mày cùng tóc mai của hắn đã bị lửa hun quán lại.

Ngâm hồi lâu, người mù ho khan.

Hần nhướn mày buông tiếng thở dài: "Thật là lợi hại."

Sau một trận thở dài, người mù ở trong thùng gỗ bấm kiếm quyết, khoanh chân vận công, tay trái mò tới bên thùng cầm chặt trúc trượng thanh oánh trong sáng, tựa như muốn mượn linh khí ẩn chứa trong trúc trượng.

Không biết qua bao lâu, hắn mới đem toàn bộ chân hỏa tàn kinh tán loạn trong cơ thể mình bức ra bên ngoài cơ thể, thân thể vốn bị lửa đốt hồng rực,

mới dần dần trở lại về tái nhọt bình thời, chân hỏa bị Dịch Thiên Hành bức vào trong cơ thể đốt cho lông mày tóc mai quần lên cũng dần dần bình thường trở lại.

Mà lúc này, lúc trước đá ngâm vào nước lạnh, đã bắt đầu không ngừng bốc hơi nóng.

Người mù mượn ngoại lực, miễn cưỡng bức ra nhiệt độ Dịch Thiên Hành lưu ở trong cơ thể mình, cả người mặc dù thoát khỏi đau khổ bị tâm hỏa thiêu đốt, nhưng cũng mỗi một vô cùng, cả người nhìn vào rừ không chịu nổi. Hắn thu thập thỏa đáng, mới chống trức trượng từ từ từ phòng bếp đi ra, cố hết sức nện bước trầm ổn, vào tiểu lâu.

"Trúc thúc." Trong tiểu lâu mấy người hướng hắn hành lễ nói.

Mà một người nhỏ bé một thân sát khí âm trầm, hắn nhìn thấy Trúc thúc mặt mũi tiểu tụy, mày nhíu lại.

"Tông Tư người tới rồi ư?" Người mù Trúc thúc hơi nghiêng đầu nghe ngóng, bỗng nhiên nói: "Các người đi ra ngoài trước đi, ta có một số việc muốn bẩm báo với công tử."

Lên lầu hai.

"Trúc thúc vì sao lại độc thân đi phạm hiểm nguy?" Tiểu công tử tựa như rất thích chân không mà đứng hôm nay mặc xiêm y tuyết trắng, nhìn phiêu nhiên như tiên. Hắn đứng ở cửa sổ, cũng không quay đầu lại, trong giọng nói lộ ra vài tia ân cần.

Trúc thúc thở dài, đáp: "Đêm qua linh thức thoáng hiện, liền nảy lòng tham tính một quẻ, dò được tung tích của thiên áo cà sa, công tử đêm qua làm bài quá muộn, thuộc hạ không dám quấy rầy, tự chủ trương đi trước dò xét, không ngờ lại gặp phải học sinh kia."

"Dịch Thiên Hành?" Tiểu công tử quay đầu lại cau mày nói, lông mày cong thành một đường cong xinh đẹp. Xoay người rồi, hắn phát hiện Trúc thúc sắc mặt không đúng, nhàn nhạt bảo hắn ngồi xuống nói chuyện.

"Chính là người này."

Tiểu công tử trầm tư một hồi lâu sau nói: "Theo vài ngày trước đó xem ra, trong cơ thể hắn hỏa linh tàn sát, chính mình lại không biết phương pháp tu hành, hắn là sẽ dần dần bị lửa đốt mà chết."

"Không biết hắn được kỳ ngộ gì, lại rất khỏe mạnh." Trúc thúc hai mắt hăm sâu, cười khổ nói: "Bất quá thuộc hạ cùng hắn đối trận có cảm ứng, thiên áo cà sa hắn là ở trên người hắn."

Tiểu công tử hơi ngưng thần, suy nghĩ chút ít thời gian liền hiểu được chuyện gì xảy ra trên người Dịch Thiên Hành, khẽ mỉm cười, ngược lại hỏi: "Trúc thúc cùng hắn giao thủ, đã bị thương?"

Trúc thúc hơi hạ thấp người nói: "Đúng vậy, hỏa linh trong cơ thể thiếu niên kia thật sự dư thừa kinh người, thậm chí so với chân nguyên của Hòa lão đầu ở Hạo Nhiên Thiên còn muốn hùng hậu hơn mấy phần. Thuộc hạ nhất thời bất cẩn, bị hỏa nguyên công tâm, bị thương một ít."

Tiểu công tử nhẹ nhàng chân không đi tới bên cạnh Trúc thúc, chân thành ngồi xổm người xuống, đem một ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay Trúc thúc, nhắm mắt ngưng thần một hồi lâu sau chậm rãi nói: "Tựa như kinh nhưng suy, mạch thực mạch cùng tạp... Trúc thúc sai lầm rồi."

Trúc thúc khẽ nghiêng đầu nghe.

"Chân hỏa trong cơ thể học sinh kia vô cùng vượng, như người bình thường, Trúc thúc ngai dùng băng hàn phản kháng, thật là chính đồ, nhưng tiểu tử kia trời sanh quái dị, không thể bàn theo lẽ thường, bị hỏa nguyên phản công, chân khí trong cơ thể ngai vẫn lạnh lẽo, hai bên hỗn hợp, thương tổn to lớn hơn nữa." Tiểu công tử đứng dậy nhẹ nói: "Ngài đương dùng một môn chính mình am hiểu nhất, mặc dù không địch lại, cũng không đến mức bị thương như vậy."

Trúc thúc mỉm cười đáp: "Lão gia hỏa tâm tư quả thật có lúc không được tốt."

Tiểu công tử cũng cười một tiếng ôn nhu, nói: "Ngài nghỉ ngơi trước đi, ta đi xem thần thông của Dịch Thiên Hành kia một chút."

Trúc thúc bỗng nhiên mặt lộ vẻ khần trương, nghiêng đầu vội vàng nói: "Công tử tôn quý, sao có thể khinh thân phạm hiểm nguy?"

Tiểu công tử đi tới bên cửa sổ, nhìn dân cư bên kia đường, nhìn đầu đường nhánh cây, nhìn mọi người diện sắc như thường đi lại, thờ dài nói: "Từ nhỏ lớn lên trong núi, trong môn trường bồi dưỡng đều khen ta cực kì thông minh, là người tiến bộ nhanh nhất thượng tam thiên trong sáu mươi năm qua, nói đến ngày sau địa vị môn chủ đích thị là ta tiếp nhận... Năm đó ta muốn nhập thể tu hành, người cùng phụ thân đều không đồng ý, hôm nay ta đã ở trong thành thị thế tục sinh sống hai năm, thấy được thứ trước kia trong núi chưa từng nhìn thấy, cảm nhận được khí tức tươi sống trong môn chúng ta vĩnh viễn không cách nào cảm nhận được, tu vi càng tăng. Nếu muốn xuất thế, trước phải nhập thế..."

Hắn nói một đoạn dài như vậy tựa hồ cùng đề tài lúc trước không có chút liên quan nào, bỗng nhiên vừa chuyển: "Dịch Thiên Hành nếu có thể gây tổn thương cho người, xem ra đúng là một đối thủ. Ta không phải người hiếu chiến, chẳng qua đối với hắn có chút ngạc nhiên thôi."

"Vậy thiên áo cà sa?" Trúc thúc cau mày nói: "Chuyện này phải bẩm báo môn chủ mới được."

"Người vài ngày trước không phải đã báo cho phụ thân sao?"

Trúc thúc thế mới biết động tác bí mật của chính mình đã rơi vào trong mắt Tiểu công tử.

Tiểu công tử liếc hần một cái, nói: "Đừng hoảng hốt xin tội. Có hai tin tức tốt, một tin tức xấu cho ngươi. Tin tức tốt là Đài Loan Lâm bá đã khởi hành, trước qua Hongkong, sau đó tại Thượng Hải tham gia một cái diễn đàn, rồi mới đến tỉnh thành. Còn có một tin tức tốt chính là Tông Tư đã mang theo thủy môn từ Côn Luân có được địa tinh chi hòa tới..." Hần hơi ngừng mới nói: "Tin tức xấu là, Mạc Sát lần này lại bởi vì duyên cớ nào đó không đi cùng hần."

Trúc thúc thoải mái nói: "Đã như vậy, thiên áo cà sa cũng không phải vật cản dùng gấp, chuyện này cũng có thể trì hoãn thêm chút ít thời gian."

Tiểu công tử lắc đầu nói: "Vài ngày trước phụ thân gửi thư quát ta một phen, nói nghiêm cấm đụng vào Quy Nguyên tự. Ta cũng không hiểu được, Quy Nguyên tự tăng chúng pháp lực cũng chỉ thường thôi, có thể nào để cho phụ thân đại nhân cùng lão môn chủ sợ hãi như thế. Nếu Quy Nguyên tự thật có đại thần thông, bản thân ta mau chân đến xem tiểu tử họ Dịch này, xem hần có tài đức gì, lại để cho Bản Khố hòa thượng hai tay đem thiên áo cà sa tặng cho hần!"

Thật ra vị Tiểu công tử như băng tuyết này trong lòng còn có bí mật.

Hai tay hần nhẹ nhàng vịn lấy cửa sổ, chân khẽ kiễng, chân không tuyết trắng nhẹ nhàng phe phẩy.

Hần nghĩ đến chính mình khi còn bé tại chân núi, từng ở trong phòng phụ thân trộm nhìn qua bản thư tịch này, là người nhậm chức Môn chủ đầu tiên lưu lại, thư tịch tràn đầy hối hận đau thương không cam lòng mất mát.

Thượng tam thiên lão môn chủ là Côn Luân nhất mạch, năm đó ở trên đỉnh núi tuyết tu hành mấy chục năm, trên thừa thiên sương, hạ tiếp địa hỏa, tu thành một thân tu vi kinh thế hãi tục... Nhưng trong sách ghi lại, tựa hồ lão môn chủ năm đó xuống núi gặp một đại sự, mới động niệm trong đầu tổ thượng tam thiên, vừa mất mát vì tu vi của mình cách tồn tại nào đó thực sự quá xa, do đó có chút không còn chí tiến thủ.

Hần vốn lơ đãng, không ngờ phụ thân đại nhân tiếp nhận chức Môn chủ, cầm bản sách nhỏ này nhìn ba ngày, vội vã xuống núi, cũng không biết đi nơi nào, sau đó trọng thương mà quay về.

Từ đó phụ thân cũng chán nản, mặc dù rõ ràng tu vi cao thâm trên đời này khó kiếm được địch thủ, lại núp ở trong núi sâu Cát Tường Thiên đạm bạc mà sống.

Hần không phục, cho nên vừa nhìn sách nhỏ một lần, sau đó nhớ lấy một địa điểm cùng một câu nói.

Quy Nguyên tự.

"Ám hành khổ hạnh lục quá thập niên, chu tước biểu phi trực thượng tam thiên."

Chẳng lẽ cái tên thượng tam thiên này từ đó mà tới, cũng bởi vì những lời này?

Tiểu công tử khổ tư không kiếm được lời giải đáp.

Cho nên sau khi tu vi tiến, hần yêu cầu xuống núi nhập thế tu hành, hoàn toàn rũ bỏ môn quy Cát Tường Thiên là lãnh đời luyện khí, đi tới tỉnh thành, sau đó tìm được một cái lý do yêu cầu thiên áo cà sa —— hần muốn nhìn xem trong Quy Nguyên tự rốt cuộc có cái gì.

.....

Lúc Tiểu công tử ở trong phòng hướng về phía bầu trời xanh lam, không ngừng nghĩ tới bí mật của Quy Nguyên tự, Dịch Thiên Hành đã trở lại trường học. Hần đang nằm ở sân phơi nhỏ sau lưng lớp học, hướng về phía bầu trời xanh lam, nghĩ tới vị lão tổ tông rất giỏi phía sau núi ở Quy Nguyên tự.

Lớp này là sử văn học nước ngoài, hần ứng phó các bạn học hỏi thăm lung tung, trộm lén chạy ra ngoài. Phòng học loại kiến trúc phi cơ này, ở phía sau chính lâu không lồ, còn giữ một gian tiểu lâu hai tầng, cùng chính lâu tương liên. Dịch Thiên Hành từ phòng tự học đem cái ghế, ngồi ở bên cạnh sân phơi, ngây người.

Sau lưng phòng học chính là thư viện, giữa hai tòa nhà tất cả đều là đại thụ chọc trời, những cáo cây này thừa dịp mùa thu còn không chân chính đến, tựa như liễu mạng mà sinh trường, lá cây đem sân cỏ lâu dưới che kín, cành lá hoặc trắng kiện hoặc non mịn mở rộng chung quanh, có chút đã đưa tới trên sân phơi, tựa hồ muốn chơi điên cuồng trước những ngày thu lá úa.

Trên bãi cỏ lâu dưới có đám tình lữ học sinh không sợ sống chết đang áp áp ôm ôm, đem ân ái của mình phơi bày dưới ban ngày ban mặt. Dịch Thiên Hành cúi đầu nhìn coi, trên mặt lộ ra một tia nụ cười vô cùng ám muội, sau đó đem tay phải nhẹ nhàng khoác lên rìa sân phơi.

Sân phơi buông thông một dây nhánh cây, rất nhỏ rất non....

Hần dùng ngón tay trở khẽ chạm vào cành lá, cảm thụ được sinh mệnh khí tức mới mẻ phía trên.

Trời xanh mây trắng ở trên cao, tiếng đọc sách lang lang ở phía sau. Dịch Thiên Hành hai mắt tựa như đóng mà không đóng, tay trái kết thủ ấn, hần khí lưu lại ở trong cơ thể hần, bị ngũ muội tọa thiên ý pháp chậm rãi ép ra ngoài, dọc theo ngón trở từ từ chảy vào nhánh cây.

Đại thụ tựa như trời sinh có khả năng thổ nạp. Chuỗi nhánh cây nhỏ bị hàn ý đông lạnh, nhưng không trở nên vỡ nát, vẫn là tươi vui ở trên sân phơi.

Không biết qua bao lâu, Dịch Thiên Hành mở hai mắt ra, nhỏ ngum trọc khí, nhìn cành cây mảnh trên ngón trỏ nhẹ giọng nói tiếng tạ ơn, liền nhặt túi xách xuống lầu. Hắn cũng không biết, không lâu sau khi chính mình rời đi, sau lưng khu dạy học, phiến mặt cỏ màu xanh phía dưới đại thụ kia, lạnh lẽo đột nhiên rơi xuống, sương phủ trên sân cỏ, làm vô số uyên ương lạnh cóng.

.....

Trở lại tức xá, mới biết được có người đã tới tìm mình.

Dịch Thiên Hành nghiêng đầu một lát, đến người gác cổng tốn năm đồng tiền gọi điện thoại cho Viên Dã. Viên Dã có chút vui mừng ngoài ý muốn, lại làm cho Dịch Thiên Hành thật bất ngờ hồi đáp, chính mình cũng không gọi điện thoại, sau đó ân cần muốn mời "Dịch giám sát" rút ra chút thời gian tới bằng phi công mạo thị sát công việc. Dịch Thiên Hành lúc này đang bị Quy Nguyên tự, thượng tam thiên, lão tổ tông thần bí biết chơi "vũ khí khí tượng", người mù biết "Huyền Minh Thần Chương" những chuyện này làm cho đầu chàng váng, cộng thêm đối với Cổ gia còn không hiểu rõ ràng, vội vàng đáp mấy câu, liền đem điện thoại cúp.

Không biết là ai đến tìm mình?

Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cảm giác trong túi xách hộp nhôm rạo rực, lúc này mới cười một tiếng nhớ tới tên tiểu tử kia.

Đi qua phòng ăn nhân viên trường học, hắn đi tới nam viên còn đang xây dựng. Nam viên lúc này xa xa không xinh đẹp như miêu tả trên thư thông báo thu nhận học sinh, còn là một đại công trường tràn đầy vũng bùn, lúc này là thời điểm các công nhân nghỉ trưa, công trường một góc, dưới cây hòe, phá lệ an tĩnh.

Dịch Thiên Hành lưu ý có người chú ý mình hay không, vụng trộm không đem Tiểu Chu tước từ hộp nhôm lấy ra.

Hắn nhìn hồng điều đôi mắt ti hí quay tít, cười hắc hắc nói: "Thật giống như Quy Nguyên tự lão tổ tông cho ngươi chỗ tốt gì, lại có thể bay."

Tiểu Hồng điều đem đầu phiến diện, con ngươi hướng về phía trước khe đào.

Dịch Thiên Hành ghen hòng nhìn trần trời, nghĩ thầm ngươi súc sinh này, lại giống người tựa như bày ra thần thái khinh bỉ? Hắn âm thầm mắng tiểu súc sinh, nhưng đã quên chính mình là cha "Tiểu súc sinh" này.

"Phải, hiện tại biết bay. Ngươi từ chỗ cha di truyền xương cốt như thép, nghĩ đến cũng không sợ ác điều thợ săn, ngươi khẳng định cũng không muốn ngày ngày sống ở hộp nhỏ, ả, ta cũng bức mình thay ngươi à. Như vậy đi, sau này ngươi ở bên ngoài chơi, chẳng qua là nhớ đừng phóng hỏa bữa bãi, cha ngươi ta cũng không muốn làm nhân viên phòng cháy chữa cháy. À... Dĩ nhiên, mỗi ngày vẫn phải về báo cáo cho ta, không cho phép đêm không về ngủ! Nếu như đói bụng muốn ăn lửa, về bên cạnh cha, cha ôm ngươi ngủ." Dịch Thiên Hành làm như đối với Tiểu Hồng điều thương lượng nói.

"Cô cô..."

"Tiếng kêu này quả thật không được dễ nghe, trách ta trách ta, sau này để cho mẹ ngươi Lôi Lôi một lần nữa dạy ngươi vậy." Dịch Thiên Hành cười nhạo.

"Cô cô cô..."

Dịch Thiên Hành đuôi lông mày nhếch lên nói: "Đi đi. Chẳng qua là nhớ, nếu như đụng vào nhân vật lợi hại rồi, cái gì cũng đừng để ý, chỉ để ý chạy cho ta, nghe thấy không?"

Tiểu hồng điều nghiêng cổ, trên người vũ mao màu đỏ thắm khẽ chấn, tựa như tỏ vẻ nghe rõ.

Nó hướng Dịch Thiên Hành cô cô cô cô thân mật kêu mấy tiếng, vô cùng không thuần thực vậy cánh lông tơ còn chưa hoàn toàn sạch sẽ hướng cây hòe bay đi. Nó bay đến đầu cây hòe, chân nhỏ bắt được một cành mảnh, dừng ở phía trên, lắc lắc đầu nhỏ đỏ rực kẹp một tia ngân bạch nhìn chung quanh, thần thái có chút đắc ý.

Dịch Thiên Hành ở dưới chỉ vào nó cười mắng: "Xem ra danh tự Tước Nhi này thật là không thiếu ngươi, vừa nói tiếng đã bỏ đi rồi? Sao cũng phải biểu hiện chút lưu luyện không rời chứ? Người có nhân cách, yêu cũng phải có yêu ô."

Một chữ yêu xuất khẩu, Dịch Thiên Hành tựa như nghĩ tới điều gì, cúi đầu lâm vào một trận trầm mặc.

...

...

Tĩnh đại nam viên giờ ngo, ánh sáng mặt trời rừng rực chiếu trên người thiếu niên ở dưới cây hòe.

"Cha ngươi không muốn làm yêu quái." Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn trên cành tiểu hồng điều hướng khắp nơi tò mò nhìn quanh nhẹ nói: "Nhưng, những ngày qua ở trong Quy Nguyên tự tu phạt, lại phát hiện một vấn đề lớn."

Hắn cũng không quản tiểu hồng điều có thể hiểu hay không, tiếp tục cảm râm.

"Tâm Kinh, Lăng Già Kinh, những kinh văn này nói rõ ràng, các thức cảnh giới cũng coi như hiểu. Hôm nay hỏa nguyên ở trong cơ thể ta tự tại vận hành, nhưng... Nhưng theo như biện pháp Phật gia tu hành, chân nguyên hẳn là ở kinh mạch mới đúng, tại sao ta tìm không được kinh mạch? Cái gì từ phủ hư hải, như theo tâm kinh, cha người đem cơ thể mình giống như nghiệm thi tình tế tra xét một lần, nhưng vẫn tìm không được. "Hắn cười khổ một cái, "Nếu là vấn đề thể chất thì thôi, nhưng vì sao chân nguyên ở trong cơ thể ta vận hành tự nhiên, không có chút nào trì trệ? Nhưng lại giống ta cả người chính là một hư phủ, trên đời nào có người như vậy? Ta cũng suýt nữa hoài nghi mình là súng phun lửa hình người rồi!"

Hắn hướng về phía tiểu hồng điều vẫy vẫy tay.

Tiểu hồng điều biết điều bay trở lại.

Dịch Thiên Hành nhìn nó khá ái, cong đầu buồn bã thờ dài nói: "Thật ra ta sớm nên hiểu. Mặc dù không thấy tận mắt, nhưng người chung quy vẫn là từ trong thân thể ta chạy đến. Có thể sinh một con chim, có thể nào không phải yêu quái chứ?"

Hắn ở Quy Nguyên tự ban đầu tỉnh tu, cũng đã nhận ra vấn đề này, vốn chuẩn bị hỏi thăm Bàn Khổ, lại bị lão hòa thượng kia dẫn đi La Hán đường, thấy Phật tâm hi, nhất thời quên chuyện này. Lúc này chợt nhớ tới vấn đề đó, không khỏi nghi ngờ tiệp sinh.

Dịch Thiên Hành mười bảy năm nhân gian năm tháng, vẫn khôn hoặc vì thân phận của mình. Không bao lâu cho là mình là yêu, gặp Cổ lão thái gia rồi tâm kết hơi giải, mới vào Quy Nguyên tự, lại càng cho rằng mình là người tu hành, cũng không có gì đặc dị. Không nghĩ mấy thiên tâm pháp Phật môn tu luyện qua, rồi lại đụng phải vấn đề khó giải quyết, tựa như chuyện này, hẳn không dám cùng người bên cạnh nói, kết quả không thể làm gì khác là đối với Chu Tước BB không ngừng tâm sự.

"Ta cũng không muốn mình là một yêu quái. Yêu quái ở nhân gian không có kết quả tốt." Dịch Thiên Hành nhìn Chu Tước ánh mắt sáng ngời, thật tình nói: "Càng máu chốt chính là, yêu quái, cũng không có nhân duyên tốt á. Người xem người ta Bạch nương tử đạo hạnh thâm sâu lại vừa hiền lành, còn có thể làm ra tiền cho Hứa gia, vẫn còn suýt nữa bị Hứa gia Tiểu Bạch cho ngưng. Mẹ người Lôi Lôi, mặc dù là người thông minh, nhưng cũng không thể bảo đảm nàng không có thời điểm phạm hồ đồ. Chúng ta không thể cho nàng cơ hội phạm sai lầm không phải hay sao?"

Hắn mở ra song chường, tiểu hồng điều vẫy cánh bay lên.

Giữa trưa trong đại học tỉnh thành, Dịch Thiên Hành từ từ hướng đông môn đi tới, bên cạnh con đường có một bức ảnh màu đỏ ở trên dưới bay múa. Hắn quyết định đi ngoài cửa đông sảnh chiếu phim xem phim Mĩ, giải trí một chút, phim này giống như gọi « Lời nói dối chân thật », là do một quái nhân cường tráng vô cùng gần giống như yêu quái (Arnold Schwarzenegger) diễn.

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Thấy sắc khởi nghĩa

Ra khỏi đông môn, ngửi bốn phía mùi thơm mùi phàn, Dịch Thiên Hành bắt đầu chảy nước miếng, vào một tiệm ăn nhỏ gọi một chén mì, rắc lên thịt vụn, sau đó quán bánh bao bên cạnh mang tới một lồng bánh bao. Bánh bao là mô phỏng long nhãn bao nổi tiếng ở tỉnh thành, đáng tiếc bộ dáng có giống, mùi vị lại kém quá xa. Chén mì cũng không nói, tỉnh thành dù sao lệch về phía nam, không đạt được khí khái hào phóng nơi phương bắc. Nhưng Dịch Thiên Hành không kén ăn, chỉ cần trong chén có dầu cay, lòng đã tràn đầy vui mừng.

Hắn chờ mấy thứ cũng đã tới, ở bên cạnh bàn bắt đầu ăn liên tục, ăn uống no nê, cầm mấy mảnh giấy lau miệng, đi ra ngoài liền nhìn thấy một buồng điện thoại công cộng.

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn cầm lên điện thoại, gọi cho Cổ lão thái gia tại huyện thành phía xa.

"Lão đầu nhì, ta đã gặp người này." Dịch Thiên Hành cố gắng nói bình thản chút ít.

Cổ lão thái gia trầm mặc một trận, một hồi lâu sau nói: "Đã làm phiền người rồi."

Dịch Thiên Hành biết lão gia hóa ở bên kia đang sầu não, khẽ cười nói: "Hoàn thành, chính là suýt nữa nhà tan cửa nát."

Cổ lão thái gia không biết ý tứ trong lời này của hắn, hỏi: "Vị lão nhân gia kia sợ đã chừng trăm tuổi sao? Thể cốt còn khoẻ mạnh? Người có thể có khẩu đầu tạ ơn không?"

Dịch Thiên Hành cười thầm, nghĩ Quy Nguyên tự lão tổ tông sợ rằng đã có mấy cái một trăm tuổi, đáp: "Xảy ra chút ít chuyện, tạm thời còn không kịp nói."

Cổ lão thái gia ở đầu bên kia điện thoại thờ dài một hồi, tựa như có chút thất vọng: "Cực khổ cho người."

Dịch Thiên Hành nói: "Yên tâm, ta sẽ tìm được cơ hội đem chuyện của người nói cho hắn một chút." Suy nghĩ một chút lại nói: "Bất quá ta cũng không bảo đảm hắn còn có thể nhớ ra người là ai." Hắn nghĩ thầm Quy Nguyên tự lão tổ tông pháp lực cao cường biến thái, tính lại ham chơi, nói không chừng năm đó chẳng qua là ngẫu nhiên mới cứu Cổ lão thái gia, nhiều năm trôi qua, muốn hắn nhớ rõ sợ rằng có chút khó khăn.

Cổ lão thái gia cười ha ha một tiếng nói: "Không nhớ rõ có ngại gì? Chỉ cần ta đã tận tâm là được. Những năm trước đây còn ở tỉnh thành, tháng nào ta cũng đi Quy Nguyên tự dâng hương hỏa, tiền nhang đèn không biết đã bỏ bao nhiêu, Bản Khổ lão lừa trọc không để cho ta vào sơn môn. Hôm nay người có thể đi, đã là có duyên hơn so với ta rồi."

Dịch Thiên Hành cười một tiếng, cũng không nói cho hắn biết duyên phận này là đánh ra mà có.

"Vị lão nhân gia kia là người thế nào?" Cổ lão thái gia hỏi.

Dịch Thiên Hành cảm ổng nghe, nhú mày suy nghĩ một lát, thật tình trả lời:

"Cao nhân."

Qua một lát lại tăng thêm một câu.

"Nhưng hắn cao đến mức biến thái, cũng chính là cao nhân biến thái."

...

...

Trong tiếng cười, hai người hàn huyên mấy câu, Cổ lão thái gia rốt cục nói: "Viên Dã gọi điện thoại cho ta, nói người gần đây rất ít tới công ty."

Dịch Thiên Hành trầm ngâm nửa khắc nói: "Chính mình còn không hiểu rõ ràng, tạm thời không thể đáp ứng người cái gì. Ta dù sao cũng là học sinh, thật ra chỉ muốn cuộc sống đơn giản."

Cổ lão thái gia vừa thở dài khuyên nhủ: "Thời điểm cần phấn đấu, đừng mãi nằm lì trên đất."

Dịch Thiên Hành cười trả lời: "Hai chữ phấn đấu từ trong miệng ngài nói ra, cảm thấy lộ ra một cổ tà khí."

Cổ lão thái gia ha ha cười một tiếng, hơi trầm mặc sau lại nói: "Chuyện này cũng không thể miễn cưỡng người. Người nói cũng đúng, dựa vào bản lĩnh học thức của người, tùy tùy tiện tiện sống tốt cũng không khó khăn. Bất quá ta hy vọng trong một năm này người giúp ta nhìn Cổ gia nhiều hơn chút ít, ngày sau có cơ hội, tự nhiên sẽ có hồi báo."

"Làm sao giúp đây? Chẳng lẽ muốn ta dẫn Viên Dã ở phố lớn ngõ nhỏ đã đã sát sát ư?" Dịch Thiên Hành tức giận nói.

Cổ lão thái gia mỉm cười một cái, nói: "Ta muốn người làm người làm ăn, cũng không phải muốn người đi đánh nhau."

Dịch Thiên Hành châm chọc nói: "Những chuyện làm ăn của ngài sợ rằng phần nhiều là những chuyện không trong sạch lắm." Bỗng nhiên nghĩ đến Cổ lão thái gia người này tựa như cũng không tệ lắm, giọng nói hơi mềm chút "Nếu có chuyện cần ta hỗ trợ, chỉ cần không thương thiên hại lý, ta dĩ nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn. Dù sao ta cũng thích tính tình của Viên Dã, nói ra kỳ quái, người này thật đúng là ngoại tộc."

Cổ lão thái gia ở trong điện thoại giọng nói nghiêm túc nói: "Cổ gia ở tỉnh thành kinh doanh nhiều năm, buôn bán đúng đắn mới là chính đạo, Viên Dã cũng không phải là ngoại tộc... Chẳng qua là năm đó khởi nghiệp không sạch sẽ lắm, cho nên danh tiếng mới không được tốt. Ai, hiện tại cũng không thể đem huynh đệ thù tấu năm đó cùng nhau lưu lại giang hồ không để ý tới, cho nên hôm nay mới có đuôi to khó vậy, muốn rửa cũng rửa không sạch sẽ."

Dịch Thiên Hành đang cảm ổng nghe, nghe trong loa truyền đến thanh âm thương lão, nghĩ thầm đây là tự nhiên chi lý, nếu như tài phú kiếm bằng tội nghiệp có thể dễ dàng nhìn thấy ánh mặt trời, cõi đời này mới thật không có đạo lý. Hắn thở dài, quay đầu nhìn đám người trên đường, nhìn thấy có mấy nam học sinh câu kiên đáp bồi hướng khu trò chơi mà đi, một cặp thanh niên nam nữ vẫn duy trì nửa thước cự ly, lấy tốc độ năm giây một mét bước đi, cửa quán cà phê có đứng mấy nữ sinh xinh đẹp.

Hắn nhìn mọi người cùng mình ngang tuổi tự tại vui mừng, bỗng nhiên trên mặt lộ ra nụ cười, nhẹ giọng nói: "Ta có thể giúp Cổ gia một chút bẽ bộn, nhưng chính mình sẽ không liên lụy quá sâu."

Hắn dùng ổng nghe gãi gãi da đầu có chút ngứa, ha ha cười nói: "Mới vừa rồi chợt phát hiện, ta đến tỉnh thành một tháng, tựa như dạng gì cuộc sống cũng đụng phải, lại chưa làm học sinh được mấy ngày."

Dịch Thiên Hành hướng về phía ổng nghe thành khẩn nói: "Ta muốn làm học sinh, chỉ đơn giản như vậy."

Đầu kia lâm vào trầm mặc, sau đó hai người chúc bình an lẫn nhau, liền cúp điện thoại.

.....

Khi đi tới lầu dưới rạp chiếu phim, nhìn vài chữ to trên bảng thông báo dùng sơn hồng vẽ gương nanh múa vuốt: "Lời nói dối chân thật", Dịch Thiên Hành

vội vàng chuẩn bị bỏ tiền mua vé, lại không ngờ dưới bóng cây bên đường đi tới hai thân ảnh quen thuộc, không khỏi cười ngênh đón.

Người đến là đồng học trung học đệ nhị cấp của Dịch Thiên Hành, Hà Vĩ cùng Hồ Vân. Tốt nghiệp trung học, Hồ Vân vào học viện cảnh sát, Hà Vĩ vào tỉnh tài chuyên.

"Không ngờ hai người các ngươi lại đến xem." Dịch Thiên Hành bỏ tiền vào túi, nhẹ nhàng cùng hai người đánh quyền.

Hà Vĩ cười hắc hắc nói: "Tiểu tử này hôm nay tìm tới trường ta muốn đi ăn, ta vừa nghĩ, tới tỉnh thành còn chưa từng thấy ngươi, dứt khoát chạy trường ngươi."

Dịch Thiên Hành hỏi: "Mới vừa rồi đi tức xá tìm ta chính là các ngươi sao?"

Hồ Vân ở bên đáp: "Đúng vậy, tìm không được người, cho nên hai người chúng ta ở trong vườn đi dạo một vòng."

Dịch Thiên Hành quay đầu nói với Hà Vĩ: "Làm sao? Hôm nay tới làm thịt kẻ nghèo khổ như ta ư?"

"Sao có thể?" Hà Vĩ lên đại học nói năng cũng thu liễm không ít, chẳng qua hai hàng lông mày có dáng vẻ lưu manh còn không hoàn toàn biến mất: "Đồng chí cảnh sát tương lai của chúng ta hôm nay mời khách."

Dịch Thiên Hành cười dẫn hai người đi đông môn: "Vậy thì không khách khí."

"Trường học các ngươi thật nhiều mỹ nữ." Hà Vĩ một mặt đi tới một mặt than thở.

Dịch Thiên Hành có chút kỳ quái, nhìn Hồ Vân một cái, vừa nhìn Hà Vĩ: "Các ngươi một người học trong khu vực trung tâm mỹ nữ ở tỉnh thành, ngươi thì ở Bàn Tử động, lại còn lộ ra loại vẻ mặt ba tháng không biết vị thịt ư?"

Hà Vĩ vẻ mặt đau khổ cười một tiếng.

Dịch Thiên Hành còn cảm thấy kỳ quái, Hồ Vân tại bên cạnh cười trộm nói: "Khu của hán mỹ nữ cũng nhiều, chẳng qua Hà mỗ tiến độ quá nhanh, tự làm tự chịu tìm mỹ nữ quản lý chính mình, khát nước đã ba ngày, hôm nay lại chỉ có thể uống một bầu, nhìn cũng chỉ có thể nhìn một bầu."

Dịch Thiên Hành ha ha cười một tiếng, bắt đầu tra hỏi: "Tên họ, tuổi tác, địa chỉ gia đình, ba vòng, điện thoại, một cái cũng không thể thiếu."

"Có người chẳng biết xấu hổ dò thăm tư ẩn về chị dâu như ngươi ư?" Hà Vĩ ra vẻ kinh ngạc.

Hồ Vân cùng Dịch Thiên Hành không chịu, tiếp tục bức cung.

Hà Vĩ nhịn không được hai người làm phiền, sờ sờ đầu rất ngưng ngừng: "Gọi Trương Cẩn, người ở tỉnh thành, năm nay mười tám, ba vòng không biết, điện thoại không thể nói, địa chỉ gia đình, không liên quan tới hai người các ngươi."

Dịch Thiên Hành cùng Hồ Vân nhìn nhau cười một tiếng, vỗ bả vai Hà Vĩ: "Chú ý an toàn." Ba người tự nhiên hiểu được an toàn chỉ cái gì.

Hà Vĩ đâu chịu để cho hai người này đùa cợt chính mình, giả vờ thờ dài nói: "Dù thế nào bên cạnh ta cũng có người, không giống ngươi Hồ Vân, ngày ngày sống ở trong miếu hòa thượng. Mùa hè không phải là nói có cánh hoa sao? Hiện tại nói, trong cảnh giáo có cánh hoa không?"

Hồ Vân thống khổ không chịu nổi, lòng tràn đầy hối hận: "Còn không phải là bị cha ta lừa gạt lên phải thuyền gặc ư."

Hà Vĩ vừa quay đầu nói Dịch Thiên Hành: "Còn ngươi nữa. Trâu Lôi Lôi đồng học không ở bên ngươi, viết thơ không sợ đem đầu ngón tay ngươi sớm có vết chai ư?"

Dịch Thiên Hành cười một tiếng: "Vớ vẩn." Lúc này mới nhớ chừng mấy ngày không viết thơ cho Lôi Lôi, trong lòng dâng lên một tia xin lỗi. Hắn quay đầu len lén lưu ý sắc mặt Hồ Vân, phát hiện hết thấy như thường, mới yên lòng: "Đầu ngón tay có vết chai, thường thường là người ở trong miếu hòa thượng mới đúng."

Hà Vĩ cùng Dịch Thiên Hành ánh mắt chạm nhau, cười lên ha ha.

Hồ Vân sùng sờ một chút, mới hiểu được hai người này nói ý gì, nhảy dựng lên làm bộ muốn đánh. Hà Vĩ cùng Dịch Thiên Hành cười tránh ra, hướng trên đường văn hóa người đến người đi đi tới.

"Ánh mặt trời bắn thẳng đến mặt của ta, mà ta lại không thể làm gì..."

Trên đường văn hóa, tam tam lưỡng lưỡng nữ học sinh thanh xuân bức người đi lại, Hà Vĩ giả trang ra hại nộ cười vô, nhưng không hấp dẫn được một tia ánh mắt chú ý. Hắn không thể làm gì khác là về mặt đau khổ, ngâm nga bài hát trẻ em Hồ Vân về mặt nghiêm nghị, cũng không quên đem y phục kéo kéo, để cho trang phục của mình càng thêm thẳng.

Dịch Thiên Hành ở phía sau, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời, cảm giác vô cùng thư thích.

.....

Com nước xong ba người chia tay, Dịch Thiên Hành ở ngoài cự lực xá lại xa xa nhìn thấy Viên Dã và Tiểu Tiểu, còn có chiếc xe hơi kia, không khỏi ôm trán ai thán, nghĩ đến nhất định là Cổ lão đầu nghe điện thoại xong đã an bài. Cùng hai người này gặp gỡ, mới biết được hôm nay là bữa tiệc liên hoan công ty, nghe thế, Dịch Thiên Hành lại ai thán thành lời, nghĩ thầm sớm biết như thế, lúc trước cần gì cùng Hà Vĩ Hồ Vân hai tên tiểu tử tranh giành thức ăn mãnh liệt đến vậy.

Thủy Tinh cung không phải là địa phương Đông Hải Long Vương dùng để ngủ, mà là một gian tửu lâu hải sản lớn nhất tỉnh thành, tửu lâu này thật ra chính là một chiếc thuyền lớn, vẫn an tĩnh dừng ở bờ sông. Ăn hải sản tươi ngon, cảm thụ được ngoài thuyền làn gió man mát, đúng là vô cùng hưởng thụ.

Dịch Thiên Hành hỏi Tiểu Tiểu bên cạnh: "Ồ chỗ này ăn com mất bao nhiêu tiền?"

"Rẻ tiền có, đắt tiền cũng có, chủ yếu xem người ăn thế nào thôi." Tiểu Tiểu hồi đáp: "Có bữa chừng trăm đồng tiền, cũng có bữa hơn vạn."

"A..." Dịch Thiên Hành thở dài nói: "Cửa tiệm này thật đúng là ăn chắc, người nói công ty liên hoan ở địa phương này, sẽ lãi bao nhiêu tiền chứ?" Hắn từ khi bước vào bằng phi công mậu, ý thức thần giữ của trong xương bắt đầu từ từ thức tỉnh.

Tiểu Tiểu cười một tiếng nói: "Cần gì quan tâm bao nhiêu tiền, ngài cũng không phải khách khứa, cửa tiệm này thu chúng ta vô cùng tiện nghi, hơn nữa so với cửa tiệm chính tông khác, không dám gạt chúng ta."

Dịch Thiên Hành nhướn mày dạy dỗ: "Người không hiểu rồi, hành nghề ẩm thực là tội tệ nhất, mặc dù Cổ gia ở tỉnh thành cũng có uy tín danh dự, nhưng người khác muốn gạt người, vẫn dễ dàng làm được."

Viên Dã ở bên cạnh an tĩnh nghe rốt cục không nhịn cười được, nhìn Dịch Thiên Hành vẻ mặt kinh ngạc giải thích: "Cửa tiệm này chính là công ty chúng ta mở."

.....

Đi vào đại sảnh lầu ba tráng lệ, mọi người đã sớm chờ chực ở chỗ này rồi rít đứng lên, hướng Dịch Thiên Hành vãn an. Dịch Thiên Hành vẫn còn không thích ứng loại tràng diện này, vẻ mặt cứng ngắc gât đầu, sau đó ngồi xuống ở vị trí thủ tịch.

Thủ tịch trừ Dịch Thiên Hành cùng Viên Dã còn có mấy người tai to mặt lớn, Tiểu Tiểu vốn cũng không có tư cách ngồi ở đây, nhưng Dịch Thiên Hành cảm thấy người này tính tình có chút nóng nảy, đem hần lòi kéo ngồi xuống. Cảm thực đơn Viên Dã đưa tới, nhìn danh mục phía trên đủ món ăn, Dịch Thiên Hành cảm thấy u mê. Hần một tiểu tử nghèo, trừ rong biển, cá hổ hai loại thực phẩm đều có mang chữ rẻ tiền ra, đối với loại thức ăn như hải sản từ trước đến giờ không hề biết, vội vàng đem thực đơn trả lại cho Viên Dã, lăm băm không rõ phân phó nói: "Tùy tiện ăn chút ít là được rồi, mặc dù là liên hoan công ty, lại là cửa tiệm nhà mình, nhưng không nên ăn quá mắc, tay trái tay phải đều là của mình không phải ư?"

Viên Dã cũng không chú ý hần bối rối, cầm qua thực đơn hướng nhân viên phục vụ nói: "Muốn ăn mấy món tiết kiệm một chút.... Ngũ hương huân ngư, lương phan kim châm cô, hà kiền song tổ, nạm nhục sao quần ngư, lương phan chấp đầu, lương phan bông thái, lương phan hải loa, lật sao mao tiên, cửu thái sao hải trảng, du bát bảo ngư, tương bạo hải tiên tạp bản, du bát phiên bối, hà nhân la bạc hoàn tử oa, băng thủy khổ qua, hương tô thổ thổi, toán dong thiên nga dân, diêm thủy hương loa, hải lệ tử đậu hủ oa..."

Hắn sắc mặt bình thường nói, Dịch Thiên Hành ở bên cạnh sớm nghe choáng váng, thầm nghĩ đây là thực đơn tiết kiệm rồi ư? Nhẹ nhẹ ho hai tiếng nói: "Thế là được rồi."

Viên Dã suy nghĩ một chút cũng ngừng gọi, phân phó phục vụ đi chuẩn bị, sau đó nói các bàn tửu thủy cũng để chính bọn hắn rót, xoay người lại kính cẩn hỏi: "Thiếu gia món chính ăn chút gì?"

"Com" Dịch Thiên Hành không chút suy nghĩ trả lời nói.

"Có thương thức." Viên Dã nghĩ thầm quả nhiên là hải tử xuất thân đại gia đình, điểm món chính đều chỉ điểm com trắng, tựa như ở trong quán rượu uống nước lọc vậy, gât đầu khen.

...

...

Quả nhiên là tửu lâu nhà mình mở, cái gì cũng rất nhanh. Đầy năm bàn, chỉ chốc lát sau c, món ăn lên một lượt đã đủ. Dịch Thiên Hành bụng rượu đỏ trong ly hướng mọi người kính một chén, bắt đầu gấp đồ ăn, đem trong mâm gấp xong, phát hiện cũng không có đặc biệt gì tốt, chính là rau trộn chấp đầu cùng hải lệ tử đậu hủ oa câu dẫn nước miếng của hắn nhất. Chấp đầu giòn muốn chết, hoang qua, dấm, tỏi thoải mái một chữ, mà nước canh hải lệ tử đậu hủ oa nồng nặc, rất hợp ăn với com.

Hắn vui đầu ăn, mấy vị tai to mặt lớn lại chân mày nhăn lại, lẫn nhau nháy mắt, chuẩn bị tới mời rượu. Hôm đó Dịch Thiên Hành ở trong phòng họp đem mọi người làm cho nghẹn họng không dám nói gì, mà dù sao Cổ gia sinh ý nhuộm màu đen nồng đậm, giai tầng thâm nghiêm, mọi người có hận ý cũng không dám đối với Dịch gia thiếu gia như thế nào. Mất thấy tiệc rượu đã mở, ở trên trận rượu báo thù là chủ ý vô cùng tốt, cho nên cũng bùng cao cao chén, rót đầy rượu trắng, hướng chỗ ngồi Dịch Thiên Hành giết tới.

Dịch Thiên Hành còn chưa kịp nói chuyện, Viên Dã đã bùng chén đứng lên, lấy địa vị của hắn ở Cổ gia trong tỉnh thành, hắn uống thay cho Dịch Thiên Hành, ai còn dám nói hai lời? Cho nên một cuộc chém giết lúc đó triển khai, mọi người trên mặt hồng quang tiệm hiện, tiếng lớn dần, câu văn dần tho...

Qua một lát, Tiểu Tiểu nhưng dẫn quản lý từ lâu đi tới bên người Dịch Thiên Hành, nhẹ nói mấy câu.

Dịch Thiên Hành khẽ cau mày, đi theo hai người lên lầu bốn, vào một gian phòng, sau đó nhìn thấy một người, hần cười cười, ngồi đối diện người kia, ngón tay nhặt lên một khối dưa hấu bỏ vào trong miệng ăn, mồm miệng không rõ hỏi: "Cổ Đại, làm sao ngươi tới tỉnh thành? Phía dưới công ty đang liên hoan, ngươi trốn người để làm chi?"

Người tới chính là Cổ Đại đại tôn tử của Cổ lão thái gia, vẫn không chịu tới tỉnh thành.

Cổ Đại sờ sờ cái trán tỏa sáng, hướng quản lý từ lâu vẫn một mực cung kính ra hiệu, quản lý thức thời gọi mọi người ra, đem gian phòng thanh tịnh này để lại cho hai người.

Trong phòng không còn ai, Cổ Đại ha ha cười ngồi xuống bên người Dịch Thiên Hành, cười nói: "Ta nói Thiên Hành a, hiện tại chúng ta coi như là huynh đệ, nói chuyện ôn nhu một chút sợ cái gì?"

"Thôi đi." Dịch Thiên Hành không có hảo ý đem hai tay dính đầy nước dưa hấu vỗ trên vai hần, thuận thế lau khô sạch sẽ, "Nếu không phải ngươi không chịu tới tỉnh thành làm chủ sự, ta sao phải luân lạc tới mức như hôm nay?"

"Hiện tại ngươi đang ở tỉnh thành có thể hô phong hoán vũ, nhất ngôn cửu đỉnh, có gì không tốt?" Cổ Đại mỉm cười nói.

"Tốt như vậy, làm sao ngươi không đến?" Dịch Thiên Hành mỉm cười hỏi ngược lại.

Cổ Đại suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cau mày nói: "Nhớ lần đầu tiên ta ở trong huyện thành gặp ngươi cũng đã nói, ngươi là người thông minh." Dừng một chút lại nói: "Ngươi là người thông minh, mà bây giờ nhà chúng ta cùng ngươi có quan hệ, mặc dù gia gia chịu buông tay để cho ngươi làm việc đúng là ta không hiểu được, cho dù hiện tại ta biết ngươi là một nhân vật rất giỏi. Nhưng ta tôn kính kinh nghiệm cùng trí tuệ của lão nhân gia, đồng thời cũng rất cảm kích ngươi tới giúp nhà chúng ta khiêng cái gian hàng này, cho nên hôm nay ta sẽ nói rõ ràng cho ngươi."

"Ta sẽ không tham gia vào làm ăn của gia tộc." Cổ Đại nhìn Dịch Thiên Hành chân thành nói, "Ta muốn đi chính là một con đường khác, con đường không thể dính dáng tới những chuyện này. Cho nên hi vọng ngươi có thể yên tâm, ta cùng Cổ Nhị sẽ ủng hộ ngươi tuyệt đối, tuyệt đối không có ý gì khác."

"Nhưng vẫn nói không ra." Dịch Thiên Hành lung lay ngón tay của mình, "Ta lần đầu trải qua xã hội, có lẽ suy nghĩ vẫn đề có thể sẽ đơn giản, nhưng ta biết, như nhà các ngươi, quan tâm nhất vẫn là ích lợi, ta không nhận ra được các ngươi đem gian hàng này cho ta, đối với các ngươi có ích lợi gì, mà mấu chốt nhất chính là: Ta không nhìn ra được, tiếp nhận gian hàng này, đối với ta rốt cuộc có ích lợi gì."

Cổ Đại cười to: "Một câu cuối cùng mới là nói thật, mặc dù ta không biết tình huống cụ thể, nhưng gia gia cũng đã nói, ngài cùng chúng ta không phải cùng một đẳng cấp, quả thật chúng ta cũng không có biện pháp cho ngươi ích lợi gì." Ánh mắt của hần lóe lên quang mang thật tình chấp nhất, "Chúng ta chỉ có thể cho ngươi một cái theo chúng ta là rất trọng yếu, nhưng theo ý của ngươi có lẽ có chút viển vông, đó chính là: Tín nhiệm."

"Chúng ta đem mấy ngàn nhân mạng của Cổ gia giao cho ngươi."

Dịch Thiên Hành bỗng nhiên cảm giác trên vai mình bị thứ gì đè nặng, lắc đầu trên đầu: "Quá nặng." Còn nói: "Như vậy đối với Cổ gia có ích lợi gì?"

"Chúng ta chuẩn bị rời khỏi hắc đạo, nhưng mấy ngàn huynh đệ này còn muốn ăn cơm còn muốn sống. Lợi ích là hy vọng sau khi ngươi tiếp nhận, có thể giữ được bát ăn cơm cho những huynh đệ này." Cổ Đại nói: "Ngươi là người thông minh, đọc sách cũng nhiều, tự nhiên biết tại sao người thành công trọng lịch sử, thường thường sau đó không cách nào quy ẩn? Washington làm được, cho nên có thể trở về trồng trọt nhân giống cây anh đào khi còn bé hần đã chặt; mà Trương Cư Chính có thể áo gấm về nhà, lại không giữ được đề từ tôn của mình chết mất ba phần. Nguyên nhân là bởi vì Washington không có ai muốn giành bát cơm của hần, mà Trương Cư Chính vừa lui, những người bên cạnh hần lập tức sẽ chẳng còn đường thoát."

Dịch Thiên Hành vuốt khóe môi của mình, suy nghĩ một lát, nói: "Ta không biết ngày sau sẽ gặp phải thứ gì, cho nên ta không cách nào đáp ứng ngươi thứ gì, hơn nữa nói thật không sợ đắc tội với ngươi, ta vẫn cho rằng nhân vật hắc đạo, đều là cặn bã."

Cổ Đại cười to.

Dịch Thiên Hành cũng cười: "Ta ở trong việc làm ăn nhà các ngươi chỉ vui đùa một chút, trực tiếp giao thiệp, đó là không có khả năng."

Cổ Đại thấy không thuyết phục hần được, cũng không tiếp tục, dù sao trong lòng hần đối với gia gia đem chuyện làm ăn ở tỉnh thành giao cho một thanh niên quen biết chưa đầy ba tháng, vẫn còn có chút nghi vấn.

Dịch Thiên Hành đột nhiên hỏi: "Ngươi không đến tỉnh thành chỉ muốn cùng ta nói những lời nói khách sáo này chứ?"

"Dĩ nhiên không phải." Cổ Đại bung chén rượu lên nhấp một miếng, có chút hưng phấn nói: "Lần này trong tỉnh đồn đại, nghe nói Đài Loan Lâm bá sẽ về đại lục, ta được chính phủ ủy thác, tới nghĩ biện pháp, xem có thể để cho Lâm bá tài trợ tiền cho thành phố hay không."

Dịch Thiên Hành không biết Lâm bá là ai, nhưng nhìn ánh mắt bùng cháy của hần nghĩ tới, đoán chừng là một người rất nhiều tiền.

"Lâm bá là một người Đài Loan."

"Nồi danh ở địa phương nào?"

Cổ Đại nghiêm mặt nói: "Hành thiện. Nghe nói chúng nghiêm pháp sư rất nhiều thiện cử đều có ủng hộ của Lâm bá."

Dịch Thiên Hành ngạc nhiên nói: "Thật đúng là người tốt thích hành thiện a."

"Đúng vậy." Cổ Đại mỉm cười nói: "Lần này về đại lục, cho nên muốn ta tới cùng trong tình thương lượng xem làm sao tiếp đãi. Mặt khác cũng muốn tranh thủ để lão nhân gia ông ta đầu tư."

"Thành phố chúng ta chỉ có đối diện Cao Dương huyện thành có một cái Tuyên Hòa miếu, làm sao có thể." Dịch Thiên Hành cười nhạt, bỗng nhiên nghĩ đến hẳn là một nhân vật hắc đạo lại làm việc cho chính phủ, không khỏi đem nghi ngờ trong lòng hỏi ra

Cổ Đại nghiêm mặt nói: "Ta nói rồi, ta đi chính là một con đường khác, ta cùng làm ăn trong nhà từ trước đến giờ không có liên quan."

"A? Đường gì?" Dịch Thiên Hành hứng thú, "Ngươi bây giờ có thân phận gì?"

"Ta là Phó chủ nhiệm thành phố." Cổ Đại nói xong từ trong túi tiền móc ra danh thiếp, động tác rất tiêu chuẩn, quả nhiên cực kỳ giống quan viên trên TV.

Dịch Thiên Hành buột miệng cười.

Vốn Cổ Đại còn tùy thân mang theo luật sư, muốn đem tỉnh thành mấy nhà công ty chuyển đến danh nghĩa của Dịch Thiên Hành, không ngờ Dịch Thiên Hành suy tính một lát vẫn cự tuyệt. Hắn nói: "Có danh phận hay không, đối với ta tới nói không có gì khác nhau. Cổ gia nếu như tin ta, ta đây không cần thiết dùng văn kiện dọa người, nếu như các người không tin ta, ta đây càng dễ dàng, tương lai phải mông ròi đi, cũng dễ dàng chút ít." Cuối cùng, chẳng qua là để cho Cổ Đại viết phân toàn quyền ủy thác.

Xong xuôi chuyện này, Dịch Thiên Hành trở lại lâu dưới, hắn nhìn thấy Viên Dã đã bị những tên kia chúc rượu sắc mặt đỏ lên, không khỏi hắc hắc cười gian một tiếng đi ra phía trước, nhận lấy chén rượu của Viên Dã, bắt đầu đại sát bốn phương.

Lấy thể chất yêu dị của Dịch Thiên Hành, người cho dù cho rót rượu cồn công nghiệp cộng thêm khí hoá lỏng đoán chừng cũng không có chuyện, huống chi rượu trắng hơn sáu mươi độ. Cho nên Dịch Thiên Hành chén tới, trên mặt hồng nhuận dần nổi lên, ánh mắt lại là càng thêm sáng ngời, cũng không biết trải qua bao lâu, lúc trước đám người còn tự nhận là tiên tử nhìn hắn uống rượu, mang theo vẻ mặt khiếp sợ cùng vô cùng bội phục, từ từ gục dưới mặt bàn rượu.

Hơn mười một giờ khuya, Tiểu Tiểu giọt rượu chưa thấm đem Dịch Thiên Hành giả say đưa lên xe, sau đó lái về tỉnh thành đại học. Dịch Thiên Hành mở hai mắt ra, nói: "Không cần đi đại môn, đồ ở đồng môn là tốt rồi." Tiểu Tiểu biết hắn đang giả bộ say, khẽ mỉm cười, nói: "Thiếu gia, ngài cũng thật là lợi hại, không biết sau này còn mang đến cho ta ngạc nhiên thế nào."

Dịch Thiên Hành quay cửa kính xe xuống, gió đêm hơi lạnh tạt vào như có điều suy nghĩ, một hồi lâu sau nói: "Ngạc nhiên chuyện này, có đôi khi muốn ít một chút thì tốt hơn."

.....

Sau hôm đó, cuộc sống của Dịch Thiên Hành yên ổn lại.

Tiểu Chu tức tưởi như cảm giác rất muốn khám phá, ngày ngày ở bên ngoài chơi, chẳng qua là đến ban đêm mới trở lại trên cây to ngoài cự lực xá, hướng về phía Dịch Thiên Hành cô cô gọi mấy tiếng, sau đó ngủ say. Dịch Thiên Hành cũng là mỗi ngày chờ đợi, chờ tiểu tử trở lại, có đôi khi chờ thời điểm, khi rảnh rỗi sẽ nghĩ tới, chính mình mặc dù không biết cha mẹ là ai, nhưng hôm nay coi như là nhận thức gian khổ của việc làm cha mẹ, không khỏi sẽ nhớ gia gia được chọn cất qua loa ở sau huyện thành.

Không khỏi cảm thấy sầu nào.

Thiên áo cà sa được Quy Nguyên tự lão tổ tông hóa thành một đúm tuyết vũ, bám ở trên trán Tiểu Chu tức. Từ đó Tiểu Chu tức không còn vô duyên vô cớ phát nhiệt, ngoài cửa sổ đại thụ dần dần trở lại sinh khí, bất quá muối vẫn không dám tới gần kiến trúc này.

Dịch Thiên Hành tự nhiên cũng không tái phát sốt, mặc dù có chút tương niệm vị tiểu cô nương ở tiệm thuốc. Hộp nhôm cũng có thể chính mình dùng, không cần ngày ngày ăn man đâu cái bẹ nhào bột mì bao.

Hắn tự nhiên biết, hết thảy, cũng là ban thường của nhúm lông trắng kia, lại càng biết được diệu dụng của bảo bối này. Cũng không thoát sẽ có chút bận tâm, Cát Tường Thiên nếu muốn thiên áo cà sa này, mà hôm đó ở bờ Bắc Hà, mình cùng người mù ở Cát Tường Thiên đã đấu một lần, không có lý do bọn họ không tới tìm phiền toái cho mình.

Dịch Thiên Hành trong mấy ngày nay âm thầm cảnh giác, luôn lo lắng Cát Tường Thiên sẽ đến gây phiền toái. Hắn thậm chí còn động ý niệm trong đầu, có phải hẳn là để cho Viên Dã chuẩn bị súng tới phòng thân hay không, nhưng sau lại nghĩ, trên chiến trường tựa như uy lực của súng phun lửa so với súng lục lớn hơn chút, hôm nay đã có mình và tiểu hồng điều hai hỏa long đầu kinh khủng phóng lửa, tựa như không cần thiết chuẩn bị súng để chơi, mới chặt đứt ý nghĩ này.

Mặc dù Quy Nguyên tự Bản Khổ đại sư, ở trong thiện phòng cũng giải thích cho hắn quá một chút quy củ tu hành giới đương thời, tỷ như không được quá nhiều chuyện thế tục, nghiêm cấm dính líu thế nhân vô tội các loại. Nhưng hắn vẫn còn có chút không yên lòng. Loại người tu hành tranh đấu này,

đối với Dịch Thiên Hành mà nói, cực kỳ xa lạ. Hắn cũng là đến tỉnh thành, mới lần đầu phạm vào loại cảnh giới phân tranh, không khỏi có chút hoảng sợ, cộng thêm lo lắng chuyện của mình sẽ liên lụy đến một chút người vô tội, lại càng thời khắc khẩn trương.

Nhưng hắn sinh ra vốn chây lười, khẩn trương hai ba ngày, phát hiện cuộc sống trong trường học tất cả như thường, từ từ lòng cảnh giới cũng là phai nhạt, Viên Dã mấy ngày qua cũng không đi tìm hắn, Dịch Thiên Hành sống lại càng thích ý, nếu không phải trời tối con trai hắn sẽ trở về báo cáo, hắn quả thực hoài nghi mình có phải đã trở lại cuộc sống trung học đệ nhị cấp không buồn không lo hay không.

Cho nên Dịch Thiên Hành bắt đầu đi học bình thường, ở trong phòng ăn bán cơm chửi bậy, ở trên bãi tập xem bóng huyết gió, huyết sáo, ở trong túc xá chiều kiêu nước mắt hoa hoa —— bọn họ hiện tại đã có một điều quy định, không cho phép Dịch Thiên Hành vào bán bài, mặc dù chỉ chiều, song keo kiệt một ván cũng không thể vượt qua ba chiều, mặt chược một vòng không thể vượt qua năm chiều —— thiếu niên đáng thương, không thể làm gì khác đành ngày ngày ngồi ở trên giường, trên cao nhìn xuống, thống mạ một đoàn đầu heo không biết chơi bài, sau đó đám đầu heo phía dưới, nhất tề hướng về phía trên giơ ngón giữa, có chút trắng quan.

Dĩ nhiên, hắn sẽ không quên mỗi tuần phát mấy phong thư nhiệt tình nghiêm túc hoạt bát cho Trâu Lôi Lôi đồng học.

Dịch Thiên Hành "Cuộc sống hạnh phúc" duy trì đến cuối tháng.

Hội học sinh can sự báo xuống, tháng sau toàn hệ muốn mở cuộc so tài thi đấu cờ. Dịch Thiên Hành lớp học toàn thể tập trung vào bán đầu 241 túc xá, mọi người vừa mới đụng đầu, chưa bàn bạc, đã nhất trí quyết định, cái nhiệm vụ vinh quang không chút gian khổ nào này, dĩ nhiên muốn giao cho được xưng Đông Phương Bất Bại trên bán bài Dịch Thiên Hành đồng học.

Dịch Thiên Hành những ngày qua bị mọi người cảm can, ủy khuất giống tiểu tức phụ, hôm nay bắt được cơ hội, dĩ nhiên không chịu bỏ qua. Hắn khẽ mỉm cười, suy nghĩ hướng về phía cả túc xá nam sinh nói: "Nếu như ta đi, đối với bạn khác lớp tựa như không công bình, hay là không cần đi."

Bán đầu là một người Tứ Xuyên, cao gầy, gặm hét lên: "Vị vinh dự tập thể, không đi cũng phải đi!"

Dịch Thiên Hành cười hắc hắc nói: "Lớp chúng ta chẳng qua là tiểu tập thể. Chẳng lẽ đồng học lớp khác không phải là một phần tử đại tập thể sao? Nếu như muốn ta đi cũng được." Hắn đứng dậy, hướng về phía bốn phía đồng học vãi chào: "Ta đây coi như là một phần tử của bán tập thể rồi, tương lai trong túc xá đánh bài, cũng không thể không cho phép ta tham dự."

Các nam sinh hai mặt nhìn nhau.

Giang Tô nam sinh phía trên giường của Dịch Thiên Hành về mặt đau khổ nói: "Ta đây nghĩ, lớp chúng ta đừng tranh giành vinh dự tập thể này nữa, nếu không cùng với lão Dịch chơi bài, khẳng định sau này ngày ngày nước sôi cũng muốn chúng ta đi đun, phòng muốn chúng ta quét, phòng ăn đùi gà sẽ bị tiểu tử này ăn sạch." Hắn nhìn lớp trưởng tựa như chuẩn bị nói gì, vội vàng ngăn lại nói: "Lớp trưởng, người muốn nghỉ lại a, nếu không tiền của người chuẩn bị cho tiểu tử này trắng sạch sao."

Bán đầu vừa nghe kết quả thảm như vậy, không khỏi choáng váng.

Chúng nam sinh vừa nghe cũng đứng, vội vàng rối rít nói: "Đúng đúng đúng, vinh dự tiểu tập thể a, chúng ta cũng đừng cùng lớp khác tranh giành."

Dịch Thiên Hành ra vẻ không câu chấp, đem tay chấp lại: "Nếu mọi người yêu hệ yêu hiệu như thế, vậy thôi."

Tiền bạc cùng thể diện giấy dựa hồi lâu, vẫn không có quyết định.

Đang lúc ấy, cửa ký túc xá 241 được mở, cán sự hội nữ sinh so với lớp trưởng thế lực lớn hơn nhiều lần thò đầu vào, vị nữ đồng học này sở dĩ quyền thế hân thiên, thứ nhất là tay nắm hội học sinh, nguyên nhân chủ yếu, đương nhiên bởi vì nàng là mỹ nữ.

"Uy, các người còn thương lượng cái gì? Lớp chúng ta đương nhiên là Dịch Thiên Hành."

Cả lớp nhìn thấy nàng, giống như nhân dân cùng khổ thấy đại cứu tinh, vội vàng giải thích: "Tiểu tử kia dám cùng cả lớp nói điều kiện."

"Đánh hắn." Mỹ nữ cán sự mặc váy hoa, cười mị mị địa đi đến, toàn thể nam sinh cúi người hành lễ.

Mỹ nữ cán sự nhìn Dịch Thiên Hành, cười nói: "Thật ra lão Dịch người không tham gia cũng tốt, nếu không danh tiếng Đông Phương Bất Bại khẳng định sẽ phải hủy hoại chỉ trong chốc lát."

Mặc dù biết rõ là phép khích tướng, Dịch Thiên Hành vẫn xé cổ họng hô: "Ai? Ai dám cùng ta tranh phong?"

"Bôn hệ đệ nhất tài nữ, Tần Từ." Mỹ nữ cán sự từ trong bọc lấy ra danh sách ghi danh, chỉ vào một cái tên.

"Tần Từ? Ta còn Anh Mộc Hoa Đạo." Dịch Thiên Hành nhận lấy danh sách ghi danh, lại bị cái tên xinh đẹp kia chấn động một chút.

Chen chúc ở trong túc xá nam học sinh, bắt đầu châm biếm Dịch Thiên Hành cô lậu quả vắn, thậm chí ngay cả trung văn hệ tài nữ Tần Từ cũng chưa nghe nói qua.

"Tần Từ là đại nhị sư tỷ, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, mấu chốt nhất là nàng xinh đẹp giống tiên nữ." Mỹ nữ cán sự cười mị mị móc ra một tấm hình, đưa tới trước mắt Dịch Thiên Hành: "Tư nhân biếu tặng người nhìn."

Dịch Thiên Hành nhìn bạch y thiếu nữ trong hình, không phí công phu, nhớ lại bằng tuyết thiếu nữ hôm đó suýt nữa cỡi xe đạp đụng vào mình, hấn hồi tưởng ngày đó thiếu nữ này nhẹ nhàng cười một tiếng dưới ánh mặt trời, không khỏi có chút ngây ngời.

"Ta đi." Dịch Thiên Hành đại nghĩa lắm nên nói: "Vốn cho là những bạn học khác lớp ta tài nghệ đã đủ ngạo nhiên toàn hệ, nhưng nếu có một cái tài nữ, ta Thiên Hành hiệu bất bại đại nhân, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, vì tập thể tranh giành vinh dự, có thể nào thiếu ta? Cô gái này báo danh mấy môn? Ta toàn bộ đều muốn tham gia!"

Cả lớp nam sinh ha ha nở nụ cười, có người đột nhiên hỏi: "Người chỉ biết đánh bài chơi mạt chược, cờ tướng cờ vây những thứ này người học qua sao?"

Dịch Thiên Hành suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: "Hiện tại học, cũng không muộn."

"Đi chết đi." Toàn thể nam sinh ồ ào.

"Đã sớm sáng tỏ rồi, chỉ cần xem lại thôi." Dịch Thiên Hành cười mị mị ở trên danh sách ghi chính mình đại danh, xoay người rồi đi.

Lớp học nam sinh cũng cười hi hi tẩn mát, từ 241 túc xá đi ra ngoài, đi theo phía sau Dịch Thiên Hành vung cánh tay hô to khẩu hiệu, đầy khí thế.

"Đánh ngã đồ quý phản động sắc lang Dịch Thiên Hành!"

Dịch Thiên Hành cũng không quay đầu lại, giơ cao cánh tay phải, nắm chắc thành quyền, hô khẩu hiệu: "Thấy sắc đẹp thì khởi nghĩa vũ trang, là bổn phận của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Tập tữ mạt thanh nguyên vinh hoa cao tiến tang

Thư viện đại học cùng thư viện ở Cao Dương huyện rất khác nhau, giống như chán long thân thể khổng lồ nhất cùng đạo long vốc người thướt tha nhất trong loài khủng long vậy, thể tích cách biệt vô số lần. Dịch Thiên Hành từ Quy Nguyên tự thượng tam thiên những thứ cảnh giới thần thần đạo đạo thoát ra ngoài, rốt cục trở lại thói quen đọc sách khi còn học trung học đệ nhị cấp, như mãnh tử lao vào biển sách, tinh thần chăm chú đắm chìm vào đó thật là vui sướng. Nhất là gần đến cuộc so tài, mấy ngày nay đọc vô số sách đánh cờ, mới để cho hắn có lòng tin so tài trong cuộc tranh đấu này.

Hoạt động lần này... Dĩ nhiên không có công chức nhà trường nhúng tay.

Mạt chược lại đem ra giữa trung tâm trường học để đánh, loại chuyện này trường học có thể nhắm một con mắt cho qua, nhưng tuyệt đối không thể nào mở một con mắt khác viết áp-phích tuyên truyền được.

Ở trong khí trời tháng mười, Dịch Thiên Hành bị cưỡng ép mặc một bộ quần áo gió, sau đó được cả lớp nam sinh vây quanh uy phong lẫm lẫm mà đến, đem khí thế của hắn thổi tới trên trời.

"Đã quên dùng sáp chải tóc." Tứ Xuyên lớp trưởng cao gầy còn có chút bần khoăn.

Dịch Thiên Hành một bên xức mồ hôi trên trán, một bên đáng thương đáp: "Có cần thiết bày vẽ như vậy sao?"

"Tập thể vinh dự." Lớp trưởng đại nhân nghiêm túc trả lời.

"Chuyện này gọi là tập thể nổi điên." Dịch Thiên Hành về mặt đau khổ lắm bảm.

Trung tâm hoạt động đã sớm đầy người, vừa nhìn trung văn hệ đệ nhất đồ quý cao thủ uy danh đã sớm hiển hách khắp nơi, Đông Phương Bất Bại Dịch Thiên Hành "rục rừ" ra trận, nhất thời tiếng hoan hô tiếng reo hò nổ vang.

Dịch Thiên Hành âm thầm đem những huynh đệ kiêu thái tất hiện bên cạnh mắng một cái, trên mặt còn muốn bày ra phong phạm cao thủ không quan tâm hơn thua, thần nhiên hướng trên đài đi tới.

Vào trung tâm hoạt động đầy nóng nực, Dịch Thiên Hành cũng bất chấp lớp trưởng đạo diễn vụng về, đem áo gió trên người cởi ra, tiện tay ném cho mấy anh em cùng túc xá, nhắm đài thi đấu tú lơ khơ, đặt mông ngồi xuống.

Hôm nay lớp trưởng đại nhân một mực diễn vai người hầu nóng nảy, vội vàng nhỏ giọng nói: "Bên kia mạt chược sắp đánh rồi, trường học rất gấp gáp, mạt chược phải chơi trước thu trước, nếu không truyền đi ảnh hưởng sẽ không tốt, các thầy giáo sẽ tới gây phiền toái."

Dịch Thiên Hành lúc này đã ngồi xuống bên cạnh bàn bài, hướng về phía mấy đối thủ mặt có màu đất vô cùng lễ phép cười cười, sau đó quay đầu nhẹ nói nói: "Mặt chược cần đánh bốn phương, mau hơn nữa cũng không thể mau đến nơi nào, ta tranh thủ trong một giờ đem tứ-lo-khơ đánh xong."

Đánh bài gì? Bài brit? Đừng nói chơi, đó là người văn nhả mới chơi như vậy, sinh viên đại học cũng không chơi trò đó, ai chơi sẽ nói là keo kiệt.

Bạn cùng cặp của Dịch Thiên Hành là một nữ sinh. Hẳn biết có thể tham dự chắc chắn kỹ năng đánh bài rất tốt, nữ sinh lại càng giỏi, không phải hẳn kỳ thị giới tính hay thói quen mê gái, mà là nữ sinh đánh bài bình thường cũng tương đối ổn, sẽ không kiếm tẩu thiên phong. Mà Dịch Thiên Hành chính là người có thể nắm giữ cục diện, ít nhất hi vọng đối phương có thể phối hợp với lối chơi của mình, cho nên vừa nhìn thấy là một nữ sinh, có chút cao hứng.

Sự thật cũng là như thế.

Không tới ba tuần, tổ hợp giữa hán và nữ sinh kia, đã thuận lợi đào thải mấy đối tuyến thù, dễ dàng tiến vào trận chung kết. Mà khi hán và nữ sinh kia đánh tới chung kết, một đối tuyến thù khác còn đang buồn rầu tranh đấu vị trí này.

Dịch Thiên Hành xem một chút người bên bàn mặt chược đã đợi có chút không kiên nhẫn, quay đầu hướng đồng đội của mình mang theo xin lỗi cười cười, nói: "Xin lỗi, trận chung kết còn một lúc nữa, ta phải đi qua kia một lát." Nữ học sinh đoán chừng đời này chơi song kiệt cũng không thắng hăng hái đến như thế, che miệng cười nói: "Người mau đi đi, ta chờ người."

Dịch Thiên Hành nghe được ba chữ ta chờ người, không khỏi theo thói quen nghe ra chút ít ý tứ khác, tâm thần lay động, nhìn lại nữ sinh này, cảm thấy mấy viên tàn nhang nhàn nhạt trên mặt nàng cũng lộ ra chút ít mùi vị mê người.

Hướng trên đài mặt chược ngồi xuống, ba vị cùng chơi cùng kêu lên thở dài. Có một người biết Dịch Thiên Hành cười mỉm: "Tiểu tử người đây không phải là cán chúng ta thăng cấp sao?" Tiếp theo lắc đầu đối với bạn cùng lớp đi theo Dịch Thiên Hành thở dài nói: "Ta nói, lớp các người làm chuyện như vậy thật là độc ác a."

Dịch Thiên Hành ngượng ngùng nói: "Đừng trách ta, đều tại lớp chúng ta gắng kéo ta lên ngựa."

Lớp trưởng đại nhân cũng có chút ngượng ngùng vung tay lên, hướng về phía này ba đối thủ cười nói: "Chư vị, có thể cùng Đông Phương Bất Bại lớp chúng ta đánh một trận, coi như là cơ hội thật tốt để lưu danh sử xanh. Dĩ nhiên, buổi tối lớp chúng ta có một bữa tiệc, mời chư vị tham gia."

Ba vị này hăng hái, hỏi: "Có bữa tiệc? Là nam viên tiểu xà hay là đi nhà hàng?"

Lớp trưởng đại nhân sắc mặt quần bách, nói: "Quý lớp cũng không dư dả, vừa hay có phòng ăn ở dưới lầu, các vị cần gì cầu xa?"

"Stop!"

"Quy củ thế nào?" Dịch Thiên Hành có chút kỳ quái, tại sao không nhìn tới đại nhị tại nữ gọi Tần Từ kia, nghĩ tới phải tranh thủ chút thời gian.

Một người đáp: "Quy củ Tứ Xuyên, dịch phong, bắt toán phiên, lánh tam sắc, toàn bao, bắt hưng lùi."

Mặt chược tiến hành so với song kiệt còn muốn nhàm chán hơn.

Ba người kia ngày thường cũng là lão thủ mặt chược trong túc xá nam sinh, dựa vào chơi mặt chược mà kết giao, nơi nào lại không biết Dịch Thiên Hành ở trong túc xá bị truyền thành thần, cho nên cuộc so tài này thật sớm đã không có ý chí chiến đấu. Không có ý chí chiến đấu, chính là thua tan tác.

Chỉ thấy Dịch Thiên Hành xoát xoát xoát tráo bài, bài như xe nhỏ nghe lời ở trên mặt bàn du tẩu mà thành đồng, tư thế xinh đẹp, rất nhiều học sinh bên cạnh vây quanh nhìn biểu diễn, trong khoảng thời gian ngắn, khu mặt chược người ta tập nập. Nơi đó có người có thể nhìn ra được, Dịch Thiên Hành biến thái đã sớm đem vị trí mỗi tám bài nhớ rõ ràng, còn đem lư trước mặt mình xây thành hàng...

Dịch Thiên Hành khẽ nghiêng đầu, như có điều suy nghĩ, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt trên mặt bài, sau đó mỉm cười nhẹ nhàng đem bài lật lên: "Yêu Kê, thất đối."

Thất đối, thất đối, thất đối, thất đối, thất đối...

Kèm theo tiếng ủng hộ rung trời, hẳn cứ như vậy "không thêm đề ý, diệu thủ thiên thành" chơi đùa trực tiếp nhất thất đối, liên tiếp đem đối thủ đánh bại.

"Đây không phải là chơi xấu sao? Không chơi không chơi." Ba người tỏ vẻ bỏ cuộc.

Lớp trưởng của ba người lại không chịu, ở bên cạnh mặt đỏ cổ thô quát: "Lão Dịch khẳng định ra khỏi lão thiên, nếu không tại sao có thể như vậy!"

Ba người kia đồng thời quay đầu lại, cho mình lớp trưởng một cái liếc mắt: "Có thể nhìn ra sao? Biết rõ hán xuất thiên, nhưng bắt không được, cũng là nhận thức được." Lại có một người cho lớp trưởng chủ ý: "Sang năm để cho hán thay ca, đổi lại đến lớp ta học."

Từ biệt mặt chược, rời song kiệt, Dịch Thiên Hành rốt cục bị lớp trưởng đại nhân dẫn tới lầu ba. Hẳn lúc này mới biết được đánh cờ là ở lầu ba. Có lẽ là nghĩ đến có thể cùng vị thiếu nữ mạn diệu kia một mình tương đối, Dịch Thiên Hành lộ ra một nụ cười gian tà.

"Tần Từ kia làm sao không thấy vậy?" Dịch Thiên Hành tựa hồ vô tình hỏi.

Lớp trưởng tức giận nói: "Người ta là một tài nữ, chẳng lẽ muốn học xú nam nhân các ngươi đánh bài ư?"

Dịch Thiên Hành lo lắng: "Lúc trước bạn bài của ta không phải cũng là một nữ sinh ư."

"Tần Tử chỉ báo danh cờ tướng cùng cờ vây thôi."

Dịch Thiên Hành cảm thấy có chút mắc mưu: "Vậy tại sao các ngươi muốn ta báo danh toàn bộ?"

"Đừng nói nhảm nhiều như vậy." Lớp trưởng cắt lời đẩy hắn vào nơi so tài đánh cờ.

Lầu ba nếu đem so với lầu dưới huyền ảo mà nói, nhất thời là một mảnh thiên địa khác, căn phòng không lớn chia làm ba tổ, mỗi một tổ tiến hành nội dung khác nhau, cờ vua, cờ tướng cùng cờ vây. Học sinh kỹ thuật phân bình mà ngồi, yên lặng nhỏ giọng, chỉ nghe âm thanh con cờ đặt xuống thanh âm, nhưng không có tục thủ quanh mình trăm trò khen ngợi.

Dịch Thiên Hành đảo mắt, nhìn thấy nữ sinh trong góc.

Đó là một cô gái mặc áo trắng, thanh nhã như thu thủy.

.....

Dịch Thiên Hành mặc dù có chút mê gái, nhưng dù sao không phải ngu ngốc, sờ dĩ đối với nữ sinh tên gọi Tần Tử để ý như thế, dĩ nhiên không thể nào bởi vì nàng có gương mặt xinh đẹp. Hai ngày này hắn cũng nghĩ qua chuyện cùng Tần Tử trên con đường gần bệnh viện ngoài trường học "Vô tình gặp gỡ", kết quả nhưng cho ra chút ít kết luận không hay, hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, tại sao một cô bé bình thường nhìn thấy có người tay không đem xe đạp nâng lên, lại bình tĩnh như thế.

Chính bởi vì nguyên do nhỏ, vừa vào phòng, hắn tập trung thần niệm, dò xét phương hướng Tần Tử. Một phen ngó nhìn, hắn khẽ cau mày, cảm giác được quanh người nàng có cảm giác kỳ dị gì nói không rõ, đạo không rõ, xa xa nhìn nàng mặt mũi tựa như băng tuyết trong suốt xinh đẹp, hắn lặng lẽ đem tay phải đưa đến trong không khí, chân khí lưu chuyển, xa xa cảm giác khí tức.

Hắn lông mày càng nhíu chặt, cảm giác được nữ sinh Tần Tử không phải một tục nhân, chẳng qua cảnh giới khá cao, nhìn chưa ra tu hành đến loại tầng thứ nào. Hắn nghĩ thầm lần trước từ giáo y viện trở về đụng vào, còn không nhận thấy được cô gái này có gì dị tượng, làm sao hôm nay cảm giác mãnh liệt như thế? Hắn không biết trước đó vài ngày ở Quy Nguyên tự tu tập tâm kinh hiểu được, còn tưởng là mình hôm đó sốt cao hồ đồ.

Mang theo một tia cảnh giác, Dịch Thiên Hành ở vị trí của mình chậm rãi ngồi xuống, xa xa nhìn thiếu nữ áo trắng trong góc, không ngờ nàng kia cũng ngẩng đầu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong không khí tựa như có khí ba lưu động.

Dịch Thiên Hành bắt đầu trước chính là cờ tướng.

Hắn từ nhỏ ở Cao Dương huyện khu gia đình sống bằng nghề nhìn những người cùng khổ đánh bài tứ-lo-khơ chơi mệt chực, cộng thêm hắn vốn là người phi thường, tự nhiên tinh thông vô cùng. Nhưng cờ tướng thật đúng là không chơi, mặc dù những ngày qua ở trong thư viện đọc rất nhiều sách dạy đánh cờ, nhưng cũng không biết đến tốt cùng được hay không được, cho nên khởi bước có chút khần trương.

Hắn chấp hồng, đi trước.

Quá cung pháo, chiêu thô nhất hiện.

Đối phương ứng bình quân.

Cùng đối thủ tùy ý đi vài bước, Dịch Thiên Hành yên lòng, xem ra đối phương cũng chỉ là nghiệp dư có nghiên cứu, chỉ đi cờ theo sách, Dịch Thiên Hành cũng không sợ, một cái đã nhìn ra đối phương vượt quân tấn công đối với cung pháo.

Trong lúc nhất thời, các loại hoa mai phổ, vô song hoa mai phổ, kết trung bí, long tượng phổ, song mã cục, các thức cổ phổ ở trong đầu Dịch Thiên Hành như điện ảnh trải qua, mà trí nhớ hắn nhanh quay ngược trở lại, ở trong đó nỗ lực chọn lựa thích hợp nhất, từ từ ứng đối ra.

Như thế thận trọng, không lâu lắm, đối thủ đã lâm vào khổ tư.

Mà Dịch Thiên Hành cũng thờ dài, biết ván này coi như là được rồi.

.....

Tiếp theo là cờ vua.

Dịch Thiên Hành cùng nam sinh mập đeo mắt kiếng đối diện bắt tay, sau đó bày cái thường thấy nhất tây tây lý phòng ngự.

Đi vài bước, nam sinh mập đẩy mắt kiếng một chút, dùng giọng cán bộ nói: "Không sai, tác kim biến lệ dùng rất quen."

Dịch Thiên Hành buồn bực, nghĩ thầm chỉ biết trông mèo vẽ hổ, dĩ nhiên một bước không dám sai.

Hắn lúc này đối với nữ sinh Tần Từ sinh ra hứng thú thật lớn, dĩ nhiên không phải bởi vì danh tiếng mỹ hoặc tài nữ, kết quả đối với cờ vua không có Tần Từ tham gia không chút hứng thú, tiện tay đáp lời, không lâu lắm, trên trận rối tinh rối mù, trung tâm phong bế, phía bên phải không còn chút sức lực nào, mắt thấy chính là sắp thua.

Không ngờ vị nam sinh mập tựa hồ chưa từng thấy bắt đầu nghiêm cẩn như thế, đến lúc sắp tàn cuộc lại rối loạn, tưởng là "Cao thủ", hướng về phía bàn cờ suy ngẫm một lúc lâu, lại không dám đánh bừa, một mặt lau mồ hôi, một mặt khổ tư không ngừng.

Dịch Thiên Hành không kịp đợi, hướng người trọng tài lên tiếng chào hỏi, ở bên cạnh mở ra cờ tướng, chụp vào Hồ Vinh Hoa khi còn trẻ tuổi thường dùng mấy đại đao tuyệt chiêu, chém bay một cái đại nhị cao thủ.

Không ngờ vừa quay đầu lại, lại thấy nam sinh mập có hết sức từ bên cạnh bàn cờ đứng dậy, mặt mũi thắm đậm lắm bậm nói: "Ván cờ này quá tà rồi, nhìn chưa ra đường đi, nhận thua, nhận thua." Nói xong cũng từ từ hướng bên ngoài chuyển đi.

Dịch Thiên Hành ghen hòng nhìn trân trối, nghĩ thầm, ngài đừng như vậy a, ta cũng không muốn một người kiêm năm môn, sẽ mệt chết đó.

.....

Mặc dù Dịch Thiên Hành đánh nhanh, vẫn là từng giây từng phút trôi đi, đã qua ba giờ. Trên đường trải qua lớp trưởng đại nhân không ngừng cầu khẩn, trọng tài cuối cùng đồng ý Dịch Thiên Hành xuống lầu tham gia trận chung kết bài tứ-lo-khor cùng mặt chược. Dịch Thiên Hành xuôi gió xuôi nước chiến đấu cuối cùng thành công chiếm cả hai chức vô địch.

Đang cùng nữ sinh song kiệt tiến hành một cái ôm đồng chí, Dịch Thiên Hành vội vã chạy lên lầu ba.

Hắn thật sự ức chế không được hiểu kỳ đối với nữ sinh Tần Từ. Vừa vào cửa, đã nhìn thấy cô gái kia yên lặng ngồi ở trong góc, ánh mắt hướng chính mình xem, lông mi nhẹ nhàng nháy một cái. "Người muốn làm gì?" Dịch Thiên Hành hướng về phía nàng khẽ mỉm cười, ở trong lòng suy nghĩ.

Dịch Thiên Hành ngồi xuống chỗ ngồi, không quản cái gì France phòng ngự, A Duy Nhĩ Ba biến lệ, Rubin Stan thể hệ, gọn gàng ở trên bàn cờ vua bại cho đối thủ; sau đó dùng hết tiền nhân trí tuệ, huy hoàng song như Hồ Vinh Hoa Lữ Khâm Hứa Ngân Xuyên tam vị nhất thể, ngành sanh sanh chém giết cờ tướng cao thủ.

Nhưng cờ vậy không thể như vậy.

Cho dù một máy vi tính năng lực giải toán đến đỉnh, nhiều lắm cũng là ở trên cờ tướng sinh sinh mãnh liệt, hướng về phía quân cờ đen trắng tựa hồ đơn giản nhất cũng không thể tránh được.

Cũng may dù sao cũng là học sinh tranh tài, rất giỏi không có mấy người, không thể nào có cái gì Yêu Đao. Dịch Thiên Hành hướng về phía văn bình, trầm tư suy nghĩ, đem từ cổ chí kim mình đã từng thấy cờ vậy phổ chỉnh lý, cho đến đem mình đặc dị đại não xoắn thành khô cạn, mới gian nguy vô cùng sát nhập vào tỷ thí hai người cuối cùng.

Cờ tướng cùng cờ vậy trận chung kết song phương cùng là hai người, trọng tài được hai người đồng ý, an bài một cái song đấu cờ cực hiếm thấy.

Một bộ cờ tướng cổ kính đặt bên phải, bàn cờ hồng mã hắc tượng nóng lòng muốn động. Một bộ cờ vậy ách quang rất có nhã tức đặt tại bên trái hai người, mười chín đường tung hoành đẳng đẳng sát khí.

Dịch Thiên Hành không đứng lúc phá vỡ loại không khí này.

Hắn hướng bạch y thiếu nữ đối diện an tĩnh chủ động đưa tay ra: "Tần Từ? Tại hạ Anh Mộc Hoa Đạo, vì gặp mặt, ta đã đánh rất cực khổ."

Bạn đang đọc truyện *Chu Tước Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.